۱۱۲۵

۱۱۲۵
۱۷۲۲۵
۱۱۰۴

صفوة الصفا

توكلي بن اسماعيل بن حاجي
الاردبيلي ابن بزاز

فارسی

سدهٔ ۱۱

۸۱۰۵

۱۷۲۲۵

کتابخانه
مجلس سنا

۱۱۲۵

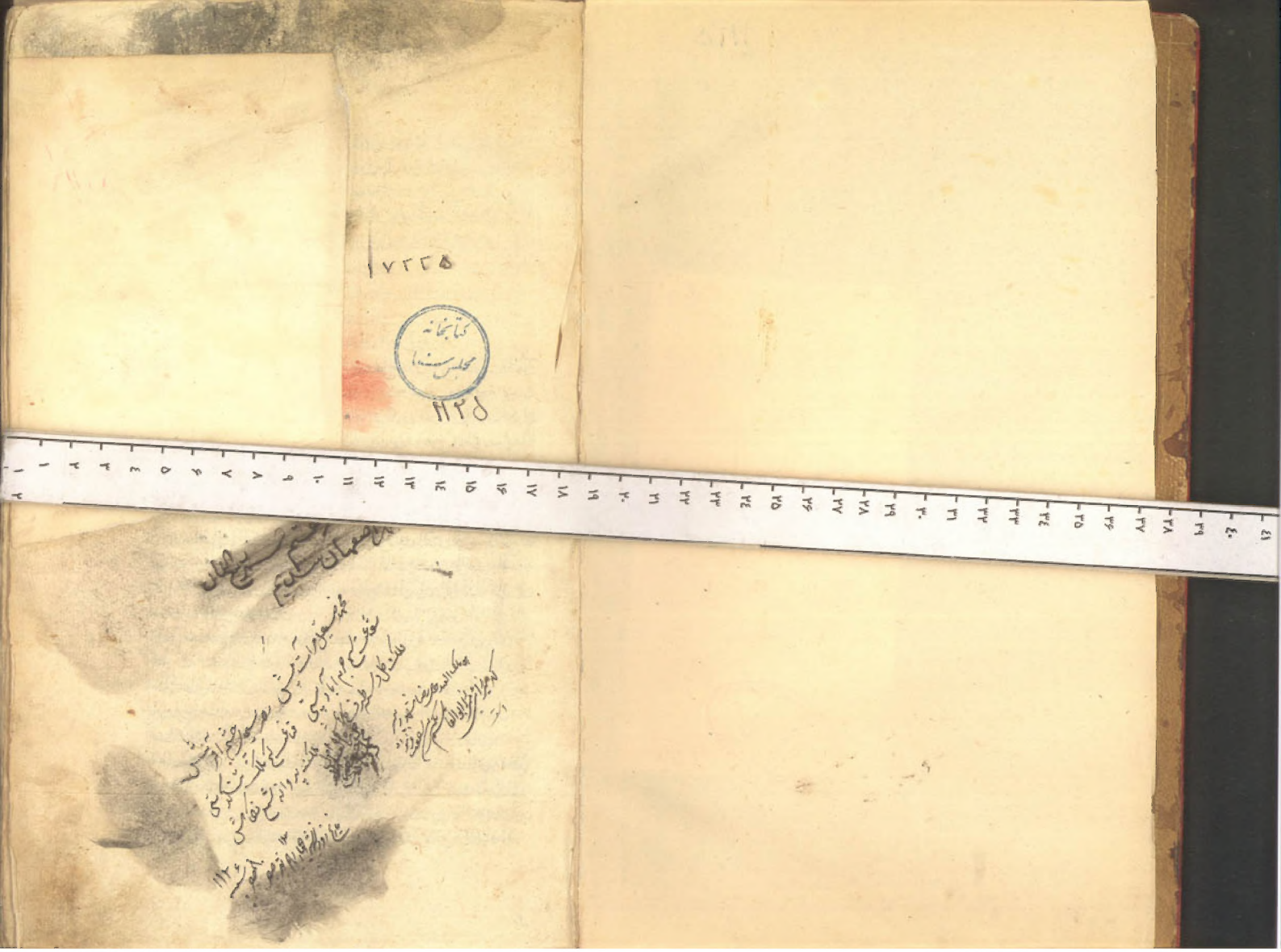

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي تجلى لاوليائه بانوار العرفان والمعارف وتحلى اصفيائه بانواع اللطايف والعوارف
فوجبت القلب لحبه وعشقه وفتح الى الفواد الفؤاد ومزوده وشوقه اينع في دوحة الوحدة
افنان الموحدين بغنون اليقين واتبع الطائفين في وهدة عالم التكوين والتلوين بتربية ارباب التمكين
التمكين على هودة ذات قرار ومعين صيّر احدا في حلل العارفين سنى بعرفانه ناضرة ناظرة وجعل مقل
العقول في اشراق سبحات وجهه هائمة حايرة والصلوة والسلام الاتمان الاعمان على المبعوث بارسخ
البراهين في الشريعة الراسخة المبعوث بالنهج الدلايل في الملة الناسخة المخصوص بمراد التنزيل المختص
بمراده مدارا لاكمال والتكميل سيد صنا ديه من رسل اليه جبرئيل محمد مصطفى الموصوف بالعظمة
في التوبة والاجلال وعلى آله وصحبه نجوم الهدى وبدور التقى وبعد فان الذين بهم في شرايع الدين
يقتدى وبنورهم من الظلمات يهتدى وبضيائهم من الملمات يستضى وعلى الذين جعلهم الله
تعالى اعلاما للخلق منشورة ومنارا للهدى مصنوبة والرحمة والرضوان والرافة والغفران على
العباد والعباد الذين ابتعوهم باحسان اما بعد فقد قال الله ولكن منكم امة يدعون الى الخير ويأمرون
بالمعروف وينهون عن المنكر وقال عز من قايل ولتكن منكم امة يدعون الى الخير ويأمرون بالمعروف وينهون
عن المنكر وجعلنا هم ائمة يهدون بامرنا واوحينا اليهم فعل الخيرات واقام الصلوة وايتاء الزكوة وكانوا
لنا عابدين وقال تعظم شانه اولئك الذين هدى الله فبهداهم اقتده وقال
جل شانه اولئك الذين هديهم الله فهداهم اقتده وقال تعالى اولوا الالباب جون بيان كتاب اسمانى وبرهان
خطاب سبحانى دال است كه صاحب كمال بايد كه هم بكى بر جاده شريعت وسجاده طريقت وحقيقت
قايم ودايم بوده باشد ودر همه حالات امت وملت واعلام سنن اقتدى واعلام سنن اهتدا
استقامت واقامت نمايد كالارواح اصلاح الاشباح درمى آيد وبرتجرد جمالت وكمالت
كه عباد سعداى شان در مى يابند واجب است كه هيچ شان نمايد وخود را بانوجه قبايل قلوب ايشان دهند وسر تجاى قلع دين بيان نهند واكر چه بيا يان نرسد اميد اثر نويد مهاجران الى الله
ورسوله كه فقد وقع اجره على الله بنزد حبه محبت ايشان جاذب سعادت دارين وجالب مرادات آخرين
شعر الفت بيني وبين الحب معرفة لا تقضى ابدا وينقضى الابد لاخير من الدنيا وحبكم

بن الجراح لم تعرب احد عن ابي موسى الاشعري رضي الله ان النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال المرء
مع من احب رواه البخاري ومسلم وفي رواية قيل للنبي صلى الله عليه وسلم الرجل يحب القوم ولما
يلحق بهم قال المرء مع من احب وعن ابن مسعود رضي الله عنه قال جاء رجل الى رسول الله صلى الله عليه وسلم
فقال يا رسول الله كيف تقول في رجل يحب قوما ولم يلحق بهم فقال له رسول الله صلى الله عليه وسلم المرء مع
من احب رواه البخاري ومسلم وعن ابي هريرة رضي الله عنه ان رجلا زار اخا له في قرية اخرى فارصد الله
تعالى على مدرجته ملكا فلما اتى عليه قال اين تريد قال اريد اخا لي في هذه القرية قال هل لك عليه من نعمة تربها
قال لا غير اني احببته في الله قال فاني رسول الله اليك بان الله قد احبك كما احببته فيه رواه مسلم وعن
معاذ بن جبل رضي الله عنه قال كنت مع رسول الله صلى الله عليه وسلم يوما فقال الله عز وجل ان المتحابين
في جلالي لهم منابر من نور يغبطهم النبيون والشهداء رواه الترمذي وفي رواية اخرى لمعاذ قال سمعت
رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول قال الله تعالى وجبت محبتي للمتحابين في والمتجالسين في والمتزاورين
في والمتباذلين في حديث صحيح رواه مالك في الموطاء باسناده الصحيح صدق رسول الله وابن سكين
كرضاعت ومغاربي طاعت كمبود كار عزت مهيج آب روى جز خاك بحر ندارد ودست اوربا بكاء عند الله
غير آن مجتبا ولياء الله مى نهاد خود را برفراك اعتقاد سنت انبيا وسيرت اوليا كه عروة الوثقى ومقصد
الاقصى است مى بندد ودست جاد را مزانتها بدامان انبى زند ومؤيل اما الصف النعال الحول باتظار نظارة
از مقدار ان سند بقول يكند شعر كه كه صدره لشيني رصدكا مقول نظر كند كه اني برايشان حول و
جولة اين موسم جاه كه النذير كه ايام اليفر كولت است جزكا هلي نبوده وغير از بحاصلي نبوده است
الا ايها الشاب بعود يوما فاخبره بما فعل المشيب عريت من الشباب وكنت غضا كما يعري من الورق القضيب
يكيت على الشباب بدمع عين فما نفع البكاء ولا النحيب جواست كه اكنون در لجه مناجات كند وبه محمدية
نمايد كه ازمانح آن خوش فالح آيد وانجاح ان سفر شرع نجاح روى نمايد شعر ركب المحبين في
مجرى من الخطرات في امواج باحسن يجري به مستفرط بهومه في جنح ليل داج نابواعث الهام الهى
بتوفيق ناكاهى بنداكرد كه مسابقى كه غريبة اليم مواهب رحمانى است وعقيلة الهم لطايف سبحانى تر تيب
دهم منشورات آن كه مستقرات در سمط نظام تنظيم وتركيب نه كه در اطباق آفاق كثرة التصح في الاسماء
وكثرة التقرق في الاكاف منثور ومشهور ست ودر افواه اقاصى وادانى كالسبع المثانى مذكور لعمد
حسن بك الاقاف حتى كانك في فم الزمن ابتسام شعر هر عريبى كه در وكوى مشكينى داشت
زير هر موى دلخسته مسكينى داشت شور سودا خلش شربى درد اروجام انداخت زانك هر قصه ازان
تكه مشيرى داشت درين فكرت بين الامل والعمل جون ديده باصره بقاه مسند شد مشكوة انوار سعا
بركشود وبدر برج طه وليس عليه الصلوة والسلم روى نمود شعر ليست درا الفخر في صلب آدم فنا
بنتهى الا اليك المعاجز ولله بدر في السماء سوى انت لنا بدر على الارض زاهر لين مسكين بغرم استقا
متوجه شد بغرة شعر افلاك لولاك لما الفان مذود ومجاك تا باى مبارك بتيمم فرمود واين بكر جون بخت

بلدهٔ بدیع بلدهٔ کرخ جلیل زیارت دید و همت و نیت استخارت بود در ساعت باز دید کی سده و نیز رسالت علیه الصلوة و السلام با جمعی نشسته است و علی جالی در محاذی قایم باز کرده اند بر یقاف دید کرخا میل اوای جد و صاحب سریر و مقام محمود علیه الصلوة و السلام با فوجی ابنوه زیر جتری باشکوهی نشسته و این مسکین نیز زیر ظل ذلیل انحتر و هر نوبتی سه سه سالنا نفرح دیدار او میدارمی شد تا بان مقاصد مرة رابعة دید که عیسا مع این مسکین بدین آیت بنفاذ اجازت ندای رسانید که بلغ ما انزل الیک

شعر

منا فی جنابک و مناک انکم الهوی ۞ و اعینونا انهم منک عن الکشف ترانا الی الغیب حتی کانا
تبشر فی الغیب انک اذا ان فبی من هیبتی لک وحشة فونسنی باللطف منک و العطف عمن
همته و همیم تمت برحمتک یا ذی عز و بیت بی فوقف وقف کردم و بروفق تضرع روی بحسبک توفیقا و تذکر
و این کمابرا کی حدیث ان مکنک الشر لا الخیر اغاز کردم در مناقب سلطان الاقطاب فی اقطار خلاصة
المدارق فی الاد و اعظم یف صنادید المشایخ فی الخافقین و افضل المصطفین بین الا بی المغربین و المشرقین
سباق الغایات فی الکرامة و الولایة و صاحب الایات فی البدایة و النهایة حامل الشر فی التکمیل
و التمکین و جامع الاسرار فی الارشاد و التلقین مالک ازمة ارباب القلوب و صاحب اشراف علی مفاتیح
الغیوب ظاهره زهد و باطنه تقی و لحظته عزو شیمته کرم و طلعته بدر و سطوته لظی و ساحته حرم
و مترله مرم الخایر و جلال الکمال باوفی الاقسام الفایز فی کمال الجلال باوفر السهام الذی اشرقت
ارض السعادة بوجوده و مالت سماء السیادة الی بجوده کانه هو فتن علی خافر الافتدا و الارشاد و کانه
هو فتق فی ذیل الاهتداء و الرشاد کلامه برهان الحق و الفاظه لسان الصدق تباشیر عزته عزة الاسلام
و تباشیر برکته لیستسقی الغمام سته فی اظهار مقاصد و المتاس فی آثاره مواعید سعد صلاح العباد
و رشاد الامم و امن البریة من کل غم ۞ انک سید مهر نمسلای ندای ترتیب او در طاق ایزنه رواق
طبق ارزق سپید و انک رایت است هدایت او بر فرق فرقدین مرکشیده هر قطرهٔ کم سحاب اقطار
بحار و می بساینده در کف صدق تو بیشتر در نهوار می شد و هر خاکی کم بجا و ورت در کاه خلوت
سرای امیر سپهر کوهر ابداری می شد بغل بر اق عشق تو بر تاج هفت ایوانی نشانده سم سمند کم
تا از نهیدان اراده تو عنان ارسلا حب بر نجاتی و رضوان می افشانده صبح وضا از قرص نا دقان صفا
لمعان لمع الله می زند ۞ شعر کز کا لزجلی معنی در سراد ق آله می زند سورت سورت و آیت آیت معنی
می بود بر نوناسیه اش نور تجلی می بود بر سر طور حضور بش در هجا زمو سی دار هر بایدی بضاد می
می بود دقایق و نکات او مضمر بر اظهار او دعوت تحریر و بوارق لحظات او مشهود با انوار صدق بود هر
ملکی کم در تبویه نفاق و دینا بود در کار کاه اخلاص او خلاصه کبیا شد و هر کدا بی کم دین خویش تلقین او
شد بارشاد عقبی و دنیا شد مرشد الحاضرین و امام المتقین سلطان العارفین و برهان الواصلین
اکمل المکملین و افضل المحققین شیخ صفی الحق و الملة و الدین فدس الله تعالی
و نور مرقده و السلام علی الله العالمین و جمیع المسلمین و ناس برکاته و محاسن آثاره و این رو ضه بهیه و خضه

ثم

شهیه کم در او راق و مغاطف ناشهی الاقتر و تلذ الاعین بلاخرات و در مشرب عذب عیا بشرب منها
المقربون مفجر خضر فی الحجه نشاید کم فرو رس اعلی و جنة المأوی خوشه چین خلوت سرای حرم و رحمت
اوست و سدره و طوبی بی خان کش بزم عظمت او حضر فی له این بطا و جنت اسمان رفعت اوست و عرش
اعلی کم معرجا فان طا لما لاست جفت منظر رفعت اوست شعر وافت بخرج علی السماء ذیولها ۞ میتا
الاعطاف فی حبراتها عزا مهما اشرقت تجلت لها ۞ میاة الافلاک فی ایاتها و هو العزم الذی
من عهد الله بایتین المرشد المشید لدین الله بتدبیره الذاهی للخلق الی سواء السبیل الهادی للامم الی
اقوم الطریق و اوضح الدلیل المظهر لخفیات الانوار القدسیة السبحانیة المهبط لالهامات الربانیة
الترجمانیة عن مشکلات الاسرار فی الوقایع و الماء رب مکشف الاطناب فی المشارق و المغارب شعر کا لبدر
من حیث التفت رایته یهدی الی عینیک نورا ثاقبا ۞ کا لبحر یقذف للقرب جواهرا جودا و یعب للبعید
سحابا کا لشمس تکبد السماء و ضوءها یغشی البلاد مسارة او مغاربا ۞ مرشد الثقلین الی الحق الحق
و الصواب و النجاة و الرایة الغالبة الی فطوف جنات الجنات عوالم عجایب المعانی و مستخرج اللالی الحقایق
و مروج مرامی مع الله فی حضرة المغالی و ضابط صراط ارباب الرضی الرضی و واسطة قلادة صفوة الصفا
الصفی شعر قوی امین کا بن عمران فی الهدی حفیظ علیم کا بن یعقوب فی التقی الخایر الاسخی او کما
من اسحق و اعلی المتحذا الانساب و الاکتساب من مقام ابرهیم مصلی الغابر یار سخ عروقا فی الدین
الناسخ العالم بانبث دلیلا کا لطود الراسخ کم نذر المرج فی نبت العلی ۞ و لستعل الفضل
حیث الظل ایل و ضعد فی طود له العز شاهق ۞ و تکرع فی بحر له الجود سناحل الذی صادت
عیطته الطریقة بتمایل ارشاده عریقة و روضة الحقیقة بتمایل رشاده انیقة تضع له افلاک
التیارة خدودها و جباهها و تلثم کواکب السعادة ارضه بافواهها و شفاهها شعر تقبل
افواه النجوم بساطه و یکبر عفاکمه و یراجمه انک سمیع فطبش از نظام مغیبات دانه و ارادات الهی
میجند و هم ای همنش بکنونات مکونات بصیرتا نا الانتباء کا هی میبند منتی رای جلال
اوستکا کشا تی حقیقت میکند منی صیر ضاحب کا لا و معجز نما تی طریقت میکند تا بافتا طاعتش
انا را نوا تجلی دارد ضوء مهتاب ترتیش غاصیت ندا من الشجرة ان یا موسی دارد صفایح الواح جمعیتش
دنیا چه اسرار معانی است صحایف دفاتر خاطر بش فهرست رموز سبحانی است شعر دور کردون
بزین مدا حواد نغطه قطب دهجان نادد قرن خورشید دهر از ان فرن همچو او کوهری کان نادد
مسند کان و فنون صدر جواو مصدر مرکز فکان نادد کهف المؤمنین و کیف المسلمین سلطان المشایخ
فی العالمین شیخ صدر الحق و الملة و الدین منع الله المسلمین بکماله و مکنه و اسبغ
العالمین بارشاده فیلقنه و فرید این فلاده هم از نجشیدگ و افادة در دنیای او ست و بیت القصید
از مناقب حمید هم از جریدهٔ املای او ست چه اکثر کرامات در دنیا و تمامت کلمات جان فزا از او و آب
او دام الله برکته علی العالمین نوشته می شود و ناخلاین تحقیق و حقایق بلفیق او این رو ضه بهیه و خضه

صفوة الصفوة

کم المواهب السنیه فی المناقب الصفویه است و تتمه اثر تحقیق رساند و نثر ش کثر الورود و نظمش کنظم العقد در صدر و مرغوب و بر صدر و محبوب کرداند و ارواح قلوب که بنظر قبول مطالعه فرمایند دعائی مطلوب و مسئول است که مسکین را که در ترتیب سعی کار لم تعن الامر شده باشد در مستکبر و عذر پذیر کرده ان شاء الله تم و بجواميع کتاب متجمع مقدمه و دو اثر ده باب است

اما مقدمه مشتمل است بر دو فصل فصل اول در انچه از خبر نبوی علیه الصلوة و السلم بر ظهور قدس الله سره دلالت دارد فصل دوم در انچه او لیا پیش از ظهور قدس سره از ظهور او خبر داده اند باب اول در ذکر احوال ابتدای حال قدس سره مشتمل بر یازده فصل فصل اول در ذکر نسب قدس سره فصل دوم در ذکر کرامات زمان حمل او و فصل سیم در احوال ولادت او فصل چهارم در احوال طفولیت او فصل پنجم در احوال اطلاق فصل ششم در رسیدن او بشیخ زاهد قدس الله روحه فصل هفتم در ذکر کرامات که از و در زمان شیخی قدس الله روحه بظهور آمد فصل هشتم در ذکر استخلاف شیخ زاهد او را و اجازت توبه و تلقین دادن فصل نهم در ذکر شرح و خرقه و اسناد او تا پیغمبر علیه السلم فصل دهم در بعضی از کرامات شیخ زاهد قدس روحه مشتمل بر دو نوع اول در نسب و ابتدای حال او دوم در بعضی از کرامات او و در کرامات او بعد از حیات فصل یازدهم در ارشاد پیغمبر علیه السلم بعضی از اصحاب را بتشیع صفی الدین و امثال ایشان و خبر دادن پیغمبر علیه السلم ایشان را بتعرض شیخ قدس سره دلالت فرموده

باب دوم در کرامات قدس سره که تعلق بخواجه مردم دارد مشتمل بر سه فصل فصل اول در کرامات که از و بظهور آمده است در دریاها و مغارق دوم در کرامات که ظاهر شده است در کوهها و برف و دمه و سایر مهالک و مخاوف و مواطن سیم در کرامات که از و بظهور آمده است در نجاة و خلاص مردم از نهب و اعدا و امراض

باب سیم در کرامات که از نظر لطف و عنف قدس سره ظاهر شده است مشتمل بر سه فصل اول در لطف او دوم در عنف او سیم در جامع بین اللطف و القهر

باب چهارم در کرامات که از و در حق خود و دیگران بظهور آمده است و بر سه قسم اول در تحقیق کرامات او و بر شش فصل اول در تحقیقی که بر آیات کلام الله فرموده است مشتمل بر دو قسم اول در انچه در معرض سوال و جواب ابلاست دوم در انچه مطلقا بر آیات در اطوار قرائت فرموده است دوم در تحقیقی که بر حدیث نبوی علیه السلم فرموده است سیم در بعضی از سوالات که کرده اند مشتمل بر دو طرف اول در احادیث دوم در بعضی از سوالات که کرده اند سیم در تحقیقی که بر کلمات و الفاظ و عبارات مشایخ فرموده است چهارم در تحقیقی که بر ابیات و کلمات مطلقه مشایخ فرموده است پنجم در کلمات مشایخ که در بعضی از کلمات مشوش قدس سره است باب پنجم در کرامات که از اصناف حیوانات و غیرها بظهور آمده است مشتمل بر دو فصل فصل اول در احوال جن دوم در سایر حیوانات سیم در غیر حیوانات

باب ششم در ذکر بعضی از مواعظ و حکم قدس الله سره

باب هفتم در کرامات متنوعه مشتمل بر پنج فصل اول در اخبار قدس سره از ضمایر مردم دوم در اخبار او از احوال آخرت سیم در کرامات که از و بظهور آمده است در حیات و بعد از ممات چهارم در کرامات که بعد از رحلت او بظهور آمده است پنجم در کرامات متفرقه

باب هشتم در ذکر سیرت بعضی از اصحاب او مرتب بر بیست و هفت فصل اول در تابعیت پیغمبر علیه السلم دوم در مذهب او سیم در مجاهدات او چهارم در ریاضت او پنجم در فراست او ششم در اجابت دعای او هفتم در خلوت و اوصاف خلوت او هشتم در زهد و ورع و تقوی او نهم در آداب و کلام او دهم در تواضع و وقار او یازدهم در حلم و حیای او دوازدهم در توکل او سیزدهم در قناعت او چهاردهم در یقین او پانزدهم در استقامت او شانزدهم در صبر او هفدهم در شکر او هجدهم در قیام لیل و توزیع اوقات شبانه روز هم در مجاهدات و سیاحت او بیستم در هیبت او بیست و یکم در علو همت او بیست و دوم در وفای او بیست و سیم در صفای او بیست و چهارم در خلق او بیست و پنجم در تزل و کلف او بیست و ششم در حسن صورت ظاهر او بیست و هفتم در مناقب اخلاقی که در او پیدا شده است

باب بیست و هم در ذکر مرض و نقل او از عالم فانی بحیات باقی مشتمل بر دو فصل فصل اول در ذکر مرض او دوم در نقل او بحیات باقی قدس الله سره

باب بیست و دوم در کرامات که از و بعد از وفات ظاهر شده است منکسر بر سه فصل اول در کرامات که از و بعد از وفات بظهور آمده است دوم در کرامات که بعضی از اصناف حیوانات و غیرها بظهور آمده است سیم در کرامات متنوعه

باب بیست و سیم در ذکر عظمت و شهرة و خلفای او که در اطراف و اکناف زمین اند منطوی بر سه فصل اول در بعضی از عظمت معنوی او باطن بظهر مکاشفه یا بواسطه دیگر دوم در ذکر بعضی از عظمت ظاهری که مشاهده خلق است سیم در ذکر بعضی از خلفای جهات که در ولایت او کدورات باطنه نمیزاند

باب بیست و چهارم در کرامات متفرقه مشتمل بر دو فصل اول در ذکر بعضی از خلفای عظام او دوم در ذکر بعضی از خلفای نازل او قدس الله سره و جزی ضبط و نباحه و بعد از ابواب و فصول او فهرست کتاب کرده شد و حسن طلب می رود و بعون الله تعالی و حسن توفیقه و هو المستعان و علیه التکلان

خاتمه در دو فصل فصل اول در انچه از خبر نبوی صلوات الله علیه بر ظهور شیخ صفی الدین قدس الله سره دلالت دارد و جوز از خبر صدق پیغمبر علیه الصلوة و السلم نباست که علمای امتی کانبیاء بنی اسرائیل و ایشان بنی اسرائیل طور ا بعد طور آمدند و در حق خلق کردند نالجار در زمین ملتی نزد هنیا ان طرا تو حق طورا بعد طور امدند و بارشاد و دعوت حق مشغول شدند و تجدید کردند هنیا نا در سرزمینی و دوره وارد است که ما علم عن رسول الله صلی الله علیه وسلم قال ان الله تعالی بعث لهذه الامة علی راس کل مایة سنة من یجدد لها دینها هذا حدیث صحیح

در تحقیقی

ثلث اوتربیت من الشیخ حق تعالی بر سر هر صد سال یعنی آخر هر صد سال کسی را از بندگان برگزیده خود که مجدد
وتازه کننده دین باشد پیدا کند که در صد تجدید کند و از صدق خود راست شدن است و در هر صد سال
بدین وعدق صدق کسی مهام دیر کشاتی و راهنمائی قیام نموده و در دعوت حق بر خلق کوشیده باشد در علم معنوی
و معامله باطنی و باد علم صوری ظاهری و یا در عدل خلیفه و پادشاهی که دست حکم او مطلق بوده است
چنانکه اصحاب حدیث رحمهم الله علیهم گفته اند که از زهاد و مشایخ طریقت و حقیقت مخترعه فاطمه و پس
جعفر بن محمد الصادق در صد اول بوده است و ابو العیض ذو النون المصری رحمه الله علیه در صد دوم بوده
و سید هذه الطائفه ابو القاسم جنید بن محمد رحمه الله علیه در صد سیم بوده است و شیخ ابو علی الدقاق
رحمه الله علیه در صد چهارم بوده است و شیخ نصر بن ابراهیم الزاهد المقدسی رحمه الله علیه در صد پنجم بوده است
که هر یکی از این شایخ شاه عالم کلو و شاه آسمان دل بوده اند رحمة الله علیهم اجمعین **شعر**
بجوم سماء کلما انقض کوکب ۰ بدا کوکب یاوی الیه کوکبه **شعر** هر یکی بر تخت ملک دل شاهی بوده اند
رهنمای خلق از زهد تا پاکی بوده اند ۰ هر یکی در برج دین خورشید و ماهی داشته اند ۰ از تابش انوار صفا نور آلهی بوده اند
وان محدث آن نه بری در صد اول بوده است و امام اهل سنت احمد بن حنبل در صد دوم و محمد بن اسحق بن خزیمه
در صد سیم و حاکم ابو عبد الله در صد چهارم و شیخ محیی السنه در صد پنجم ۰ اذا قرنا نعتوا وجدا بدا قرن
من جانب الا تبع **وان فقها** امام اعظم محمد بن ادریس الشافعی
در صد دوم بود و ابو العباس بن سریج در صد سیم و ابو حامد اسفرائینی در صد چهارم و حجة الاسلام
ابو حامد غزالی در صد پنجم که هر یکی از این دو طائفه شمع سرای شریعت بوده اند **شعر** فالحکماء هم
فنا نجومهم زواهر ۰ واتا رهم فنا بدو طوالع ۰ رهنمایانی که شمع شرع را افروختند تو سن جهل و نادانی را
علم آموختند کنج نامه ایزدی معلمان این بنوشته اند نه اخبار ایشان کسی را جهاد اند و ختند **والخلفا** خلیفه
ناهد بن عبد العزیز در صد اول بود و هرون الرشید در صد دوم و المقتدر بالله در صد سیم
و القادر بالله در صد چهارم و المستظهر بالله در صد پنجم **شعر** هلال اذا ما هل لا احد قال انه کذا ان اختلاف
سروف الدهر الی کوی سعادت مجهان ناخته اند ۰ دیده بر هم زدن سلطان پیره داخته اند ۰ تا قیامت
صد امامان دین طاق فلک نام نیکی کما فاق در انداخته اند ۰ و همچنان اصحاب حدیث گفته اند که در صد
ششم از علما ابو الحاسن طبری و ابو الخاتم رافع قزوینی و از متکلمان امام فخر الدین رازی و از خلفا
الناصر لدین الله بوده است و اطناب سخن در اداء و بر خی انها و اختلاف تواریخ ایشان که در بن کتاب ذکر
از نمی بود در بحر این حدیث صحیح و اتفاقا نه حدیث بر ضابطه از معلوم و محقق میشود که آن در مال و
مشایخ در صد ششم شیخ شهاب الدین عمر سهروردی بوده است رحمة الله علیه که جامع علوم ظاهری و
باطنی بوده است و در صد هفتم آن مشایخ و پیشوای حقیقت ارشاد **شیخ صفی الدین** قدس الله سره بود
و همچنان از علمای شیخ محیی الدین نووی رحمة الله علیه و از ملوک غازان محمود و همچنان بر قاعده وضوا نطا
از ارباب حدیث صادق است که از مشایخ مکمل صاحب ارشاد مرشد المحققین و مکمل اولیاء الله فی العالمین مرشدنا

الاقطاب

الاقطاب علی مشایخ سید مشایخ المرسلین تاج الحق والملة والدین **شیخ ابو هبیره زاهد** قدس الله روحه بود در صد
هفتم که آثار او در لغان معانی ارشاد و تربیت عباد کالشمس بر آفاق فائق تابیده و همچنان ظلمات کفر و جهالت
از نکار بدیر فته دایمن تر تیب و ذیب و زینت فرموده کوفد نکار انکار کرد مین کار پر طبایع اهل روزگار
مرتسم بود یزدود **شعر** لئن غاب الذین اولا نتمانهما لقد ضاء بدیر نی الاثار کالمیل ۰ آضاء به
الافاق حتی کانه هو الصبح نورا للبریة شامل **شعر** انا ند در راه هدی فور رخشان بود و انا ند بر مسند
دل شاه نشان سلطان بود هر کدام چهره او آب حیاتی نوشید خضر آسا یجهان زندگانی جاویدان بود و
زنبیل او آفتاب جهان آرا بر ارشاد و تربیت شیخ صفی الدین قدس الله سره فرخنده بر افلام اسلام تابان شد
حکایت ملک الغناء و الامرا پیر یوسف ایلوا تی که از جمله خلفای کار کرده بود گفت در واقعه دیدم
که در شب دیجور نور صبح صادق ظهور یافت و جهان از ان روشن و منور شد و بر اقطار آن بر بقعه بقعه
عالم اشراق و یافت که از تابش آن آفتاب و اوج جهان و زمین و زمان رخشان و تابان شد پرسیدم که این صبح
چیست و این آفتاب کیست گفتند که صبح شیخ زاهد است قدس الله روحه که کشف ظلمت کرده و آفتاب
شیخ صفی الدین قدس الله سره راست که عالم بنور تربیت منور گردانید **شعر** الا ان خیر الناس بعد
کلهم امام به الدنیا شیر و تشرق اکنون مجدد دین مصطفوی علیه السلام در بن وقت تربیت صفوی
بود ذکر شیخ صفی الدین قدس الله سره در آخر صد هفتم و اول صد هشتم بر تجدید قواعد دین اسلام قیام
نمود و ارشاد عباد الله فرمود **حکایت** سلطان المشایخ و المحققین خلفه و خلیفته علی المسلمین شیخ
صدر الدین ادام الله برکاته علی العالمین فرمود که مخدوم الغرة الطاهرة سید جلال الدین حنفی که سنه نوبه
بعشق و بوی که در واقعه دیدم که پیر و زنی در دوانه اسفرائین که از او به و مرقده مطهر **شیخ** قدس الله سره در
دروازه است در محرای اردبیل بیغمبر صلوات الله میان قومی عظیم از صحابه و اولیا استاده و دستها
مبارک بر داشته و از برای شیخ قدس سره دعا می کرد و این جمعی عظیم از صحابه و اولیا استاده آمین میگفتند
پرسیدم که بیغمبر علیه السلام دعا از برای که میکنند گفتند از برای شیخ صفی الدین مزدبیش رفتم و زیارت
حضرت نبوی علیه السلام دریافتم و گفتم یا رسول الله از دعا از برای کیست و سبب دعا چیست لفظا
وحی رسالت فرمان که از برای شیخ صفی که در زمرا از نور جلالی می دهد بر نبوت این سلطنت تربیت
و ارشاد صد هفتم شیخ صفی الدین بابو دصبر یح دلالت اخبار نبوی علیه السلم **شعر** کو سر این سلطنت ابد
تا زل تا باید بر سر طارم این کبند علاء زده اند ۰ تخت بدان نضا و قدر فتح نامه سکه بر نام دظام لم یا لاذه
شیخ نوت نو در عالم عیب ذیر نه دایرهٔ قبهٔ خضرا زده اند کرم تا زان رعشق تو بر سم سمند نعل در سیخ
طلب نه زناه و تر یا زده اند سر مرا زند و جان در طلبع عز قبول دست در دامن عشقت بتمنا زده اند **فصل**
دوم در ایخ اولیا الله پیش از ظهور سلطان المشایخ و الغارفین **شیخ صفی الدین** قدس الله سره
از ظهور او خبر داده اند جمعی از مشاهیر تجار و سلالة المشایخ خواجه جلال الدین رحمه الله که برادر زاده
شیخ قدس سره بود و جلیل عاظم المشایخ بر ضیا الدین گفتند که در ارزنجانی روم با جمعی عظیم از طلبه

علوم و بخارا و اصناف مردم در حضور قاضی متورع متشرع جلال الدین ارزنجانی نشسته بود یکبارگی در مناقب شیخ صفی الدین قدس الله سره از هر اری سخنی باطناب میرفت **شعر** وجاء حدیث لا یمل سماعه شنیدنی علیا تتره وتظامه **شعر** سخن تا بدرد دان مجمع انبی میرفت انسانرا سخن از نظام قدسی میرفت . والکلام مجر الکلام و سخن در ان کشید که اظهر ای سید العشاق معشوق الافاق مولانا جلال الدین در وجد روح الله شیدای سودای کردانه جیری میگفت قاضی جلال الدین گفت که ایزد مدحت مولانا جلال الدین در وجد روحی جعل الله فداه دوحه سدایح او و شیخ صفی الدین قدس سره در دقایق از تلاطم دریای مناقب او عرقی پشرینیت کرمولانا جلال الدین در وجد از سر بساط آلهات علوم عینی بساله در مناقب شیخ صفی الدین قدس سره ساخته است و از ریاله بخط و قلم خود برداخته و ان رساله را بعینها در میان اصحاب آورد و معهود آن برجمع عرض کرد شامل بود بران که مولانا جلال الدین رومی نوشته بود که یکروز میان مرتبه ولی محجوبی که بعد از یزد دیار ظهور عالم برکشد و در وجود قدم در نهد **شعر** رفع الحجاب ان الفلاح لناظری فرکقطع دونه الاوهام و صد قالیهوشتا بوخلافه لسر الشباب بخوره الاسلام و ندای منزه مقدم او در عالم می دهم که ولی محجوب که مطلوب طالبان طریق الله باید خواهد که جهان بنور قربت او منور گردد **شعر** جهان پیر از ان دولت جوانی ازسر گیرد زمین قرق درگزا بدتمان نبوی گرگیرد و از امارات او آن است که از ارزنجان باشد و مولده و منشاء او آن دیهی باشد که قریب شهری بود و چون کمال او نظام گیرد از ان دیه بحلت کند و در ان شهر مقام گیرد و در عین حوانش کار کرداند و خلایق را بر ذکر لا اله الا الله تحریض نماید و صحبت او در اعت و بیعت او طاعت باشد و قوت بر کب قوت جلال نماید و مریدان را بر کب جلال تحریض نماید و اداب اکتساب جلالیه خود و مریدان نماند و از داب ستایر طوایف که طایف ابواب باشند و اسباب معیشت از اخلاط مردم باز تراشند اجتناب نماید و مریدان را از اقدام بر ین معنی زجر تمام فرماید و در رهای سوال بر روی طالبان و تابعان خود مسدود گرداند و همه با کتساب حلال مقید گرداند و هر اینداری که از ذات البین بریت آید در خرج سفره صادر و وارد نماند **شعر** یدل معنی بواحد کالف اخر وقد جمع الزجر فیدل المعانیا اذا کنت الناس المعالی الذی فانک نعطی فی نداک المعالیا **شعر** زهر جود ترا کرقطره رسد بفلک هزار بحر بیا یاک شکاف شود نا بحر جود و سخا ترا بیکی قطره هزار بحر بیا یاند ترشاه وار شود و زان ثنا غزار زق در و یشانی باشد که انواع صورت نمانی از زنده بوشی و خود فروشی و مرقع دابهی بر خود در کرده اند **شعر** ظاهر جامه آرایش نمیزداید باطن جامه الا بترکیه داد بلاد رتق و هنات ایشان شکل محزونی باشد که در ملابس ایشان آثار و لباس التقوی ذلک خیر باشد جامه آراسته کسوة تقوی باشد جامه پیراسته حلیة معنی باشد انکاه حلیة شیخ قدس سره که بود که شخصی باشد مربوع القد جسیم الجثه عریض اللحیه کث الحاجبین کحیل العینین بالحاجبین غلیظ الحاجبین کثیر شعر الحاجب و ناصیة ذات مبلد کث شعر الذقنة جهوری ناتی و با رز باشد **شعر** شبیهات بدر اللیل بل انه لوز و وجهات من ضاء الملاحة یقطر سقعان و مجمعان جوز نعت

حلیه شنیده بود و وصف سیرت و شیمه دیده که بعین الیقین شیخ را فته سره دیده بود نه بزبان تصدیق بر کنود و ان نه رصد قه صدق الی الله هذه بین بکنند که ولی محجوب است شیخ صفی الدین است که سید العاشقین مولانا جلال الدین رومی مدح الله از وی خبر خلق رسانیده و خود را بدیدار ت و مریدی ت او کرد انیده **شعر** تا عدد وصله تفتق بکر حیا لها فی القلب اکن و لبود بکر از نشانها داده که بر کرده واه بود و چون آن رساله بعینها بدست آورده شود با قی دین فضل الخاق کرده شود و قاضی جلال الدین گفت چون بنا مقرر زمان ظهور شیخ صفی الدین قدس سره معلوم کردم اتفاق بتوز افتاد و در ان وقت شیخ نور الدین عبد الرحمن اسفرائینی رحمة الله علیه در ارد بیل بود هوس شیخ تو حال صاحب حلیه بحضور وی رسیدم از حلیه در شیخ الدین رحمة الله شنیده بود رغبت جانب بود بهوس شیخ تو حال صاحب حلیه بحضور وی رسیدم از حلیه در شیخ الدین رحمة الله شنیده بود لبرا ن حلیه ذکر بسیار بزرگان و صلحا و عباد و طوایف عباد و مصر عرض کردم و نشان صاحب حلیه می پرسیدم مجموع جماعت قاطبه بعظمت وقت شیخ صفی الدین قدس الله سره نشان میدادند و اشارت میکردند که او از بعیز او ست که بیان صفات موصوف و بیان حلی محلی به معروف است **شعر** غیم غیبت شوا ندکه بیوشد خ هور نور حضور شید بنا چار بباید بظهور و اتفاقا در اوان وقت شیخ صفی الدین قدس سره بحضرت شیخ زاهد قدس الله روحه سفی بود و اتفاق بگشا سفی رفتن بنیعا بریا اتفاقا عاظم سالبو و مردم لاحق محقق شدند که از ولی محجوب شیخ صفی الدین است قدس الله سره که در آینه غیب از برای مولانا سکتوف و باعالم او موصوف شد **شعر** تا در آینه جان طلعت او پیدا شد دل بجوانه ما در هوش شیدا شد بیش شمع رخ او این پروانه صفت یا له پر سوخته و واله نا پروا شد **حکایة** سید العلما و الخلفا مولانا شمس الدین ایتو ولایت مراوکفت که در طلب کرامات نوشتن شیخ صفی الدین قدس الله سره در شهر دسر او میر فتم در دروازه شهر دسر سیدی بر نعم که در جنب چشمه او بنا خته و نماز چاشت کذارده م در ولیتی با تفاق صلحا و سا فران در آمد و دو رکعت نماز کذارد و من از کفت که کرامات شیخ صفی الدین بنویسی کفتم بلی کفت از من سخن بنویس بر کفت روایت میکنم از فلان کس و نام او کرکفت که او روایت کرد از فلان کس تا نام او نیز کفت و همچنین مسلسل نام رواة سکفت تا روایت بکی از خلفای شیخ المشایخ فی الطریقة حضا اسرار الحقیقة اخی فرج زنکانی طیب الله روحه رسید کرا و کفت دفری در خدمت اخی فرج رحمة الله علیه نشسته بودیم شخصی سوال کرد از اخی فرج کرکسی بر وی بکذرد ولی کامل باشد کفت ولی کامل کیست و کرا کامل باشد کفت کسی معرفتی در نضاری باشد که از شخصی بروی کذرد بداند که از صلب و حد او مستولد شود و از افعال چند طبع باشد بعد فاهو شایل کفت از چنین کسی شیخی را شاید اخی فرج رحمة الله علیه فرموده که صفتش از وی نباشد که اکر بسر شیخی بر وی بکذرد **شعر** حرفی ذ وجود بوش اکر بخواند در حساب خویش زو نماند با زنشا بکفت که بسر شیخی را کرشا یدا خی فرمود کسی که اکر فرزندان طریقت و دیکران مرا باشد شیخ حاضر وقت او باشد و ایمان او را از نظارت شیطان نکاه دارد و سالبا کفت او شیخ تواند اخی فرمود که نظر فرزند بر دین پدر باشد اکر پسر شیخی را بیند و بکذرد **شعر** از بن شیشه کر بخواند هرا بش سیر نیاید دین آینه عجوبه او سنطور خویش آید با زنشا بل با زنشا بکفت شیخی را که شاید

اخی رحمه الله فرمود کسی که اکرم فرزندی از فرزندان طریقت او متوفی خود در وقت سوال منکر و نکیر حاضر شود
و معاونت ان فرزند کند تا ان غایت او جواب ایشان بگوید باز سایل گفت انکس شیخ را آسود اخی فرمود
از هر دو لیس هیچ نصیبی نباشد اگر شیخ شیخی بر درود او بگذرد شعر از شیخ خویش اگر نخواند شیخی
مغلوب شود دهشه و ستیزش شود باز سایل گفت صاحب دل کیست اخی رحمه الله فرمود کسی باشد
که مرید را در روز قیامت از هول نکاه دارد در حمایت خود و دارد و زنگه منادی جبرئیل ندا کند
و قاضی برتر که او را در زیر علم محمد مصطفی صلوات الله علیه حشر کرد اند باز سایل سوال کرد که چیزی
که موصوف شد باید بان صفات جمیع که باشد اخی فرح روح الله روحه فرمود که کسی را دریابی که
کسی بیند آید که باز صفات موصوف باشد و بدین نعوت معروف شعر عالم ربانی هست کرده
بستنا و را ای از معانی عالمی آورده دست و او را برورده باشد که باز صفات حمید و نعوت
پسندیده متصف باشد و بعد از وی عالم بنوبت پیشه و ارشاد پرورده او روشن کرد در اطراف
و اکناف عالم مردم بارشاد و توبه و تلقین او مشغول کردند شعر جمله بلکه بعد التواحی و منتج باسمه
اضحی البلاد سولا ناشمس الدین کفت که از درویش جون ابو سعید ابی الخیر کفت صد کرد که از سجده بر ون رود
و کسته دیده چشمه کرد بصوسازم و باز آیم مزدست تعلم کردم که اینرا از کجا آورده بتو لیم جون نظر کردم
او را ندیدم طلب وی از مسجد بیرون آمدم و بر ایا فتم بر درمسجد یکی نشسته بود از و پرسیدم کفت که
و برا دیدم که کفش پوشیدا ما بیرون آمد لنزدیدم سا عتی بوقف کردم بظن انکه شاید که درجمله
بوصوساحتی باشد تفحص کردم در چشم نزد در از جوالی طلب کردم سنود تا ناز عصر در ان مقام بوقف
کردم که باز آید نیامد و از هر که نشان او پرسیدم هیچ کس نشان نداد دیدم و در تحصل او مشغول شد
و جمعی در تحصر کردند هیچ کونه پیدا نشد و اسماء و دعاء میز نا نوشته بیاند شعر فهم من بن اصناف الانام
صافی نکدورات لبسان خواهند تا ستره جان در چشمها نبنا تند لبر دلیل اخبار و بلی صادق و محقوق
کا نکس کبر کبار و بای کیلان ظاهر شد شیخ مرشد دبا فی غمان الخالق و المعانی شیخ راهد قدس الله
روحه بود و بر و رده او کجوزان اقلیم جهان تاب افاق کبر شد شیخ صفی الملة و الدین قدس الله سره بود
کیا اخی فرح طاب ثراه سه و وقع قصه از ظهور ایشان خبر داد شعر و قد ظهرت فلا تخفی علی
احد الا علی احد لا یعرفنا الفهر لیس تو اسطه ان حکایت بر و زکار اکه شرف جوار شیخ صفی قدس سره یافته
روایت کرد ان بنده محمد کا و روایت کرد از بنده خود شیخ عمر حلوانی اورد بیلی کیا و از مریدان سید المشا
خواجه محمد یحیی بود رحمة الله علیه که نوبتی کاشف الرموز ما لحسن نبیسی و خواجه محمد رحمة الله علیها
طرفی بشکین کذاری کرده بودند و از اخبار بر قلة کوه سلان رفته شعر الله رقم بالک جان تو دیده
خاکی بیافت مقامی بر شاهد هوایی و جون نظر شاهد اسرار و موز در آثار صنایع صانع نظر کرد
نظر و لایت بر کلیات اردیبل کاشتن بن نکیرا و از بود و کفت که از نظر فراد بیل دهقان
سر کیه اطراف ولایت و ملکت و نربت و اکناف ارشاد عباد و بلاد ظهور خواهد کرد عالم کرفته و

قبل او قد تلوب بلبرقت شعر لیمنک ما اوتیت من ولایه فلا یقت فیها غبطه فذا کشفت بعز و شمل
بهم الجامع و طوقنا الله القیام بحقه و زادنا من اضاله المتابع و حقق و ایانا الحالة الکامله در
بیرزا ان عاظم ثقات بتریز کرده شد و بحضور العالم المایز مولانا عبد الحمید زاده الله فضلا و اضافا لا
بوضوح و ظهور نحقق پیوست شعر طوار قا نوا تلوح اذا بدی فنظهر کتما نا و تخبر عن غرب بیرون
ایزد لایزال و احد بیرا همین لایحه محقق شد و ظاهر و باهر کشت که از صاحب قرانی که در بن حوزه تا بیدار و فوت
داد و در هفت اقلام اسلام و شش جهت ملتجی امکان در بن اجمال ردیواد بیا دمحکم برسه منهج شرع
و طریقت و حقیقت در مهد ارین دو هنکام لیل و نهار بنها دارین بکانه مدار ارشاد و مراد مقتدر ملل
و مراد شیخ صفی الملة و الدین قدس الله سره شعر ای کوبر دولت بر کوهمه دوران زند
سکه نامت در بن رطاق هفت ایوان زدند کاشتات بیت نای ۱۲ یالی هر زمان برکلاه دولت
و بخت هر سلطان زدند ای خوشا آنها که بر بنی از بیا فتند تا بسر ی ان قصر لافا زدم جان زدند
و چون مقدمه کتاب بتمام شد خوض در مطالب مجرود بعون الله و حسن توفیقه

باب اول در ذکر احوال ابتدای حال شیخ صفی الحق والملة والدین

قدس الله سره مشتمل بر یازده فصل فصل اول در ذکر نسب قدس سره شیخ
صفی الدین ابو الفتح اسحق بن الشیخ امین الدین جبرئیل بن ابی الصالح و قطب الدین بن صلاح الدین بن رشید
بن محمد الحافظ الکلام الله ابن عواض بن غرور ذا الکبردی الشیبانی حکایت سلطان المشایخ فی العالمین
شیخ صدر الدین ادام الله برکته علی العالمین فرمود که شیخ قدس الله سره فرمود که در نسب ما سیاد
هست لیکن سوا الکردم که علوی باشریف و صحیح آن مشتبه باند شعر فهم من بن اصناف الانام
کرام سز کرام حکایت سید هاشم بن سید حسن المکی بحضور افاضل و اعاظم بتریز کفت شیخ
قدس سره فرمود که من سید هم و الحمد لله بود که نوبتی بحضور شیخ رفتم نوفر و اعزاز من عظیم فرمود و من
سز عنفوان شباب بودم پس تحضی سید دیش در آمد شیخ چندان تعظیم و کرامت سوا کرد که شیخ
از جوانو ا اعزاز نیافت الغرض چون سید دیش بر انه شیخ برفت و از ان سبب کدر در جوانم بهمانات بهم
خویش من بن پسیدم که شیخ سید ست و علوی فرمود بلی بدانم لیکن بن پرسیدم که حسنی یا حسینی و ما
عنهما شعر بن پرسیدم ز طالع بر ج عز اصل که از طوی است یا سدره از اصل و چون از حال بحضور
اعاظم بن بزیز فرمود دین هنکام بود م که جرا لدین شیخ بن پرسید نا انها ناجهال دوز مرض اطلاق بنکم بن
مستولی شد و هیچ معالجه مفید نمی آمد بعد از جهل و دو روز شیخ را خواب دیدم که بیا مدلا انکت
سیاه از بر دو ضع جمع بر نا فه من نها فاطی شفا یا فتم -

و هم در ان حال بن کفت سید جرا بیز زنه صدر الدین

نسبت حسنی حسینی

نکفتی که حسینی هم و از ان اشیاء میز از من زایل شد
و چون از بیت بیرون آمد در ذکر نسب اکرد و فت صورت حال انجنان بود که در وقتی که انذکر کرد بالکر

پادشاهی که از فرزندان شیخ ابو یعقوب طریقه ابرهیم ادهم بود رحمة الله علیه از طرف بخارا خروج کردند و از بخارا بکلی بیفتادند بکرمند و سکان ساحت موغان معان بودند و مردم ایشان و البوان و داریوم تمامت کافر بودند چون استیلای ایشان بکر اسلام بر ایشان مشتد است تعلیم اسلام کردند و در رسلنا فی آوردند شعر علم و دیانت ایشان بیفتاد و نیاساند • عالم از زینت او نیاساند • وجود انجنین از نواحی میسرند و ولایت اردبیل و توابع آن بر ایشان مقرر داشتند و این بر و زمرد ی متوکل و صاحب ثروت و مکنت بودند و از صلابت و اطراف خطیر عظیم داشت و سبب کثرت مواشی خود و حوانیکه داشت کیلان بیشه کیلان مقامی که از انکر خواستند که معالف قریب اختیار کردند و مدت حیات خود انجا بودند و از قوافل سوال و جود او فقرا و عوام خلق محظی می بودند تا داعی حق را لبیک کرد رحمة الله شعر دست اجلش بزخم ایاه کشید • جانهای کباکام بباد بشید • و از فرزندان وی عمولنر بدین اسفرنجان رحلت کرد کید دیهای اردبیل است و مدت حیات انجا بود تا رحلت رسید رحمة الله و بعد از و فرزندان و محمد حافظ احوال جنان بود که در هفت سالگی معقود شد چنانکه تحکم در اثر پدید انشد بافت برحسب عادت غزای وی بداشتند و بیاس کلی حاصل شد تا مدت هفت سال بدان بعد از هفت سالگی محمد را دیدند در خانه استاده و بیاسنده عنان بوشیده و کلاه کج که رسم آن زمان بود بر سر و دستار سپید بر سر آن بسته و مصحف کلام الله تحایل کرده در کنار مردم چون وی را دیدند تعجب کردند و از قدوم وی بشاشت موفور یافت سبب غیبت او پرسیدند گفت که مرا جزاز آن در تموی و تدین و ورع و تشرع غایت کمال داشت و صحبان وظیفه تدین می و وزیدند بر حسب رسید شعر آن آل ابر دکلا قوم بابست • بحث خود و بابهشت پیوست • و بعد از وی صالح الدین رشید رحمة الله طریقهٔ دهشت و زراعت پیش گرفت و بکسب ید شغول بود و از نجال و حسن ظاهری بهره وافر داشت و آفاق در دیده کلخوران میکرد که مولد شیخ قدس الله سره است و بعد از و فرزندی قطب الدین ابو بکر در کلخوران می بود تا محمد لشکر کرجی و استیلای ایشان بر اردبیل شد و قتل و نهب و تاراج بر مسلمانان و اهل ایران دیار مستولی شد و جنین هزار مسلمان را اسیر کردند شعر در عالم خاندانی بدین رقت نبود • جنین دل و جان اهل اسلام نسوخت • قطب الدین ابو بکر با فرزندان امین الدین جبرئیل بدان بود و هنوز طفل بود گفتند اهم بود از بیم کرجیان ایا دهم الله تا اهل و عیال خود در اشهر اردبیل کرجت و اهل و عیال خود را در زیر زمینی پنهان کرد و جوانی از خویشان ایشان در آن خانه بود با لای زیر زمین استاده بود که ناگاه یکی از کرجیان در آن خانه آمد و با آن جوان بحرب در آویخت و همدیگر را بکرفتند چون غالب شد و از کرجی بینداخت و بشمشیر وی سر ش بدو نیم شد بود و فریادی عظیم بکرد جماعت علیه از کرجیان آواز فریاد او بشنیدند دریکی آن فریاد قصد آن خانه کردند چون محسن آمدن ایشان شنید سر بدکه اکر جیان زد آیند و مردم زیر زمین را بینند بدیشان اسیبی رسانند این کفت و در آن خانه بود آن جوان جهد کرد و آن کندو را بر موضع در آن زیر زمین انداخت چنانکه در زیر زمین بر سینه شد کرجیان در رسیدند و آن جوان را یافتند و کرجی کشته دیدند آن جوان را بکرفتند و بشتند

کردند

کردند و در جمله غزا و نهاد دست یافت شعر از هر دیار نفیع شریف رحمت حق • نوشید باد و فان نهاد بطلق

اتفاقا آن دیر زمین سخت مضبوط بود چنانکه انعودات و اطفال بر بنده و از برای قطب الدین ابو بکر در آنجا خای بود از آنجا بر فت که از برای خود مهری بسازد کرجیان بکر فتند و بر پای نشاندند که شهید شوند و شمشیر بر کردنش زدند و او بفتاد اما بر حسب قدر قضا الله و قدر بعضی از کردنش بر بدن شده بود لیکن او دا جزا آسیبی نرسید بود و بر موجب و ما کان لنفس ان تموت الا باذن الله کتابا مؤجلا حیاتش باقی بود و همچنان در میان قتلی تایب در خاک و خون افتاده بود که کرط بر حال او اطلاع نبود بعضی از اوباش از اس که بسبب سلب قتلی میکردیدند ناحت و الاتیان بر بند در میان کشتکان میکردیدند تا قطب الدین ابو بکر رسید دید شوی و فتد و بر از نده یافتند احوال پرسیدند کفت که حلنوم و اوداج دربست است و بدین فتد از میان او دستاری از کنان خویش که در میان داشت بکتادند و کردن قطب الدین ابو بکر را بدان احتیاط فرو بستند و زیر بغل بکردند و بر خواست و عزم از زیر زمین کرد که پیش اهل و عیال رود در آن شب دران خانه که می رفت بر مسجدی طفلی دید که میکریست توهم کرد که فرزند وی امین الدین جبرئیل است و بکمان آنکه اهل و عیال او در اینجا باشند و مضرتی رسانیده حکر ش از سر آسیب حیکر پاره پاره شد چون نیک تامل کرد غیر او نبود شکر کرد شعر از شکر شکر بطوطی نطق ما • لفظ شکر بین شکر از زبان بکشاد • و بدان زیر زمین آمد و بنا الجود سر السلامت یافت و احوال خود باز کفت فازیرای او بخای کردند و او بزرد را خارفت تا انجا لای این بلیت شد کذا البلیة اذا شاهت انهت و هر منفرجم شدند و حق تعالی ایشان را در آنجا کاه داشت و بسلامت ماندند چون زند بصلب امین الدین جبرئیل قطر علو و قطب زمان بامانت بود شعر حی الله ابا بالمستور لائه • ورا ستور لا عجالة نظم شعر در حجنه صلاح او جوآن در نیا بود این دیر بهزار کونه لطف حفظش فرمود • و قطب الدین ابو بکر باقی بود تا ولادت و طفولیت شیخ قدس الله سره و قدس سره میفرمود که چون قطب الدین ابو بکر را بر کردن کرفتند مقدار چهار انکشت بر کردن او در موضع زخم شمشیر نهاد و کی کرجیان بروی زده بودند و قطب الدین ابو بکر رحمة الله در وظایف تقوی و ورع بهر جد امکان داشتی و تمام می نمودی و مقیدا ستطاعت بر طاعت حق تعالی قیام می نمودی و بعد از و فرزندان او امین الدین جبرئیل رحمة الله علیه مردی بود متدین متشرع و متورع و مرید و مولانا الامام الربانی خواجه کمال الدین عز بیناه آدبیلی بود رحمة الله علیه که او مردی صاحب قدم و صاحب ولایت بود و امین الدین جبرئیل بزراعت مشغول بودی و متمول بود و سخاوتی عظیم داشت کریم سلیم الکرام مهذب سریع العطا نا عن کل سوال قطعا نا مردم اختلاط اختلاط نکردی و بیوسته خاموش و معبادت بودی و او را ابنا جمال الدین ابو بکر قدس الله سره العزیز که در اردبیل بود و ابنا جمال الدین ابو بکر قدس الله سره العزیز که در اردبیل بود اتفاق افتاد و او را نعم یار فی دختری که مستوره حذر عصمت بود و او را نام که دولتی نام داشت در نکاح آورد شعر کوهر زنده عصمت آدمیده • ز عصمت محصن آفریده • ان معدن پاک کوهر پاک • وان طاعه نبات افلاک • او مستوره بود غایة زاهده صائمة الدهر و قائمة اللیل بود دی در شب

در هر شهری که از خطر با آن بوستان نیست که اصلی صاف با آن نبود **فصل نوزدهم** در کرامات وقت جمال شیخ صفی الدین قدس سره **حکایت** مولانا الغایب محیی الدین دام ضله گفت که ملک العلما رحلت حسن خلخالی رحمة الله علیه روایت کرد از ثقات که والد شیخ روحه الله رحمها گفت که وقتی مسقط نطفه شیخ در خاطر دیدم که آقایی که عظمت او در عبارت نگنجد و از میان آسمان از کنار من بیاید جوانی نشان بخت پیدا در دو جواب بدید پیدا شد و در خود کشت و سه شبانروز در خود نیاند را بنای الثواد فقلت بد بدا فی ظلمة اللیل البهیم والقت الثواد فقات شمس محیی شعاعها سنوا النجوم یعنی که هزار از قرش ذره نمود در شرق جان زمهر دایره کشود **حکایت** مستوره که حذر عفت و عبادت بود و فیا شیخ قدس سره نسبت قرابت داشت از والد شیخ رحمة الله علیها روایت کرد که او گفت که در زمان حمل من شیخ چیزهای عجب می دیدم که از هیچ نوزادی دیگر ندیده بودم و از او اضطرابی بخلاف عادت دیگر چیزی می دیدم که هیچ آسیبی از آن نمی رسید و در مدت حمل او هیچ فوت نداشت سلامت و نعمت یافتم و هرگاه که از خواب بیدار شدمی مژده شیخ شنیدمی **شعر** یا از شکم و چو دست آمده ایم ۰ باز مژده ستانا لست آمده ایم **فصل سیم** در احوال ولادت شیخ صفی الدین قدس الله سره **حکایت** مولانا محیی الدین گفت که از غایت حاجی شنیدم که او ان نقات روایت کرد که چون تردیک ولادت شیخ بود بسه روز پیش از ولادت والد شیخ بخواب رسید و سه روز همچنان نماند بخاطر بگذشت که سراسر دنیا را از آفتاب و منور می دیدی چنانکه اطراف و اکناف عالم روشن بودی **شعر** فاشرقت الدنیا بهجة ضیائها ونورت الارجاء من کل غائب ۰ نور عالم چون دید زنعالم قدم خواهد نهاد ۰ پرده آفاق انوار تجلی کشاد چون قدم مبارک شریفه دنیا را مشرف گردانید و از بخار بعبت هوای وجود ظهور خواهد یافت روز دیگر والد او را نخواهد و هیچ نخورد و همچنان تا سه روز بگذشت سبب چه بود گفت الحمد سه چیز می شنوم نمایی بینند و می شنوید بر سیدند که بگو چه حالت گفت بسیط زمین بر من علیه واو از بیت که عبارت از ان قصر است **شعر** ذره اجزای عالم خوش صدائی میرسد ۰ بر ظهور مقدم او رجائی میرسد ۰ و همچنان نخلة ذوایای عالم دنیا را از آفتاب و منور می بینم **شعر** بدر انار نه الظلام الدامس الاح وابتسم الزمان العابس یهنیک مولود کان صیانا فی الخافقین علی اسمه مقابس فاسعد بمولود یباشرت العلی بقدومه فالتزم فیه بیانا فرس **شعر** برآمد آفتاب جان از درج برج سلطانی بنور عالم آرایش جهانی گشت نورانی و شیخ قدس سره نیم بود و پیش از والد شیخ بود نه محمد و صالح الدین و اسعد و یک دختر و بعد از شیخ دو فرزند دیگر بشد و بعد از والد شیخ یوسف رحمة الله علیهم و دو دختر شدند اما شیخ قدس سره پدر بزرگ ابن الدین جبرئیل رحمت حق تعالی بر لیکن عبادله الجبر و فریدة الیمن رحمة الله علیه واسطه نظام نمام اهل زمان قدس سره بود و خوشا بواسطه بزرگ او من حیث لا یحتسب ابواب اسباب راحت و فضایل او کشاده گردانیدند و در روزگار

بود **شعر** از سر کهنه زاج دولت باشد ۰ خاک کف پای او سعادت باشد **فصل چهارم** در احوال طفولیت شیخ صفی الدین قدس الله سره العزیز چون نوش سجانه و تعالی او را بر حسب و آبنا احکم صبیا در نهایت دولت آثار عنایت الهی و بدایع نهاده بود از نهادت اختلاط با اخلاط اطفال در هیچ حال مشغول نبود و کودکان دران کوچک حال علامت چنان که در صبیان نباشد او را بنیاد شاهی نشاندندی و همیشه این شاهی بروی انفاذی داد و طریقه شیخی می نشستی و کودکان در آنکوچکی او را مرجع و بزرگ داشتندی و دانستندی و اگر بحرانی بودی جای خود بر بلندی جستی و در مقام نشیب هیچ کونه تنشی و برنجیدن تعاد الی الخبر نمال از نالد و خواست تا قدم بر راست ننهد **شعر** فاسعد بمبلک لا یزول و دولة ۰ تحنی تماثا لخلده مزدحما بها ۰ بنادامت الدنیا و قامت عاصا ۰ سحارة العیز نی لحظاتها ۰ هرکه او را بدین ازل مقبول دوران کرده اند ۰ بر سریر عز تو جاهش شاه و سلطان کرده اند ۰ تا بهند سعد فلک سر بر سریر تربت فخر ۰ یا ندر قبال او برفرق کیوان کرده اند ۰ و چون شیخ را قدس الله سره از ملاعبت کودکان بکتب و دبیرستان فرستادند و او را ادب معهود و مؤدب شد فرض و سنن و قرآن بیاموخت و از اشعار و نکات و لطایف حکمی نمام یافت و از لغات عربی و ترکی و مغولی و پارسی خطی وافر یافت و در تهذیب ترکیب عبارت و استعارت بهمه رتبه تمام حاصل کرد **شعر** و بدر دجی بروی الاحادیث قصة ۰ یکاد اذا ما فاه یسرق السمعا ۰ تری الناس فی سکر و هم فی لقلقة ۰ کان علی افواههم نسلا الجرادا **شعر** مرصع نکنها تسمع کردی ۰ مسجع لفظها ترصیع کردی ۰ هوای لب چو پر لفظش رسیدی ۰ ز هر لفظی هزار ارجان دمیدی **حکایت** مولانا محیی الدین گفت که از بزرگ حاجی محمود شنیدم که در حالت طفولیت روزی شیخ قدس الله سره را مخنوق دید که بیش روی آمد فلما رایت بیقدروی او دید و بیان نمود که ندیدی **شعر** پوشیده و آشکارا بتاند هلال ۰ دریده و مکوفی بکرد ارجال ۰ و از شخص بچه طپانچه بلطف ادب آمیز بر روی شیخ زد و گفت دیگر طعام بسر کین مخور تا شیخ قدس الله سره را از طفولیت از این ادب متحیر شدند و مترصد بودند تا از طعام نخوردی تا از گرسنگی در روی چون شفق ظاهر شدی چنان مریض شدند و همچون روضا حبه فراش شدند و هیچ کس را حال نگفتی و هرگاه که از غایت اضطرار بر ضد از طعام کردی همان شخص دیدی که او را منع میکند و چون از بنای الطعام بیم بخه بود و مرض او از غایت کرسنگی بمحمد شد بحکم ضرورت حال بر والد خود ظاهر کرد و والد طعامی تمیز میساخت و در خورد شیخ داد شیخ قدس الله سره بخالی بردی بسخت نهاد و بعد از چون از الطاف الهی اطلاع یافت که او را طعام او نکند دانست که شیخ را بخیانتی بر سر طعام گرفته است و بجرا فرستادندی شیخ را حاجی اسعد رحمة الله علیه صورت حال بدید و دانست که از طعام خدا کار منع کرد و شیخ را بر اکل طعام بسر کین بخته احیانا کردی بحیثیتی که بر سبیل عنف و الزام خود و سه نوبت او را در جوی کشید و پای مبارک او را بر ان جوی بست کرد و گفت که تو شیخ دست بدان طعام کردی همان تخم دیدی که منع میکند تا عاقبت از غایت زجر و بیطاقتی بانگ بلند در هان نهاد

در زمان از حلوی بسیار کرتن شیخ چون بدر آمد و معدن پاک بود، اثر از ان الوده کی پاک شد **شعر** حوصله که در ان اصناف صفات جام او ۰ در دریچ ترکی کجا جای کند بکام او ۰ برادر شیخ چون ان حال مشاهده کرد بکرویدا از حرکات پشیمان شد و سر و چشم مبارک شیخ را بوسید و از بکرامت و بعد از ان شیخ را احترام واجب شمرد است **شعر** آنرا کز دست دوست مزیت سازند اول قدمش بجای بردارند پس در ان زمان که شیخ رادقدس الله سره با شیخ زاهد رحمة الله علیه ملاقات شد شیخ را معلوم شد که آن شخص که در طفولیت شیخ را از طعام بسر کنیز خنه منع میکرد شیخ زاهد بوده است **شعر** بینی و بیندک فی الحلوة نسبة ۰ مسئورة عز بین هذا العالم نحن اللذان تعانقت ارواحنا ۰ من قبل خلق الله طینة آدم **حکایت** در اخوار الزوین و بطالیت شیخ منتهی الدین قدس الله سره العزیز مذکور شد و نوع نوع از او قد دیوقیق رسیدند او قدس الله سره **حکایت** سلطان المحققین شیخ صدر الحق و الدین ادام الله برکته گفت که چون شیخ قدس الله سره در حالت طفولیت بخانقاه می رفت مشغول شده در عبادت میکوشید تا حال بروی گشود که چون شیخ قدس الله سره نظر کردی در سنگ دیوار در هوا صورت مرغان بغایت آراسته فامانیوعی که مرغان دیگر ما ندیدی و از مردم نرسیدی که ایشان چه مرغانند چون خلایق بنزدیک بدند از بخر او تعجب میکردند **شعر** مرغان هوای او چو پر بازکند کز دسر کوی معشوق پرواز کند ۰ وکاه بودی که از ازدحام مرغان مشکل شدندی بصر زاده و شیخ ندانستی که ایشان کیستند **حکایت** شیخ صدر الدین ادام الله برکته گفت که چون شیخ را در حال طفولیت توفیق رفیق شد شبی در خواب دید که بر قبله مسجد جامع ارد بیل بودی آفتاب طالع شدی که اطراف عالم فرو گرفتی چون احتیاط کردی آن آفتاب روی او بودی صورت شیخ را و آن آفتاب خود بگفت در جواب گفت تو شیخ خواهی شد که همه عالم از ترتیب و ارشاد تو روشن و منور گردد **شعر** شعله تا سیرات عرصه دنیا کرد ۰ پرتو تربیت خاکم معوی کرد **حکایت** ادام الله برکته گفت شبی شیخ قدس سره در خواب دید که شاخهای درخت بسیاری دست داشت و میخواند هر شاخی که بنشاندی و آنرا دستگیر در آفتابی درختی محکم شدی و شاخ برآوردی و سبز گشتی صورت حال آنرا والد خود بگفت فرمود که فرزندان و مریدان تو بسیار شوند **شعر** بهاری کاز نم نوروز و نیسان نیرون روزنها یابد ۰ نیرون روی کز ایوان نوایش و نیابد ۰ و از ضمیر منیر خضر علیه السلام خبر داد که ۰ درخت فلسفیان قوت از ین آب و هوا کیرد **حکایت** شیخ فرمود قدس سره که خواجه دیدم که نظر فراست با خود داشتی و مجلس کردی که با یاران شاول کنم و فحکر در خانه بود و صد کرکس کرکیا از بیرون بشنیدندی و دایم با ازین معنی خجل بودندی و ترک میکردیم چون روز شد و از غلبه گرسنگی و خانه آمدم طرفی حقیر از نهاد دیدم و فحکر در خانه و سخت گرسنه بود بعد از ان شیخ را وصف کردم که مجرم فلان جا هیزم کرد قسمه نباشد بر دم و خواستم که در دهان نهم خواب بر من غالب آمد از دست بنهادم چون والد را لقمه نادیده باشد فرو زده و نخورده صورت حال پرسید کرد

طعام نخورده سیر شد خواب شما را بازگفتم و بر گفتم که در اخبار ست تو بود بلاز سبب نخوردم چون والد این بشنید ذاکه بیت و گفت سرت سبز و دی خواهد گشت و کوهرت یا ضری خواهد رسید **شعر** دری کز بود سزاوار خراج شاهی ۰ در خرمن ق اشود از و کاهی و از تربیت صدر و چه پرورنا یابد نرود تا راج شده رو ناکاهی شیخ قدس سره فرمود که چون بخدمت شیخ زاهد رسیدم هر خواب که در او با بدا بروا لد خود اشکارا کرده بودم و او تعبیر کرده بود بر شیخ زاهد قدس سره عرضه داشتم مستحسن افتاد و از تعبیر او بپسندید **حکایت** فرخ قوا لگفت شیخ قدس الله سره و فرمود که دو وقت طفولیت در خواب دیدم که بر کوه قاف نشسته میبودم و شمشیری بغایت عریض و طویل بر میان من بسته بودی و کلاه هور بر سر من نهاده با خود فکر میکردم که پیرهن و چیزنیل با کلاه و شمشیر چه مناسبت دارد در دست کردم که شمشیر بجای عصا کشاده میشد چنانکه میکردم فایدی نداشت با خود گفتم که چون وقت بکشاده شود کلاه بردارم چون برداشتم آفتابی از سرم طالع میشد که همه عالم منور میشد با زبر سر می نهادم از نور بوسیدن میشد با زاز سر بر کردم از آفتاب شنیدم که ترا سه نوبت چنین بود و فتی که بخدمت شیخ زاهد رسیدم عرضه داشتم فرمود که از شمشیر حکم و کلاست از نور نور و لایت **شعر** نور خورشید تو در سر ق حادث دوزست ۰ برق شمشیر تو خورشید جهان افروزست **حکایت** شیخ صدر الدین ادام الله برکته گفت که چون احوال شیخ قدس الله سره بر والی و حال او شد ابدال او را پیش او نزد دسیکردند و تقرب مییجستند و لیکن شیخ ایشان را ندانستی و ایشان نیز حال او خود ظاهر نکردند **شعر** پنهان از وجود خویش وجود است ۰ کاسرار خود و خلق بکو میداند ۰ معدوم بهیچ در آفاقی ولی در عرصه کائنات موجود است ۰ بعد از ان احوال شیخ ترقی و تزاید میبود تا کشف باطن بر و بشد و ابتدای کشف باطن آن بود که در خواب دید که کلمه از سر بر نیشه کوکل تر میداشت از او مردی بغایت بزرگ منهور و معروف نام او رنک زدا در و زی شیخ دیده است که کسی که نوار عقاب مشاهده کرد یعنی که در دست فرشتکان عذاب بدیصورت دیدی کرا ایشان بحمالت ظاهر شدی یکی از اهل از دنیه ستوفی شدی و او را بر ان صورت دیدی دانست که از چه حال از دنیا بیرون میرود و حال او چون خواهد بود **شعر** آنرا که دل از نخوف پر از درد بود ۰ اشکش نحو کل و کل از درد بود ۰ چون ضعفش بغایت میرسید والد از بیماری بحصن بود شیخ بحکم ضرورت حال او خود بگفت **شعر** یقلبی شخ لست احسن وصفه علی انه ناکان فهو بهیئة قریبة الایام تسحق ذیلها فتلیه الایام و هو جدید جوز والد از رحمة الله علیها صوت خال الشیخ بیقین بدانست که طبیب از مرض خواد ابتا الله بنا شد و او از دنیا در خزد رضیا خانه فاذا مرضت فهو یشفین یا شد بعد از ان هر کس که در شهر ابد بیل و ولایت ایشان او ان صلاحیت و سوم بودی مبا فتا و بردی و بخانه خود دعوتها شکر فکردی و شیخ را بر ایشان عرض میکرد بهیچ کس شیخ سخن اغاز کردی هم در سخن او حیران شدی و فهم هیچ کس بکنه کلمات

و مقاله شیخ نبیره سید الدلاء شیخ الحقیقت رحمه الله که مرتبه شیخ از بنان عالی تر است و احوال شیخ در دو نوبت
بیشتر و از دیدار مرحوم و از حال او بحر مجید دانسته **شعر** ظفر دیکنان اللسان فرلکه ۰ یکتمان عین
و معها الاذن یدیف ۰ حاکم حال الحب فی و انی لا بحر عن جمال الغنیب و اسمعه **حکایت** شیخ ولیصالح
الدین ادام الله برکته گفت شیخ قدس سره فرمود که در وقت قویق در ایام صبی چیزها زده به کلوبان نشسته بودم
بر یقه بر اجله که از اصطخار عبادت بوده است همین که عبور بر قبر او افتاد بدی او داده بدی که در بیشتر آمد چه ملک
میگرید و مرا سوانت و تسلیب میفرمود و میگفت غم مخور که کار تو با الله خواهد گرفت و احوال تو در ترقی خواهد
بود **شعر** جان تو دارد ز نقطه اسرار بشرد ۰ دل آینه عالم انوار نشود ۰ و نشویش مکن که صاحب دل خواهی
بسیرت و دری مراد خود خواهی بدید **شعر** غلغلان بر دار ایا الوجدان افتاد ۰ بیدلان را طالب
جان و جانان افتاد ۰ گفته و صیقل دهنا فچه بیند بخواب ۰ در نفس کاسینه اش دل همان افتاده
حکایت ادام الله برکته گفت که شیخ قدس سره فرمود که چون داب و آداب ارباب سلوک و تصوف
بیدا نشوم و مریدی مرا نباشم و کیفیت ریاضت معلوم نکرده بودم دایما بعبادت مشغول بی بودم و پیوسته
قائم اللیل و صائم النهار بی بودم و اکثر اوقات دمزار شیخ فرج امرد بسر بی بردم گاه گاه از شعبه
مریدان شیخ چند بعد از وفات قدس الله سره و همچنان در مزار کرخ همی افتادی بسر بی بردم شیخ عبد
الدین سمرقندی رحمه الله علیه و یاد در مزار شیخ ابو سعید امر بسر بی بردم از شیخ جنید
رحمة الله علیه و دیگر مزارات بر دو قدم باستاد همی و غالب گذاردی و در مزار شیخ فرج و شیخ رکن محمد رحمهما
الله علیهما چون بنا نه مشغول بی بودم قرابهای نور همی دیدم گاه از مقدمیان ایشان نیز می آمد و بحلق
من فرو میرفت و گاه بودی که از مزار رکن همی و از نزی بر آمدی گفتی انجا و بر سر من خواهی کرد
شعر ساقی صهبا بجام جان ما حاضر است تو نیز کن ۰ و نه رکوی خاستان نعره عشق کوبکن
حکایت چون والد اش قدس سره در ناصیه شیخ آثار انوار ارشاد و جهانگیری مشاهده کرد
مدتی و از دسال علی الدوام افطار روزه باب و صنوبری شیخ میکرد و شیخ را معلوم شد و الد را مع
و مجال نماند و مرا نیداشت که والد چنان کند و الد اش رحمة الله علیها خود منکر بی را فرو گذاشت
تا از زمان شیخ آن آب و صنوبری شیخ را بر دی و افطار بان کردی **شعر** این طرفه بین که آن
مظهر گردد ۰ عکس نور بیست کز آن روح منور گردد **حکایت** ادام الله برکته گفت کز ابن روزبهان
والد شیخ قدس سره یکی آن بود یکه شیخ را هدایت قدس سره در حاشر والد بود یکی بهلیه کز آن ولی
بیاورد و چون شیخ را هدایت را نظر بآن خانه بیشتر بود که در هلیه کز آن بود شیخ صفی الدین قدس
ملازمت بخانه بیشتر میکرد یکبار آن خانه سیاه و در وقت آن حال را شیخ را هدایت دیده
سیاه و بود به عتاب آغاز کرد گفتا ای نادر مرده تو خانه سیاه بیشتر میکنی و از آن اولیا انجا
چه میکنی شیخ صفی الدین در جواب او گفت بجای خود نشین که مرید بسیار خواهد شد مرید بسیار باران
و اکرام بسیار زنان بود همی مرید والد خود بودی که اگر زنان شیخی را بودی والد سر شیخی را

شایستی **شعر** تا نه متمتع او زیارة انوارهدیت ۰ قطره مهر تکر نجم هزاران تقویت **نوع دوم**
در طلب شیخ صفی الدین قدس سره **حکایت** شیخ صدر الدین ادام الله برکته گفت که چون حال شیخ قوت
گرفت و احوالها پیش آمدی که در حال از ظاهر شدی الضرورة طلب مریدی کرد او را از زین بالاطم
امواج بیرون آورد مشغول شد و دران وقت مردم بکوه سیلان تخم کردن باشتند تردد کردندی شبانه
بود که در کوه سیلان مردان خدا می باشند پس شیخ عزیمت کوه سیلان مصمم کرد باشند که کسی را از آنها
در یابد یکبار برفت و باز آمد و گفت بدید **شعر** سیلان بجست کز ان لعل بجان
طلبند ۰ کوهر از سیل نجویند غمان طلبند ۰ باز دیوم بموسم رفتن کرجر در قلب نفوذ توان رفتن
از غایت شدت برودت برفت و بوقت مراجعت چنانچه عادت عوام بود آب و حال او از قلة
سیلان برتر ک برداشت و می آمد در میان دره کوه بدره رسید ترکی را دید بر سند لی نشسته
و کاوه بزر دست گرفته و انبر ای شیخ کین کشاده و بعبر از دمزار حوالی محکم نشود لیکن از ترلت
برابن معنی آواز داد و با نداد بر شیخ زد که ای شیخ در بشر رفت پرسید آن چیست که در دست
دارهای شیخ گفت چه آب است شیخ گفت آب قلة سیلان است انبر ای بر آن بر داشته ام بزر کنند و گفت
بر شیخ آب را بر بخت ترک گفت چه فرقاست میان این آب که و آنست و آن آب در انجه بنان باشد و دیگر
گفت آنه یکر جیست که در دست شیخ گفت خاکی که از قلة سیلان بجهت تبرک برداشته و با آن ترک گاه
در کشند و شیخ را گفت اخاکرا انبر بر شیخ قدس سره چون عنف او بدید آن خاکرا انبر بخبث انبر ترک
گفت میان خاک و خاک واحد فرق است **شعر** آب دوی از خاک کوی او طلب زیرا که نیست ۰ خاکی چنان مهر را
خاصیلی از آب و خاک ۰ خاک بزی کز نگه تا آید بدست کوهری ۰ نا بجه اندر آب و کل بوسیده اند از نفخ با
یکرنگ بهم چنانش موجبا نم نوازکار بخشده و می کز بزی و با مردی کاهلی و با اولاد سنک و لکن چه برکت باشد
و از زجه توان حاصل کردن **شعر** نز خاکی اشکاراکی بود ۰ لعل کانی سنک خارا کی بود ۰ این فن بنزا نجا
داشتم کز باد بی بیکر بنا بی بیز بر بزم و شیخ قدس سره مراجعت دوی بکرد اینده و در حال این رباعی
گفت بیان ترک ملد بدید و از انجا باز گردید **شعر** حتی و انک غائم صبا بحی اذ کنت ما مواتا علی تنفسا
لمعة برق در خشید در خرمن خوشه بزد و خت ۰ هر چه غیر از هو سر دست سبا بای ببوخت **حکایت** شیخ صدر
الدین ادام الله برکته علی الطالبین فرمود که بعد از بن چون حالت شیخ قدس سره قوی تر می شد و کسی که حال
حالی و مشکلات وی تواند کردن نبود و در طلب شیخ روز بروز و لحظه بلحظه بیتر ابد می بود و کرد
کوشه نشینان کنار کوه شها را در میان می آمد شعای غلیظ و دوای طویل او و مینشست **شعر** فانا یاک
لا اشفی الغلیل و ان دع ۰ و انا لک الجازت مشفری بجواست **حکایت** شیخ
مرشد کنده الدنا نرا اجازت شفی دادند و در شیخ زیادت تربی شد و والد طاقت فراق نمی داشت **شعر**
اه الطیم فی الناس و نا خرنی طافی کل اجا ۰ و شیخ را قدس سره برادری بود محمد نام کز بوی
نام داشت خط شیراز و هر موز نجارت رفته بود و قضا، الله و قدره در میان شیراز و هرموز در

طلب

شبانه

کوزه آب گفته

برین وطارم که هوای کرم سیرت باد محروم هلاک شده بود و بحرمت رسیدن رحلت آنا امرء ما اخذت علیه منیة ۰ باز ضرانها سکنها و معطوفا بر اراده دیگر صلاح الدین حرامه بحریم هوا مراجعت نمود و بنظر قدس رسید که صلاح الدین اناد دار اصفهان شرعی در حیاله نکاح خود آورده و انجا اقامت فرموده و صدقی طویله در بر گرفته فاضافت شیخ قدس سره از والد انجا زن خواست که طلب برادر صلاح رسید بروم و ظاهر از معنی بیانه ساخت و صفا طلب مرسند بخواست شعر غاشقان بی کم کمان رکوی جانان بخوشتر روند ۰ بعد از آن آب حیات اندر دل آتش رو ند و الدین بوفا بسری فراق جسته بود و بجواب دیگری افراق نکشته بسبب طمع طلب صلاح الدین رسید اجازت داد و شیخ قدس سره دنیا با نیا طلب ناد و روان شد شعر فلا أدفی الودیع ممن الفهم ۰ یکسالی ان کنت الذبیع اعرق فلما قلت قفوا فی ساعة ۰ لأراکم ۰ أیامن نیار الحی قلبی احرقی ۰ فلم یسمعوا قولی فسارو اذ هتهم وظل فؤادی الاسی یحرقنی ۰ و چون شیخ قدس سره شنیده بود که اخی الاولیاء شیخ خیب الدین برعوش رحمة الله علیه در سیر از مردی صاحب ولایت است و آوازه او در بدیه اد در سماع میرسید طبعش دار د شیخ قدس سره هوس آن کرده از وی بسیر آن آورد لیکن در راه دمار اهبر و قزوین و غیرها هر جا که خبر و نشان صاحب خبری و پیری شنید عنان طلب صوب او کرد اندی و چون صاحب دار د و او را دست بود سجوانی که بدست وی توبه کند چون دست بوی داد ندی روی و کردن مبارکش از وی و مقابله و محاذات وی بکردیدی و مجال دیدن روی او نیافتی و ابدا نیز کس از آنکس نیست که خیب وی تواند کردن و کار از پیش او کشادن دست نیارد کشید شعر بخشات نیاز را کجا تحرم شر نیاز رسد بخشات و نیاز را کجا بحشات ناز رسد شعر در دام مکر چون نه کجاد مرغی که دو کون ندا و ست عقابقصر حکونه آید برفا فرچو آشیانه اناو ست و از انجا بکل نا بکان رسید و نشان رسید نشان بر سر داد ند بیتر وی وقت و همچنان چیخ است که بر وی بکند بدست وی همان حالت اضطراب روی و کردن کژ واقع شد او نیز دست باز کشید و روی بصوب دیگر نهاد شعر اذا رق فالی العلیاء نفسه ۰ و ان شئی صلی الاعناق والقمم ۰ و چون خبر مراد من صالح الدین رسید که برادر در شیخ صفی الدین ترتیب استقبال کرده و بدست خود نامی غلام که نیابت وی میدانست پیوسته که حشمت نامور و عظمت خود اسبان بدوی چیانه و ملابر نفایس بفرستاده و غلامان و خدام اسپوی فرستاده که روان شد که شیخ را قدس سره مجامهای نیز به پوشانیده براسبد نیز نشانند و در بنهر آورند شیخ قدس سره انا فرود و قبول نکرد و براسب نشست و همچنان پیاده و نیز غلام در پیش میرفت و الترکیب عز الملابر و الحاجی تعرف فذلک الملابر و الحاجی تعرف و در مقام مقابر شیخ کبیر ابو عبد الله خفیف رضی الله عنه فرود آمد و انجا بر سر و چون شیخ قدس سره انجا رسید تا سف این معنی در شیخ طغیان نمود شعر للموت فینا سهام غیر مخطئة ۰ من فاتته فنا یوما لم یفته غدا ۰ و از در و طلبه بر وای برادر در و مجلس او فلانشئا و التماس او کرد و تا فرجوار دشق رفت و عزیمت کرد ی سید و لیکن و ایند و تا ست او قات طلب مشغول کرد

ملخص بود که چون الصفا شیخ الدین برغش رحمه انجا طلب نموده بود و بحمد رحمته رسیده مرحوم

شعر

شعر سر کشت سمار انجمان سود نیست ۰ که میلک و جهان همچو فرو بهلنا ند حکایت دوزی شیخ قدس الله سره در بازار شیراز با در خود صلاح الدین رسید دا دید که با کبکدانی بدست و میکلیت و قرب هفتاد کس از بقا و شان و غلامان از پس و پیش روان و کوبندکه نهایت غلبه و شوکت همچو ان سرای و هیچ کس در هیچ زمانی شیخ قدس سره چون و را کذاشت خود از رود کیند و از و مخجل آذا نجا و انشد ند انا در بر رو وی در ان از دحام رکاب صلاح الدین رسید نجامه شیخ رسید شیخ قدس سره از انجا رو انه شد و نجامه خود در آب نهاد و نیست شعر نقش تقوی چوب ترآید و بر کار و بع ور از کوشند عبادت قوت حد و اجتهاد بر ریاست نهاد و در شدت اجتهاد در ریاست بجای کشد که بهیچ مذهب یکبار روزه کفاره حکایت ام الله برکته علی المسلمین فرمود که جوانی که صغیر سن از شیخ قدس سره دنیا کو جای تربیه مصاحبت شیخ افتاد و در مدت مصاحبت و موافقت همه کبر بعبادت مشغول می بودند و دنیا ست به افزودند و آن جوان اخر عمل بعیز و طالبین جنان ارادتی داشته بود که از غایت بکاهیت بجاری دمع بر رخسار چون شمع او سوخته بود و مجروح شد شعر و ما زال لیکی الحب حتی رایته ۰ تغیر لونی واستمر و تحللا ۰ فبکی کو بحرقة لبکائه ۰ اذا ما بکی من شفاکیف لا دنا شعر اشک کلکوم بر رخسار زد و صد دا می کند اشک در د اغا قا نوحی جان سند کدا زنا کو لا تجزی نا شنید کرنا و لا کند و در بر عوتا حیا ره رو نکند و بیچ وظیفه و نت و هوشه بر زبود و بجها ر د کنید و طاقت شنید ناکاه شخصی را دید بکدار دیوار خانه در راست شیخ و نا نو چند و قدا عیشر بن در بیش شیخ و ان جهان نهاد و بدا زاظهار کرد ند و بعد از آن شخص مصاحب شیخ شد و مدتها صحبت دا شتند شعر زر مرد هویت و ان سخت بلد الذار و حالا لمرء ان یبتغی حبب و استاد لا یمشاک عند بزیارته ۰ الا لحب لمن هو یه نوا ن حکایت ادام الله برکته علی المؤمنین فرمود که بعد ازین از اولیاء الله بوسیند که انجا بود ند با شیخ قدس سره مصاحبت و اخلاط اظهار کرد ند هر یکی در حرفی سمو د ند صحبت دا و خبا ز و غیر ها و طلبات قبا ب او لیا تی بخت قبا تی لا بیر هم غیری پوشیده و بر نیاید بزرحم انکار ا شعر پوشیده و اشکار ما ستاه مخاب با نا ر عیان و لی ذا غیا ر لها ن و شیخ قدس سره بیشتر اوقات در مسجد نا در سلیمان و مزار شیخ ابو عبد الله خفیف و مزار شیخ ابو زر هزار الله تعالی علیها بسیار تردد می بود لیکن در ا نوقت چنان بود که اکر کسی دیدی مزار ابو زر هر حمة الله عان نمان شام نا طلوع افتاب با نخفته در نمک می کردی و بر امر دیا فته ندی و در کوستا نا نداخته شعر سر کوی تو کجا و سر ما کجا هیهات ۰ و ادی ایمن خجا و ات ۰ کوی میدا نش کوی سر هر یا ز است ۰ و چون شیخ قدس سره فرمود که بت صد انجا با حیا بود و از در مردم شیخ را منع میکردند و همچنان نخا اکر مردم شب کبر بر زند بر سر شیخ بر و نا نخوب بیکرد شیخ قدس سره فرمود که مرا هم شهری یکبار یکبار می بر سد و سبب را نجا بود و بعبادت مشغول شد و فرمود که عرفه عرفه بود از مزدیا ک او بر آمد و مجلس مزفرمود و اشعه نور از مزدی بر می آمد و بدیجهای فرا را می فوق همچو آتشی که از کوره حداد از زمینا فتا آن بر می آید و شیخ قدس سره همچنان نا بوقت طلوع اشراق طلوع آفتاب در انجا بود و عرفه نور بر می آمد و مجلس میاراست و فرو میرفت شعر ما تبتغ دوست جام جان فرا نوشیم از انکه ۰ جان نا انجام جانا نا فنا نوشیم فنت

خانه دل اینود وعوا آن اسم شعر زان للهاز شمع خانه نور وشنایی یافت ۰ ومردی که باشیخ قدس سره معرفت داشت
باسداد کفن وحنوط وآلات تجهیز بهر بها کرده بود ومزار بود وعده آمدند که هان حالت باشیخ قدس سره رفته
باشد تا تجهیز وتفرغ مشغول کرده ندشیخ را دیدند هوغرق نور راز در حضور نماز استاده سیادت وابا آن مردم
بیرون آمد واز آثار نوری که بروی مبارک شیخ آمدن بود کسی را امکان مقاومت نظر بروی نبود اکثری
شعر معجز وسنت دیدن چو بدیدند بیفتادند حکایت ادام الله آثار
برکاته فرمود که شیخ در طلب راسیه شده بود ستد سرکشته کوه مزار وکوشه نشینان کنج ویران گشته
بود علاکه بودی که ناگاه یکی از دیوار در آمد وی یکی از زمین بر آمد وی یکی از سقف فرود آمد وی شیخ
قدس سره مجهز داشتند وبه نماز رفتند شعر القوم اخوان صدق بینهم نسب ۰ مثل الودق لیعد لا
بسبب وشیخ قدس الله سره احوال عظیم وواقعات کریم بروی حال وواقع شده بود وی بدیشان عرض
میکرد وی همچو فهم میکردی که از جمله حالات فضلا من علها شعر الظرف فی ظرف وفهم الخمر فی قدح
انما الکون سبیل الخمر ان فزاد ۰ لایعرفون وکایدی مناظرهم فهم علی سهل یدوضداد والناس فی غفلة عما
لهم صنعوا افکلهم عرفوا الخمر فاد ۰ ودرویشی قدس سره داشته بود دید که دیوار محراب شکافته شد
وکی از انجا در آمد وشیخ را خطاب کرد که برای چه برزلد وشیخ را قدس سره برزلک گفتندی از جهت انکه
خانه شود بغایت حسن وکمال بود شعر ذا الخل شهمان بالبدیهة العلا ۰ عمان خطا انا بهی والجمل
شعر درجوی جان نظاره حسنت زآخلیت ۰ درروح خانه جان روی تو آفتابیت اینجم نیست
درعقل درخیال است وان لعل محبر بست ۰ درجام جان مرایت شیخ قدس سره چون کوس جان انکس
کز کفت بهره نیافته باش که سه روز دیگر بنماز دیگر بخواهی رسید ۰ ملت نماز پیش خواهی برگاه نهن
ودنیا کذا لنفتن ومدتنا ایام تو تمام شد است این سخن بگفت وروی در رفعت وغلبه ستد شیخ قدس سره
چون بشنید تاسف وتلهف بسیار بخورد ودرقم نومید رحیف آمید کشید اما نه برفوات عمر مستعد تو
ناظهار ملت بر نیافت مرشد که مرتبه نادیدن ومقصد نارسیدن واحوال ناسعادتی که خواهی کردن
فوکا لمعقول لعرفن الکرمان ۰ ما المرء الا کغصنة الحمذان سعی وجهد وتعلب حالا کخیال انجم خیالان
شعر کم نزل اب وصبر اب شوم ۰ دردا که دیر زیاد بمرهم نیرسید ۰ وآنما دنیا شد وظهیر کرد وترک
انظار کرد وروز بست سه روز بنا استعداد مرگ وترک المنکرات مدینا مشغول شد وهیچ نخورد واظهار
وقت میکرد بوضو بنشست وچون روز سیم شد وقت نماز پیشین کرد موعد رحلت بود در آمد وشیخ
قدس سره متهید وقت نشسته گرگاه یکی مرا دید که همچنان از دیوار در آمد وگفت ای درویش وعلوم
وشغول خانه را چرا چنین ملال اشتی ای شیخ قدس سره فرمود که خدا را وچنین وایم انکن گفت بود بنا گفت
ان شخص که شیخ محمود بر جزیرا بخانه زنکرد ویم که او در رکنشر است بیرون آمد ند وچون فرا کرد چه
رسیدند بنا زنکرد یدند که بنا ۰ ودرند وخالی انکه از جمله سالم بود وچون نماز بر انکرد نماز
شیخ از بن شخص رسید که از بن چه خانه بود که انکرد عدت موتی مزاد واو فوت شد ان شخص گفت که

المذیر زاة المفیر او در آینه صافی فی نظر کرد صورت حال خود دید وصورت دیگر بنا داشت که ازان نقاست
وخالی انکه ازانا وبود شعر درجام جهان نمای آینه باش ۰ هرگونه صورت خود را ببند حکایت
ادام الله برکته فرمود که بعد ازان احوال شیخ قدس سره ظاهر وآوازه منتشر شد اصلاحیت وعبادت ومردم کار
واصلاح شیخ بتربت تقرب پیوندند یا ازان جمله سیف الدین بلوان دار مردی بود که بعرض ورتبه عریض ودرخانه علو
بارگاه داشت ومدبر شیراز خواجه عمیل بود ومصالح الدین پیشه بدر شیخ قدس سره بنا وی بتربلان بود ودایر سیف الدین
بلوان دار بوسته باشیخ تبرک ومقربی مجتبی ومخلصی معتقد خود یاد نعمة الله نکاح شیخ آورد ودرشیخ زاد قدس سره
سودای عالم سفلی مستولی ومشغول گردانیده بود وآبا می شود شعر دیده عبرت نهخوجوی که تو سرشار شوند
کرکند میل بجوری زنصور بشر باشند ۰ روزی سیف الدین بلوان دار در مقام بخدمت شیخ قدس سره آمد وبحسب
اتفاق بر است نظاره فتوح دیگر مبلغ ده هزار دینار رجی درهم ودختر خود را در عقد نکاح او می آرد فتوح دیگر شیخ
در پا غوز دنبا نعمة سیفوز وقبول نیکرد نا خاصت چون مبا نعمة بنهایت رسید ما نعمة الوداع بغایت رسید
در قبول آن ده هزار دینار شیخ فرمود که چون نا چار است از قبول آن ده هزار دینار اکنون آنان منت سیف الدین
بلوان دار نکشد بای شیخ قدس سره سر کیسه بگشاد ودشت شت آنرا در میان مقابر می افشاند ومردم فقرا جمع
سیف الدین چون این وضع بدید بکجا لف مزاج وطبیعت وی بود آن کیسه از پشت شیخ در ربود که عرض من آن بود
که خاصه شیخ نباشد نه رخالی باشند شعر درغالم عشق ملک دنیا نجویند ۰ قارون هزار دخان وکسری
نجویند ترکیک قدم در طلب دوست بزد ۰ باهمه او دنیا ومعنی نجویند ۰ واز اولیا واوتاد وضیاد
نسبه همنا کرد نیا شیخ قدس سره معرفت شد که تمامت ما هی دانست وبعضی از انظار بر کنار مقالی وضیاد
می بودند تا آن لیا بوشیده که مردم ایشان را نشناخته وخود بر ایشان عرضه میکرد ایشان نهم میکرد ند تا
کشف کرد تعالی از مرتبه وتربت نماند اده است شعر صد کاه تخته عزت بنا بنا زاکی رسد ۰ سند شاهی
کدای آستانه اکی رسد ۰ غایت نشانه دادند که در بضا بر محجه بضا کرالذین بضا وی هست شیخ قدس سره
بشر وی رفت وبحضا او در بضا وجود بضوریت حالی بر وی عرضه کرد وی بین همچنین بضوریت خود عزیز شد
وگفت کرای پیغمبر است کبیر حسن طلبت شیئا وجدا جدا صاحب دلخواهی رسیدند وروی مراد خود دیدند
مرا با یکدیگر ذره بیش نکنی والجا را آری شعر چون نجام صفا نوشی در جام روحانی ۰ باید که بکی جرعه جانی
مراقبان حکایت ادام الله تعالی انا رهم گاه فرمود که استاد دست طالب شیخ قدس سره بطریق کشف الله
علا الغالب دود در بیان منفق دو شیخ مضطرب بود در بشیراز بود کانا بنی الذین رحمة الله علیهم رد کرد ناس بر کرفتی ومنکر
یک روز میدان راه بکوچه کرد ناس فرو بضدی بر دی وبر وجنی وچون شاکرد النشر التماس کرد ند که ما بیرم
عزیز بشیم در حضور ما کان آوردیم قبول نیکردی وسیکنی کون شما فرو بسیده کب بضود شاکرد با شند
ومن از کب شما خورم ودر این چنین معنی می دهد لبر بضر خود نبود که فرو بضی وهر روز نیاید بنا وکب وضی

بودی شیخ قدس سره فرمود که تو هم ان کردم که ملایت دنیا را باشد و من کنت کردنیا بری بسیار باشد و لا اراک الله رحمه الله علیه گفت که اخر دنیا را بر شما بیشتر از نیست که تسوی و دوچوبا شد و از بر جامه دوچوبه قوی و بادی و بتسوی موزه متقی و فندق می خریدید و عذاب من اخی و شیخ را بیزار نفرا ت

شعر فتی فضل العابدین قلبه فقالة الذهر هکذا غریب الفعال غریب الکمال غریب المجتبی ۰ پس مولانا رضی الدین رحمه الله علیه شیخ قدس سره بحصار زغین غزنه و شیخ اغا و نظر از پیش مولانا اکرد و بعضی از مشیر کلام الله بخوانند تا بموزه از ایرلیست و چون مولانا رضی الدین رحمه الله علیه استماع شیخ قدس سره دیدا جازت خود و مشیر داد **شعر** درای دلدا یا ارجوع در روح آید مرجع جمیع علمها را بیکنا و شیخ قدس سره کاهی بصنوبر سعدی شاعر علیه الله رسمه رفتی و فرمودی که سعدی را مردی ملول طبع یا فهم کم اکر کهی تا بکی دوی و مصاحبت دانشی مجانا صحبت دادی و اکر نه مهاکر چه ایرا عتماد قدم نهاد بودی و از نجا لست ملول سامت خود دی و مرجعنا و خاصها و دخت مصاحبت و طایل بدیدا متماع کرید **شعر** خاصیت جاذبا بدان مرجعی صنای سعدی بزد همراهی شیخ ظهیر الدین پسر شیخ رحمه الله علیه را در نیز ایام مقام بردبود پیشتر وی تر برفت در حضور او و نیز بصفور از جاذر دیده

شعر همه روی همه بینی دلو اهمه دارد ۰ همه سنک لعل نارد همه نی شکر نارد **حکایت**

بدیر الله برکته علی الانام فرمود که بعد از بزرگ از جمع اولیاء الله که از احوال شیخ با خبر بودند و شیخ قدس سره اینا نزد در نیافته و دانسته باشاق با جمع کنند که اکر کسانرا بیرسی از حال او یا سئال نمایی از امیر عبد الله باشاکید رنجش و رفع دارد و مردی شاعر الیه جمع فاضل است در ریاست و مجاهدات و زهد و ورع و تقوی و ادب و انسیت ظاهر و باطن ظاهر و دارد رحمه الله علیه پس شیخ قدس سره مخصوص امیر عبد الله رحمه الله علیه سید شخص دیده صورت مثال از نجان شرسنده و ناصبه صور نتر مثال از نور نوشته **شعر** روح روح اکر کشتن او جمع رسیده موی جانا نزا ساحت او می دمید ۰ شیخ قدس سره صورت حال او احوال و واقعات و معاملات خود بروی عرضه کرد امیر عبد الله رحمه الله علیه شاعر طوبا خاموش شد و سر فرو انداخت سر آورد و کفت ای پیر ترک ورع همت مثال انجا بر و از نکرده است اکر کشف و قدم محو اهی از نزد من از نا و لایت تو ان خاصل کردن و الا آن معامله بزرک تو در بین نیاز مرا بدست نیاید و دار از بن حال خبری نیست ۰

شعر مرغ همتهای ما کشاد انجا پر و پا ۰ زانکه نه پر و از دارد نه دل انجا نه مجال ۰ شیخ قدس سره چون در مقام انا بی یاس بدید آمد سر بسجاده نهاد و دعاهای کرایت و کفت چون همه رجوع با انجا کرد نکه فتح الباب از نجا شود چیز نیست تدبر از چه کنم **شعر** و لقد سرینا فی البلاد فلم نجد احدا سوانا فی المکارم نسبب قادم علی الکبد التی اکرمتها الا لا فارشدنا الی من ذهب امیر عبد الله رحمه الله علیه چون از نجا بیرون دیلکنت کاندیر نزک از بزرک فاضل تا بغزنین رسید کبکی از نجا واقعه تو فرا ندکرد و هیچ کس نیست خبر از شیخ زاهد بکافی قدس الله سره و حده و دوستان در دو تو جز ثنا خوانی از نیست شیخ قدس سره چون از بخن بنسبت حال بروی بکرد و بدو کفت ابرا ما کنا لها

شعر عیشنا علی الایام سنیا ۰ فقد بلغنا اقصی کل امانی ۰ چون شیخ زاهد را قدس الله سره فی دار و حالا بنشاسم بکجا بوم و از کجا جوم امیر عبد الله کفت که جای شیخ زاهد در کیلان اصفهبدست پسر او کرام کیلان امیر عبد الله کفت که کیلان که بولایت ما نزدیکست و خلوت امیر ایست مجرا ست جمال او در حالت مزج چون آب صفه خلوت بریزد و در خلوت باجانب شرق کشاده است چنانکه چون آفتاب طالع کند ضیاع در خلوت افتد **شعر** ملاحتیست کرا آفاق معنی دم زند نوزد و لبز طعنها بر بزرکان زند پس شیخ قدس سره از جامه و هیات و صورت ظاهری شیخ زاهد را قدس الله روحه پرسید امیر عبد الله کفت کراوم دیست حقیر الفامة ازهر اللون سرب یا حمر اکحل العین اسطح الجبهة اصلع الناصیه خفیف العارضین غریض اللحیه **شعر** فاهرت نخضا بزان یار ان الوری ۰ ولا خطت مخرا بخت بخمته البدر پس امیر عبد الله کفت رحمة الله علیه کرا ای پیر ترا بجا باید رفتن کی از مشارق شرقنا معاریب مغرب عالم کبی کجا یابد ابرا پیر معلم باشد پیر از شیخ زاهد کجا نیست **شعر** هو الذی والذی اهوا الفظ والمعنی هو الذریعة العلیا هو الفاتح المقفی شیخ قدس سره را چون بخن بکوش هوش رسید دل و جان بلسوا فی اشواق شیخ زاهد قدس الله روحه فرستاد **شعر** از صد جکر عاشق یک ناله کوش ۰ هوشش همه کوش کشت و کوشش همه هوش پس شیخ قدس سره عزم ملازمت فرمود از اولیاء الله کسانرا شیخ محاطت و مصاحبت داشتند هر کی شیخ را بنوعی ظاهر بر او کشف میکردند و داع میکردند **شعر** یوم الفراق بین القیامة الحول ۰ والموت بین الم الفرق احلی قالوا الرحیل فقلت لیس رحیل لکن تحفی ثم ترحل **حکایت** چون شیخ قدس سره بغزنین رجوع کرد کفت کسی بود یم سعدی رحمه الله علیه بیاشد که بعد از بن سبب است پس سبب وداع بصنوبر سعدی شد سعدی با اصحاب کفت که در بوستان از بن پیر چنان سخن رانده است پس سبب وداع هر کی از بزرکی و کشف وداع از نوازم راه ما نباشد میکردند شیخ قدس سره چون خبر یافت دست در بروی خود زد و کفت انا لله و انا الیه راجعون سعدی رحمه الله علیه چون از نجا آمد بدکفت او پیر چرا مثال از بن چیز ها قبول نمی کنی دیوان اشعار خود مکن بخاخود و نوشته ام تو کن شیخ رحمة الله علیه چون کفت نزد یک بود از دیوان بخاداد یم کی بر و ای دیوان تو ندارم و یا بزدیوان بخاداش سپارم سعدی چون شنید فهیری بطرکه خاطر او تیز کرد اند و صانعی بر فروخت بعد از نا بعنی بر آورد و دوستهای بر سر چمزد و می کفت چندان از نزد یوان بخاداد یم کی بر و ای دیوان تو ندارم و مکر تر میکرد و دست بر سر نیزه **شعر** غیر از بن دیوان و دفتر هست دیوان دکر کندر انجا رفتر های سرد لبنوشته ام بر نیز عنوان آن دیوان نخبة الحکم نهضا بنوشته فطوطا ها بنوشته ام **حکایت** چون شیخ قدس سره بر سر بر حاج سرا سناد و روی براه نهاد از زیارت سلاح الدین رشید رحمه الله علیه الفاتحه کرد کرنا وی در راضت مواضعت نهاد و مرجعت کرد و بخاذ آید چون صاحب مناصب و اشغال بوط مسا لنحو و سواغل امر کرد وی سئال اشغال خود و عزلها می را کی عدة اعمال و اشغال او بود طرفی از سپال و سناد نا خرد و اهای با دهای نفس و بقاذان ظلمه و کبکبه شکوفی و شیخ قدس سره و واعظ شدو عقود مراقی او و دوان سئال شیخ قدس سره بهیچ کونه بکوش چشم ملتفت غلام و کار و بار او نمی شد و بجاده می آمد تا بکبر بالا بیرا هر بشین در بر کرد

شعر صد هزاران بار بهتر جان دهیم بر آن ۰ در جهان ملک معرفت هر ساعت بیر ۰ جان از بیکرده نداند آن
آن چنین ای حله پوشان بهشتی بر لب من تا نه جزع ۰ واز نشاط تمام این بساط عبر احیان در مرغزار
کبد بین سیار بکردش نمی رسد و کواکب گرد مرکز دین سیکنند شعر ان شاء الله در بن مرکز زمین
و نیفتیم و غایت کنز کوهه عرش ۰ و موجوع قوت قطع مسافت میکرد که شبی عصا و بارین در میان
داشت و از چشمه سابق آب بر داشت و مقدار دو فرسنگی راه قطع کرده بود در شب آواز نفیر شنود که
از برای جدا کردن شیخ قدس سره آن آب بدان تشنه دار و سیراب کرده اند چون شیخ را از برای معرفت احتیاج
خواست بود دل از آن دو فرسنگ چشمه بران سبب نادیده نهاد مراجعت کرده باز آن چشمه آب برداشت و
بهمان راه روان شد بدیشان رسید و با ایشان فرود آمد و همچنان جست تا شانه بار و بیل آمد شعر
و ان چشم الی الاوطان ان کم ۰ صدوسا عرض الاوطان اوطان ۰ و ذو رشد بما ستر بیر و صاله الله
فراق دیدها بیاشات تازه و بشارت بی اندازه حاصل شد شعر وقد البشر بما افرح الاعینا و نفی
النفور فلم یدع فینا باسا الملتی و تقاسم الناس المسرة بینهم قسما فکان اجلهم حظا انا و هم در سکون
بامانت و مخان در طلب یاران در پرواز بود و سب و رشد نمی آسود در نمی غنود و علی الدوام مخلص
حال شیخ زاهد قدس الله روحه می بود و از ین ملت که در بخدمت شیخ زاهد قدس روحه مشغول بود شیخ را
در حالیات قباب حنول بود و در طریقه ارشاد بیمانه اشتغال نمی نمود و هیچ در نماخر بر شیخ قدس سره نگذاشت
شعر لیس سرت الحمد رضا فرضا رأیت جاذب الحباب طی النشر حکایت ادام الله برکته علی
الاسلام فرمود که در بن وقت که شیخ قدس الله سره در اوده بیل مخص شیخ زاهد میفرود و در بن کرده ای بود
و در نمی شیخ زاهد قدس الله روحه در کیلان میان جمیع اصحاب گفت که جوانی غمدیوش در اوده بیل در طلب حق
کرده است که اکنون بجانب آید بیات روز کار او تمام شود و بیرو بایت بر صیاد الذین از بر بحور الحیاة الفانی رحمت آب
که شیخ زاهد قدس الله روحه فرمود که بندیونی در طلب ما سر کرده است که میان او و حق تعالی بای حجاب بین نمانده
شعر جانشان بر سودای تو جانان فشانند ۰ تا لاف دوستی بصدق تو کرده اند ۰ گر شب از نور در خلوت جانان نگشاید
دهد ۰ در قدمگاه احبای تو جان افشانند خورد نان اولی تر بها بدل و جان و حکمت بنواشند و فی نظر نور نشوانند
کوی بر در حرم جان رضا الدانند ۰ رخت تا ز ان اراده کبد بر نمیدانند ۰ خاشتان جان بجانان نرسد و ره نه
فا فلانند بر بای افتاده کنز دانند جاز فشانند بر نظر نهم جمال نخ دوست ۰ هر بر و انصف سوخته و حیرانند
فصل ششم در رسیدن شیخ صفی الدین شیخ زاهد
قدس الله روحه شیخ صدر الملة الدین ادام الله برکته علی العالمین فرمود که شیخ قدس سره مدت چهار سال
در بن طایفه سر بد که از شیخ زاهد قدس الله روحه هیچ خیری نیکرده و هیچ از بی بدانشده و شیخ قدس سره بعد از
شدت و ریاضت مشغول می بود در بنا رسانه زیارت پدر سر بمرد و الدهاش نجم الدین علیه الرحمة او را باعتماد
خود کذا شته بود و بانا شغال و امور دینوی نمی فرمود و شیخ را آداب داب صالحین بر مواظبت قیام لیل
قیام سنن و بوظیفه من طلب شیئا وجد وجد قسن قرع بابا و لج ولج مشابوت میفرمود تا جرم شبی

کز بوی جنت بجانش آورد شعر هر که بوی در جهد و بشرط ما نا بی رود ۰ راه سعی و جد او رنج ما ضایع نمی
حکایت مناظره فرمود که از اقارب شیخ قدس سره در کیلان بازن مخالف بر همان نام مردی بود و او نیز مخالف بود برای رنج
بکیلان طرفی بجانب کیلان از نواحی کیلان ناحیتی است فنه بود و در نما بلی دیهی است هلبه کیلان بان دیه
رفت و از انجا بخانه رفت خرید مطالعه نکند شیخ زاهد قدس الله روحه دیه نما بلی بود و یکی دیه هلبه کیلان بود و در ساحل دریا
جانداد امیر عبد الله رحمة الله علیه نشان داده بود و یکی دیه هلبه کیلان و در بن وقت که مخالف بر همان بدیه
کیلان رفت شیخ زاهد قدس الله روحه در هلبه کیلان بود مخالف بر همان بر نیج خرید و از نیج بدیه نما بلی رفت
رفت طایفه را دید با کیر نما اهل تبریز رکسوی نور و طهر بجون چشمه هویه نشوره و در بن مصنوعه صنات اهل
صفوه شغف و بدکر حضا اقبت مشتغل و اشغفا مواظبت احبوبی و رجاء ایشان مشتغل شعر
فوجی هم چون روح سراپا هم نور ۰ در حضرت شیخ خلوت دل بحضور محمد را خوش آمد و در او بوی ایشان مشاهده
میارک شیخ زاهد قدس الله روحه توجه کرده و در زی ایشان در آمد و تغیر لباس کرد و مخالفه اهل تصوف و شیوه
و از انجام ایشان بود و چون محمد را بر ان اطلاع تمام یافت سر بنا برد و موسم شدت سر بنا بود و چنانکه کویند که کیلان نه بدیت
برف بنا بدین بود و چون محمد را بر ان اطلاع تمام یافت از نشاط تبریز رفت و کثرت برف در راه زحمت نیافت و مشقت می نیافت
بدیه رسید و هم در بیست و سیم ذی استقبال ذی حجه روز سه شنبه شیخ صفی الدین قدس سره با آن جمع بیاست
محمد برفت و چون نظر بیارک شیخ قدس سره بر محمد آمد و بر او بدر نی مصنوعه و تغیر زی لباس و هیات
کرده و خود را در شعار آن طایفه آورده تعجب کرد شعر سر دیق دیدکه در دی اثر معنی بود ۰ هیات بزی دیکر
کبا بود چنین نمی بود ۰ کفت محمد از چه وضع است محمد کفت که از بزی و هیات شیخ زاهد است و من
مرید شیخ زاهد قدس روحه شده ام شیخ قدس سره چون نام شیخ زاهد شنید مطالعه بر روی بکرد و بدو
در اهر تبریز بجانب شرق در رو و آنا مدت شعر آثار تبا سیل فی القبور من المنی و الطف من نسیم اذا سری
بر کفت شیخ زاهد را قدس سره دیدی کفت بلی دیدم کفت بای حلیه کبر از امیر عبد الله رحمة الله علیه شنیده بود یا نمی
پرسید بلی بشنیده و نظیر محمد کفت بلی بشنیده شعر و لما انا فی من حبا یاک نحمة ۰ تضوع من انفاسها
المسک و الند و قفت و اجمت الرسول سؤالها ۰ فلم انه عن حبه لیلی الا فرد و عدت بی یا سعد ضعف
فرد بنی نحو ناقوی بنی من حبه شاسعد ۰ هذا هو الم یعرف القلب سقمه ۰ و لیس له قبل و لکن لا یعاد
شیخ زاهد قدس سره محال نماند و طاقت طاق شد و چون لشانه مطلوبی و خبر محبوب شنید محال دید قرار نتواند
و عزم کیلان کرد و اکرچه بسیاری شفاعت کرده بذکر نا هنکام خویش لهوا نوقف کند لیکن شیخ زاهد قدس سره
هوای محبوب و هوس مطلوب غالب بود قبول نمی فرمود و در ان غلوای بر دو دت و بر فی و زمهریر و ان شدت
شعر نثر الحباب من السماء و دراها و کی الجبال لما حل الحاصل ملبا ۰ و البرد بارده الهبوب کانه
القاس من صنع الحبارا و اقلنا شعر در هوای تو از ان آتش و دا دم ۰ نعمه با ان قبل لا الله کل بادم
و فره در هر بهنه متر بی شیخ را قدس سره اخلام و اقع شد بی و در ان سختی سر بنا احتیاج اغتسال شد بی
و از نظایر بجا الزمیج کبی ابی جهم اغتسلنا لبنی فوانتی جواسق اذا هو شیخ زاهد قدس الله روحه

دیدند که بیاید بی سفر لاطمر بوشید و محمد خلیلان نام وی خادم وی داشت در حضرت شیخ و سبوی آب کرم
بدست محمد خلیلان و شیخ صفی الدین قدس سره در پیش و شیخ میان آب غسل می کرد بی آنکه اثر از دیگر
نبی دیدند در حال سر در پیش افکند و گفت ما از غسل مجوسی باشد یا نه باز سر بالا نمی آرد بر سر ما همی ریزد و ما
سر در غسل کردی و از جمع مرتبه شعر مست سبو و هر سه شیخ زاهد را قدس سره یا محمد خلیلان سبو بیاورد
که چی آمدی و سبوی آب کرم می آوردی و شیخ قدس سره غسل کردی بعد از آن سر از زیر آب بر
آورد غسل کردی شعر امید دان تاریکی از سر خیمه مقصود حوادث هر شود بر کام یاران آب حیوان یافتی و
بدین سبب که در هوای حضرت در آب سرد غسل کردی کالات عظیم در وجود او ظاهر شد ظاهری شیخ قدس
ظاهر شد و صبر و تمکین شیخ قدس سره کالات یافت و همچنان عالم محسوسات از ایشان بازنمی ماند تا عالم محسوس
بر وفق شعر عالم محسوس را دیدم عشق زیبای عشق کرم نمای مال خاصیت بدیدهای مکر از نفس
مقصود خود رسیده و زاویه شیخ زاهد قدس سره و همه تن و لکرد شعر رخت هست بود و بیاله مطلوب
کشیده در حریم حرم کعبه مقصود رسیده اتفاقا ماه رمضان بود و شیخ زاهد قدس سره و همه یاران
نشسته و صوم شیخ زاهد قدس سره چنان بود که چون خلوت نشستی تا روز عید هیچ کس را در حضور
مجال نبودی الا بار نماز پیشین و وظایف بنماز رسیدی و چون عید بکردی طعامها آوردی و اسباع
وقایع ایشان می کردی اما چون شیخ صفی الدین قدس الله سره در زاویه آمد در کوشه از زوایای زاویه
در نماز استاده و او کبیر او را نمیتوانست خالی شیخ زاهد قدس الله سره و همه خادمان را بیرون فرستاد
کرد زاویه آتش برافروزند و حال آنکه در زاویه خود کرم بود و سقف کتا و بیوشانید خادم آتش برافروخت
و زاویه عظیم گرم شد شعر وقتم که یوم الیتم شب حزامه پناه کار ایشوفی بین کاوی و شیخ صفی الدین
قدس الله سره بکلی زایل شد تا در نماز طول قیام استاده بود حرارت آتش و گرمی خانه به در سایر
شیخ اثر کرده و او خبر شده و همه اخوین و حدقه مبارک آتش در وان مثل و از ضرر کی که بسبب اخذ ایاب
سر یافته بود و کالات جز اس از شیخ صفی الدین قدس سره زایل شد و بکلی زایل شد و صحت تمام حاصل
شد شعر در آتش او هوای درمان دارم ران آتش عشق دوست در جان دارم و غرض شیخ زاهد قدس
الله سره از آن آتش افروختن زوال آن محنت شیخ صفی الدین بود قدس سره و از جمله کرامات شیخ زاهد قدس
الله سره در دین شیخ زاهد خادم را طلب فرمود و گفت که از جوان غلام بیرون را که کهنه زاویه در نماز نیست و خلوت
را نیز آورد خادم بیامد و شیخ را دعوت برد شعر محرمان را چرم دوست چون برم آشنا ند بگو چه دیدی و چه
بازین جا یگان چون برسیدان در آیند کوی مردی چوگان صفا اندازند شعر دیدی که ناگاه دست
همه بر دانه مصیبت رسیده و سر بیان نداری چون آن وقت که عشاق بخلوت که تا دست تمام می سر او مطالعه
شیخ صفی الدین قدس الله سره دست و پای شیخ زاهد را بوسه داد و تمامت نشان محبت مقصود و مطلوب
خود دید شعر هر چه در آینه جان نقش بندی کرد بود صورت آتش در این آینه جانان نمود و شیخ
زاهد قدس الله سره بعد از نظر و وجه امین و بعد از نه سال بر فرمود که از پی کار خود باز آمد شیخ گفت اما ما

که بنیه ما نکفت ما در وبعد از وی شیخ گفت نیاورده و قیامت است اما بار نه شیخ زاهد فرمود که چون تو آیی شعر
ب اما شتر بار و مح مو داد چو مو بم اما نظر کن بر و مح میداد پس شیخ قدس سره دست شیخ زاهد قدس الله سره
بگرفت که تو به کند از حالت که دارد عبری کنا ط صبت اذا صراف روی بری از بر ای کرد بدان لشد و ورک
بار وی شیخ زاهد با نه شیخ قدس سره بدانست که از کسر است که مضمار اما فی و مضمون خافی و مطلوب ها آنی و
شعر مضمار اینست که مضمون از آن بردارند فیله اینست که روی طالب اخذ ارند و فهمه کردن تلفیق ذکر گفت
پس شیخ زاهد قدس الله سره همه طالبان را طلب فرمود و خلافت و حجر و خارت که در نام رمضان تا عید کرده بیاد
عبد او و محمد خلیلان گفت که از آن جوانمردی بیش است که دارد بسیل کرد دانست
سیکرد و مراجعت بوصنا الدین از بر شیخ زاهد قدس الله سره فرمود که میان از بخ تعالی
یاد محمد بیش بود و از بن نفع شد شعر چو دل با جان زجان با دوست بندد است محمد نامزد بیش چو
پس شیخ زاهد قدس الله سره همه سر با پای خانه خود در شیخ صفی الدین قدس سره بوشانید و شیخ را نجاد خلیلان
سپار بن کرد و فرمود که میرا نجلوت خاص من بر و اخاجای کن و شرط خدمت بیکو بجای آر و شیخ زاهد قدس الله
سره همه بر از بن خلوت کنا شته بود خلوت خاص در بکر داشت که حضر شیخ زاهد قدس الله سره در اخا کنند
و محمد خلیلان شیخ قدس سره در آن خلوت بر و خدمت سیکرد تا انقضا رمضان و محمد خلیلان گفت بیرون که شیخ صفی
قدس سره فرمود که هیچ کس را از مغاملة شیخ زاحر از نباشد محمد خلیلان بود پس شیخ صفی الدین قدس سره بکار مشغول
بود و نور تعلی بی پکار ها پروی بکشاد و دروی بنهاد شعر مشکوة دلش چو جمع نداخت مصباح هدایت
افروخت و شیخ زاهد قدس الله سره بخلاف عادت خود که کسی را تا عید با نمی داد شیخ صفی الدین را در خلوت
رمضان بار داد تا احوال او و طایع خود بر بنه دارد و چون شیخ صفی الدین را حوال او و طایع و حالات خود سر در بود که
حالی است یا شیطان بر شیخ زاهد قدس الله سره عرضه کرد و شیخ زاهد حال بشکلان نه کشف معضلات نه وی سیکرد و شیخ
معلوم شد که بعض حالات او از کشف ظاهری و باطنی و محتوی بر فیح استقامت سلوک سبیل الهدایت شعر
کرچه سر کردان شدم در کوی تو سر گردان نخواست بوده ام بر کاران ثابت قدم بر خط راست حکایت شیخ صدر الدین الله
بر کنه فرمود که فتی صعفه مزاج داشت و مرض دماغی مستولی بود و شیخ قدس سره قوا المزآدد تا از برای مرتبه
کردن تا تب فتر بیخ دماغ من آشد فتی در اطوار بچیزی کفتن قوا لسیدا لحظا و الاغیا مولا نا نظام الدین علیه الرحمه
را روی داشت بر کفتار عزا بخواند شعر در دلم تا بر قی عشق او بجست رونق از اندهن زیت
رسید کبه آتش عشقش زغیرت بر دلم تاخان آورد صحیح شیر بست شیخ قدس سره فرمود که فتی کمد و طلب شیر از
رنج از حالت و مرات یاد نیم شیخ صدر الدین خلد الله برکته فرمود که از شیخ سوال کردم که فتی که بعضرت شیخ زاهد
قدس الله سره همه رسید ای از دلچری اشتی شیخ قدس سره فرمود بر زبان از دبیلی که تا دیبا مان کار نقوم بر نه یعنی
اخاجا زبا دان کار نظام بود اما نتیجه مرشد و اما نه بود بر زبان از دبیلی شعر کجی در دست بود و کار با
بود موفی فیر کرشمه راز مکایه ادام الله برکته علی المسلمین فرمود که بعد از آنکه شیخ زاهد قدس الله سره همه
حال شکلان و حالات شیخ قدس سره فرمود بود شیخ گفت که اردبیلی تر ابدا خا اسپ عبد الله و لا الله کرد و نان

داد گفت بلی شیخ زاهد قدس روحه فرمود که او جوانیست محفوظ دارنیا لاسب پوست پدر روی خاوی نزدیک شیخ
چون نشان صادق دید در پای بنار ک شیخ زاهد افتاد و در دل بگرد اینده بگوت شیخ زاهد قدس سره از احوال او
صاحب وقوف است و از احوال شیخ صاحب وقوف پیر مرد دانست که مرید شایسته است شیخ زاهد چرا احوال او نکرد
طالب در دل این بگذرانید شیخ زاهد قدس روحه فرمود که ارد بیلی چه فکر میکنی ای پیر عیالمند سوار شاسوا
کنند بهست **شعر** اجلالاً اذا ما ذکر الکرام کبیرهم فما کل یوم لاح فی الجو ثائب ۰ و اگر امروز این مرتبه ارشاد
نمیبود و تو را در سیکردی ظلم کرده میبودی از برای آنکه چون طالب مستعد بیند صاحب دل بر سد اگر او را در کند
ظالم گردد باشد و اگر نیابد او طالب را مرتبه میبود دی مرتزا قبول نمیکرد و می فرمود که ای فلان باز گرد و می ایذ الله بامرکم
آن تؤتوا الا ماتاتیا الی اهطا اما هم کرد با ایزد نوت و دیقت نباشد **شعر** ایرکان سخت در سبلان کار این
هر دست و هر بازوی نیست **حکایت** شیخ صدر الدین خلد الله بر کته فرمود که شیخ زاهد قدس الله روحه
گفته که در وقت طفولیت که در طلب بودم و حیرت در سر کرد ای غالب بود دیگوی سبلان رفته بودم اطلال ایا
و آب و طان را جز وحشت ترک می آمدم و در دامن کی نهاد بدم بر سند لی نشسته میزد و کان در دست و مرا بجز
بر خود نمی آید که دو هند یکدیگر بر معاودت با کوی سبلان زنجانکه پیش از ین مسطور شد شیخ زاهد قدس الله
فرمود که ارشته بود که چون تعالی جهت تربیت تو بر راه تو فرستاده **شعر** فرشته از خان فرای سلاله تو
کند طارل رواح خود بار طهور پس فرمود ای مرد پیلی در کوی سبلان نیجتر از است که آن کوه کا فرانست اگر
کوی کافر از مرجع کسب روحانی نبایست آن رود کوی از نبایست گشتن ما اگر بر کوه باشد شیخ صفی الدین
قدس سره گفت که نه انگر بر کوه باشد فرمود که کوه سبلان زبر شهر کافران نیز ای تعالب و هاد الایمان
فرمود آمد پس سبلان سنا کوی کفار باشد دراز جه بر کت شیخ قدس سره اهیچ سخن از شیخ زاهد قدس الله روحه
نشنید مرصد مردم الا ان سبلان رفتن منع میفرمود با وجود انکه مردم جوانرا مرا بی متوانی میبرفتند **شعر**
دل فاشق کرچه سوی طلب نرود ۰ کر فضلیش بمقصد اقوی رسود **حکایت** ادام الله برکته فرمود که شیخ
سره شیخ زاهد قدس الله روحه گفت که در وقت طلب در کوه بابی بر بهر که میرسیدم و دستا و میکردم و میرفتم
مزار روی او بکردی و مجالها نات دیدی اگر انکس را شیخی یا کوه چون حضرت شیخ نسیدم از ین معنی نبود
و روی مجالدی مبارک شیخ نبانات نمیبود و از بجهت شیخ زاهد قدس روحه فرمود که ارد بیلی صفت مزار تو الله
میبود و تو صید مزیبودی کجی دیکر کجا توانستی ز اصید کردن **شعر** از آهو کما سود الغراب مهنما ۰ و مم
الکریم قبل المسایل السلب ۰ باز شیخ نشیخ زاهد قدس روحه همانگفته که شیخ جوز صفت تو با مزاین بود
مراجعه این ساله در سفر حضر آستان طلب آبدنه کانی در حیرت سر کردانی چرا بی باشی شیخ زاهد
قدس الله روحه بنا نکانی که انکر بود رمعنی چنین باشد که اکر تو ای در طلب مقصود بحقیقت بودی آنچه
خیر تو در عقیقه الله میکردی که ایزد معالله جای دیکر باشد جنانست در طلب کردن اینده که حلاوت مناکحان
معنی نا چشی دیکر نیست و مجال در عقیقه قدس منقطع شد **شعر** نا مبرکه دون همه نیز ایش کوه ار غان نباشد در نیکی
پس شیخ کفت که احوال خود چون با او نیا سیکنم هر بار که حضور و عجز خود نیاز کرده ندکه سالا ز مرمن دیدار خود تا
ذکر این نیز بنا و کجون واقعه خود بکفتم و عجز خود اظهار کرد و کفت که بقیه ز ادم کر صاحب دلی خواهی سید نا بلکه
از صد ادم بر سالی دو هفتاد در خواهی شیخ زاهد قدس روحه فرمود که بر حمت بر لیشان باد که عنایت امانت و دیانت
کرد ند و ایشان را دعا کرد و شیخ نیز قدس سره نیز همواره ایشان را بخیر دعا کرد و مجالها را خبر کرد که
بین مرحله آن جهات بر لالات ایشان رسیدم و در وی مراد بواسطه ارشاد ایشان دریدم و آرزوی که بجهت بکه
آنکه هوا میدهد که بطلبیدم بسیدم **شعر** الیک و الا لاشد الرکاب و بناک الا لانجی المواهب
و نیلک و الا فالرجاء مخیب ۰ و خداوندا الا فاطلبت کاذب **حکایت هفدهم** در احوال شیخ صفی الدین
قدس الله سره کفته اند زمان شیخ زاهد قدس الله روحه مظهور آمد ان کرمات و غرفات **حکایت** شیخ صدر الدین
ادام الله برکاته وجود الشریف کفت که چون شیخ زاهد قدس روحه احوال الفقر بر لالات ترقی و صعود احوال شیخ
صفی الدین قدس سره تقریر فرمود اهتمام خاطر و اعتنای ظاهر و باطن او بسیار فرمود و شیخ صفی الدین قدس الله روحه
و بیاست شافعی آسوده و بحال بخیر داشت که بر هفت و روز بکار اظهار سیکردی شیخ زاهد قدس سره از زمستان
بجاهد ستر لسیبر بود نا شالیجای سان بدیدیع که بسه روز بکار اظهار سیکرد و در ین حالها چند نا آن آن
فوز میکیست تا بحدی که آستین در دست نبار لیز بایان فرو نمی بچید نا دست در بخار شوار لیز بیرون و فهم کردن
انحو کردن و بر تمر خود دشت عظیم نهاده بود **شعر** نا شکرین بکین او ساخته بود ۰ اما بتن او از بر جسته
بود ۰ و قلعا و اصلا بشب پلو مبارک نبرد میز نهادی و طیب نهادی و طعام کرده بود تا حدی که شب بردا
بر بن جو لشی نبار بر خت جه رهی بر بنا خی بنشستی نا ازیم افتاد در خواب بر اسون او بنکستی و تمام شب
در طلب از ارا و فان سپودی و میکفتی **شعر** فقالوا اجنی فی علی اللیل انه علیل فما فی لا نام طویل
و ان لمشاقیه ذوا الشوق هاالیا ۰ و کل محب لمحب خلیل دیروز خبر در لیمان بر بی و اشتی و از بیشه شیر
میکیست دیی بر و ش بنبار لرحمت مطیع نا مه و مطور شیخ زاهد قدس روحه **حکایت** شیخ صدر الدین
ادام الله برکته فرمود که نوبتی در طعام دست بدر و ش نبار لرد شیخ قدس سره فرمود که ما اکر کرمی
سخت شکر فیا نم نیز سیدم با اکر ما ایز میست فرمود که از بر کرا ز صبر کنی حضرت شیخ زاهد قدس روحه مطیع زا و به
بر دو ش نبار لفتاد است **شعر** بهر بندی که ما بخشاد ایام ۰ در میان صد کره افتاده ایم و در وقت نه زمستان بهار
زمین انواع سالحاج مشغول سپودی و ما هیچ کر بدن اختلاط نمیکردی و سخن نمیکفتی بلکه بسیار ستعرا و احوال
خود سپرده و ایام ما شام النهار و قایم اللیل سپودی و نزل و مخر بکلی عادت نمودی تا بحدی که نیار بهان نهد
با لاتر و نه نمین زیر ز اقتضا کرد و بیودی کر شالیر سر نبار لیجید سپودی و کاه بودی که همان شالی
نیز بدو ان سپودی و هیچ غلیز بیتر از کاه نیافته میدانستی و کره در میان نزده و هر نا لوا تر او تر و هار
جامه و دستار شیخ قدس سره از دست و شستجو دی دادی با نفت و فرستادن و شیخ قدس سره از امی بخشیدی
نمی پوشیدی و بر فقرا ایثار سیکردی و بدان جامه بدله اختصار سیکردی **سعد** کسوه او کنون او قوی
سره خرقه او خرقه معنی سره **حکایت** ادام الله برکته فرمود که روزی قوالان در حضرت شیخ زاهد قدس الله
چیزی بخفتند بود ند و از برای ایشان چیزی بیاورند و طالبان زیادت چند میدادند شیخ صفی الدین قدس سره با خود اندیشه

کرد که چند مهمان دارم و شیخ را هدایت قدس سره معاوضت و مواقف طالقانه نزاعت اکرم چیزی ندارم حرجی نباشد ناگاه شیخ قدس سره صبیه کاکه را کرد و گفت که طالب خرش کودیه چیزی ندارم بتوال جد دهم اکرد دست چرخ را گفت قرمنه قوچ بیتوا بکرد ن و دادن مزبور بجان شد که چون وقت افطار و چیزی دادن می بود شیخ قدس سره قرمز بیکرد و میدا د و بصبیه ملت پیغام بوالد میفرستاد که چند بز قرمز دارم و والد اش رحمة الله علیها عوض قرمز بفرستاد تا ادای دین بیکرد **شعر** از دست مکوبان بخشم که جود یا شد مهما حق جود یا بود. پس چون شیخ زاهد قدس الله سره صحه زیاست و مجاهدت شیخ صفی الدین را قدس الله سره دید و غایت شدت دید خواست که بنده بیچ صبیه را از مشاق بیاست خرج الف بیاید و از انظار بکبار هفت دوز جون بصبیه دوز آورده بود از آن به روز بز میاک دوز آورد و هر روزش بکبار افطار میفرمود ی تا آن جان بود ی که بوقت افطار دوز صبیه مجتمع بعد قرمز بیت جا تا که فاطمه کیلا استبر دا شتی و در دست بصبیه خود بدی تا مقدا بیدا کمتی چه بودی و زبان بیا بر بنات میزد ی تلفوظ بطعم میشد ی و از ان مقدا بیچ شاول میفرمود ی و بیا بر بود ی که قرب چهار یا دو پنج ساله دوشش ناه برا بیدی که هیچ حیوانی از لحوم دو سوم چو صله مبارکش رسیدی و بیا بر می بود ی که بر ان قوت بیز یافت بود ی که شاول میفرمود ی و کا بود ی چون زمین نخ بود ی برف بالا میکرد ی و بر ان صحیفه قرب که نیز برف بیداشت میفرمود ی بچیدی و با بیچ شاول میکرد ی **شعر** سنه یار زدست شاپچو نظم خورده باد اند دان دنبوی چون نکرد بعد از ان چون شیخ زاهد قدس الله سره سطحت در اطعام حیوانی شیخ صفی الله الذین قدس سره دید شیخ زاهد قدس سره صبیه با وی عنایت بود و از انجا بود که اولاد رحصور مبارک خود مرعی بیان فرمود کردند با اول با الی آخر عمر با شیخ صفی الدین قدس سره خورانیدند با دوم و با الی با سیم سیالی دبا نی بعطا هدا نیدند بیچ با کل حیوانیش معهود کرانیدند شیخ زاهد تا باشد که چون زمان آن نمانیدند که او را زیاست و مجاهدت فرمانیدند یاست و مجاهدت فرمانیدند و اگر بر عکس بنا و لبا بیفرمودن آن فرمانیدند که ترقی حال ایشان در ان نباشد پس چون شیخ زاهد قدس سره در بر حالت شیخ صفی الدین قدس سره کشایش احوال در تخصیف ریاست دید با القرفرمود **شعر** ظلم بقص جوانه و زند و دو شود هر چه در خانه در آید هبگی نور شود **حکایت** دام الله برکته فرمود که چون در مانان بدین کودنه بیندا بد یا ایشان مشغول میشوند که بنا ها حیوانی و دو سوم نمی یافتند شیخ صفی الدین قدس سره از شرخفت تامل کرد که چون از ین طوایف مردم شهر ستانی و عزیز هر ستانی اند بیحوانی معهود شان اکنون بکلی قطع نا لوفی ایشان کردن بنا دا کی تضمر خرد بی شود از دیه کلخوران بستو های بعضی و عسل و انواع فواکه بنا ورد و مضیف شیخ زاهد قدس سره خانه فرستاد و مضیف ها لبان در خلوت زیر خت نهاد و چون از حیوانی خادم سفره از ان بر بخت خانه بنا وری شیخ صفی الدین قدس سره در خلوت بنا دی هم کردن و بنان عسل و روغن سفره طالبان عجب و شیرین کرده اینده و بدیشان خوراینده ی و دیشان نیا دنی قوت دیگر ان حاصل امانچو از خی سلیمان خادم را خاوتی بود ی که سعایت طالبان کردی و بسیاری از مردم کار کرده ایشان از نظر یاران شیخ زاهد قدس الله سره صحه مهجور کرده اینده بود و شیخ صفی الدین قدس الله سره از ین قوم طالبان

میکنین که چون طعام خورده باشند کاسهانا از انجر جی و بیرخی جنان با لنکند که اثری با قی نباشد که اخی سلیمانی در بابد یکروزی در بین معنی جنابا طعام نکرده بود ند چون اخی سلیمان و کاسه اثر چربی و شربخ دید حالی سوء ظن حالا بسعایت در حضرت شیخ زاهد قدس الله سره صحه بنا کفت که طالبان از نزد ما نه ریاست غیکشند بلکه بمستدلات و اکل حلاوات و دسومات مشغول اند شیخ زاهد قدس الله سره صحه بنا کفت طالبان شیخ صفی الدین قدس الله سره فرمود حلت و عذاب آغاز کرد که اری یعنی تا بمستدلات و ماکولات چرب و شیرین مشغول بیباشید در کار خانه ریاست و مجاهدت و باطعمه لذیذ بین مشغول شدن در ریاضا بابد و من از جمیع ریاست برای ریاست جمع کرده ایم نا برای نعم نفس شیخ صفی الدین قدس سره در ریاضا خاوتی آسوده بود و نا و شیخ زاهد قدس الله سره صد در جه رفعت و شیخ قدس سره خاموش بود و صبر کرد تا جدا آنکه شیخ زاهد قدس الله سره صحه نا کرد و ساکت شد پس در خاوت رفت و کفت شیخ از بخا عت کبد حضرت شیخ اندیشه نهر شا نی بر و رده اند و با کولات و مطعومات لذیذه و لحوم و دسوم معتود نه اکر دفعه واحد ایشان را از انها لوف منع کنند بر ریاست سخت شغول اکر داند دماغ ایشان تحمل نکند و ضعف دماغ عیدا کرد و سر بسوا نی کشد صلحت در ان نباشد که ایشان را ابتدا بریاضت قوی دردند ریاست قوی آرند و از جرقی شیخی از برای ایشان نمی آورد م از ترس و توهم از ین معنی با قی شیخ خاکم است شیخ زاهد چون از ین معنی نیشبه قدس سره صفی ریاست نمی کردی و صواب در نیست **شعر** هر نقش کرد اینده با شد طیدنا چون دل پسند اید بشود روح پسند **حکایت** چون اخی سلیمان بدین شیخ زاهد قدس الله سره صحه آمد شیخ زاهد قدس سره صحه با وی عنایت فرمود کرد اخی سلیمان چنا هر کی مردم شهر ستان بود دران معود با زداری تا دماغ ایشان محجا شود و از انجا محتمل العقا با کرد ند بعد از ین طالبان اغذای موافق نیسکن بعد از ان نعادت فرمود کرد ن که هفته نا باری چون بایشان میدا دا تا دام دماغ صبوح و غبوق آب زند کانی میدا د **شعر** بر انا زاد جسما بنده ای هست مرطانی ۰ که باشد اندران مشربه خمار ان آب حیوانی **حکایت** دام الله برکته فرمود که چون شیخ قدس سره خدمت شیخ زاهد قدس الله سره صحه و اصحاب بعد مکرر و دند نظر یاران شیخ زاهد بدین نوع قرو نعم تمام نا فت و شیخ زاهد قدس الله سره صحه فرمود که بخدمت فقرا مشغول شوو همچنان فرمود بکور نزد یکتر باشم بدولت مزد قیام نمای دو تخلوت مشغول کمتر از برای تو خلوت بنشیم و هر چه مجموع را خلوت خاصل کرد بفرمانی خاصل کرد و پس شیخ صفی الدین قدس سره در خدمت بنا نفه میفرمود و در نا طر بخلوت و بظاهر خدمت **شعر** از دل خلوت نشین زاد دست در میان از ان و ز بنی خدمت کرز مدان زیر اکه یار ان بعد از بنی شیخ ظاهدا قدس سره صحه اعتماد کلی بروی شد و محرم حرم خلا و ملا کرد اینده و شیخ قدس سره هر چه امکان از بود خدمت بجای میاورد و چنا نکه شیخ زاهد قدس الله سره صحه فرمود که هر چه خادمان از برای مخدوم و نان و غلا ما از برای جواکان و محرم از برای محرم از خدمت مردان نشت کنج شاهی نی کمان چون آسان آید بدست **حکایت** خلافه رکنه علی المومنین فرمود کرد روزی شیخ قدس سره فرمود که ریاضتی و مجاهدتی بکرسن کنید تا م اکر برین طالبان زمان توزیع کنند بدوش نتوانند کشیدن **شعر** نادیدن تو بسیا لوده و کذاشته

بجای آرد شیخی از برای هر جای در دنیا
شعر هر که او بر آستان خدمت شه

تا بکام دل خود کار جوز ساخته ام اما کار بدان زیاست تمام نشد تا بدان مجد نهاد که کردم از ان شیخ زاهد
قدس الله روحه و از ان مردم هم نفس و هم پیال و هم خوان و نظر فرمودن شیخ قدس روحه بدین سبب و تعمیه
خدمت او که مبادا ارقام عزم شعر هیچ بی سر کبی شهی نشناخته ام ـ که بادشاهی از ان یاد نشاه بالا قسم اخبارا
شیخ صدر الدین ادام الله برکته فرمود که شیخ صفی الدین ارد بیلی قدس سره الله جهت زراعت بود که در اعمال خلیج
میکردند و انواع نعمت که صادر و وارد میشد دری از انجا میبودی و خدمتهای شایسته کردی از ان شیخ زاهد
قدس الله روحه مسکردی و او از مردم خانه شیخ و مجموع خادم و خادمه و حواشی و طیان شیخ همه از انجا بسیار
تا بجایی که اگر او را خدمت کردی دیدندی میگفتند که شیخ صفی الدین کرکچی دارد و از برای این که هر سال
جهت حاجی و هم از ان حجاعت خانه شیخ و تمام خادم و خادمه هر یک را جامه تازه بستانی و مرستان فرستادی
ایشان بشاشتی تمام می نوبت چنان افتاد که بر عادت خانها شاخته بود و خوارها از سیوها سه کرده
موجه حضرت شیخ زاهد شده و شیخ زاهد قدس روحه سیاه و دبود چون اشتیاق غالب داشت مجوی
باد و زحمت در راه نکرد است و بیشتر نشافت و حضرت شیخ را قدس روحه دریافت و تمام آن بارها را دران
رها کرد که سها حال آب بود که سها و کشتی انجا بر رون آورد بدی که کمتر کشتی بحضرت شیخ می رود دست
توان زد فن مقدار یک من بنان در میان نیست و چون بدستور و قرار شیخ زاهد قدس روحه
رسیدند آن بنا شاه را بیان بگشاد و در میان زنبیل دید چون شیخ زاهد قدس روحه نظر بران بنان آمد روحه
رفت حمد تسلیم فرمود که آغاز کرد بگشتن بر از جبر آیند و چنین چیزی آمیزند و طعام که از برای سر شیخ
آرند و شیخ صفی الدین قدس سره همچنان ایستاده بود و نظر نمی زد و هیچ نگفت شعر ناز و نعمان دلبر ما
جان بر کرد ز خواست صافی در دآمیز انجام صفا خود ز خواست است چون شیخ زاهد قدس روحه
صلابت الله خلوتش سند و از پیشها الی از بنا الفه فرمودن در دیر فرسا کرن ظاهر بند شیخ صفی الدین قدس
سر و بر آمد و بر رون خلوت باستاده با بخی سلیمان خادم گفت که حوارنای جند بنا را بیرستا آنها
و تبرکها بیاورند شیخ زاهد قدس روحه چون از بشیند بعظم از ان حالت که کرده بود بحمل شد و هر ارنا بیرستا
و آن بنا رها بیاورند و شیخ صفی الدین قدس سره هر چه از برای هر یکی آورده بود بدو بدو بر سانید مکرانجر
از برای شیخ قدس روحه آورده بود که خالی در میان نیاورد و شیخ زاهد قدس روحه از ان فکر در خاطر میکرد که
کجا از برای هم هدیه آورده است جوز است که از برای من آورده است و آن دو روز و سه شبانه روز تا بازگشت
جمعه صبر کرد و از انجا از برای شیخ قدس روحه آورده بود هیچ اظهار نکرد تا روز جمعه که رکشتر بنا را بشیخ
زاهد را قدس روحه بنهاد و گفت شیخ با لحظ من نشریف فرمای شیخ زاهد قدس روحه الحاب
فرمود و بر خواست و بخلوت شیخ صفی الدین قدس سره تشریف داد شعر چو شید که در عرصه آفاق و کجد
تا باز ز در خلوت شاه و نز در آید و چون بر داشت شیخ صفی الدین قدس سره و خوا که کرآورده بود در میان
آورد و بقبل خاصی که از برای شیخ قدس سره آورده بود در پیش آورد شعر الصبوح ای دل کاز دل
بر هنه آمد است خانه جان را ما حضر سازاتم که جانان آمد است و گفت شیخ ابو قدس الله

فرمایند و از نه بخانه برند و چون شیخ قدس روحه از انجا فارغ شد و امیر محمود شیخ صفی الدین قدس سره و بقیه جرها
در میان آورد و در نظر شیخ نهاد و انجا نیز دانخا بود هم بر سر پا ایستاده و از انجمله یک دستار شاش ابریشم بکار
یکمن و سه مثقال و دو زخ و وجه و دو نیم شنه و دو بیرامن و دو بار بیرامن و موزه و سر موزه و کفش بر شیخ
قدس سره الله دست بجامه از انها داد و بوسه داد که دست بر دست و نهاد پس شیخ قدس روحه فرمود زبان کلاه کی که
صفی بالله دلله کج توی یعنی تهرانه کلاه کران نستانند مهم آورده بودی میگفتی و چندین و چندین و نصیر کردی
اکر دیدم بیاورند چندین بار در عرض سیاورند شعر مابر وی تو جهان و دلها جانها نیم بر سر کوی تو
و جهان دنیا نیم بر در خاطر بنا ک شیخ زاهد قدس روحه در آمد که چه بودی اکر از برای اهل او تبرکی
بودی فحلت سر بند نه و دوزی که در از زمان مستعمل بود و اهل شیخ را قدس روحه خاطر بخت مغلوب بود و طیان
سر بندی بود شیخ صفی الدین قدس سره در بابت که خاطر شیخ قدس روحه مستغول از معنی است بتوفیق دیکر
آورد و در بابخان سر بند و صفعه و کفش و دستجامه بود جهت اهل شیخ شیخ زاهد قدس روحه چون آن بنا
خاطر بنا کرن از ان لاکخا هر بافت و در بنا کرن خواست و آن خامها را بر داشت بود دست بنا کرفت فانبا
سر بنا را بر داشت و دوی با آنها کرده بر سر سر بنا را نهاد بحرکت بیرون آمد بنا ایشی و بخن شیخ صفی الدین قدس
از بر او فرمود شیخ قدس سره کفت که بخر بنا فم از ان نظر بنا فم شعر چون کدای کوی از سلطان نیندیشد دم
تخت بادشاهی زان کدا بتوانم ـ طایر ان قدس صید دام ما ان اندیشه زان نظر کز شایه فرها بتوانم حکایت
امام الحرمین فرمود که نوبتی من از بغداد بنیشاپور آمدم کار کرد بنا هم متفق شدند هیچ محمد بیان و محمد بخانمان
و محمد بنیسان اهنکران و با تفاق جمله عصیان بر سلطان با شیخ زاهد قدس الله روحه آغاز کردند و از بخاده
مطاوعت و نهج متابعت انحراف و اضافی نمودند و هر یک را سلطان بود نکه ایشان بر متابعت ایشان سکردند
و مردم را از تردد بحضرت شیخ زاهد قدس الله منع کلی میکردند و اکر مردم تبرکی و ردندی از بستاندندی و بنا
شیخ را از هیبت و فکیت ایشان هیچ هزم مطیع منع سکردندی تا از شکوه صیت مطیخ انجاتی رسید که بر مطیخ را
و بچنان لایه ان شکافتند از سر ضرورت و عجز و در به مطیخ نسو زانیدند و هر وقت سیاهی نکردند و در نواهی او
از بیرون بنشستندی و شیخ زاهد قدس روحه بنظام فرستادندی که از برای کبهر ای ما نبود کرا ارشاد و تربیت
دادن از ان راست و شوخ چشم سجاده بنا کن شعر سبنطار هر که شد در بحر خونریز حد ندان ضلالت مرد را
پیش و شیخ زاهد قدس روحه در بن معنی طریقه حلم در پیش کرفت و طالب مردم طاعت شیخ قدس روحه
و فرزندان و اتباع شیخ هوس کردن کرفتند بجای دیکر رحلت سیاید کردند و از تصمیم عزیمت رحلت بر شیخ زاهد
قدس الله روحه رنج و عرضه کردند شیخ زاهد قدس الله روحه فرمود که بنا را نهار در لشکری هست کبیر و قت
او را طلب سیاید کردن تا او چه میکوید و چه میکند بر سید ند که آن بنا در لشکر کدام شیخ فرمود آن بنا
لشکر شیخ صفی است شعر ذو جهة لو الفت سطوا له کیا علی الطود الاشم ترسما از بن وزن زهر الجمع
ظم و ان نصب علی الفلک المدار نفوضا کفتند شیخ ایشه کند شیخ زاهد قدس روحه فرمود لابد ستانخا بود
با بکرند و طایفه شیخ صفی الدین قدس سره و شیخ زاهد قدس روحه در اردوقت در کشتا شی بود و فصل بابتان

بود و فوز و هوا در شدت حرارت چون بطلب شیخ صفی الدین قدس سره آمدند تیر کی برداشت و در انداشت و در اموزه
و بلاسوان کمیر بنت خیدان نیا بود و بتلا بر راه بودند که جذبه کرد و بشر سر فرو بردند و بجوب دستی کبر هم و بر زمین
زدند فان نارا و بنداد از راه دور سیر کرد بندگی و چون بحضرت شیخ زاهد قدس الله تعالی سره و شرف دست بوس
در یافت در حضور شیخ توقف فرمود و در حال بیرون آمد و آنجماعت را که داغ ترد و طغیان بر خسار خاکستر
داشتند در یافت و با ایشان بحث آغاز کرد و سخن بدان کشید که هر کس بر هیچ دانستن و خود را کیا پنداشتن
منبع و بر قهر عنایت خاص شود کفران نعمت نبی کرده باشد و خود را در حضرت از داد آورده نا خلافت مجموع مذهب
و سلک ایشان فرو آورد که تدبیر و بخار شما چون چه باشد شیخ صفی الدین قدس سره فرمود که ایشان کیانند کیه
سر چیان و تدبیر نهان کسیند تا بر اتفاق کنند بلی جمعا و طاعه چنان کنیم شیخ قدس سره فرمود که تعالت ما امر نا بد
بعد از استعفار و تضرع خود را در کنار خود برد و بدست خود فی در دهن و پشت خود بر داشتن و آورد تب
و سرها و سینها بر هنه کرد نیچنانکه میراهن از بدن برکنند و سر و پای برهنه رو انه شوید و مریم سپید بیش از
آمدند در حضرت ایشان مریم کلرد در حضرت ایشان بجا نماز زده در حضرت ایشان کودکان بدین ترتیب چاید و فی یارند
و مطیع شوند که با زنکاشته و سوزانیده اند خاید بدکنند و بر چیزی که بالا فرقه اند و نیاز نند و انکه بر دو بخاطر آن
بعد از آن کوچه که بجد سیاید کردن و بجام و فکر شیخ قدس سره حاضر نیاید شدن شعر اذا رأیت جوالیت
بارزة فلا تظن ان اللیث مبتسم دیدیم بود فعالست بجا آورده و ندیدیم بان ترتیب پشت نمای نه در دست
و سر و پا و سینه بر هنه و تضرع و ابتهال تمام آغاز کرده و بنیچ حضرت شیخ زاهد قدس سره نهاده و فریاد
کنان و گریان می آمدند شعر بر حمه و بغفرانه لا هم ملت کردی بود از نجراحت بجالت دردی و شیخ صفی
الدین قدس سره پیش حضرت شیخ زاهد قدس سره آمد و شفاعت کرد که بر شیخ انعطوفت بیرون آید و نظر حمت
و عنوز بین جماعت اندازد شیخ زاهد قدس سره بیرون آمد و نظر در ایشان فرمود و بر در خانه نشست چون
از تضرع و ابتهال آن جماعت بدید و فهم خدا لعنه بر حرین ایشان کشاده آب در دیده سیارک بکرد اسید
و ایشان اضافه داد و بدو سطح را بنهاد و نهاد و بخدید و بر چیز کردند شعر چو غم زد و بنام برخواست عنا
تبر کنا زاده برخواست و چون شیخ زاهد قدس سره چنین دید با اصحاب و اولاد فرمود که بر نکنم کردنا
بنها در انکه کرد بر نشست و شیخ زاده جمال الدین علی رحمة الله علیه و اصحاب گفتند که اگر ایشی بودی ما چه
میکردیم و با نجماعت چه میگفتند که اگر شیخ صفی الدین بقر یاد ما نمی رسید بی خانه بودی ما چه
شیطان غارت کرده بود و ما از نجهان فی ایمان بر خواستیم رمضان شعر بودیم چو غرقه تجلیت و دیم هر کنا هی
از گفتن شرسار و در گرده رو بن اهی بگشاد دست رحمت گنج نوال بر ما تا کرد نظف عفو و کارمان نا هی
حکایت اوام الله و برکاته چنین فرمود که نوبتی شیخ زاهد قدس الله روحه بشیراز رفته بود بعد از
بعضرت شیخ صفی الدین رحمة الله علیه که سلوک الحاج بود و ارشاد هر دو میکرد و در شیراز مقیم بودند
و صحبت عزلت آغاز کرد تا ارشاد و تلقین مردمان را تا کنا و شکسته کرد اینا نیخ حراز دو امر و ایشان
سوا نیخ کنیم لبر بوی شیخ زاهد آدیم و لو را بتر ادبیان بر دایم و در شیراز مدرسه بود که شیخ زاهد گذرانده

محموع انشا ثلاثة الاتقال فرمودند و با خاتمه
بر شیخ صفی الدین قدس سره فرمود

در انجا نزل کرده بود و بطبقه با لا بن مدرسه شبستانی بود شیخ بود و کرشب شیخ زاهد در انجا مسجود و شیخ صفی الدین
قدس سره در هیچ وقتی از اوقات شب و روز از حضرت شیخ زاهد قدس روحه خالی نبود جز وقتی که ملازمت مطالعه
نا بنی شیخ زاهد قدس روحه میخواست و چون شاخت و در آن با سره ظاهری شیخ زاهد قدس روحه مکتوبی
بود و شیخ صفی الدین قدس سره ملازم حال او بود نظر کرد سه کس را دید آن قلندران که در آن شب در وی شیخ
آمده بودند و رغبت همدیگر شیخ زاهد می آمدند شیخ صفی الدین قدس سره پیش استاد خویش آمد چون ایشان را
بدید سر سیدا نا تکنا کسی تری بر شیخ زاهد زنده و شیخ زاهد چون منع استقامت نشسته بود شیخ صفی الدین قدس
استاده و خود نیز با سر شیخ زاهد کرده و همه مضمون خود مضمون شیخ زاهد داسیر ساخت آن قلندران چون چنین دیدند
و بها لغو دشنام روی بر افشدند و برفتند شعر شاخت هنگام حوادث همگر عاشق شناس حویش را بسلاها هدف تیر جذبات ۰ دو دیگر شیخ صفی الدین قدس سره از خانه با بر ترکی که اخلاط کرده و ستولی بود که
کیان ترک هر سه قلندر بلا داد آوردند و دهشت بست و کوشش و بی ایشان نیز بدید و بصر سه جوستا بدیسکه بد
چون از و فریاد ایشان بهم سیان شیخ زاهد بهم سید بصر سید که صفی از چه فریاد است شیخ صفی الدین گفت
خداوند شما راست آواز ها و شور ها بیاست و اثاثه اخلاط و حضد ایشان بهیچ حال شیخ را اعلام نکرد و همچنان
هر شب تا بروز شیخ را حراست سیکرد و خود در سیر او سیکرد تا یکدر قلندران چون زیر ان سه کس بیاند
یکی را از شیخ غضب میسوختند و هر شب بعضی از ایشان بحضد شیخ زاهد قدس روحه سیامدند شیخ صفی
صفی الدین بخود در سیر بناخت حراست سیکرد و ان قلندران قریب چهار صد کس بدین کوچ جمع شدند شیخ صفی
قدس روحه آنجا اخبر شد و ان ترک حضد ایشان کرد و ایشان یکی را بقتل آورد و شیخ زاهد قدس روحه را
با ان طایفه بتغیر فرمود ایشان وقت با زهر کرچه جمع قلندر غلبه تر بود و حالا آنکه آن زمان غلبه حماسه
فیا ضد کریا هم سیکردیدند اکنون منزل از جمع ایشان کمی بیند شعر قوم بطغوا لجهد و الله مرقد م
نیحصون الفضل و الله موهب و چون شیخ صفی الدین قدس سره بدین موجب مال و تقرب خود فدای شیخ زاهد
قدس الله روحه سیکرد و ایشان را هدایا بر سر کلی اعتماد ظاهری و باطنی شد و می فرمود که اگر صفی بود
کجا شد این چیزها سیکند ما چه سیکردیم فرمود که هر چه مرید را زنده بحق سبحانه گذاشته صفی دیگر نمی کرده
و هر چه شیخان نامریدان کند ظاهر و باطن سزای او کردم و زیادت بران و هر چه خانه و هر چه ای که صفی او
من آنیم و هر کرا سیان نادونی کنند از ما نا شاد و ما از و بیزاریم شعر درسیان ما نکو یان مغز و پوست
خان ست نان رنان شد نا دوست دوست حکایت خلد الله برکاته فرمود که پیر احمد قالی گفت که یکبار
بر در خلوت شیخ زاهد استاده بودم و اصحاب نماز خلوت بود و شیخ زاهد بنماز با وی بحق استراق سمع کردم که گوش
فرا داشتم شیخ زاهد قدس روحه سکفت که این سر را یعنی شیخ صفی الدین را قدس سره چه بیان سودم زنا
آمد گفتم شیخی را از تو گفت مرد هقان زاده ستم گفا لا بن شیخم ام گفتم شاخاه چه گفتم گفتم
ذکر گفت گفا لا بن شیخم به چه باز سودم هست و بایدت مرد بیدم تا از خود استا نیش مرخاص کرد سر بهم و رفتم
منا گرش و بیا گرش با د شعر قیتا لا ربا ب الغم بعضها بسر ا سحق گفت کیا زیارت شیخ صفی الدین رسانیدم

گفت اگر انجا میان ما در خلوت میبود تو بنشینی و بگریی آب میشد شعر گریه چنان آرد صبح بروز کند
در خلوت ما بسوزد تو ریح و زمان حکایت ادام الله برکته فرمود که نوبتی شیخ ناهد قدس الله روحه در کوه
سر آب بود که ناگاه است و مرد مار برای قدس روحه خبر بزه می آورند و ظالمیان از فلان ده و فلان جای
که هر خبر بشر بر گیرند شیر بیشه بر بیچارگان شیخ ناهد آورده اند و شیخ ناهد با خبر بشعف و بیمناکی بود و در
روزی چند خبر بشر شاول فرمود سر الجمع بیار گر بیرون و گوسفند رفت و در آن تواجع گوسفند بتود و دست بکی آمد و شیخ
صفی الدین قدس سره زمان بیدیه گفتن ان بود شیخ زاهد فرمود بیا بند اصفی را آنجا و از گوسفندا آن برای ما
گوسفندا آور بلفظ مبارک فرمود که صفی های ما گوسفند بیار غاز بصری و شیخ صفی الدین قدس
در میان بیان در گفتن ان در خبر بستاده بود که بدین سخنا الوا از شیخ زاهد قدس روحه شنود و بیمناک شد و گفت
و گوسفند چه داریم گفتند دانه سرکوسفند دارهم و بدین سر بزمجمع باد بیشتر کرد و دانه گوسفند را و خود را
بعد و قدری دیگر از قوا که و خبرها ما صلا کرد و طالبی نشست و دو دانه شد چنانکه بنی خبرت
شیخ زاهد رسید شعر در بیابان خان و مانان دو روی در سر راه نیست لیک هر با مجوم از ما مان آگاه
شیخ زاده جمال الدین بعد الله علیه از سر امتحان بر تلی رفت و در راه شیخ صفی الدین جسم الله حت و لکام مسکه
گریبان آید یا نه تا کام شیخ زاده بر گرید که بیشتر ایشان بود و گوسفندان آهسته میآمدند و هنوز بر سیده
بودند شیخ زاده جمال الدین گفت که صفی آمد اما چیزی با خود نداشت شیخ ناهد قدس روحه فرمود که
آمد چیزی بنیامد تا شد شیخ در رسید و دستور شیخ زاهد در یافت فرمود که صفی آوازه بر سیده
گفت بلی گفت گوسفند آوردی گفت بلی گفت چندست گفت دوازده گوسفند و یک بز و پیش از بز میچیدند
شعر جان ما هم نگر اند اگر دست خواهد جان من سر نهم بر خاک پای آنکه بشود مهمان من ربیع قدک
زاده خواهد سفرهای برازناست ۰ ناشتم بر جوان از جانم کاسنها زان من پس شیخ زاهد فرمود که من کنم
که صفی آوازه بشنود و بیا باید بر حکایت سلطان محمود مثل فرمود که من کنم با روی نا آزاد صفی بود و صاحب
فراش بود سلطان محمود خادم را فرمود که بر رو و او را از من بپرس و فا باید که تحمل شبر بکنی و صبح طالبی
نوشت تعالی که اگر تحمل نروی و بنائی در وی بخرابی است یا وی خادم با استخوان تمام استقبال نمود چون
او را نزد سلطان محمود داد بدیدن خاک شد بر خادم خالبکت داریم سلطان و سیاست و خاک شد سلطان
چون زر بحیان نه شان فرمود که ستر بکه از خانه نبرون میآید شعر غاشقانرا و رارادت جان فشانها بود زانکه
کشتکانرا زندگانی بود اگر آب ندهی کشتکان چه کند چون فرمان داد بر گفت چون فرمان داد در دریا انداختی یکی را
از وی آب بر داشت و طالبی بخانه آورد و بی انکه سر وی سخن زند شعر ملاح خلاص بهر آنند
تا مردم غرق را هلاک حکایت ادام الله برکته گفت که نوبتی شیخ صفی الدین قدس سره از آب بود و قوم
او بر لب فرود و غاز جماعت داشتی گه هر گز از او نه شیخ زاهد قدس الله روحه چنانکه دیگران را نیز ترک
برنا شتندی و او بر پاستی اتفاقا نماز نوبت شیخ زاهد قدس روحه چون بنشد و لایتا حوال آن بیشتر دانست
اشارت فرمود تا ابراهیم توشت شیخ صفی الدین که دهای نان ببار امانه کردند چنانکه فرمان کرده نان آرد
توشه در نا فرستادند و طالبی انکه دراز نان سنانت ناخود در آب نبرد انرا بیفرستاد و دو دانه سیا و دو دانه گلابی
کمارنا میرفی آیند یک کرده گلابیت کردی و چون شیخ در نا نشست و دو انه شد و طالبی آن
ابراهیم ملوک بگوی بر از رسیدن آن مجمعان نیروی سستی کرد که بمعان وی جان آن ذکر کرد که

حکایت همچنان انست اهبر سنجوی شیخ زاهد قدس روحه در آخر بن کرمیا سر سکه نوشته بود که
امر بخیر دیگری و نهایت فرمودی صفی جنین نباید تا جدی که اگر بن دیگری بخیر فرمودی
محاطب صفی بودی اتفاقا شیخ صفی الدین قدس سره بکلمران بود و در وزی در میان آقارب و احبا نشسته
بود ناگاه انتبا بی خبر رجب و سر بجیب خود داد در آب اهلاحت مردم نجب کردند و محال سوال ندانست الیکار
تا بیخ روز ساعت دفاتر کرد ناگاه شیخ فاهد قدس سره دیدکه لاز فرمودی تا سیل دار دیچشم در چشم
کشیده بودند فاذن سخن از دار و بخشم بسیار کشن بر سیده بود و بر فاد تکه هر کس صفی گفتن بر زبان نکرد یا
تکرکه دار و کند او را بچشم بسیار کشن کشیده بود که نه بود است از سر الا بر چشم که صفی بسوزی ان ساعت
بود که شیخ زد کلمران در خواست داد آب اندلخت از غایت انان متر صد احوال شیخ زاهد میبود و بصحیح کونه ان دعا
خدا کرد داد آب بجای انداختیم سوختن و هلاک شدن میبودی شعر هر که خواهی که زیر زمان در نیفتد
در بلای بلا بر بود راسر اکو آب دار زیر دنیا فرزان و دانند بچها هد که کرد غرقان آب جنات کو در
آخر زبر دست خونریز می سوند بنان حکایت بر بجا لحاظ دکفت که شیخ صفی الدین قدس سره نوبتی در تعب
حضرت شیخ زاهد قدس سره صحد کرد که ستبوبی در بابد و شیخ زاهد در کشتا سفی بود و دیگر از مردان
کار کرده ما بصری طبلی بر افق شیخ قدس سره بود فرکشتی نشستند و بر روی دریا روان شدند شیخ را
قدس سره در میانه دریا طالبی بر آمد و در وقت محو شد و آن بترا زترس دریا مضطرب و کرد ان
شده بهر چه ترسید که وقت شیخ را مضرکرد اند و محیدانند لیکن بر سیکرد فاید نداشت بترا انکا
خود برداشته در میان دریا آنداخت تا حال این شیخ قدس سره نشوراند شعر حجاب زیر بر دارم
اگر خود جان ما باشد حلیل آسا نخوانا کرد قربانا باشد چون شیخ قدس سره از ان حالها آمد مضحک
نکشت و احوال بر پرسید کجا رفت تا مقصد رسیدند و از مرد و اتاب لشتر دمکرا فتاد که چکرده
در آب اهل افتاده بود و چون بخواست که بخاند و دفیظ منفکر شدند که در خانه چکنند و در وان اندیشه چون
برد خانه رسید بسر اد بکرکه از خانه بر وون میآید شعر غاشقانرا و رارادت جان فشانها بود زانکه
کشتکانرا زندگانی بود اگر آب ندهی کشتکان چه کند چون فرمان داد بر گفت چون فرمان داد در دریا انداختی یکی را
از وی آب بر داشت و طالبی بخانه آورد و بی انکه سر وی سخن زند شعر ملاح خلاص بهر آنند
تا مردم غرق را هلاک حکایت ادام الله برکته گفت که نوبتی شیخ صفی الدین قدس سره از آب بود و قوم
او بر لب فرود و غاز جماعت داشتی گه هر گز از او نه شیخ زاهد قدس الله روحه چنانکه دیگران را نیز ترک
برنا شتندی و او بر پاستی اتفاقا نماز نوبت شیخ زاهد قدس روحه چون بنشد و لایتا حوال آن بیشتر دانست
اشارت فرمود تا ابراهیم توشت شیخ صفی الدین که دهای نان ببار امانه کردند چنانکه فرمان کرده نان آرد
توشه در نا فرستادند و طالبی انکه دراز نان سنانت ناخود در آب نبرد انرا بیفرستاد و دو دانه سیا و دو دانه گلابی
کمارنا میرفی آیند یک کرده گلابیت کردی و چون شیخ در نا نشست و دو انه شد و طالبی آن
ابراهیم ملوک بگوی بر از رسیدن آن مجمعان نیروی سستی کرد که بمعان وی جان آن ذکر کرد که

طعام مجموع نمیزیدی دشنه بجوردی یک ذرّه بمعده وی نرسیدی الّا بان که دیر طریقه بخرقه کرده نا مجدی که بجوی نیاشد که از زن آلتر و جوانیان سوخته کرده جون طعام وقدا نیابد شعر ذرّه آتش عشق تیز از وخت ـ حمله اخرای مدعی سال سوخت شیخ نا قدر سرّ آنحالت ندیده و هرچه از تو شنیده کرده ها نان کرد نا بود تمام بخورد و جون آن نا دیر و زود نکند اصحاب او که بودند معلوم کردند که شیخ را آن حالت رسیده است بتر از لتر و لی شیخ بدیده دیگر دیدی سر فرو برند و تر تیب طعام نسازند تا در وی هر چه بینا بر طعام که جهت فرزندان او کفایت باشد مرتب میکرد ما نیز چون شیخ سر رسید در پیش میکشیدند و شیخ مجموع نا ول میکرد و بدین طریق تمام را تا ندیلی ما نده بشر و خانجا بانده هر طعامی نیم خورده پیش کسی مقدر تر تیب میکرد و هیچ ان شیخ در نصف سر رسید و بخورد تا بدیه کلی ان رسید چون در خانه رفت دیدکه نان بخشد بیش شود نیشت و هر چه پخت و میشد بخورد تا عام هر چه پخشد تمام بخورد تا اخر که بجهت خانه و مهمانان و کارکنان نا نماند بود تمام بخورد چون والد ما شر رحمة الله علیها از حالت بدیه بدانست که شیخ را سیطالست قوی سخت بزرک در خاطر داشت آنرا نخورد اکردن میخواست و میکوشید تا از مرتبه کرد ایشان مجموع نیز بخورد لیز انجا خانها فارب هر چه معده میسود از انواع اطعمه میآورد نه و بخورد لیز انجا بانده هیچ ان نیاورد ند تا ان نیز بزد احده شد لیز اورا آزار دید افتاد و هر کس چیزی نا کولات میآورد ند و شیخ قدر سرّ نمیخورد تا مجدی که در سیدا منتظر ارکلی در شیخ سیدا شد و بدین هر اطعمه سیری نمیشد شعر مرغ همت چون دران مرتبه پرسیا بدآشیان ـ کمتر از ان ندا نداز نخورد کون و مکان و چون سالک را این حالت نا شد مرتبه نا بدیکه دیرا از این حالت بیرون آرد و قدمی در کوی خلق بوی کند تا از این حالت بکند و نا آید پس چون شیخ صفی الدین قدس سرّه بدین حالت بدان خانه رسید که پیغلا کشته بود دست شیخ زاهد را دیدکه سیا مده و او را تلقین کرده و از ان حالت بیرون آورد و کلی کن شد سخن امیر بزرکوار ما قدس سرّه که کفتی که هزار سر سیا چه نشکست و سیل انجا نرفت از سر بدان شیخ صفی الدین قدس سرّه در کلخوران سیا شد و بشا نخلوت بر انداخت و در نا عی بزرک افتاد که انواع قوی در انجا بود و در ان شب مجموع از بعوض انجان بخورد که هیچ دیک برک نا فی نما ند یا ما ند الّا بنا عی رفت مجرّد یا بلکه انجرد در نا عی بود سوخته شد نخانجا رفت شیخ قدس سرّه از بحن پرسیدند و بدیا از ذکر خاص تلقین کرد و از ان حالت بازآورد و همچنان منا از بحالت تیکریا از مرد یا شیخ صفی الدین قدس سرّه در دیا واقع شد و شیخ صالح خادم را اشارت فرمود که متعاقب آن برای او طعام و نان ترتب دارد و صالح لیسیار کار طعام مرتب کرد ایند و در خلوت خویش خانه پیش از ان طالب نها د و در وجیعه بود و بخانجا رفت از مجموع مجموع نوع بخورد یکی بخواست و موجود بنود از خلوت در نا عی رفت کرد پیش بخورد قبل نا وید بود و هر چه در انجا خلوت بود بخورد پس او را ق انجا را نده هر چه هکر بود بخورد و انکاه بخانقاه رفت و چون هیچ دیکر خانه نبود و طا قش پر سید در خلوت و فاقه نا فت شیخ خود در خلوت رانیافت کاوسوا سا جون نه رجعت کرد و از استر فرو نه آمد صالح خادم کفت بر کرد یم که لا بنقطع ما کولا ن بحجرة انکه تر

داری بیاد در خلوت و او را بین فرو دست صالح کرفت و در خلوت بر د انکر یاد بدند کرد کچ خانه نشسته و ما سا آنرا کرده و کف بسر بر د ها زآورده و تسلیم نمانده شعر مرد ان خاستان نکو باشد ـ جا ز خاستن نیا نه جوا نمرد باشد ـ حکایت ادام الله برکته کفت که بعد از ان کا لحال شیخ قدس سرّه را در سرّ صالح الذین رشد رحمة الله اثیر آن پیدا کردند و شکوه و غلامان نیسیا چون از عمل معزول کشته بود و بخواست که با زنخدید بعمل کرد و از سر نخوت و تر کی شیخ صفی الذین قدس سرّه نظر میکرد و از بن وضع طریق صوفی و طریقت عجب و غریب مینمود و روزی نماز عصری در حضور بسیار کس شیخ قدس سرّه کذارد و بر و طیفه خود و انا نجا چون از نماز شیخ قدس سرّه فارغ شد صالح الذین رشد رحمة الله علیه نظر سرّه کرد و با کا لحال صالح الذین رشد بکرد یدو او را حالی و انا بن پیدا شد و کریه و تضرع اغاز کرد جامه بر خود جاک کرد و سه شبا نروز در نجا بود کریان و نالان و خطه از بر کرد ایسود شعر شاید از کرده خود جامه بخون جاک کنیم ـ بر سر حال فشیم بر حال کنیم ـ تا آخر الامر شیخ قدس سرّه الطاف صنایع و مکارم و مواعظ از انکریه با زآورد و او را بخود بپرورد بدست شیخ تو به کرد و بکار سنه و اشت و شیخ صفی الذین قدس سرّه او را بحجرت شیخ زاهد برد تا تلقین ذکر کرفت و بعد تمام بکار نها د و کار خالی و مقابلتین و ادب و بحرمه خلق تخلص رسید و مرتبه قطبی یافت و خطب سند و اسرار الهی بر وی مکشوف شد شعر دستکر بحق کنج اسرار رسید ـ بر شمع دلش زدان سوا لم رسید لیکن جو سله از سال آن اسرار نیافت کرد ز اسرار سیا اغیار بسیار فاش میکرد و در میان مردم بزبان میآورد و چند انکه شیخ صفی الذین و بر اصحبت با مساک میکرد فایده نمی داشت تا بدان غلبت شیخ قدس سرّه و بر اکرفت و فرو الم اجت و کلمه بر خلق میزد نا کاه شیخ صالح الذین رشد رحمة الله کفت برادر شیخ کی کفت بحواهم که سر تبه برم کفت جرا کفت از برای انکه هر سر که سرّ الناس باشد و هر بر کجا بدین بدیا بد کفت شیخ خود دکر کویم و انجه بینیم و میدانم دیکر در زبان نرانم شعر ایران کجا پسند هر زه کوی شوخ میی و مالا لیا کجا کوی ـ و چون شیخ صفی الذین قدس سرّه بحرمت شیخ زاهد قدس روحه رسید از صالح الذین رشید اظهار کرد که شیخ اسرار را کشا نی پیغمبر ا ق کفت که ضبط نمیتوا نید و ا شا آن نیتوا نکردن شیخ زاهد قدس روحه فرمود که حالا حبست شیخ کفت برا درم صالح الذین رشید ا سرار بکه مایلتر باشد بدیا نم سیا رد شیخ زاهد فرمود که حالا حبست جوز کار کرده و بخیر رده است حیا باید کرد ن شیخ کفت میرا ز ا نرا نم سیا رد فرمود آوردن نبی یا قاف او را ز ان مرتبه غالی قطعی مرتبه نا زل با بدا لی آوردند لیکن کشف و قدم از ی با ز نکرفتند و صالح الذین رشید در شیخ زاهد قدس روحه خلافت بمرد و شام بدیا شیخ زاهد قدس روحه خلافت بمرد و شام بدیا شیخ صفی الذین رسید و بعد از ان شیخ صفی الذین رشید در

وانبر برای همان عزیزان طاهی ترتیب کرد موذن گفت شیخ خبری ندادم شیخ عبدالملک در خواب دیده گفت بلال
را بگو برخیزد سر و صورت آبستو داری و سینه کوسفند و دنبال بن قدید کرده و دایره چیزی بشما از برای ما
سر بموذن باز خواب در آمد یا خود گفت که هر دو شان راست باری بمجلد دوم و باز دامن گرفت مهمانان
یا نه چون بمجلد آمد شیخ را دید دران شب در مسجد نشسته موذن را خاکروب و عذر در برخ میکشد که چیزی
وی کما هست شیخ قدس سره فرمود بلی الیوم شیخ عبدالملک در خواب دیده گفت داری سوذنرا زین حال آسیب شد
و خالی بخانه رفت و طعامی مناسبت و بمحلت شیخ قدس سره آورد شعر ضیف بستان و مهمان محرمی
هر شبی آید بمهمانی دهی ۰ بمصر را دم زنجان باید زدن ۰ زانکه زنجان زنگیان دهی حکایت حکایت کنند
گفت که شیخ صفی الدین قدس سره دران ایام که بحضرت شیخ زاهد قدس سره آمد و مدتی مکث کرد وی هر گز
سوار نمیشد بلکه همیشه پیاده رفتی و آمدی و جماعت سواران که او وی بودند از شیراز تا بحضرت شیخ
وی را مقتدی بگذرد بغلین مبارک شیخ نمیرسید مذبذبین شعر نه بر آنگه کام چون کشتی سوار آنگه کنون
آنجا بود که گفتم نه بر فرس نه بود تاج فرق آنسه سواران میبود ۰ تا آنگاه که شیخ زاهد قدس سره فرمود
که صنع خدای تعالی تر اسوار کرداند سواری و بر اسب ظاهر تر نیز تو اند کرد اند شعر بر براق کام چون
کنمی سوار ۰ پای کی کوند در رکاب همتت آره ۰ داستبر کنه گفت که از شیخ قدس سره سوال کردم که مرا با
احوال قدم او مثل جریان بر عرصه یکدیگر هست چون می بینی که سواران بر هر عرصه تو می رسند فرمود که علی زمین
باشد که حق تعالی در زمان قدم او مثل جریان باد آب مطوی کرداند تا چون پای مبارک نهند و بکدند نا رسیده
اول پای آید و بکدانی را که متعاقب نا شنده مسافت دور پای سند شعر چون نطی بساط خاک کردیم سر اندر پای
پای کردیم حکما حلد الله بر کته فرمود که شیخ صفی الدین قدس سره در اوان حال بحالت عزت نظر جهانیان نوعی
که بهر که نظر فرمودی مرید بودی و معتقد که دایره بحالا و در مکون نشدی و بکردیدی و روی قرار
کجه بکول که یکی از مزارهای دیلمستان است نشسته بود سید الخلفا خواجه افضل سراوی رحمه الله علیه
بر در کجه بکول میکذشت که بیاغ اخی احمد شاه میرفت و حال آنکه خواجه افضل در زمان صبا هنوز
کمبد رشد خواجه محمود در اردبیل ملازمت حجاب داشت بود چون شیخ را قدس سره نظر بروی افتاد و او شیخ را
بدید در حال همچنان بر راه سجده شدند مجال رفتن نداشت و نه مجال جمع و هیچ نمیدانست که حال
روی چیست و کر فتار یکست کاه قدمی چند بیشتر رفتی مجال رفتن نداشتی باز سکر دیدی و در شیخ
نظر میکردی شعر زلفت او دامکه کام دلست ۰ روی او قبله و ارام دلست خاصیت چون بالاست
کمرغ دلش کر فتار کدام دام شاخ است یا سمد و از دست وفای یار ان شیخ دانه کام خود بستون
و بای بوس جان و تن بکرد و از بدیهای اعتزال کرفت و بکار مشغول شدند کار بش بار جا کشید
رسید و مسخر وقت شد و بشرف خلافت شیخ نائل کشت شعر هر که او نیاست دام ما شود و کمان کار تیر ما
ما شود ۰ تو ستر بقرآن هوا باز آورد ۰ در ریاست کار شود حکایت ادام الله برکته گفت که
سلطان بایزید دوزی در بسطام در مسجدی بر وقت شیخ زاهد را هدید قدس روحه دران نشسته او را آنجا

لیکن و منع و هیبان بسر خوش دید و مصور بر مظهر و شخص غیر بروی غیبت خود دانند و بر سید که چیه کسی و از کجا بنی
فرمود که من شیخ زاهد ابراهیم ام گفت از کجا می کفت که الذی گفت ترا الحاجیم فرمود که بیاد دیلم یا و از انجا بکلان
اسفید و از شیخ صفی الدین ارد بیلی دنبال بر پرس و تلقین اشر باد بنا الذین کر یا داد اعیه سوق و فراق
عشق در هیم آمد جان و جهان افتاد و دوی بجانب اردبیل نهاد شعر تا دلم عشق تو بر اتش نهاد خانم اندر شور
سودا فتاد کرد تو در دیجر شوقت کشید ناوک درد تو بر جانم کشاد ۰ و چون باردبیل بحضرت شیخ قدس سره
نشان شیخ زاهد بر سید و از انجا بحضرت شیخ زاهد قدس روحه رفت و مجلد بقدم بوسی مکرم و بکار مشغول
شد و شیخ زاهد او را شیخ صفی الدین قدس سره خوانده و همانجا بر وی فرمود که از انجا بتوی تو ازاند و خدمت تو کرانه
رسید پس او را بجای خود بنشاند و خود بجای دیکر رفت و بطاعت و عبادت مشغول شد و مدتی بدین
بکذشت که ریاضت قوی بخود نهاد و جانکه قطعا حیوانی بخصر خود نمیداد و ملازمت شب و روز خلوت سکرد
و بچهار روز دست از تحریر و مطعوم بداشتی و غذایش از برنج داشت و معاملت بجایی رسانید که خلقت بجا بهند و مدتی چون
شیخ صفی الدین را قدس سره در طلب کرد شیخ زاهد اصحاب بعیادت وی رفت و بر الین او نشست و او در غلبات حال
وقت مغلوب و تسلیم شد اصحاب همه بر وی رقت بخود ندیدند آنکه غاسلی بر سید که ترا چنین حالتی افتاده است که در مثل
چنین وقتی جماع رقت نمایند شیخ قدس سره بپیش خود خواند و از حمله این بیت بدو داد شعر جرعه از فیض تو
بما الم رسید ۰ یار کرد بدا از جرعه حیاتم بر جرعه ۰ دیرت اسحق یا قالذی یا بنا الذین کر یاد کار داشت
چون شیخ از بیت بحال آمد و کار بیرا تحریر کرد و آمد و اندکی اندک بحر کت آمد و یا نیاند بحر کتی یا لا فزیاده بیشه چشم
باز کرد و یا از نشست شیخ فرمود که یا کجا بودی کفت بجای بس مرغوب و زیبا شعر در عالم جان بکوی
جانان بودم بر خوان وصال دوست مهمان بودم ۰ شیخ قدس سره فرمود از انجا چون آمدی کفت قوم یاران آوردی
شیخ کفت خواهی که باز انجا روی کفت چون آمدم خالی نه و لیکن چند دوزی بیش نکذشت تا روی بنها الذین
کر یا نا حضرت شیخ صفی الدین آمد کفت بحواهم که با کرم و دم که شیخ کوسیلان است شیخ اجازت داد کفت
بحواهم کر باسب چیره شیخ نشینم و از اسب بغر از ناف مطیع شیخ قدس سره شوم و بیکر ام مطیع کسی بکر
نشوم و دیکر را بحال ایمنداری کفت شکر بجا سوی دیکر بیکو بینی بنا الذین کر یا کفت المنه بر ان نشستم
کجهوز اهست چون دو سه فرسخ از انجا بخود شیخ فرمود بر نشین و چون دو فرسخ دیکر شیخ فرمود که کر یا رفت قوا
تیز تر چون بنهاد الذین کر یا باکرم رسید طالبی کر از اسب فرود آمد اسب فرار افتاد و متفرق شد و بنا الذین
کر یا سه روز انجا بود تا کرم نشسته و زینم سر اسب کرد یا زکذاشت و کفت اصحاب بخواهم کردن طالبی و الذین
شیخ را دیدم زود بیم که با اسبی سید یا و دو مرا کفت بخیر و سلامتی بوده یا که حضرت ترا بحواند از بنی کفت نه آنجا
بر دوبا لا افت بر از خنه کرد کار آمد و بر انجا غار کذاشتند صحابه سه روز سید دعا کی بهامه در بر بوشید
خبار قسلیم کرد قدس سره فرمود تا او را از انجا بیاورند و در ندیک سر قدم الدخ شیخ دین کر یا رحمه الله علیه
شعر خوش بود عاشق کم جانان بدید ۰ روز بعید وصل او قربان بود حکایت ادام الله برکته گفت
که چون شیخ زاهد قدس الله روحه با کرم کوه سلان آمد بود و شیخ صفی الدین روز نوروز خدمت شیخ

درکشتی نشسته بودیم ناگاه باد مخالف بخلاف مراد درآمد و دریا بخروج درآمد و کشتی بغرق رسید و یاس کلی دست داد شیخ از برای ما دعا کرد که فرج خواهد رسید و شیخ فرمود دعا کن که حاجی ظالمی از برای ما شیخ وقت مناسب است شیخ قدس سره دست مبارک بر روان زد و دریا ساکت شد و ما از آن ورطه بسلامت بیرون آمدیم شعر ای که در دریای بی پایان گرفتاری بیا ان کرا یابی بیابی زینهار از ما مدد و ما ز تو امید و ما سلامت میکند شیخ حکایت ادام الله برکته فرمود که حاجی اسلمی که نسبت خویشی با شیخ صدرالدین صوفی میکرد و در نیریز کوشه داشت و در کوشه شیخ دعوی بزرگی میکرد شعر هجویرت بود بنام بسته دعاکرد دعوی و باطل همه هیچ و اصل ندید کلاه از کرکی الذین احمد ایجد نیا شیخ زاهد قدس الله روحه در خواب دید که حاجی اسلمی بسیار دعوی و طریق قلاش میکند و تغیر حاجی اسلمی بسیار میکند و میخواست که بر او حمله کند شیخ زاهد بدو گفت شعر غیری هرگز مرو در راز ما زان سلاح نان شیخ زاهد قدس الله روحه شیخ زاهد گفت که شیخ از برای حاجی اسلمی چنین ملامت می نا بسزای دعوی دادن واجب میکند چون دعوی باطل دعوا حق میکند شیخ زاهد قدس الله روحه فرمود که چون صوفیان را خالی بیش آید تو به نا حضرت عزت تعالی کند پس فرمود تا شیخ صفی الذین قدس الله سره و پدری چند متوجه شدند و عبادت بیش کردند بعد از یازده سال شیخ صفی الذین قدس سره در موضع خالد بدیدن پدر بزرگوار خود شیخ زاهد رفته بود و در کجاوه بر شتر نشسته و پدر بزرگوار او پیاده میرفت و شیخ صفی الذین قدس سره از کجاوه بزیر آمد و پیاده میرفت تا شیخ زاهد گفت که ای فرزند چرا پیاده میروی گفت که پدر بزرگوار من پیاده میرود من چگونه بر شتر سوار شوم و پدر بزرگوار من پیاده میرود شیخ زاهد گفت که ای فرزند ما را با تو کاری نیست تو بر شتر سوار شو و پیاده مرو شیخ صفی الذین قدس سره گفت که من بر شتر سوار نشوم و پیاده میروم تا

بصوفیان سلام ایشان مبرسید تا شیخ بدخدمت شیخ صفی الدین قدس سره رسیدند و بخلوت او بودیم با تک و اوراد ایشان مشغول
کرد شیخ مشغول بود ندیم آمد و گفت شیخ صفی الدین در ان زمان دعوت کرد و گفت ما را نیز دعوت باید کرد ندیم گفت ما را
از سر عبارت در ستر افکندند بنوعی که ما را از بر افتادند پراهنش بدید و گفت ما را هم شغول بود در افتادیم
شعر سهام المنایا را شتات فحکمه ۰ هوا الرامی المطعم فی المتقبل ۰ چون با سرای خود رسید شیخ زاهد را گفتند که
آورندگان شیخ صفی الدین را قدس سره بخواند و گفت بیاد نرفت باصفا آن بروم تعزیت ایشان بدهم و برای ایشان دعا کنم
شعر آنرا نیز بخوان تا ما نیز بشکافیم ۰ آن شیخ نیز همه دکانها را بدکان درکشید حکایت سلام الله علیک خطیب
سرکیلان روایت کرد که نوبتی جمع مردم اینجا بسیار شد که بزحمت شیخ زاهد قدس الله روحه آمد بود و
در آفتاب گرم بکار مشغول بودند شیخ زاهد قدس الله روحه برکنار سربفرازی نشسته بود سر بزیر بلند کرد
بلند کرد تا ابری سر بیارکش بگرفتند و تا آفتاب سایه میکردند شعر ای خوشا آفتاب سایه نشین ۰ پرتو
تو کرفته زمین و شیخ صفی الدین قدس الله سره در نخجوان بود جمله بسیار بدیدار او میرفتند و بسیار مردم گفتند ما را
مردم گفتند ما را تعزیت کرد که بسیار کار کرد گفت ما را نیز بکار سایه میکند تعزیت چه باید کرد که بسیر مردم آمد
شیخ زاهد قدس الله روحه نشاید که کم کردن زمان نوبت ما بکردن زمان ملت اجازه نیستند و بر دوست
با لای سر بسیار شیخ زاهد قدس الله روحه بداشت شعر کان فیا به غیر رفیق یبقی غیر ذکر الطلوعا - با دی
برخیز است فاطراف زمین بزد احرکت میداد و سایه از زمره آمد تا که بسیع مجموع شد که دکان بود نه ما را
در سایه بسیار بودند و افتاب بر هیچ کس نمی تابید و مردم همه تعزیت میکردند شعر خبرتا شاکر بر بود مقر را
سایه بان سر از زمین نیز اند تا افتاب که از زیر بیم سعادت تابید برفور دهه اطراف و جهان سیلان حکایت
خاجی علی روایت کرد با جمعی در رکاب شیخ صفی الدین قدس سره از خدمت شیخ زاهد
قدس الله روحه از خانقاه بیلی باستارا دکلان میامدیم و در کشتی نشسته بودیم و فریب هفتاد آدمی در آن کشتی
بودیم ناکاه صرصر خاد تصعب برخواست و دریا بخروش آمد بر فریاد بدین کرفت و کشتی در معرض افتاد
نومید کشتیم و همه کس سر بزیر با لای سر شیخ قدس سره بودیم دفعه برف داشته بودیم و شیخ قدس سره بر
بود سر بر آورد و بفرمود چرا نشسته چون کار بجان رسید بفریاد شیخ قدس سره کفتیم شیخ ما را غرق
بچه میدهی کفت ما را غرق نمیدهیم کرکها میبینم کرکها هم در آب کدام جانب تسلیم قدس سره
برخواست و میان آب مبارک را دید و چپ یعنی چپ کشتی بانرا کفت بکرفت و فرمود تا همچنین
برابند بحال نظر کردیم دیدیم کر بسیار جمل و مرتبی کشتی ایمن فرمود اردیل بر و ند و ما را سلامت بجای برند
بهادم و بر و ند آمدم انکاه حاجت سلامت بر و ند ساند شعر کشتی ایزد کیست در دریای ژرف کو همه سلامت
کی شود غرقه با ناخدا و ایخنان ما روان ۰ ناخدا ترس مجوی و مرو بیهوده جوی ۰ با ناخدا توفیق ما هم لنکر و هم بادبان
حکایت هم خاجی علی از بدیدخود بیرخویش روایت کرد که بوقتی که شیخ زاهد قدس الله روحه شیخ صفی الدین
را قدس الله سره بخرقه فرستاده بود و مرا نیز خادم او بود و اولاد خود را بر او بود و بغایت صاحب
شعر بیشا لم تعتریها فصل الغضی عذراء لم تطمث و لم تترفج ۰ آن دختر باجماله تکلح نام زد شیخ

قدس سره کرد ند در کاج آورد ند و شیخ را وقت مراجعت بود و هر چند شیخ زاهد قدس سره
نیز عنوانها بر افروخت و عزیمت کرد که کسی بر ساند که دختر را تسلیم کند خارف کفت بجوانب بیت المقدس
مهلت بخواهم که شیخ توقف کند تا تسلیم کنم شعر بخنز چون خاد دولت دوزمرده ۰ از دست چنین کجا نهاد
دارد شیخ قدس سره بخواب فرمود بدست مبالغه دادم و چون خان من محبوس مبارک شیخ بر دارد کرد
هیچ من را برای خانکاه نیاید و طالبی قدم در دکان آمد و مراجعت کرد و بنوعی تاعز الدین رحمة الله علیه کفت
تر ا دکردم و فریج او کرد بعد از مدتی خطبتا و کرد و بنوی عقد کردند و هنوز بهیچ نا رسیده آن دختر را آن
جوان وفا بنفسها اهل میتا الا وحجله بر دند و برافتادند شعر فقضی الله امرا و حیف الظلم ۰ و فیما قضی نیا
ما الحام حکایت پیر موسوم قره سقلی روایت کرد از پیر محمد داوری نا عارت از کشد رحمة الله که شیخ زاهد
قدس الله روحه سر نیخی بود که بنوعی که عمارت آن با بستی کردند بچی مرد در دکان را بودی نا عمارتان کشد و هر نو
کاوه نا عمارتی از نهی کرد بکشتندی نا عمارت کردندی فوجی کاوی بکشتند و اسباب آن نیاختند که با مداد آن
کر عمارت کردندی و نا عمارت نخستین شیخ زاهد قدس الله روحه میان جماعت بکل ان مشغول بود شیخ صفی الدین
قدس الله سره سیل بر داشت و میان ایشان سرنیخ دفت که دسم و سامان عمارت کردن سیدا کند و دکار استاد
و مشغول شد و یک ساعت نخوابید چون نظر کردان کار بسی مرده تمام رسیده از نخا با کشته و شیخ زاهد
هنوز در کاسبت بود سیل بر دست مبارک احتا و افتاد و بسیل بسیع مبارک شیخ زاهد قدس الله روحه مصر سید
فرمود صبی کار تمام کردی کفت بلی فرمود که سیل انداختی یا سدام چنان کار تمام دیدند
اسباب نا میعین بیاختند و بنا کیان دادند شعر کار دلجو نه آخت کار کلم ۰ و آسان نبود خطه
عزیز بحکم او یکجا نبود فصل هشتم در ذکر استخلاف شیخ زاهد قدس الله روحه شیخ
الدین را قدس سره و اجازت توبه و تلقین دادن حکایت شیخ صدر الملة و الدین ادام الله برکته
علی المسلمین فرمود که چون شیخ زاهد قدس الله روحه انا با نوا رحمها الکبری و انرجاه ارشاد در حق شیخ
صفی الدین قدس الله سره واضح و لایح دید کلی هست و همکی همت بر استعلا و لوای بیت او بر تبت او بر تبت مرده
سر و فرکرد یا بند و عرض بخاده و تلقین داد ذریری میفرمود و او تواضع در قبول میفرمود انفاقا در ان
وقت از اعاظم جمعی دعوت شیخ زاهد قدس الله روحه کرده بودند تا بدانجا بخاده و ورا ارشاد دهند
ترتیب خلافت کنند و شیخ زاهد قدس الله روحه انفاق بر اعاده فرمود و اشارت بشیخ صفی الدین کرد فرمودی
کرتر اقام مقام من بیاید شدن و همچون من بر اعاده فرمودن و تربیت خلایق کردن شیخ صفی الدین قدس سره
کفت شیخ من تقیم و دستا بی امر نکرد و تربیت خلق کار من و اسباب من تا عاده شیخ بیش نیست شعر
فنا فی الامر حتی بالبقا صیله ۰ و ما بالی الا لحوه بالبقا حتی ۰ شیخ زاهد قدس الله روحه فرمود صبی چون
ترا بخلق بخود و فرمان خود بقا بی خیز است کرترا بخدا بیاید فرمود شعر واسمح بعشوق الغلام و ربما
و ما ذرة فی الکون الا له قلب ۰ شیخ قدس سره کفت شیخ مرجبری میدانم و با خادم مردم دا شتند تا
و مرا با ایشان محبتی بود اکر دن شیخ زاهد قدس سره فرمود که صبی چکان تاست مناقضات نکنم و کوی

بشر نماند اخم مهر تو کی خواهم کوی بزن کبر سیدان نماست مرا نشستن در کنج خود تر از همکن نیست و هر طرف
کرا دعوت کنند نا بدکه اجابت کنی و مردم را دعوت بکنی و توبه و تلقین بدهی که دیشب تربیت و مرتبت انشاء
حق تعالی بتو داد شعر سوار عرصهٔ میدان مملکت لقوی چون بجوگان سعادت کوی دولت برد خبر
اقلام دار الملک این معنی قوی کین سر تربیت و این تاج رفعت برد ۰ پس شیخ صفی الدین را قدس سره
مراغه دوانه فرمود و او دوانه شد شعر هدایت دید کاب او دوان شد سعادت با عنانش هم عنان
شد و چون در ولایت اردبیل رسید گذشت گفتند که در دیه برزنج از ناحیت اردبیل مولانا خضر الدین را می
گویند در نفاق مطلق العنانست و بدین صوب هیچ کس از طالبان نمی بلدرفتن و آمدن او دست نمیدهد و گویند
بعد از چهار خانات المستان فیما از طایفه سکویه صوابی هست که شیخ صوب و برزنج حرکت فرماید تا
اگر بیابد بزند و خرا و شیلدش که موزی باکست و گوگرد شیخ قرمود که ما گر بیزار او لداء نخانیم
با قی نمانا چون کنایم صوب برزنج کرد ایم و اخاذ و لذ قرمود و در سجد به رفت بعد از نماز مولانا
خضر الدین در آمد و سلام نکرد و در حجرا بنشست و در رکعت نماز کرد و بنشست و روی بر جید و به بیرکو
سخن و التفات نکرد و ذکر محراب رفت قدحها از طول مجلس مولانا خضر الدین آغاز کرد و شیخ جواب
صواب میفرمود و او بر جوابی که شنید دی فدیری با ادب با زیس خر بدی چا نکدلزان با لا شنیدن ترا نیم
رسید شعر مرغ و حشی تا فت آید بدام صید تو سر هم شود نا کام رام ۰ شیخ فرمود مولانا سلوکی کن
تا سخن بندکه خلوت تو ان کردن و شیدند فیشنوی مولانا خضر الدین خلوتی ساخت و شیخ را بخانه برد و چون
شعر فتا بن چوزد ران نظارت رفت با طنش نور هدایت نا بن یافت ۰ چون از بن طایفه بریدو او را
بشنید نکرد و بقا فتر بو فاق سبد شد و بکار مشغول گشت و صاحب وقت و حامل حال و کرامات
ظاهر شد و کار شر جهای بسیار بکون در بغداد و فات یافت و حالة الذین شیخ صفی الدین قدس سره
قبر او ایستاده بود چون او را دفن کردند او ازی شنیدند که هذا ولی الله شعر نور بکه
بهتاب و لایت دادند ۰ انشا یه ارباب ولایت دادند ۰ و چون شیخ قدس سره از او کرامت و
هشتر و در سید بصفی از مردم دیدند عزا بن حالات و ظاهرات حالات منتصر و در هوای صفی قدس سره
بصفوی و صوی مریدی شیخ محمد یحیی رحمة الله علیه سکرند لیکن از حاذ استقامت و معرفت نشان بودند
و در سه بدعت چراغ شان و بصفوی و صوی مریدی علی نما و وی سکرند و در واوی مثالات سکردان
نماند و زند و مرد حجاب محرمیت و حیرت شرعی از میان بر داشته و ضلالت و بدعت را دین پنداشتند
پنداشتند و در سنام زندگانی هم رضا شان و از برای یکدیگر در بصور و آمدن نظاهر ریاب
طبا لسه و سماط را از محبا بنا شه شعر آبرا ست جامه بجوی کو کنار بر و زهمه فتن و اندوه و ظلمات
و تار شیخ قدس سره بلطف مواعظ و عنیف و زجر و حزن اعتقاد و محاسبا فوا لمرا قبه مراتب و الرضا
سیفرمود و طریق مستقیم سلوک و فردم نیسا رتوبه و تلقین سکر فتند و مرهم مراغه مجان را ندکه
خدا نهاده توبه سکردند و تلقین سکر فتند شعر از آکه سعادت ازلی بود بکار مخالفت سعادت رضا

رنج یار و در وقت دیدن مراغه کلیسای بود از نا قوس سکوش بسیار آن شیخ آمد فرمود از چیست گفتند
ناقوس است فرمود ایشان را خبر دهید کو شند نا بنجزند و فرو کویم بعد از سه روز ایلچی با سعد و خانیان از بزرگ
تغفل آورد ند و جمعه آیند نماز جمعه در کذارند ایشان در الحال ناقوس را فرو نهادند و بشکستند
و هنکنته دین الباطنیة سعیها لطت و ما حیوها روز پنجم شنبه عظیم قحط بود مولانا الحبر البحر العلامة نظام الدین
عبد الملک رحمة الله کبار فقهای زمانه بود در مجلس شاغر بود در اثنای تلقین ذکر شیخ سمیکرد که لا
الا آله الا الله کفن و خواه بعین تلقین هر دو یکی است چه هر دو لا آله الا الله سکویند و این سخن معنی
دارد کرا تلقین شیخ کویند سلاح دهم نیکان و مقبول شده و کرا بغیر تلقین شیخ کویند شاب شوند نا
سلاح نیاشد و مولانا عز الدین رحمة الله علیه کرا نخلعه علما و اولیا و اغنیا بود هرچه از جهاز سیکرد
مولانا نظام الدین عبد الملک را نسلی نمی شد و چون مجلس باخر رسید و مباحثه بطول انجامید نیقول لا
نظام الدین عبد الملک خانه رفت و دو زد کر چون بحضرت شیخ قدس سره رسید کفت شیخ حق آنست که شیخ
سیفرماید دعوت نا بن ذکر تلقین در نیا بیشست و آن سنیه شمس مرغ شد شیخ فرمود چون مولانا نظام الدین
عبد الملک رحمة الله کفت چه نخانه دعوت شام دیوبا سعد و انمن اجازه عقد نکاح بلا و لی درخواست
او را اجازه دادم لیس دران نامل کردم کجون با بن کس عقد نکاح سبدا و نکردن اکر اجازه نباشد و اکر
اجازه باشد و بقول اصح الا اجازه و بلا اجازه نمی تواند کنند خواهند بود و چون اجازه کفته شد عقد
عقد صحیح نباشد و اکر اجازه کفته باشد صحیح باشد و حالا انکار این اجازه از من سیخواهند کرد تا بدین
سوی بابن زوج متصل نباشد و ابن شغال شده ام در بقیا تر سجلی ثابت شده کرد از نهر تلقین شایخ کفتن کرفتن
مناسخ بر نصاوان الله در دنیم سنجان و هولجر قس موثر نیاشد و فی تلقین موثر نیاشد شعر نیخ را مشد
حکم شد حکم سیاست را مشد ۰ نقش نکین با د شه دیا ست را مشد ۰ و چون شیخ قدس سره بعد از دعوت
و تربیت مردم مراجعت فرمود هرچه از تحف و هدایای مراحم اعتقاد در دهاب و ایاب کرفته بود
آورده بودند تمامت را معد و آماده داشته حضرت شیخ زاهد قدس الله روحه آورد و هیچ چیز را
جزوی از نهرای شیخ خود نکرد و قبول نکرد شیخ زاهد قدس روحه مزید التفات در درونی و بیرونی شیخ قدس سره
کرد استعدادی بنهاد و در ترتیب مردم در بدایت حال بصوابها ز اعتراض زبان طعن در حضرت شیخ زاهد قدس سره
کشاده نکردند کهنی شیخ سکفتند و بر بخارا مینشیند و توبه و تلقین سیدهد شیخ زاهد قدس سره ترک خواب
کرد و کهنی شیخ سکفتند و بر بخارا مینشیند و توبه و تلقین سیدهد شیخ صفی الدین قدس سره ترک خواب
بلا چیز است کرد و توبه و تلقین سیدهد اما بالجان توسیدهد و دل فوکو اماست و از جماعت حضار زبر اسیاده
چون از بخارا بنشوند دست دعا بر آسمان خود بر زند و بر سکند و در دعا خانه سیاند اشته شیخ
زاهد قدس سره فرمود بلی من اجازه داده ام و میا زمن و توفرقی نیست و این مرتبه شیخ خلیفه زاده قدس سره
شعر بدین الخاسد و دون بنا دنیا دا ۰ و نحن عالی القضا فی لا تزول ۰ مقول قول الخلاف و لا با فی الزمن
الموی یتقم مقول ۰ لیس قدس سره رسید صفی او قوم و از نفوا جرا جد نیا فی شیخ قدس سره نفت شیخ

نساخته بخواهی که خود را سوی قدم برقه نه فانی نهاده بسر زمره علیا آیی دست یکی نه سپر که رود شعر
وازجهان لاموجود شوی ۞ چیستو دغابت تجلی الا او رود شعر چشم لبسته و هوس را که سپرد ۞ خود دل
بالطور و ما سطر خط سپرد یا ساخته در دیده او کی در این مرحله بی سر پی سر توان گام زدن الا این الذین گفت حبیب ما باید
کرد در شیخ صفی الذین گفت بگو که باز دم مولانا امین الذین گفت باز آدم شیخ گفت من پیر را دوست ندارم
و در بغل نهاد م و در حال وصلی الطور بر خواست و بیرون دید بحسن گفت چرا بحضرت شیخ نرفتید
پرسید که صفی چه کرد بی گفت با زنشستم گفت که در بغل گذاشتم شیخ زاهد فرمود که نکاه دارید خوب دم
گنج دولت کمانی نگهدار سر بود حقیقی باشد که ما را تاراج شود گفتند سینه هم نگاه کنان بر وقت
تهی سر تو تاج شود حکایت دام الله که گفته که شیخ قدس سره فرمود که در واقعه دیدم که شیخ زاهد سرای
قدس الله روحه آسیابی بود می کرد آن آسیاب بتر و کبر عشاره مسکر و ما آنا سیاه و دیگر دیدم آن آخور که
آب در بسیار حاصل میشد تا بحیاتی که آسیاب بر میشد و از رود و دیها و دوقت بیرون میرفت و همه عالم آنجا
بر میشدند شعر کهنه دولاب فلک تا بر کام خود کردان نکند آسیاب دین بزین قطب زمان دور دار کند والا
می آمدم بر بینه که برون کلبه دران در مقابر است شیخ زاهد قدس الله روحه میدیدم بر ازلیشته سوار آستر
استاره و کلاه معرفی بر سر نهاده و خود را نیز دیدم که همچو ان سوار و کلاه معرفی بر سر شیخ زاده و حال آنکه
علی راد یدم حرامزاده علیه در پس شیخ زاهد قدس روحه استاده و کلاه بر سر داشتی همو زنار انجا نهاده بسته
شیخ زاهد قدس روحه از کلاه از سر بر سیکونی و بر سر شیخ زاده حال الذین علی میهادی می زد دست کرده می
از سر او بر داشتی و بر سر خود نهادی باز شیخ زاهد قدس روحه از سر بر سر شیخ نهادی و من زنار او از میان
از سر او فرو کرده فتی و بر سر خود نهادی و همچنین کرد بیست دفعه شیخ زاهد قدس روحه سیر شود دیگر را
خایف نباشد که باز کلاه ما را نا وسته و یا زنار خود بر دارد بیرون مقرر سیاشتی شعر ایزکلاه نابست
لاتوجز سر فرازی تاج داری سر دهی حکایت دام الله بر کلمه وجوده گفت که از جمله اخلاق شیخ
باشیخ صفی الذین قدس الله روحهما و از جمله اسرار غیوب بیکی آن بود که روزی شیخ در صحرای بیرون
نشسته بود شیخ زاهد فرمود که شیخ باشد او را مرید ی صاحب کار باشد که بمنزله رسد که مقام شیخان از او با
شیخ صفی الذین گفت که در دل خود گفتم که مگر شیخ زاهد باشد که مرا میخواهد مرید فرماید که شیخ در حق
بوی دعا دارد دختر خود را بزنی خود کند جای دهاد و مقام بدو دهد و الا از کدی سود دهد و چون
من نیستم طالب مولانا نجم الذین او تاد را دختر زاده دعا الذ او مسند جز ترک دم کمان مرید را نمیدانم
شیخ کرد و دلها دشیخ را شد مولانا نجم الذین است شعر الدل بجوئه فقد خبر دمدم از فهم بر قدر
زدم بعد از آنکه تمام حدیث مولانا نجم الذین میکردیم و شیخ زاهد قدس الله روحه هوز و الدو سبد الطا
الاقطاب والمحققین قطب الحق والدین ابی حفص الذین زاد الله علیه خواسته بود و مدتی دین امر آمده و در طالقان هفتاد
دو سالکی مرتبا شیخ قدس روحه دختری جهار ساله را از جهت سلیمان فرستاده و از دختری دیگر
در وجود سید المطهرات فخر فاطمه و سلطان الاقطاب حاجی نجم الذین رحمة الله علیهما شعر

از یکی در مرج رعنت همچو حور ۞ واین یکی در حدر عصمت محترز نور ۞ واتفاقا شبی از شبها احتیاز اد از وقت داعیه
کرد بخانه خود را بشیخ صفی الذین دهد و کس فرستاد که جهار دستار ریشه سپید هم وجوی برید که بخانه
مرج از جهت هر از بدنیا برج حاصل میشود سپید هم کرد شیخ صفی الذین قبول نکرد و شیخ زاهد قدس روحه بشیخ
صفی الذین فرمود که صفی تو را نشاید دختر خود بتو دهد بعید نیست مالا و ملک و سپید هم
چه کند بی شیخ گفت مرا چه وجود و اختیار است شیخ راست امانشر ما نشاید پادشاهست و من درویش مرا و از ام
شیخ زاهد قدس روحه فرمود آری صفی او را کبار ی او لا بتو نیست من لا بتو توکلی دیدم بی فاطمه را بتو دادم بتو
و ترا از و فرزندی شود صاحب کمال و تکمیل کند جای و مقام و مسند و قوانان او خواهد بودن شعر در صدا رکان و فنا
ماهر بود بر قرار خفته دل شاهی بود طالبان صافی دهد ان از سر ذوق در صفا و هوای هوی و مناجات آمد و همه دست
عجب ظاهر شد قبول یکفت و عقد بستند و شیخ صفی الذین را محقق شدند که از مهر بدا و ست و فیروز بخت و بکر کفتند
کهدر طالقان شیخ زاهد قدس روحه جامعی کرد و کفشد شیخ سبب تمام چه بود فرمود که فرزندانی که صفی از فرزندان
شود در بزرگ همه کرد ند از برای آن فرزند صاحب کمال اقدام کردم که قایم مقام من و صفی خواهد بودن و بروایت دیگر
چنان است که شیخ صفی الذین که شیخ قدس سره فرمود که از آن فرزند که شیخ زاهد قدس الله روحه در طالقان عقد بست
قیام خواهد نمود صدر الذین است شعر لیست الیاس الذی فی صلب آدم ۞ فما انتهت الا الیک المفاخر
حکایت دام الله برکته گفت که شیخ قدس سره فرمود که روزی شیخ زاهد قدس روحه نشسته بودیم که همچو
وناد سیاه آورد و همه صفوف المطهرات بر وفاطمه رحمة الله علیها نشاند طالقان طفولیت انجا بود و آن ناد ها را بدید و ضبط نشاد
کم بعد سیکی گفت ترش و شیرین از نهاد یکو چیدا میکنم گفتم چون سیدا فی که ترش کدام است و شیرین کدام شیخ زاهد
قدس روحه فرمود صفی او فرزند صالح است نشاند خواهد بود و سراو دولت باشد تا بکه او را نیابد که بحقانیت کسی رسد
دولت سلسله چون او حیات کرده بهم جوع او حیات کرده بود که بهم جوع باید و از و یکی نیابد حکایت دام الله میان ذکر کرد
شعر دولت جمع قاب اذ ذع افتا لکشاید ۞ در آنچه عهد بصبا دو یکی نیابد حکایت دام الله میان ذکر کرد
فرمود که چون نوبت شیخ قدس سره استقلال یافت و شیخ زاهد قدس روحه بادی مرید اعتقاد بسیار تمام
میفرمود و میخواست که بحجاز رساند و نوبت بر حسب ارشاد الله امر کرد او را که بحجاز رود الا مانات الی اهلها شیخ صفی الذین
قدس سره از انجا فرمان یافت مطالبان شیخ صفی الذین قدس سره بر سر معنی رساند و هر یاران نجا بیان
میکردند از آوازه استخلاف بر خلاف میکوشیدند میکفتند که شیخ ما باید که بحجاز ارشاد بفرماید خود را
المشایخ الکبار حال الذین علیه رحمة الله علیه که سپید بن راست و شیخ زاده و صفی و کلا لات شصف و شیخ دام
تربیت صفی فرمان یافتند و مردم متوجه او شدند و ولایت خود شیخی کردند از خانه و طاقه دادن و فتوح
خلق یافتند معلوم است که شیخ تربیت فرزند خود را باید تا شیخت در خانه دان افتاد و دین معنی شیخ
زاهد بنا آنچه خود تربیت شیخ زاهد قدس روحه از بخش فرمود کرد سنت کفته اند که نا سپار چیز خود
از چشم بنا نهایز هیچ بیایست کیکن موافق مراد الله بیا یدبودن خواست که چه ما شد هر دو نا باد مان
عقده از چشمه آب از یکنا ید پر فرمود که خلوت علی کجاست کفتند در جنب خلوت شیخ زاهد فرمود که حلوت صفی کجاست

شعر نشسته و کرده مالک دیوان داد ظالم را بکرده پیشمان نعمان زمانی سر مناره بدار آویخت و طوطی آفتاب بطرف کوهی در آویخت شعر ای خداوندی که صیقل لاغت بخشیدی عقل ابدا و فصاحت لاغت بخشیدی عقل ابدا و فرمودی که تبریز سیه کن که ابو بکر بهشت شیخ فرمان فرمود کرد امر کرد اطاعت فرمودن و فرمان بردن و امتثال کردن و اسناد کردن و اسناد کردن و اسناد

مناصب ولایت مصاحب مریدان جز و آبز بود **شعر** هر یکی در سلطنت نادر شاهی بوده اند ۰ و با دشاهی الزمالوک بنادر اعتقادی سدید مخبری اخبری رضا له
بعقد نکاح شرعی آورد و شیخ بنادر را از ناخیه فرزندی شد با بزنام و شیخ با بزیر مصباح طریقه
مشیخه بود و در غایب وظائف مشایخ سفیود تاوی را نیز فرزندی شد و نسل امیر از او تزدد سیر شایخ مهر
بضیه دانست بس روسن امیر از دیه بهرا له کبر دیه است از دیه بهمایی کوهستان کیلان ستون و دند
نکاح آورد و ان و شیخ تاج الملة و الدین ابرهیم زاهد قدس الله روحه در دیه سیاورود کیلان در وجود
آمد قدس روحه **شعر** آفتابی بکمال زهد و کوشش ذاتی بود ۰ نور استقامت بطالع فرخ مولود و شیخ نور سنی بر جبین
اجابت لامع و گرد و بر جهت و سید حمال الدین علیه و شیخ زاهد قدس روحه در عالت طفولیت عابد و محتجب به
در خانه بود تا وفات او فیقش رسید و در ازده سنه الاقطاب سید حمال الدین بعد الله علیه در کیلان
بلند گردید بنا الاوان بود شیخ زاهد قدس روحه و قبله تین از سید حمال الدین رحمة الله علیه قسمت
راجز از سه برید بنود و شیخ زاهد و بیره محال که معروف بود بکثره یعنی خشک بنا ان ناحیه با بالمامور بکرد فرزندان
او محال او در تصرف بماند سید دار ندرحمة الله علیهم **حکایت** شیخ سید الدین زاد الله برکته دیه اتیه گرد که سبب
فرستادن شیخ المسندین تهذیب الملة و الدین تبریزی سید حمال الدین رحمة الله علیهما کیلان آن بود
که بزیت شیخ زاهد قدس روحه فرمانی بدو اخبان بود که در دیه بکر دیه بن است از دیه بهمای که کیلان
او محال او در تصرف سید دار ندرحمة الله علیهم **حکایت** شیخ سید الدین زاد الله برکته دیه اتیه گرد که سبب
فرستادن شیخ المسندین تهذیب الملة و الدین تبریزی سید حمال الدین رحمة الله علیهما کیلان آن بود
که بزیت شیخ زاهد قدس روحه فرمانی بدو اخبان بود که در دیه بکر دیه بن است از دیه بهمای که کیلان
ابوالقسم نام مردی بود کبر اکیلان با هر دیت و حضور با رک شیخ تهذیب الدین مرتبات معین مقرر شده اجا
وفات یافت شیخ تهذیب الدین رحمة الله علیه شیخ سید حمال الدین رحمة الله علیه اشارت فرمود که مرقالدین
را بکیلان آورد سید حمال الدین رحمة الله علیه مقالد بر او است که آورد شیخ تهذیب الدین رحمة الله علیه
کر عالی بزرگ بر کیلان بر کیه دار او دان مرتبت که بر دست او ظاهر خوارق عادات شد **شعر** در محزن
غیب نهاده بخی ۶ کانرا هنوز دست تو پیدا کرده ۰ در محزن وجود چشم و هست که آن ۰ در عرصه کاینات
دیدار کرده ۰ پس سید حمال الدین رحمة الله علیه زیعقل اهل خود بر داشت و بکیلان آورد و در دیه بکر دیه
شیخ زاهد قدس روحه در عالت طفولیت او نج زیر بغل مبکشت سید حمال الدین رحمة الله علیه
نظر بنا رک بروی در آمد او نج از دست شیخ زاهد بفتاد و بنا ان خضاب گرد و دست کرد و کلیدان
از بزرگ که شیخ تهذیب الدین مرا بسپرد و بجاز شهادت **شعر** تو فتح را سزا بی که فتح او ست ۰ در شان
دانه ام **حکایت** خلد الله برکته فرمود که چون حدیث توفیق الهی شیخ زاهد را قدس روحه در سلک تقریر
آورد سبب تقرب زاهدی و برا ان بود که نوبتی سید حمال الدین رحمة الله علیه بزیارت به کشته بود و شیخ زاهد الدین
نا ان زاد خلا آن نخل نبه برکته و بینه دار دنا با ان کند شیخ زاهد هر طرف خلا کرد که مکنه در دست خلف بسته
شیخ زاهد با ان خلا نفره بیرا نکاه هر چه بر سید و در دست با رک شن و زد بستد از نخلا نفره بیرون
کرد هامت حمال الدین یعنی ایستا رکه در شان نخل نبه بزمین فرو کوفت فرمان کرد بن علف کرد **شعر** این زرد
سید که فریاد آن مرا ۰ کو در همه صفات یگانه بود ۰ چون محبوب سید حمال الدین رحمة الله علیه

آمدها ای منظر با رانتن بروی فاتر و فرمود زاهد خوش کرد ای کبان نفوذ و زتبول کرد ی از تصد زاهد ی و ی
آمد **حکایت** بروایت دیگر سبب تقرب زاهد آن بود که سید حمال الدین زیارت رحمة الله علیه در مزنان خانه طریق
حال افتاد سید دنا بصد دکه دروزها نکند شتی کبر فرنخا نه فنا شتو لیکن از برای دفع خرت هستا نکه نیا و اکبر بحث
فا فنا ایشان و قوف نیابند که بر بخ مکبو بند و چیزی موا نکند خاشا نه بخ را بر بخ کوب سکو فتند تا چوزهها نکان آواز
کوهن شنو بند بدانند که بر بخ مکبو بند و چیزی بر ارند و سرا زکیخ فتح بر بوشید و سیاست **شعر** فتح بخت
کبد محزن شاهانه بنود هر کرا دست کبر آن نبود ۰ و با ب الکسب سید رحمة الله علیه الذکر الجمیل
بینه بود ی که از زخلسة خود واهل و عیال و مریدان ساختی و انجا از زنا دست آمدی میان شهر کاله
میفرستا دی تا بر بخ نا بنا لوک بر بخ سیا دند و آنرا قوت بسا ختی و نوبتی قدری زا نرا بند فیشخ زاهد
نا میان شهر کیلان با ستقبال زاد بر د و بر بخ داد و بر د و نرکر فت که بیوستر بود محبوب سید حمال الدین
رحمة الله علیه دنیا خستکی در سیاست دیست میان با بان نیتو لر بر بخ بدرختی با نداد و ا ستراحتی کرد
یک دانه بر بخ از بر حمال بر کنار شیخ زاهد بر داشت و در دهان نها دچون خواست که دندان بر اند بد و
بشکر و بخورد سید حمال الدین زاد الله علیه که بر ابر او انگشت سبا رک بگزید شیخ زاهد نا آن
یک دانه بر بخ زاد بحوال نها د و بخورد **شعر** کان رطبا مینک بر بخ حوا جری ۰ و آخر بر بخ نا طری و نا نی
چون حضور سید حمال الدین رحمة الله علیه سید فرمود زاهد بزهد نیاز آوردی که آن نیز نا بخوردی
خوش گردی از تفضل زاهدی بر وی نا نی نماند **شعر** حکمها را القرب تقدیر از له تام تو بر قرعه زدر و نخست
از لقب ا سکندر زد و از ان ۰ فتح از ان کا فرو ان آمد درست **حکایت** ادام الله برکته فرمود که
چون سید حمال الدین رحمة الله علیه در شیخ زاهد قدس روحه این زهد و انات و هنر بدید مقبول افتاد
اکبر سید کیا میر و نام کار تش آن بود که بنا بی سید حمال الدین رحمة الله علیه در نماج بود شیخ زاهد را صدر
غالب و اختیار مغلوب شد او میر در دست ع رحمت فا اختیار سید رحمة الله علیه چون نعیبا نا خود در سیاه
و مردی بر بخ بود و جسم و قوی دست بخیر تش سر کشید و شیخ زاهد را از زمین در بود و بر زمین زد
چنا نکه هر تش از شیخ زاهد زیاد ست و بی خود بنا دا ز خضاب نکرد و دست کرد و کلیدان کیلان
در بدر کشید و بر سر شیخ زاهد بیز چنا نکه بر جای سر بنا نش مجروح کرد و از غایت حدت و خانه رفت
نا نزد سید رحمة الله علیه فریاد بر زد ۰ شیخ زاهد قدس سره چون آن
بر ات دید و بجز ا سر بسا رکش بر چهره و بی بر زمین زد سر کرد انی که سر زیر کرد انم دهم
بر است ان مجا ن و زیر سر کرد انم چون سید حمال الدین رحمة الله علیه خود گفت زاهد ا سخت زدهم
جا سر بشکنم ا کرا زا نجا بر و د نه آخر قرش با ستد نه دنیا و اکبر و دهم هر قرش و هم دنیا با بی احتیا
بکل اهل سید رحمة الله علیه چون نبیر و زا مد شیخ زاهد ا دید سر بر ا ستان نهاده و بجود نشد و قرش
بر است ان و زان سید را زا علام دا د سید رحمة الله علیه فرمود که هم دنیا بر د و هم آخرت

برد و کار تمام شد و یاران او وقتها او به جمعیت یافتند و بهر یک جراحت کثیر بر وی آمده بود مجموع مرهم نهاد و کار تمام کرد تا بدین درجه رسید و بهم آخرت و کار تمام شد

شعر

نعی الهذا السید المتبوع ... یحیی الیه ذوی الزمان کابه

حکایت اول الله برکته گفت که شیخ زاهد قدس الله سره چون مدت چهار سال در خدمت شیخ ما اجل سعد الحق والدین رحمة الله علیه در خلوت ریاضت بسر برد و وقت مفارقت سید الزهاد و مرجع العالم شیخ را صعب آمد و زاهد بعد از وفات شیخ مرجع خلق گشت و بر مسند شیخ نشست و بر سجاده او تکیه زد و بر مرتبت شیخ مستولی گشت و ریاضت بسیار کشید و بعد از آن بخانقاه شیخ آمد و بر سجاده شیخ نشست

شعر قدمی در راه ارادت کمبدان ۰ حلقه ما مان فرد و مردم و لشان چیزی ۰ قدم اول و مصدا کرا سد
آنیو زامات در معنی مناجات نمیدان بر چیزی سولا ما خص الذین عبدا الملکات کفت محمد خاطبا کبا یات ذات شیخ
زاهد و چون نادیا لبا و از طایفه آلست کجن زاویه رو بلد دست آویزی با بد که با ایشان باسند و مادت
فحی آمد ایم در بن اندیشه بود بلد کما که در دنیا سوجی زد و با هی شکر فی سر و ذا لماخت سولا ما خص الذین کفت
ایشان رزق حلال و ان ظاهی بود اشند و بزاویه شیخ بر دند و شرق حضرت شیخ زاهد قدس سره در افتاد و تو
کردند و ایشان ذکر کفت چون رو زی کا د ستغول شدند مولا نا خص الذین با ان کشف کرد اشتن نجا ب ستاد
شد و آن کلم کر بود با طراکت انزا نظر ملا نشر سید و حضرت شیخ رفت و کفت کر من آمدم تا کشی با شد بلد
و کر قدمی نباشد بشود اکنون ایضرد اشتم در سر کرد یم و با طراکت شیخ قدس سره کمان کشتی بود که مسلمانان کر
ملت ستر ان با شد چه هر کرد با ست کشتی او کشتی نیشود و قد محو کمان شجر مبادت با شد و کشتی بر کرد د
انا نبی بر اصلی شر کمان کفتن مرشد حاصل شود و بکار ستغول نبا ید بودن تا بعد ازان با شد بر اصل با شد
و کشتی دیکر و قدمی دیکر کمان چیزی دیکر بیند و ازین سیر دیکر کند حاصل شود و چون ازین دری هر کرچون شکر با
هر قرقاب ای را ازهر ظاهر با شد حکایت اوام الله بر کته کفت که هر کجا صاحب دلی و صاحب قدمی بود ی
بلد حضرت میآ و دی همچنا نکه مجری بود کشته نام کا نکرده ریخ برده که در هوا بر و از سیری و ملحد هوا بر
و در هوا سیر بد همچنا ن چون ان فا بده کشتی نام کا نکرده که مجری نشرقی در یا رمان بود ی که غلط
و ا ما ان کان میکنب که بیره کشتی بر روی در یا در هوا بر و از کردی و نا بکشتی بر بدی و ان چیز ظاهر ستی
بجز بدی و از همچی از ده هوا نیا حاصل در یا نیا مدی شعر دکوی تو بی بری کر اوس بلات حضرت
کفی پرست و دی و انست چون حضرت شیخ زاهد رسید ازین معنی از دی بر فت و چنین ستکا بت کرد شیخ
زاهد قدس سره جواب فرمود که نکاه ستغول شو تا پر و ازی در سیر ابی انقطاع حاصل کنی که ازین بلد اصلی کما
و ازین بلد نیا بد کر اصلی یا بد شعر هر مرغ بد بخواننش در دانه بر دمان بر بدن نا کهان کما بر بدنا
حکایت داست بر کشت کفت که پیر جلی کر کمان نام مردی بود کا نکرده ریخ برده و کشف و قدم خاسر کرده
و کرامات خلق کرده و نسبز هشاد سا ککی رسید و پس سنه عزم بیت الله کرده بود که با هیچ نخ رود
و در دنیا نر و د پیر اسلام در دمه فان کرده بود ان شب در خواب دید که کسی در اکفت که حج تو کما با
در دنیا رود و نست فوجا جی دیکر پیر بود نما ایا با کرد و نیا رود و در انخواب در آمد و در خواب ان چنین
اندیشه میکرد چون با زند خواب دید فتا ازهمین معنی دیکر دیر اکفت که حج تو نما ایی در دنیا رود و نست
نو نجا ی دیکر پیر وی ما ایا با کرد و نیا رود و نا سه نوبت در ان شب همین حالت خطاب دخواب دید
با خود تا مل کرد بخطا نیچیز خالی نیست شعر چون شدم در کوی معنی بیخبر ۰ هر کجا رد آورد
قبله بود ا ز انجا با کرد بد و نیا رود و رفت فتا فا شیخ زاهد قدس سره دران ساعت من را عنایت
زمین ستغول بود و چون با نی پر تن بر هند بو سینه و سینه مقا بل سینه و پر هنه و خفته کو بلد در سر سا
لیسن چون پیر جلی کر کمان رحمة الله علیه و اصحاب او شیخ قدس سره در حلقه نبات صوت دید و در خاطر

رسنه ا شیخ قدس سره صعب متغیر شود و پیر جلی دید کر با بلکه الظاهر صنوان ایا طن انچیز کر چون آید لیکن
چون آمد پیچ ا ایا است اجتماع کنیم و فرد او اند شوریده سیم کام بود بنوا به فرود آمد شیخ چون ان کار بشنید
و صورت حال دیا طن او بدانست کفت نداد ای فانی مغرب قانیع شد ندا هد قدس سره دری با بیرشی کر کوفت
انکر کیتر اسه فی نه دخوا ب دان سبب شوند هزل و لعب بود و هیچ بود مردانرا ظاهر نبا بد کا کرد نکه
ایشا نرا تغیر ان صورت ظاهری چیزهای معنوی شعر نیست بازی عشق با زی چشم بیدا نا کبه بود ۰
ان دلها نیز خوانند و دلت بیدلا ۰ انظلیم صورت قدید مکن ان کار کیچ کیبا ی کیچ هر معنی خبر بیکا رد ا
و هر چه بر جلی ریشتر از ین در بیم چون دکه شتم بود ریشتر وی دکذ ارید تا او کی تغیر فرمود بر جلی نیا
است دل دوست شیخ زاهد بکردن و دایست اعتقاد او دو تر بکرد چنین بست لیکن چون بن معاملت
اهل ارشاد ا ند کر کسانی را کبر بشتر سیری رسید نا باشد نیا ست بقدر نا سید حبه عقل ایشان قوی شکا
و قوت فهم قوی ضعیف نا باشد و چون شیخ زاهد قدس سره و برا تو به داد و او کار ستغول شد انچنین هم
و کرامات فظام بر طرف شد او نیز حضرت شیخ زاهد شکا یت کرد شیخ فرمود کر کشف و کرامات و قد
کر بقوت اعتقاد طرفت با شد بکار آید اما چون نا نجا بی از ذات کسب نمود معاملت بود معاملت ا بر نظر آن
مرشد موقوف بود چون ناهید او را نظری فرمود کار وی تمام شد و مرتبه عالی نیافت شعر از قرنها چو نیا
نیافت "بر دو فروع کا بزیافت ۰ بر سر تربه رسید خواهش کا فلان شوند کرد راهش حکایت حلقه بر کسته کفت که
بر جلی کر کان رحمة الله علیه کفت شیخ زاهد قدس سره کجیف با شد که مشایخ آفتابی بر عالم اسلام دا نشا
و نر پشت شایسته شیخ را سنری بیا بیکر دن و چون نا فتا حظ ا اسلام نور کرد ا ند و شیخ را بسیا فرت
غریب داد شعر چو جز چون فقیه در سر کرا بیرد ۰ چو خورشید دی چرا غالم کیرد و شیخ طریق شا سنی
هر کنه فرمود و او لین سفر شیخ بود و بنا ا جا عت بیرا زو بیزا د کان و کوسنه نشینان جزو در و کیبود بلد
عبرت شیخ بر سید بلد و هر کی طریقه مخالفه و مجا دله آغاز نهاد بلد کا ین سو صنع سبکا ه ما ست و نکا
نو نکرد ند و سر تعنی اعظم سید بر هانا لذین محمدا صلی الله علیه و سلم است عشرت ظاهر مزید بنه
و دنیوی داشته و مرتبه سنصبی کبا د شاهان او لو سنای بر کخان و هولاکو خان بلغت او سلمان غلبه
بود ند و چون دید کر هیچ ا ایا شیخ زاهد قدس سره مجا دله مخالفه نمیکنند در بنیان آمد و از شیخ سوالات
کر چون جواب بر هیچ استقامت بیرا طستغیر طریقت نبوی نیافت کفت نوشت نا دکا ین بیرا ن جلیل ذات
رسیده است و از ین معاملات و مخالفتها ظاهر ا اعتقاد کرد و از سر خلوص و اخلاص سر تسلیم
شعر هر سکه نقدی کیچ و ا نها سیچ نیا ۰ نا دیدرا نا زخود بدیم حیا ۰ ا عقد و ان معاملت زنا م
کا نزیجلیت نکا کن با نت و اخلاص معاملتان معدا زانکا ملنکر و ظیر سخن بیکنند تغیر مخالفه
ا ا طهار نکرد ایشان کرد ند و ا شیخ زاهد قدس سره کفت نکر ا نان مخالفه نمیکنم و در چیزی قدما و از هوا کرد
کفتند چیزی بر شتی در میا نا آیم شیخ قدس سره فرمود کا ین کرا نات بیشتر ا ز ا نکه مسلم کر دین طالبان ا
کرد ان مقام آن سیرها با شد اما کرد است سکو نتها بخور بهشتی با ر بلکه هر و انه ا ز مقا مدسر کرد با

ادبی با بیتا ادبی با بیتا ادبی با بیتا

کرا افتد در آفتاب نظر کردی بی اندیشه ان خبر کز بودی در سیکردی شیخ زاهد را افتد در وصه طاقت
خیان بودی که اگر اوصاحب بودی هیچ یوسف نامیرا آواز خوانبود ادون فرمودی که بشر سم که اگر بوی
آواز دهم که این یوسف محمل یکند تخیف و هلال شود و اگر یوسف نا بینا آواز نا بینای اندا و لا بعین
ولیا رنظر میبود ی اگر این یوسف خاسر نبودی و آواز داری و اگر خاسر میبودی هیچ یوسف الا نکردی
نا لحاظت شیخ را هدا آوازی بیفتاد یکن بعد از توچیزت وهیبت حکم بش با ره شد و هلاک شد شعر ایزخا
دل افروز نهد بدید بخشند و این بدید حکیت سوگند با محی الذین ولیت کرد که حاجی
حسن خطابی پیر و محمد دوستی رحمه الله علیهما غزشیخ زاهد قدس وصه کرد و چون بحضرت شیخ زاهد رسید
اتفاقا شیخ زاهد بن حوانی کوتاه بوسیدن و در حضرت او میان آب دکان کاه بود چون او را بدان شیخ زاهد را ان حاله
دید ندد نظر خود حقیر تر خرد بذکر کرد ند که فلیط چیدن بسیار ساف اند ای چنین کسی چرا کوه میم قدس
در خالی پیر و نا آمد هست و بای سبا را لنا زا کرا بیت و بنا تعه معرفی کنت نا چو حسن علی اکوه ها
غانا زه در میان را بزینه داه کم کند و راه ندا نا کرد و ولیتی دست و نا عا را و کوا کو هم برا و اغا هد را نا
در وی آن نرود و راه برای او فرو انکند چون از بحضرت شیخ زاهد قدس وصه بدر خانقاه آمد و توبه کرد
شعر اذا اردت شریفا لنا شر کلهم فا نظر الی ملک فی زی نسکین و اما الذی ستر فی انا بلی
و نا لک سئل الذی نا و الذین حکایت آورده اند که چون شیخ زاهد قدس وصه بمسجد خود رسید
اغراب آورده و توجه سفر کرده بود و شیخ مرتد بخانه و بیشکین و آن سبب مجلسی و جمع عظیم بود و انجا
شیخ زاهد قدس وصه حاضر بود و شیخ مرتد بخانه و بیشکین و آن سبب مجلسی و جمع عظیم بود و انجا
و قتی که بیرون رفت صبح لبطی در شیخ زاهد بسته بود و در بحر و افتاده آمد و چون در بای نیا در بیج
حق آمد شعر احادیث نفسی لا اخشی بخشها عن الذی و قت لا اخشی عن المساب و اذا انجلی عن
فرمود که بطریقت مرد و نفسها و بارها کو اسروقت بعنی سزا شد کان خطا رمیکند و میکو بد که ها
دارید نا سرخا را نکاه دارم و هر کرا نطر فت نیفتد بزاران داشد که کسی که اذا نجا نیفتد از بای
اگر کسی اذا نجا ان نیفتد و نا بنا آن داشد که بعد و اگر چه اندیشا بر آید اما او عضی بر نیا آید لیکن آنکس
ار نظر حق نیفتد هم اندیشا بر آید و هم از عضی هیچا نکه از حق نیفتاد و نشنید هوز خوف و حق
آن بجای نیا و رد نظر حق انسا نزا بر و هیچ کس نیا شد که او نا طلبی نیا شد لیکن اگر بعضی ان بسد و بر آن
نکند و اگر بشد بسد میسازی کرد د شعر راه جبنا راست نرود تن جبنا زراه رود با یکه راه اند
باخبر و اندین وادی که جا بنا داه اند - فا فهم ما الاز با بردا بر و اندا نجا بر او وقت جمعی بر
وجمع غیر از خواسفیا آمد ند انجا که شیخ زاهد انجا از وقت سفر شد ند و ران بیابان بعلوا نا حدا فی و
کشتی که بر داشد و شیخ زاهد قدس وصه بر کردن کرفت و بدستی نا بی مبارک شیخ زا بر سینه خود کرفت
و دیکر دست بکجک و هر دو را دو اکرد نا شیخ زاهد قدس وصه از طام رحمتی بر سد چون از انجا

از آسیب فراغت شد دست بنا ز بر دوش پهلوان انا حذف دو دعا کرد و کفت بشت در وصه مکا د و دعا
قوت د هاد پهلوان انا حذ کفت کبد در عمر خود هیچ زحمتی و بالی بمن نرسید و هیچ کس نتوانست
آوردن شعر از بشتچو در بنا ما زن بوی رسید دکر ا بو یوسف دکر ا بو یوسف نا بینا بوی نا رسید حکایت
پیر پیر عز الدین رحمة الله علیه روایت کرد که محمد صدیقان کبر از جله کبا ر کرد کار بود و روزی بشنید کبر ان شیخ
ابو سعید رحمة الله علیه روایت کرد که ندکه و براد ندانها د در دهان مبارک نما ند بود و چون طعام بخورد
در دهان بکرد اینه ی کفتند شیخ چون دندان نیست خلا ل شیخ ابو سعید فرمود که متاعب سنت بیکنم
محمد صدیقان آمد شیخ زاهد انجا کی که بوی نظر کرد بنور ولایت بدانست فرمود که محمد صدیقان آری بالا
بالا بکو بر بر کاران عزغض بیکنی هر چه بزرکان کنند بر ضا حق بود نه بهیچ سنت بنوی بنا شد ا کر تو نیز بخواهی
کچیزی بر بی بر سنت از بزرکان عمل کن شعر بر بزرکان خرده میکر فتن حطاست - کان نیز بک راست هم بدانند
حکایت همین آن پیر بعد الله روایت کرد که پیر عز خلوتی در سرخ صفت جامه نا فی بای دنیا زیب کرده
بود و انجا آمد بشته کره که ا کر یکفتر دهم دستا سر نیا شد و ا کر بدستا سر بدهم کفتر نیا شد و قاعت کرد
که بهتر از آن نا شد کفتر را بحضرت شیخ زاهد قدس وصه برم بهدیه چون بر در خلوت رسید انجی سلمان را
انفاس کرد و در انجا حضرت شیخ بر دانجی سلمان کفت که بیش از تو کسی حضرت شیخ زاهد چون زند و در حضرت
تر حضرت ندا کاه شیخ صفی الذین قدس سره بیامد پیر عز انفاس کرد و کفت شیخ زاهد چون زند و در حضرت شیخ
صفی الذین نیا بخواست و او را خلوت در خلوت شیخ زاهد بر د و در ان وقت شیخ زاهد انجا ظاهری نبود
بود پیر عز را فاضه بکفت و بوسیده آن بای دنیا در دیده بنهاد و بیرون آمد چون شیخ صفی الذین بیرون
رفت شیخ زاهد فرمود که این مسکین را مات دنیا دکسی نکذ اشت بکفتر و فا سکر بود نه بدستار فاخر که
آن بود که انجا آورد در بکلیم نماد بر دار و فرج خاصة مزکن شیخ صفی الذین نظر کرد هیچ ندان بود شعر
هر شا هی که شد زا خلاص بر د بوی جوز د رسو د زا خلاص شیخ صفی الذین قدس سره کفت که در وقتی که
ظاهری شیخ زاهد قدس وصه بوسیده بود هر کسی که بیامدی و بر بی شیخ زاهد بکفتی که این فلانست
و از فلان کرآمد و وقت شیخ صفی الذین کفت شیخ چون تمام از چنین بی بوی بوسید که نا سر سلیت
شیخ زاهد قدس سره که این بوسید که نظر ظاهر است و از کشاد که بصر ا باطن است شعر در بحار فنا
محجوب دکون صیر بی کا نظر ما دا دد حکایت ا دام الله برکته کفت که چون شیخ زاهد قدس وصه بالا
آمد در خانه هر باشم نزول فرمود در وصه صفی الذین از خانه بشت اکنون آن بوسنا ها ظا الخانات
که هر کس در ان موضع بنشیند که شیخ زاهد بنشسته بود ا ن خانش بردا ند و بجای دیکر ا بدا زند
و هیچ او زده را ذره وقدرت ان نباشد که اخبا نشیند از انجله عثمان الیاسان نوبتی در وقتی که ذا کر
بد کر بود ند او را ز ضعف بنشست نا کاه از انجا مش بر داشته نا تر بان سقف خانه و از انجا بر زمین
آمد و بشیار و انخود بر رفت شعر چون زبای جای سر بند جا دبی - نا د بنشست سر ز جای بر ندارد
حکایت ذا د الله برکته کفت که در وصه الاوق شیخ زاهد قدس وصه دعا نا نشسته بود چون از انجا

فرمود همچنین باید حال آن بود که دیگ در آتخانه رود و قضا الله هر شخص که در آتخانه رفته چون فکر
باشد آتخانه را دود بیند تا مرتعید که دیگ در آتخانه رود و آتخانه که دود بیند آتخانه را
و در آتخانه رفته حالی بمیرد شعر دود چون بصحرا خیزد بیند که شاخ باشد که شیر شود حکایت روایت
برکنند که شاهی را فرمان شد بود و مردم اطراف متوجه شدند و در کوچ یعنی مقامی که در دکان مدینه کنند
در بیرخ دکان بیستند بیرخ کم مانند بود و بدین واسطه ملازمان بخاطر مبارک شیخ زاهد بیرسید روزی
شیخ صفی الدین قدس سره فرمود که بیرو واجب باشد بکن که بیرخ فواسکینند تا آن بیرخ فوانه شیخ صفی الدین
رفت و احیاط کرد و در کوچ بیامد چون دو روز ماندن بود دکان بازده روز بود سه ماند تا دیگ بیرسید و

نانند که در آب و گل اند کبار بر نشانند همه ارواح تو خان از تو زند **حکایت** ادام الله برکاته که ملک احمد اصفهید کیلانرا با احمد دریق عداوت و خصومت بود و قصد احمد همی کرد احمد همی اخبار شیخ را قدس روحه فرستاد که ملک احمد قصد تو کرد و بغیر از مدد شیخ هیچ سد دیگر ندارم شیخ جوابش چنین داد که ترا نماز پیشین بود فرمود که بطهارت نشسته باشد مردم بیرون رفتند و در خلوت شیخ بهم کردند شیخ صفی الدین قدس الله سره را خواستند بودند نشستم و بیرون نشستم و شیخ را سلام دادم و بنشستم بیرون رفتند و شیخ را اشارت فرمود که بیرون رو و همچنان بنشستم تا نماز عصر چون نماز عصر بشیخ زاهد قدس روحه سپرد آورد و فرمود که تو را بشارت باد که ملک احمد بدین جزیره نرسید که ملک احمد را دیگران حرب شد و صفدر بدست ملک دیگران افتاد و کشته شد و تیر از نخچوان بیرون آمد و ملک احمد را بد

من از حضور و توجه و سر نیاشیدن بخت بیدار از خواب حاصل شد و بر من معنی بدیع سر زد که این
سخن و خواب را بصحیفهٔ خاطر فراموش نشدن بعد از آن سپرد آوازهٔ شیراز و سید کبیر شیخ زاهد گیلان
بر سیدیم و بر دست مبارک او توبه بکردیم و تلقین بگرفتیم و در خاطر آوردیم که شیخ ما نه از موی مرده است
بترسیم شیخ زاهد نظر بر روی که مولانا سر نو شیخ مجدالدین بغدادی تراشیده است و بر اثر مرده
بنشسته و ریاضت شیخ نداریم و سر مولانا اسعد را در سر مولانا جمال الدین بیاد نیاشیدن شعر چو بایدت
بود موی بای و در رای ۰ زکان یک دکر باشند آکاه ۰ پس شیخ فرمود ذا کلاهی نو آورده اند که بر سر من نهند
نظر کردم بر سر یاران شیخی را هد کلاهی نیم داشت دیدم کبرقی آلود بود در دل بکردیدم که سر بکبود
شیخ اکلاه من بیاد دی چه زند بصغیر بکردانیدم فرمود مولانا کلاهی از نو در دیغ نیست این
شوخکن و عرق ناکست کفتم شیخ مطلب من خرقه ات است کلاه از سر یاران فرو کردن و من از او شعر
بر سر نوری تاج دایی دارم ۰ از نظر بر چو دکلاه دکر دارم ۰ آن کیج کدبخواب نشان از من دیدم ابنت کلاه
دولت سیدارم سکت ادام الله برکته علی العالمین کفت مولانا تاج الدین دلقی که بهی ستاند دوهما
موقان مردی بود طالب علم پیش از وصول شیخ صفی الدین بشیخ زاهد قدس روحهما او بحضرت شیخ
زاهد رسید و توبه بکرد و تلقین کرفت و بکار مشغول شد کار بر و بکشود و معاملهٔ قوی روی نمود
تا بحدی که شیخ زاهد رسید و توبه هر بود و جد و نوبت غلبه نمود و بقی تا او وافقه بکفتی و شیخ تبسم
و چوا لبز فرمودی چون صدق دید بر نرفت و کار معامله اش بالا کرفت شعر زلیخای عالم فرو ریز الا
و بشو عریته اش تا بیش با کیرد ۰ عزیزی در چو خود آورد و غمش بکبر سر بکرد و کفت این زمان ما را خالی
توبه از نو مراست و شیخ را بحره و نجاده و تلقین لا سر میا بد سپرد مردم کفتند که مکوئی
ما چون بد رسیم دیکر چه بیاست دبخر شیخ زاهد رسید فرمود که چه ماچون بکا بد رسد بفنا نرسیم
باشد شعر بحضرتی چو ما رفنا فاد اوفتاد ۰ مه حسنش در بغا فاد و فتاد ۰ شیخ بخرقه شد فرمود و دست
بجانب تارک فرو کرد و کفت آنی آکر بکا بد دراز کوشان نفاذ الوقت خرسنم بر و دند سید جلال الدین بنام
رحمة الله علیه بعد از ین چیزی از معاملهٔ بین مولانا تاج الدین چون آن بشنید کفت آخر شیخ در بغا ما بیشتر از
بیست بجای دیکر و هم بیرحرم کرد و روی بتبریز آورد و سنقر در تبریز کرد شیخه اجا سکرد بد و اجوا بکرد
بر بیان نرفته سکرد هم کران راه بیان ما ان ابی مفاما ت نمی برد و بقی دانت شعر سلس کوا واج
و بحنی بکا ۰ با ما نصحه کند فرو شان و کر است چون از بیان نو سید سند آوان ۰ شیخ نجیب الدین بر فوش
رحمة الله علیه بکوش وی رسید که در شیراز شیخ شا را بیاست عزیز شیراز کرد و کاری چنید دیم است
و بر دوش کرفت و سوی شیراز نشد اتفاقا در راه کیم صرفته ما او نجواجه افتاد که غلامی و مکاری
و چند هدا نکوش با خود داشت چون آن خواجه مولانا تاج الدین سیمای اهل خیر در او اعتقاد آورد
و آن بنده را که با بست و سجاده و پای نماز چون او دی چند دین بر آمد فضاء الله تعالی
مولانا تاج الدین را حضرت سنه ملازمت او کرد چون باش بجای او بود و علام نیز بهاء سند الحق

نیز چهار شد مولانا تاج الدین و همه از کار معطل بماند نه بر مولانا تاج الدین صعوبت شد نه بحضرت همه و کفتند
باد هما و همه با یاران کرد و نه و دراز کوشان را در بیش کرفت و سیر از ان کاه کرد ان دراز کوشان را دیدند کفتند
او شیخ شیخ زاهد ش بیاد آمد فریاد از نهاد ش بر آمد که این سخن شیخ زاهد است که سکا بد دراز کوشان را بفرستاد
شعر اخ شیبا د بعنا الا و نکفت همچو روز و شش بر سر کاشت ۰ پس چون شیراز دفت غریب نا و بیخ
نجیب الدین بر خوش کرد رحمة الله علیه و بر او به او رفت قدر کمی نشست و بان دو روز دان کم ها و رفتی
چون شیخ نجیب الدین در راه به آمد فرمود که در انجا بوی نفی و کذب بیاید مخصص کنید که از که بنا بان نفی کرد
تاج الدین را در میان بکاه ده دیکه کفت غریبی در بن خاست که ما و را نمی شناسیم شیخ نجیب الدین رحمة الله
کفت که این بوی من از بن کر میا بد از وی بر سید که چکر است و از کجاست هم دران کم کرد نسته بود او جواب
بر سید که کفت از طرف موقان ایم و از مریدان شیخ زاهد قدس روحه لیکن شیخ ما من غریب نواز و
غریب فرمود و با او از سخا پیش تما آمد ام شیخ نجیب الدین رحمة الله علیه کفت چون شیخ زاهد بر تو
کرفته است و غریب فرموده اکر تصرف عالم را بغریبی عالم تمامت سناع کرد ند کار بر تو ان نکشاید و بجای
نرسد مکر هم از شیخ زاهد قدس روحه شعر و مفترطق ذات سحیحا فاظه ۰ اعین کل مقرم و طبیب ۰
طالم اکر تطیب و بقا بر بست ۰ سودت نکند بحنا و کفت در بکر بست شعر مولانا تاج الدین کفت نیز بدین
جنایت شیخ نجیب الدین کفت چند انکه شیخ در قید حیات و تو زندی دنیاب و الا خرة
با شی و طالبی و دنیا زین زاد به من بر دون رو شعر زانجا که زاد دها نجات کند ۰ زانجا که تراد فع ها
نجات شعا ۰ بر مزمود تا علی العزو او ا از ذلو به بر دون کند و افتد ۰ کلیم نیز بدین دیم ا کر کس کرد
نشسته است بر خند و مولانا تاج الدین کلیم بر بدند و کرد بر مولانا تاج الدین کلیم بر بدند و بیم
کریه داشتند و مولانا تاج الدین آن کلیم را بر بدند و بر او انداختند و باز بر مزمود تا خاک آن موضع بر بکدند
ریختند و خان تا ان بعوض زانجای کرده ند مولانا تاج الدین چون از خلافت و اوقات دیدار انجا خالب بقا
با نکرد بدید و در بن حیرت شده هیچ نیندانست که تدبیر وی چه باشد شعر انکه ماءُ و فی فضاءُ سند بدُ
و لکن لا سبیل الی الورود ۰ عاقبت مردم کفتند که این کار شکل کشاید و کاری بشفاعت بر آید تا
صلوین چلبی بر آید که او در حق شیخ زاهد قدس روحه صاحب اعتقاد است و در حضرت شیخ صدر الدین
آب دوی همکی که شفاعت او پیش شیخ مقبول و الحق بس سبد و لی باشد نا خار و بر ا شفیعا بایکرد
و مولانا تاج الدین بود که میر ا شفیع کرد انکه میان راه شد و در ان میان کشته شد و بکذشت و بایر امید نرسید
شعر زان فتاکز سیلاب حرمان نخورد ۰ تا خانهٔ بر نیفتد و بنیاد نکند ۰ حکی ادام الله برکته فرمود که
بر وایتی دیکر چنین از دایت شیخ صفی الدین قدس سره شنیدم که چون مولانا تاج الدین را دفن کردند
میر اقبول انکرد و از خاک بیرون افتاد شعر تا سران هر بی سر بکوسر بعنایتی کشد ۰ طالبا و اندر دو عالم
کشتوا و اردان خاک حسرت جنایتی کشد خدای تعالی بحق خواست بود و سپود تا بر بن خاک قرب بیست سال
شیخ صفی الدین قدس سره بحضرت شیخ زاهد قدس روحه رسیده بود و صاحب وقع شد و وقت عا

آمد قدس روحه واحوال ما گفت شیخ فرمود هیچ اهل که در دنیا سر بنهاد خود کوچک کند و در رو و خواست او
اضافه داد و توبه و تلقین کرامت و بحرمت دو سه روز بگذرانند از همان واقعه دیدگان بست
تصدیق نمی و هیچ چیز نالم تو دی شعر تا سر نهاد بخود بر در نیفتاد ز کبر ۰ کو نهاد بخود بر در نیفتاد
آمدند حکایت بیرامد یعنی گوید کهاز بدیخود فخر الدین شنیدم که وی گفت از شیخ صفی الدین
سزه شنیدم گفت شیخ زاهد را قدس الله قصه خود فرمود که خویش آواز بدان روز بانان نماز بدار شیخ
زاهد بود زد راگفت آواز نه آواز او لست خود زگفت امر و زبدان یار نازکند م ان کسی نخواهد و بخود م
شیخ گفت که کسی که در کار نبی خود بکشاید شعر ابرای صحبت ناقصان شود زده دیگر ابخاطر ناورد
شعر آبده بزدان از جوی به بگذرد ناهد ان از سم و جوی دیگر ست حکایت حاجی محمد نقاش رحمة
کرد که شیخ صفی الدین قدس الله سره گفت یکی در خلوت بود و در گرامت سکر به شیخ زاهد قدس الله
روحه فرمود صفی این شخص کهست ذکر میکند مزلک بود سر شیخ گفت او را فرا باید در رسانید در دنیا
خطا از ان شخص بر آمد که بحضور ما میدم بحضور ما میدم شعر ما نه سوداز اندین خود بخطر ۰ واه
خسته جاوید ابطالده مکذاشتند ۰ از سر محض عنایت بسته بفراق الطاف ابعز لکاه حضور و قلب
حکایت مولانا شمس الدین بزخانجه قاضی روایت کرد از بعضو بیرا حمد بعضه الله که او گفت در بغدادی
کنا بشیخ بودم شبی در خواب دیدم که جمعی بیشمر آمدند بدین سوال و جواب موی من گرفتند و مرا بکنا
علی و جمعی بر دو دا ما خاستند و بدو زخ میکشیدند شعر الا شاباش بنا لعزیز عاصی اندیشی
ناخواه ذوالمعاصی سعیر الشباب هباتیون ۰ فقیل یوم و یحل بالنواصی وجوه لذ بک دوزخ رسیدند
عجاب ماست نظر کرد بجمعی بر فرا دیدم و بجانب راست او جوانی دیگر استاده بجانب آن جوان
کرد بجانب ما سخت بشورید و ما را بکیر فتی و میکشیدند تا بیش آن پیر بردند بجاعت جوان پیش آن پیر امدند
بر پیر سلام کردند پیر گفتی از جوانان نخشید ایشان گفتند بلی که این جوان زندگانی ما میکند و ما را
در دوزخ میاندازد پیر فرمود که توبه بکنا لمنده او را نیز بخشیدم ازو نیز در دنیا جوانی بعهد
دهید و دست پیر ا میگرفتیم و بدان نیز جامه او میگرفتیم و میز سیدیم که مرا از پیش ایشان بدر
و در دوزخ انداز ند از ان جوان پرسیدم که نام تو چیست و این پیر کیست میگفتی که من صفی ام و این
پیر شیخ زاهد ست قدس الله روحه چون ازخواب در آمدم عزم شیخ زاهد قدس روحه
و تو بر کردم چون در سر نظر کردم بدیگر گونه چون از زحمت آن کشاکش شعر عیدی الا لنا لذ من
خلا باخذ انک ما عابر ۰ چون ذهد صدمة اذا ان احد مذ بدی ۰ زان خاک کشاکش
کشش بیارد حاجی علی آذربیجانی گفت در دریا کشتی ران چشمه بر در دریا و به شیخ
صفی الدین قدس الله سره بود که هر کاه که شیخ زاهد قدس الله روحه اغاز میاندی آب از جیحون
میشتری و چون شیخ زاهد قدس الله روحه از آن چشمه خشک میشد و ما از آن چشمه آب میخوردیم
بکرات بس فرکه شیخ زاهد قدس الله روحه بر سیدی طالبان بیش چشمه رفتندی و دیدندی که ماهی

آب روان بسیار و خاشاک اندر بیش میکند و مدت مکث شیخ زاهد در اخابود آنچنانه روان بسیار و
چون شیخ مراجعت میفرمود خشک میشد و تا شیخ زاهد قدس روحه بحیات رسید اسا ابی بینا هذا
خشک ساز نه ماست شعر خاک نابت منع میز بمعات ۰ چند از اکبار آب هوا سعت حکایت حاجی علی
اندیخود بین بجب روایت کرد که کبار ای شیخ زاهد قدس الله روحه کجا در دریا نشسته بود و شخصی زاهد
و کرد خانهای کبر بر اب آب بود بطوف میکرد و تا طف میفرمود و حت و یا ند میز و کبر نا طف رفت بغیل ادرا
ماند شیخ زاهد را از او از او نفرتی بود فرمود او رفضه و میداند و میکوید نا طف رفت علی الفور
آن ناو غرقی شد و آب فرو رفت شعر وانا نجی الذی نا کرکب سفینة ۰ تقطع قوة و از مانا بحا
بحری حکایت حاجی علی از بدر روایت کرد و از برادر خود بدر حلیل که گفت نوبتی با شیخ زاهد قدس الله
از کشا سوی نخجوان بدکشتی میآمدیم و ناخوشی خوش بیرفت کشتی دیگر در پیش آمد که بکنا شیع
میرفت و ما را از ان نیشان بنود و بدست میرساندند چون بشیخ رسیدند فریاد بر آوردند که شیخ سرد
کیب در آمد و ناد ان شناست و ما غب در آب خواهیم ماند شیخ قدس روحه فرمود که ما را
ان ما با ستد و کاه از ان شما علی الفور نا دیگر دیدیم ان نا دیان تعجب کردند و روان شدند تا ان
و کرفیم و بدست کشتی میرا ندیم را شعر از سفت لسیار یب عنام رسیدیم و ایشان را بحر نشد
شعر هر که شد بر در دز آب دهوای کوی او ۰ کار او آبش اندر دهوای آرزو حکایت
سلالة المشایخ برهان الذین زنشر فیا الذین علی الزاهدی روایت کرد که یکی از دیا یاران که او کا
کر مسیر از ان ولایات ا شنید که بر بند امن شیخ زرد و امن شیخ زرد و از سر نظر افریاد با سکر به کهاز برای
خدا را مکر که مرا بر زرد و ران ساعت خامهٔ میا نکس شسته بود و بغیر از یک سفر ان چیزی
نبود بند بود برخواست و قلم رنجه فرمود و ایشان شفاعت کرد و در دیا آن شخص قبول انکرد و دیا
که قلم مبارک دیا خانها دا از برای خدا شفاعت جهودی در دیوار زده بود دیا از عزم کبشفاعت قبول کرد و
شخصی برخاست سر شریا نجهب افتاد و بینکت از سر جهود زخم بخرم اغاز کرد که نا بعینه خود را بزم
ممکن بنا ست شیخ قدس روحه فرمود حالیا تو بر و خانه خود لبسا نکه اندیشا جا از بیرون رود و
بجا بت کرد کند بعد از چند روز معدود صحیحا از ما بقیه شدند کبا زهم دیکر فرو رفتند و بجا و صحیحا
کرد کرد ند و بنا د و اجرای سفر قرا و ادر نا بوت بخت و دفن کرد ند شعر عجبا لیقصر کیف سنی ما
رات ۰ ما و یعتقس با طلا الا لقزع ۰ لو کان یفنی بالذی عنی به ۰ طول سیف شامخ منفرع ۰
لتضعضعت ارکانه فتقلعت ۰ و لطار منها خاشعا متصدع حکایت هم برهان الذین کنت الله برحمه
خلوتی شنیدم گفت نوبتی در سیا و رد لشکری عظیم در آمد بر دم بیش شیخ زاهد قدس الله روحه رفتند
بتنو بیر کرد لشکر در آمد شیخ زاهد قدس روحه فرمود که کا آن ناستد کجا عام کند میرا نلشکر چون
شیخ زاهد آمد بخست و کشیخ گفت او شیخ نوی شیخ گفت کرخدا فوکند و سر سیا ما بجیب فرو برد

واو سه نوبت گفت که شیخ جواب میفرمود که اکرچنان باشد که شیخ قدس سره الشریف تکرار نکند شاید که شیخ زیاد و گفت سر برارکاه تا حاجت بحرکت نظلف که مرنی یاسر شیخ از اینکه شیخ قدس سره العزیز مبارک دارد امن بیدا آورد و گفت بزرد بردارید علی الفور آنکس سر برآستانه کرفت و در ساعت بحکم العلماء مسموم شعر انک هیهات ان یا لک ههلی ۰ فتکون کالاعی الذی لا یرجع شعر حال آن دید حال انکه از حیاس آن زنده ناسر نجاست کجا افتاد آن بکار کاه حکایت هم برهان الذین زیر عنوان روایت کردکه بارنی لشکری با نبوه در طرف کشاسوی دیه مقام سوده فرود آمد شیخ زاهد قدس الله روحه در خانه فرستاد که در خانه طعام هست یا نه یا مدتی که نیست لشکر بحضور شیخ آمد شیخ فرمود در خانه رفت و خانه مملو دید بسیار که طعام هست کفتند نه کفت هیچ نیست کفت ابدا ما را خبری هست شیخ فرمود روحه در خانه مطبخ و سر دیک بدست مبارک خود برداشت آمد کی طعام دیک بسه نوبت کرد دیک برآمد و فرمود کبد در کاسه کنید هفده کاسه پر کردند و هنوز آنقدر از کبد بود یا قی بود باز بر سیاکه زفت دارید یا نه کفتند هست بحضور خود داد آوردن و ملعقه بدست خود دادن نکردند و فرمود که کاسه کبد هنوز آن قدر که بود باقی بود شعر دین سفره را نشر دو ما از است تمام چنانکه از بن قوت روان یافت حکایت یکرا از اعیان الدین فزاروا بت کرد و او از احمد مهنا از کبد و زنی در بخارا ست شیخ زاهد قدس الله روحه نشسته بود دید یکه دو بار یا سه بار دست سر در قدم شیخ زاهد بنهاد و بعد از ان سر برداشت و بر دست شیخ همی انکند کی بوسه دهد یا نه شیخ زاهد در ساعت کفت مزهوا برد آورد م شیخ تمر نظر کرد و کفت نشاید تکرار نمایند چون از بن شنید شعر چون بخاطر دل مهر سلیمان داود ۰ در حکم نکرد هم اثر وهم جان داود حکایت پیر سوی فرزند کفت که پیر محمد داود ی رحمة الله علیه شنیدم که او کفت نوبتی با شیخ صفی الدین و شیخ زاهد قدس الله روحه در کشتی بود پیر فضا الله کشتی فیا خیار در مغرقی افتاد که صورت خلاص نمی نمود ملاح چون خلاصی ندید فریاد بر آورد شیخ زاهد قدس الله روحه فرمود جیت سلام کفت شیخ از برای خدا کشتی را نکهدار افتاد و این مقامیست که اکر تمامی کشتی سلامت بیرون رفته و در بحری کشتی سکیست کبر از نه تنکد شیخ زاهد امتا مت فرمود و رها کرد کشتی از ان مقام بیرون رفت و سلامت بر فت و جمیع مستخلص شدند شعر زهی بحام نیز و زهی فلام زمانه ۰ زهی خلاصی جانی زهی جهان کانه حکایت پیر جریل اسکاف کفت که از شیخ صفی الدین قدس الله روحه بزرکتر شنیدم که کفت که بخدمت شیخ قدس الله روحه رفتم شیخ زاهد قدس الله روحه کفت صفی نزد ما مرجه آورده ی کفتم سرکه لاط در حیسا آورده ام و هر دو کله پیش او بنهادم و باز بر کفتم دیکر چه آورده کفتم دیکر بیدن و سر بیدن آورده ام کفت دیکر چه آورده کفتم سه سر قلیه آورده ام کفت همه چه آورده کفتم صفی خیلی آورده ام کفت همکی را بکو سفره بیندازند و در ساعت شیخ زاهد قدس الله روحه کرده و کفت صفی نیاز بوقت آورده بدین طرز نباشد که کوشت خوک در ما نیز نکند اکر قرآن کو سفند آورده بود جایز کسید بحال الذین جز الله علیه بکفت که در ما راست بتو دهم یعنی بدین دو سه نکه از بن مسئله کذار شکه

کدام باشد شیخ زاهد قدس روحه فرمود که اول صفائی مکن دوم نه خواستکی بکن از برای کسان و سیم کواهی دکاغذ مشو پیر و ابدا عالم حکایت شیخ صدر الدین ادام الله برکته روایت کرد که چون او اجل شیخ زاهد قدس الله روحه بوی رسید ابدا اختلاف مناقشه بر خواست که مرقد مبارک شیخ قدس روحه کجا باشد جماعت کفتند بجواست که در کشتا سوی باشد و شیخ زاده حال الدین رحمة الله علیه میکفت است که بجی با قرآباد باشد موقان و دشتاوند بحسب انکه جای بقاعت و زراعت بسیار دارد و میکفت است که ابا ظاهر متوطن کرد و بنزدیک شیخ زاهد قدس روحه میکفت است که در سیاه رود و دوکلان باشد بجون نزدیک آب سیاه است که ابا جلوداران بوده اند ظاهر شد کرد شعر مرغ حاذق چون نشیمن ساز د ۰ آشیان جسم هم سکر د سازد ۰ و فرمود که مارا نه کسی دکر بر دشت او طلب دارید نه تا صواب دید جست کفتند شیخ ان کیست فرمود صفی پیر فرمود کسی بجای اهم که بزرد و او را بزودی بمن رساند و در بغین قاسم بدکر اسکر دند شیخ فرمود که آن الیوانی بر کاست یعنی خضر بزدی و او را الیوانی میکفتند و او را خضر شیخ زاهد قدس روحه آورد ند شیخ فرمود الیوانی بجای اهم که سیک روز از بجا باد بیل بروی بطالب صفی و سیک روز باد آبی اکر بیک روز نرسیدی سیک روز پای خطائی سکیم زاهد بیست شعر چون ند دوری صورتی نمیاند بر دابی ۰ و و سوی محمود و حور و صوان آرزوی بر خضر نه کفت بلان که کفت شیخ اکر بخضر بروم و بیا بر شیخ دست مبارک بر دی فرو کرد و بنشاد و کفت روان شو و شیخ در ان وقت در سوه مرده بود که آن موضع تا سیک روز نه تا انجمود آباد کفته بود و از انجمود آباد کفته بود و از انجمود آباد کفته بود و از

بود معمد کردانیدند واتخ حاصل بنود وحاصل کردنا مداد سیاح براب جزیره راست سوار شدند و چون بکنار
او رسیدند چنانکه نماز شام نزدیک بایشان رسید و نماز شام بر لب آب کنار بندر دالخاد نزول کردند
واسب را بآب زدند و بگذشتند و سوار شدند و بر بنا چنانکه نماز خفتن بخدمت شیخ زاهد بقدس الله روحه
رسیدند چون بخدمت بر سیدند تا که هرچه زودتر بیشتر مفتر آورند و بدهند چنانکه هست پس همچنان باجامه والات
راهن بخدمت شیخ زاهد بنهادند چون نماز دیگر بود بسوی دیر شیخ زاهد فرمود که صوفی را بیاید
اینجا بنماز نان کذا شتی پس نیز با شیخ صفی الدین گفت که چون پروانه مرغ حاجات باشانست هر یکی را در باب
خلق بگوید و راهی نیز بدیکی گفتا سفی اختیار بکنند و بدیکی چون نا قبا دو بدیکی عروان توجه بگوید تو
مصلی بگیر تا باشد و شیخ صفی الدین گفت که چون دانستم که خاطر مبارک شیخ مایل بگیر است گفتم شیخ
کیلان مقام و سکنت و جای خویش شیخ زاهد قدس روحه فرمود که مرتبه مردان شیخ زاهد هم تربیت کند
و تدبیر و نمی باید کردن حیا نکه کسی را اطلاع نیابد تا سال پس شیخ صفی الدین بسوی شیخ زاهد بگیلان
کرد و معهذا کرد آید و در انجا خای نا کرین و نزع لباحت و انخ ما بحاجر بود راست کرد و مخدرت شیخ زاهد
آمد و اعلام کرد و حال انکه جماعت عظیم از اطراف با سلاح استاده بودند تا هنا نگاه سیدا شدند شیخ
الدین شیخ زاهد قدس الله روحه مبارز انخانه سیا و رد و در کشتی نشاند و در انجا عنایت و مرحمت فرمود
که هیچ یک را شعور و وقوف نبود تا شیخ در کشتی بنشست و روانه شدند و چون سیاه بر ساحل رسید بر انجا
شد شعر دین اخیار کی دریا بدان راه نیابد تا بی که بای جان در وی نهد چون انجا بلنگر کران رسیدند شیخ صفی الدین
بر زمین آمد و از برای شیخ زاهد محفه ترتیب نمود و جای نرم لباحت و شیخ زاهد را از کشتی بر آورد و در
محفه نشاند و شیخ زاهد را محفه چون ترتیب نمود شعر هر که با محفه میکند کشتی خرما بر تر جهد و از انجا محفه
بجای دیگر محفه شیخ بر داشتند تا بیاورد و چون بمان مقام رسید که اکنون مصیر سبز گنبد است
فرمود که صوفی محفه مرا بنجا فرو نهید چون فرو نهادند دست مبارک بر آورد و بر وی حرکت فرمود و گفت که
الهی به که کور بکور بکور کا آورده شیخ صفی الدین را بر موضع راه نشان کرد شعر دل نشان سد هزار صورت حال
کا مدم بنز سر کوی وصال تو شیخ زاهد تا قدس روحه از انجا بخلوتی بر زند و مدت چهارده روز بخانه فراش
بود و ملازمت و خدمت شیخ صفی الدین میکرد بجائی آورد تا بر غیکنانت و بلطفه و لحظه و نیب و در و
از ملازمت و تعهد انجا نخالفی نبود و دین مدت شیخ را در سیاه تر و تحفه و تحفت و قرار میکرانت و از زنا را
بیرون فرستاد و نظر انجا بشیخ زاهد انداخت و بلوازم خدمت قیام مینمود و شیخ را در پیش کرفته سوی و شیخ ایشان
با وی کرده و اکرام و وقوف ادای فرض نماز مشغول شدی و کسوی دیکر را از اهل و اقارب شیخ جای نبودی
تا شیخ را فرصت دهد پیش کرفتن چون شیخ قدس روحه دانست که صوفی صفی میکفتا کر خطا بکنی که صوفی از بخانه
کفتی شیخ زاهد بهدت میکرد تا صوفی کاست کند تا نزد شیخ زاهد مشغولست این مقدار نیز نماند تحمل نتوانی
کردن و میفرمود تا که صوفی قناعت کند که بلحظه صورت الفرد و روشنی و همدینه دست سیاه کند
شیخ صفی الدین نماند و سیاه روی و در میان نیاشد اسرای که سیاه زبان در میان نبود تا نیز سیاه روی نتوانی شعر

دیکی نماز عشقت اندر زبان نکجد ۔ رازی زسر وحدت اندر میان نکجد ۔ چون دوست کرد و خلوت در بر بنشا
وصلت ۔ دل در حساب ناید جان اندر میان نکجد ۔ دین و دنیا جمله از ملاحظات که کشتی و دریا بود زنده بدان
که ناه آسمان بنها رقطعه شدی و بدیدار فرو رفتی و باز آمدی و از قطعها بهم جمع شدی و تا لا رفتن این
خبر را خضرت شیخ زاهد قدس روحه یکفته فرمود که وقت رحلت مزایت وجیز بحالها رده سیاه زبر زیر یکدیکر شت
فرمود صوفی فردا ناول روز معیا شراف زنان رحلت و مفارقت از دنیا و مواصلت بخضرت حق تعالی خواهد
و هرچه وظیفه وصیت بود در حیات بکفت صوفی باید که بجمع ترتیب من بنشر خود بکی و هرچه وظیفه
باشد بجای آری چون روز دیکر شد و بیکفتند فیم بصالبه منسم سیاه کرکش فیم وصل شید که حالت
و تدبیر مشغول الجنان قدم دوم سوزد آستانه مقدسه صدقه و خلوت خانه عصمت و حق و شیستان وصالها
نهاد و جانانه مطرح بقرب جانان فرستاد شعر مرغ قدس اندر هوای امتیان بکشت وصال ۔ از قدس بر دان آمد تا شت آن
از بحار عالم ملکوت از ده دوشد ۔ کشاند و بعرفه فردی بنقی جمال ۔ و دران وقت چون جسم مطهر شیخ زاهد
شیخ صفی الدین بود و جان سوزهر و بنشست کلی بعد بکر سیاه و سید بکر سیاه اصل چون مفارقت و معرج روح مقدس
شیخ زاهد قدس روحه شنود روح قدسیه شیخ صفی الدین بتعزیت قدس سره بمبایعت روح او روان شد و هر دو بان
قرار شتاد ند و غدد و ان بخدمت فرستادند و جسم مطهر شیخ زاهد بر سینه با ای شیخ صفی الدین بود و بغیر از نور قدس
با هیچ کس را ضرر نداشت نبود و کس را بر ین واقعه وقوف نه شعر در وصل جانانه وقوف نه ۔ دل هم جانانه شد و هم جانانه
با جانانه جان بخش خود هکا یه سنه و هم جانانه شد ۔ در نور وحدت غرق شد از نیز تو بیدا نماند ۔ در بزم جان در
هم شمع و هم پروانه شد ۔ چون ساعتی بر آمد و مردم طالبه و نزدیک در خلوت رفتند هر دو با دیدند و تفرقه حال
با هم در ساخته و فتند و ان دیا خانه فرا دند زنا خلا قنا د و جمع عظیم جمع شدند و کسانی که سیدان شیخ
صفی الدین بودند بجز بخانه بزیر سوال مشاهده موده ند نا سد خورده ند که دیکر بار با بعد از شیخ زاهد قدس روحه
شیخ صفی الدین بودند احمد دهر ایان در آمد و تر تیب کرد و بخلوتی بار شیخ صفی الدین فرو بخت فرو رفت
بار کاه عزت خامید شعر از دصفت کمال نا بد زدل نا بد رسید ۔ وان نام اسید بر حکر خار رسید ۔ در بخال ایستح
با قال در دحه الله بای مبارک شیخ صفی الدین قدس سره در کنار کیف بود نا کاه انکشت بای مبارک تحرکت در سیاه و
انحرکت فزاید و آواز تسبیح آمد و احمد دهر ایان با وی عنیدا ست و عظیما نکه است تحرکت زنا دن میشد و جسم مبارک
بکذاشت و نظر فرمود و مرا آشفته دید کفت نخاف و حیث و مطاعیه بوده است صحیحکر دا قدرت بنود کر کیفیت صورت
حال با نکوید ا ذا احوال شیخ زاهد و سیر سیدند کبا کر دین حال دفعه واحده با کوید شیخ صفی الدین را طاقت نیاشد
بلاشد و عظا کفت شعر کر تو ا نکه چنین واقعه کوئی کنی ۔ کر خون نکریشت و دیده طرح نکنی ۔ اجا الحال بی نیشه
دانست ذا فون جکر جسم مبارکش استقامت کلی رسیده بغیر از نعاسه بطرف ها به با وی میسان نبود
و اخبار ا نها صلا نبود و مراست برخاست و تا سه روز همکی بر وی تصرف نمود و همکی بر ا نخدمت شیخ زاهد
قدس روحه نر و نیم شیخ صفی الدین شیخ زاهد را قدس روحه همدا نه دعوت الدیکه سیزده صفی بکار کرد چون شیخ
صفی الدین نظر کرد دید که کسی نماند الی شیخ زاهد کشاده و بدست مبارک دست شیخ صفی الدین بکرفت و بلب کم سیاه

خود دیدم آورد که در زمان شیخ علی بغدادی آلوده‌ی شد و شیخ فرمود صفی ما هیچ‌یز باشیم فکر چیز دیگر نکنیم شعر کرچه
کز نجا که آمدم بجا که شدم نا ندانم که بهر چه آمدم و بجا که شدم
بر حسب امر شیخ مستعد کرد و حاجی او را نشاند در پیش آمد که دست بر شیخ نهد شیخ او را هیبتی عظیم
بکرفت و فرمود روی بظلمت حاجی نهاد و نشست و سر بزیر افکند و انچه بیرون آمد شیخ او را هیبتی عظیم
فالسبب اهیب ما کان تسلطا . آمدن شیخ صفی الدین مجموع فرایض و سنن و آداب که ازان لابد است قیام نمود و اکر
بر شیخ نسبتی هست ذهول و نسیان او است و طایف و احیانات و آداب تمام با تمام رسید پس در معرفت سعد الدین
حمویه احیانات فرمودند شعر طوان حیا کانت قبر المیت لیس من احیائی لا عظمه قبرا . و اوراد و ذکر کان
طوع مشیتی و ساعد فی المقاصد و فاسته العمرا . و مرحوم کرد آن بیاخت که چرخ و حرمتش اجابت کاه دعوات
طوا ف اطراف شد و محظوظ متبرکه سیاکردند که کرد اماکن انجا ظهور آمد است اکثر مزار محققین هذه الدیار
الحمدی است و بیوسته سحاب عنایات و مواهب ربانی بر ایشان مترقد فوران و ابل المطر و واسع القطر بیاسند شعر
سقی العیث غیثا قادت الارض مخضر . وان لم یکن فیه سحاب و لا قطر . و کیف تحاکی السحاب السابعة . باسقایة قبرا
و فی جلده الغیم حکایت پیر عجب جنونی بود یکی کفت شیخ زاهد را قدس الله روحه چندان ملازم عتبه سیود که در
بود و بر سر ان شیخ زاهد قدس روحه آمد و ستد سکر دی و نزد یک حضور شیخ زاهد بود شیخ فرمود
عجب عجب نزدیک دی و آید عجب کفت مزیدا لم جه سیکوید و بحضور شیخ صفی الدین قدس سره رسید
و این سخن باز کفتم شیخ صفی الدین ملول شد و کفت مراد شیخ و عدن حیات است و چون زمان عجب ستر شما
بود دعا فرمود که الهی روحه الور شعر سقی الاله و علی روح تضمنها قبرا و اصبح فیا الزهد یعبق
فما خالف الحق الا بغی بدا لا فضا ربا الحق و الایمان مقرونا . اکر چه شخص لطیف او قدر روح حیات عظیم
صوری پیوسته و ستا ما الطایف لطایف معانی او بواسطه خلیفه حما اکبر سر کا لبا الاعظم علی حمة العالم ساطعه و
طالع شعشعه شعر لیس قصاء الحاجات بفقد . و بغیر ما فیحزن فیه و اجع . فارشاد فیما نحوهم و دعا هم و آله
و ساعد و کملوا لم حکایت دیکر حضور شیخ زاهد قدس روحه از جهان انتقال فرمود و احمد حما بان کرد و احمد حما بان دلالت
حضیر متبرکه کرد که هرکه و ملال احمد حما بیخواست که در ان انجا پیر و ن آرد نا انجا پیر و ن آرد لیکن جرات نیتوانست نمود و در میان مرده نالان
او خوکه کرد نام مردی بود او کفت که من در حضیر روم و احمد حما بان را از انجا پیرون کشم بهلام زد در حرم نهاد
ناکاه مردی در افتاد و خون بسیار دهان و بینی او بجست و فتوری سرفت و دیکر حال هلاک شد و آنرا صحیح حما بان حال
و ذهوه آن بنود دکر قدم در حرم نهاد و بدا پیرون آرد نا انجا را در پیرون و انجا پای وی بکرفتند و پیرون کشیدند
شعر حون سیاف بی ادب قدم نهاد . سرف سند خود بیا بد داد حکایت ان شاه پرست و مساهد خلایق
کدر با اطراف مزار متبرک صحیح انکار طرف بوقسر و ادا نمود حد کران کبر بین و بنیاد مزار متبرک است نهاد مزار
بکرفته اطراف مزار بنی بنیاد کرفت و آب نا قریب مزار متبرک بکرفت حنا لکه فتوح در آنا دحت و حضیر میرد
پرسید الاصابتی العالمین رحمة الله علیه بکرات در بین معنی با شیخ صدر الملة الدین ادام الله برکته علی العالمین

مسموعت که کبر ا مترک شیخ زاهد قدس روحه از تزیین مجمع عظام سیاه بلدین که مقام مرتفع و مشرفت نقل کنیم کرا بی بنا
نوت کرفت و حون حضرت مرتع بود مرتبت دیر اعظم سند که موسم بها بر نقل مزار اقدام نمایند کنا کاه از نوا بی شیخ
قدس روحه آبه دنیا از انجا با نا شت و مقاد اد و تیز بی تاب آب از حضیر متبرک دور شد و برکار و اطراف مزار متبرک
انبار شد و بیسته بیت و ناکهره طرفی بمین و دینار مزار کرد بوسعد کرانت و نزدیک دامن کوه رسید و بوی
بنا نهاد و نوده ربل بیسته بیسته در میان طایل نهاد شعر بود شوی شور بختی و دهان در زانان سیب . فتنه ایست آنه
زهال نظا کوی و نرکس دلبا حکایت دیکر وقت ما راود بغلو جربطی و فاق رفته بود بکلان و فجها و بیم و
شد نزدیک مردم مشرف بنا بنوع در هم و حضیر متبرک شیخ زاهد قدس روحه کرفتند و در انجا محصر ساختند و
ترکان و حشم داود سیاه نزدیک و از سر بیم حضیر سرای نظر کرده میکردند را جمع عظیم را جع دیدند و بیمی
انها نمودند که میدیدند کفر غفلت و ذهول بر ایشان غلبه کرده و از ایشان غافل مانده از ایشان فرصت
غنیمت دانجا مانده شعر از شر سکان سند مدان تا مین در کف بناء شیر مردی . اورا جوز سیاه و رودکه
مسنور بالشیخ زاهد بود بنا راج در افتاده دست بهیب برکشاده ند سالم بکذشت ند بحکم امیر سلان اشرف
بجزای خود بر سید ند و مستاصل سند ند شعر زان دست حنا کبر برکنند ند . تا وان و جزا بکنند ند .
حکایت ادام الله برکته کفت که صدر الدین زنجانی نامی بود از نواده کان مخدوم شیخ زاهد که محلها و رسها
حضیر متبرکه بود و می بود کار کرده بیخ بود و موعود ذکر سیم کرد می لیکن بود حضیر متبرکه کستاخ مرا آمد و شد
سیکرد می و رسم آداب مرعی نمیداشت یکی ازین معنی سخن کفت فضاد ر حضیر بکنا ید کستاخ و آداب
و حشمتی سیکنا ید کی نا او نزدیک مجمعی از بنا دست کستاج خود در حضیر بکنا د و سجاده متبرکه شیخ زاهد قدس روحه
بود کبا نرا پاره میکرد و بتبرک بردم سیداد و در زمان حالت استاده بود که لیست با مرقده مطهره کرده بود و آواز
در حضیر میرفت کرده شیخ صدر الدین ادام الله برکته فرمود شمس الدین ادب کوش دار که سیاه شیخ فلان بن فلان
باسند و بلان مغرور متوکر نواده شیخ کجور غیرت در آید نظر با فرزند بنا نهاد شمس الدین کفت نعم بیت که شیخ با
عزیز نکند و شیخ جمعه بود شمس الدین زده حضیر سرای بخواست که احیانا شاب کند شمس الدین بعضی از شاب سکند شا را
عزیز شیخ خبر و ظاهر کرد شمس الدین را دام الله برکته فرمود که شیخ بود شیخ خود را بر از خانه زده بیرون
و نزا دیدان طایل زاده شد و سر ایاع حجر رجیح سند و بنا نا آمد احوال پرسید ند این قدر کفت که شیخ قدس
نا مزعزیز کرد که کستاخی میکنی و ادام الله برکته فرمود که مزدوز شب بنا نا خام رجعت کردم چون زاده پسر
خبر رسید که مسه روزه دیکر شمس الدین بعالم آخرت رسید و جان در سر کستاخی کرده شعر نیم بیان نیرود جون
آبی بیرون . هرکه این نا زبی نماند کرد سر زانو نخورد حکایت ادام الله برکته کفت که بعد از بی سالها که شیخ
زاهد بجوار رحمت باقی رسید بود قدس روحه سند و نا لا بین مرقد مطهر کمن و الی سند بود و شیخ صفی الدین
قدس سره زوجی دیکر از نوه تیکه ده بود و سجاده ات کهر مرقد منور انها آن سند و فرش را بر داشته بود
سنور شیخ سیداً سند سر انها بوت سوز بر داشتند و بر شش متبرکش سجاده ات رسید و تا نه و نوا فتند و جسم مبارک
مطهر نیز کل اره و هیچ تغیری نکند جون نا نا ران اولیا الله آفت کرکشته و بر ستا بان خالق حرام الله

شعر جمیع که جمع روح پاک باشد * کی طعمهٔ مشت خاک خواهد شد که بایزید بسطامی قدس الله سره العزیز از بزرگترین مشایخ است گوید

مقرر شفاعت کرده و مرخص شدیم باز فرمود سه مرتبه که پیغمبر صلوات الله علیه شفاعت کرده و مرخص شدیم ام شعر یا مرتبه ثالثة فی الفلق
والصبح اذا تنفس الصعداء کلما مایوقع آنت المرجی للهداء وبنا بطفا ، یا من الیه المشتکی والمفزع تخمیس العزت سید
ذی الذین گفت که سید شرفا الذین رحمة الله علیه گفت که ما را در راه خود تشنه دارید آمدیم بطلب برکات او فارزقنا
کردیم روزی بلطافتی گفتیم که بحضور شیخ قدس الله سره رویم و زیارت حضور شریف او را بجا آریم و بخدمت شیخ
رفتیم و دستوری دادیم و چون شیخ فائز سفر بود سه روز متوجه استعداد کردن شدیم یعنی سه روز سبب سیادت
و علم او است شعر علم بقدرت و ظلم تا لا یکرفت ، یا به مرتبه اش فرق نا یکرفت انفاقا پدر شیخ الذین
رحمة الله داعیه مصاهرت با شیخ قدس سره در میان آورده بود و شیخ بعضی ملاحظات را مانع شده بود و قضا را این
کرده باشد و چون شیخ قدس سره از آن استماع فرموده بود مزاج سرد غرالذین کدا آمد بزبان نفس شیخ رسید گفت
انکیز خشونت آمیز بکذشت و از انجمله انات شیخ اکنون نسل کبر رسید ما را بکبر بکذشت فرمود که شیخ رحمة الله
و مخاذه ارشاد نا من هو یصرکند نا من هو یطیعه کند ارشاد قیام نمایم شعر دین سیدان برافی شد دارم
چرخ فعل او سیدان سپارم ، و نیز کی این معنی بیان کند بعضا مع مرغ الذین رحمة الله شاید ندکه شیخ قدس سره آزاد خبر
وصلت مصاهرت سید ولد فرمود و واقع کرد بخیر بها واقع بود مکر علاء زمان اصحابا کرفتار باشد و طبا
زدن و شاطر کردن کرفتار از معنی مصحف مبارک شیخ قدس الله سره سید غیر خاطر شریف سبب تنکدل شد
چون مرغ الذین خبر تغیر در سید یافت بعذر طریق و حشا فرای کفت الان بخاطر عزم کعبه کنم و بعد مکه معظمه
خلیفه است مجاوره از و بستانم و مانند خلفا سخا دهنا بستانم و معنان سوکند خورد که او و فاداران سعکند نشینم
شیخ قدس سره چون این سخن بشنید تغیر تمام زیادت و بجنید و فرمود که اکر فرنکستان
بلغم و این مملکت تو بر و نیا بم بر دست شیخ زاهد قدس سره باشم شعر و بترق اصبار المنایا بما نا
او الانطه و هو بحر الحقائق ، و چون مرغ الذین رحمة الله علیه بخلاف شیخ قدس الله سره مجاب و در
مجلس دست بتغیر شیخ کریبان احتیاط او دریدست سفر فرا غ نهاد کر الفتر مقام در وا حتر شام ا
و بسعادت ملازمت کعبه مشرفه مباهی کردید و بداخل امیر فتح الدین کیخان و طایف دقایق ریاست و ورع و تقوی تحت
سکر فتی شعر خاشق کر جود خود نیاز دحیکند ، در عشق خود نیاز دحیکند ، چون شیخ قدس الله سره
فرمود که هر کی یاد و معاملة او بوی دهنا نفاد در سیر او هنا نام بعنی ابرهیم کی از حلقه فیس بن عاصم
در میان اینان نامزد قتلغ شیخ بود و باصطلاح اینان قتلغ کاسکفت یعنی قائم مقام علیه السلام
و در اوقات اینان اینان باستکه در میان اینان نفوذ می یافت و بیت پشتوانی و دولت پادشاهی
اینان متل نوع عبارت شده در میان اهل اسلام خلافت و اینرا دشاه ، یعنی فرزندی صد پادشاه
و صد پادشاه نیکو اندرا عالم و ظالم صاحب کند و ظالم و فا بدکرد و صد جور از پادشاه در میان اینان رجوع و بتوان
کرد و چون قتلغ تو کر عهد او باشد متوفا خود را بزکر جای او قتلغ تو باشد و قتلغ تو در میان اینان جای
فرمانروا باشد کون اشاره و بیتدا نبای او سجی کند و پادشاهان مطیع او باشد و بیرو دیکر با پادشاه
کردیان با مورد نیوی و امانت شغول کند و ایکون امیر الامرا مستوفا شود و قایو مقام او یا امیر الامرا شد
و او امیر الامرا باشد و برادری قتلغ تو بر دیکر امیر الامرا کرد اندواز نظر دارند یا امیر الامرا شد و یا زانیا امیر الامرا پسر یا امرد
قتلغ تو و یکی یا انمرا امیر الامرا کرد اندواز نظر دارند یا امیر الامرا شد و یا زانیان معتمد باشد و یا زانها مام نام

قتلغ تو

ابرهیم روی بر آورد و میرفت اشارت قلعه انگشتری که مهر قلیچ توسی بر انبود و کبرا اهل آن ملت فرمود آن بدیدی
کرد بی درانگشت داشت چون بیاجل رسید دفتر کرد در انگشت خود بدید بفلتش آمد که در دریا افتاده باشد تا بدید
خود طاقت اظهار بیرون نکرد شعر چون نکین ملک ایمان یافتم * مهر کفری کو نباشد کو مباش * و بدان سوی شیخ
ویرا جود داده می بیود تا وجد نشان وساطان بسته شدی شیخ نادیدی قدس سره که پاسدی و او را بدانه داده بعوله
کردی و چشه بیشه بیاوردی مهمان میآمد تا باهتی دوم رسید طلب در سر باد طلب قضا الله و برا در اضافتای
بشناخت که پادشاه نادانه قضا بات و نامزد قلیچ توسی شد آغاز باز داشتند و محبوس کردانیدند و خبر باشیخ
رسید دوم آوکه امیر الامرا و قلیچ توس بود نه شناسیدند و از انجا مردم چند طلب او نامزد شد تا که در بعت
بیاید و او را باز کرده اند باز جوی محبوس شد و فرمان زمین دابر وی و قضا قد فرغ علیهم الارض بما رحبت
کردانیدند استغاثت بشیخ قدس الله سره کرد و استغاثت آورد شیخ زاد یکه پاسدار او را و او را ان محبوس را نه تنها
و الله کرد اینده که نشان ایران و قرا باغ میر بره و بلا بدا باغ آوازه بره شعر و شاد کنی فی سرور
و فی بر تغافلنا فی فاتحة خیبر * ابرهیم زاده و اجی عشق و سوق دسن در کرد که رسید و اینده تا الحاج قرا
آران رسید حاجی را که از متنیان شیخ بود نه میر رسید نه فحص کرد تا خبر او باجی حاجی باز رسید کداز
بزاز ان مشهور اردبیل بود و او قات و پشر بر حاجی ابزری آمد که از جمله ملازمان حضرت شیخ صدر الله
ادام الله برکته بود و احوال از کفت که جوانی نو مسلمان نوخط که در عنفوان شباب و ریحان جوانی است
بهوس شیخ قدس سره ترک مال و جاه کرده و شوق و شوق در کردن آورده است شعر و کردن خار کشید
دارد * خاتمی دید لی نعشق شدید اداره * و انبیره یاران و متنیان شیخ کبی یا سعد الدین بر سر طاجر ابزری بشتر آورد
نوجوانی دا دیکه از ناصیه او نور طلب آشکارا میدید بخشید شعر هر صوت کز نفوش عشق سکر دی عقول حیران
چنین او سکه بر زر میزدی * و یا بوفا فی خود آورد جملتی طالبان را که آنجا بودند خبر شدند هر یک بسا آنکه
او را در ربودی فتاده بجوزا کران بوقت وظیفه ذکر دیکر مشغول شدند تا ابرهیم باجیر قی دهلی فرو سیاه
و شبها استغراق می بود تا نماز دیگر دیگر بنماز دیگر بنماز شام مواظبت مینمود شعر شبنده یاد دو
دارد * هر دل کا نکری ز زندکی یافت * و چون احوال بخود و توفیق و طلب و نسبت بقا یا خود باز سکفتانه
قلیچ توسی یعنی مردم در قبول ان سرد نمیبودند تا روزی آنمرخاتم ایمان بر چیزی نفتر کرد و اجی حاجی
را از پیش قیس و نصاری بر دو بدیشان نمود ایشان چون بدیدند بر سر چشم نهادند و کرد
زمین بوسی نادند و صیتا از خبر منتشر شد و خبر بپادشاه سعید ابو سعید طاب ثراه رسید و بر اطلب
فرمود کا جاحی احوال او بخصوص خود و او تمامت احوال و صورت تخار خود از سبد تا منتها خبر داد و شد آیده
بر ترتیب مذکور ذکر کرد شعر چون ذفتر حال خاستان باز کنند * جزد دل و خوف حکم ها نبود * در
تا شبی در خواب دیدکه شیخ قدس سره را طاق بر چیزی و پا با زنایزه اشواد نا نرکیده و او را سر از
و قلو بر سیده و او را نا جا مشیخ صوب او شد و روانه کشت چون بدیر او رسید او را کم یک سترا بی مدد
باشد و رسید شیخ قدس سره اشارت فرمود تا سه روز او را نزد شیخ بهشتند و قرمود تا شیخ صدر الدین را نام

بکند یا خواجه غلبه شوق مهر کرد تو الما ستغنا کرد و حجت خطا یا سلام ضیا طاهم کند و او را بتو قرنام
در شهر آمد نا چون در زاویه آمد و نظر شر بر طاق صفه شیخ قدس سره و آمد نا چون بیر و انه کرد شعاع شمع دیدار
جراز و اله شد و او را کرد بدن بود بعین بدید شعر چو شمع رفتی جانان نور بخشد * خوشا آن دل که چون پروانه سوزد
عجب نبود چو عرقی فخر کرد که او را حاجت خود نیز و انباشد و بر یار شیخ قدس سره استعطا دو مراد مرا دیافت و
حلیه و هیان کرد حضرت پیغمبر صلوات الله و سلامه علیه صفت و در د یکه هوا تبع سنت ایده صورت بدید و
بعین الیقین عیان دید و انمک در صورت متخیل بود در صورت متثال شد شعر فلما تفرّی الحزن فی قرا کبر
ران مطلق اضافتا نا آمد قلبی * شیخ قدس الله سره بالعین الیقین کلمه شهادت فرمود و تلقین ذکر کرد
و ویرا د طوق کبر بستر قاسنا نظر ذ آویخ * سترکه است تخلوت نشاند و او شش روز ذکر کرد و ذکر کرد و
و تبدیل یافته شیخ تلقین کرد و هم فرمود شعر در صدر شهی و لشرح صدر سلطان آمد حوبات زند در کد
ذ ان سد معزول * پس شیخ قدس سره خلوتی دیکر بخت طاق طاق بود که اکنون حضرت مطهرات تعین فرمود
او بنشست بعد از نماز اجی او را کشف ظاهر شد چنانکه هر چیز که در شهر واقع شدی در اندرون خانها چون نظر
کردی زیرا ی او سکشف بودی و میدید چنانکه شیخ صدر الدین آدام الله برکته فرمود که خضر علیه
بر بیچا رطاق مینشیم و از د بچه در حوا نکاه مسکرد یعنی چنانکه مدرک صور است آدمی صورتا
هر چه میدیم از و پرسیدیم او در زیر چا رطاق دنیا چه میبود غام را باز نیکفت و نشان میداد و همچنان
کشف چون بر شیخ ظاهر شد شعر نا فدر سره بیان انکشتا بای مبارکش شیخ بود بر کو یا ان آن انکشت می بیند و زیبا جلوت
جنبه ای الناخ از بری خبر ک بر داشت و کبی الیشان قو لجی بود آن انکشتیج را هبت استغنا بران موضع آن
نما داز و لایت شیخ شفا یا فت چون طلب آن انکشتیج کردند میدا نبود و نا فسته که کجا رفت تا غافت
ابرهیم دا شنا بی و اضعه با شیخ قدس سره کفت که آن دکو آورد که انکشتیج بود جنبه حمنا ستغنا حنی بوده
در دسته داشته و در حضور شیخ نهاد پس شیخ قدس سره از ین حالت کشف جنین ترقی فرمود شعر
مرد نا باید کو سر همت فرو نا دد بکون * در طلب کاری قدم بر و نهاد از کا بیات * چند مدفه دیکر بر
کذشت ترقی حالی کشف از ان نا لا ترکشت و کشف نا طن نیز پیدا تا حنی که نشان اجرام طولی و اطلاع
سوا ز و ملا یکه و ملکوت میداد و از هر چه در ملکوت نا بود نا خبر نشد و نشان داد و در حالا آنه لم تزد
صدق و کذب سبو د چون نا حضرت شیخ قدس سره تفتیش تحقیق حالا و مسکر ند تصدیق میفرمود شعر
هر چیز اشکال میتا ز ظاهر بیند * چون دیده دل بنور دوشن کرد * و آنا د عجایبی که بر وی ظاهر شد
شمه از ان بود که لغات السنه مختلفه و خطوط مختلفه بدا فت و قلم را بدست برکا نمیکشد و
شرح ما خاسر نا کشیده کیفیتی در آمد و چون مدقق دیکر بر آمد کار معاملة وی بالا تر آمد
و کشف معنوی بر حاصل شد و چون طالبان از طالبان و سطیات مجرد شوند و توحید و تو اتوهمات
حتی یکصد او ازان نشان میداد و میکفت کا بنک طالبی الخالی عیان مینیم و مشاهده میکنم چنانکه
شیخ بر سر نیلد تصدیق مینمود شعر هر چیم دلکه بر وی خواستبود * هر جبر که بند هکی راستبود * پس

نظر اعتبار شیخ قدس سره بازداشتی میکرد و بخاطر میرسید که هر روز دیگر و نوبت مخلوت او نیز تا او واقعه خود را کشف
و شیخ جواب فرمودی شعر هرگز نمیرد آنکه دلش زنده شد بعشق ثبت است بر جریده عالم دوام ما - هر مشرب دولت مقصود زندگانی آید
و چون احیاء ذکر الله را خواهد بخود میکشی کمتر دران ملت نامزد قلیل میشوید و انکشتری مرصع قلمتوی را
که بودی که اصحاب از سر مصاحف قبول نمیکردند تا دو نبی این مصاحف تجدید شد و مولانا طرکشت شیرازی
واقعه عرضه کردند که شیخ قدس الله سره گفت که دو وقتی که شیخ مرا این قلعه انعام داد در باب بیرون آمدن
و بر روی دریا دست بگرفت و از جمیع بیگانه شد و بنا چار بنا کشتی بر کرانه شد از قلمتوی است که
جدا شده است و اکنون اصحاب از من باو نبی دارند بدان سبب که میتوانند که شیخ قدس سره از بیت بنود و
و دست بنا دل بر دادند و گفتند انکشتری بایست و انا انکشتری بر کف مبارک داشت و بیرون داد و مرحمت
انکشتری خود دیدار نشاط بوسع کرد یکدیگر در بوسه میکنند و شیخ فرمود دران زمان که در دریا دست
بگرم از قلعه بیرون آمدم از انکشتری دست من بنا ناگاه بر هم کنند چرا شیخ انعام داد فرمود از برای
انکه چون ما انعام قدس بر یقین نیاز کرد انی و انکشتری را بیش اصحاب آورد و یقین بر یقین بیفزود و یقین بر یقین بیفزود شعر
هر دم بنور دیگر هر لحظه زنو آرایه - هر دم نو درد دیگر دردل وجتم افزاید - نوبتی ابراهیم
در خلوت و له و استغراق بیت که هفت شبانروز در دریا استغراق بنا ماند بودی خبر و خواب و خور و خور
از دریچه خلوت میرآمد آواز دادندی بخبر بودی و جواب بنداد بر خبر شیخ قدس سره رسید نفس مبارک
شریفه فرمود و او را نزدیک در خلوت فتحالی که دست مبارک بر شانه وی نهاد از استغراق بنا آورد
در بر کشید شیخ قدس سره در خلوت فتحالی که دست مبارک بر شانه وی نهاد از استغراق بنا آورد
شیخ قدس سره بدست مبارک از برای آوشر بنی ساخته بداد شعر وفیها شفاء للذی انا کافر فیالک
او را معامله بمرتبه رسید که با کشتی نمای آن شد که مقام در بیت تربیت و ارشاد عباد از شیخ قدس
او را خواهد شدن و شیخ را قدس سره تمام اهتمام در بن معنی بود و مصروف خواست شدن که شیخ زکی الدین
قدس الله روحه در واقعه دید که شیخ صفی الدین فرمود آری بخواهی که مقام مرتبت ما بجهد بلیغ و مجاهده
الدین باد دادند و خود برود و بقای کرده ام و سینه مبارک خود را ارزانی دارد و شیخ صدر الدین را دام الله
در سینه خود بنشاند و با سینه و شکم مبارک بر پوسته میشدند شعر صدر صاحب دل خود را شاد
صدر کن تا دل صاحب صدر یابد بیدلان را صدر جوزا باز صاحب صدر یابد کشاد
که چشم ارشاد و سایع سر هم خبر بنا بیع اولاد من خواهد بود در کنف شیخ زاهد قدس الله روحه فرزند تالف
من صدر الدین را در دل خود گرفت و در اندرون سینه جا داد شعر ولست ابالی بعد ان کنت لی الحلی
اکان ترابا ما ثا ام کان کثیبا - و شیخ قدس الله سره بعد هر نماز الا ایام ابرهیم را اجازه فرمودی تا در واندکی
و او را بر فرق قوم و آن اطلاع فواتح بیت ذا اجازه اظهار دعوت محمدی و هدایت هر اراد کفار مسلمان کردن
و خلافت و نیابت که محمد خاکی و مترد ربنا لا تذر علی الارض من الکافرین دیار ارشاد و هدایت
و دعوی کردن مستفیض و شایع دارد شعر از خوشا دست مغرفت که بتایید خدا - دهد ارحکم زبر دست

قدس سره نظر بنیاز بنجا نمی برد و نمی آمد فرمود پیر ما نمی گذارد که ما از دیگران چیزی بگیریم او ما را
تا خون نشود نمی گذارد طمعی نیز نمی خیزد مثل آنکه طبیب حاذق حالیه میکند پیر ما نمی گذارد که
آب دم پیش شیخ قدس سره مرا رکابها را دشته و معاودت رکابها نماند و بر ما زیادت نخورد بر اسب کرده و منشورات
خود را بدست خود بمن داده و بمن فرمود هان چشم خوب شد دیگر از من چیزی نخواهی و نه ملتمس
دعا دیگر خواهی از کار شیخ بر آمدم و روان شدم و هیچ اثر مرض و ظلمت در چشم نماند بود شعر یا علی
دم او جان مسیحا است و مناست • دوچشم از قصر روح فزای تو شفاست • دیده چشم سر و چهان را نقشی
عیسی مریم آیات بیناست حکایت مولانا الفاضل الکامل الدین زاهد یکی گفت در عنفوان شباب
بتر بیت تحصیل علم مشغول بودم و بتتبع صحبت متکلمان از طایفه صوفیه خلوتی را اعتقاد نداشتم و
بصحبت ایشان میل نمی کردم و مطالعه ایشان نمی کردم تا شبی در مسجد عبدالله واعظی سخن می کرد و من
خاموش بودم گفت یا غلیان کن حوضی بود و خلقی بسیار از اصناف و در و یشان و صوفیه بودند و من صوفی
ایشان را بجمع ستان ناگاه آوازه در افتاد که بدر سنان اصطفا محمد مصطفی صلوات الله علیه و سلامه می آید
شعر آی آفتاب غائبان روی جهان آرای تو • روح و روان بر روان بوی جان افزای تو • فیض تو
ابدا کوبت بلا ذا اصیا • او آب لعوا و ایا کردی خاک پای تو • محبوم از طوایف استقبال کردند
صحبت زده بانگ آنحضرت بر سید بر اسبی سوار و عمامه و در اعه سید بوسیده قرا پشر و بدند و قدم
مبارک عزیزش ببوسید و بر سیدند یا رسول الله سالها است که در عقب ما نزد دهاست که از خدای
و اصناف مردم کدام طایفه بر حق اند کدام هر یکی نزد تو مقبول اند و ما تعبیر بسیار از ایشان می توانیم
کرد نه بحضرت صلوات الله علیه نظر بفتاد ما تا آخر الدهر و ما طغی بهم طایفه نظر و دی و ملاحظه فرمود و از میان
طایفه صوفیان و مریدان شیخ صفی الدین زاهد قدس الله سره بعینه زاد دان میان بدید و دست مبارک بر سر دی و دوش
کرد از طایفه بر حق اند و من هم هستم و نیز بعینه مر اند چون از بخش لفظ لیحبهم بشارت بحضرت علیه السلام
اعتقاد صادق آورد م و دادا دتا آنیان کوشیدم شعر از طایفه کز بنما اند • بگزیدم حضرتا اند
ثابت بماند بر حق اند باقی همه خویشتن فنا اند حکایت پیر ما رحمه الله گفت که بدر دم پیر علی بن سهل گفت
در خواب دیدم شیخ زاهد قدس سره را که عصای بزرگ در دست دارد و شیخ و طلایه بر کتف بسیار و بتو غالبی در پیش صاحب الحاجی
محمد مصطفی صلوات الله علیه و سلامه علیه بروی و نیز بنا یه علم پیغمبر علیه الصلوة و السلام سیدا
شعر را ای آفتاب حاذ نیر بیح شریعتی • که جان عاشقان را فدا دارد ایحان بجاری • ای حدیقه
که عالم را بنا باید • که لطف عام او شامل بجان جمله جاری • حکایت پیر ما احمد بن علی بن خلف
کرد ما مولانا تاج الدین خطیب بر تو که شیخ قدس الله سره مولانا محمد شاه سوار لقی الشارته فرمود که
ولایت ایشان قائمت نعم نعم کند که ما حنفی مذهب بود و ما نیز همه بمی گذارند بر مذهب امام ابو حنیفه دایم مولانا
رفته از شغول استفتا کنی بود در باب آنکه هم حنفی مذهب بود و گفته ما مذهب امام ابو حنیفه دایم مولانا

محمد شاه از برای ما نمذهبی دیگر نباشد مولانا محمد شاه را بسیار نعمایند مولانا محمد شاه از سران ملاذ بود
حضرت شیخ قدس الله سره شد باید بدل و عضو نزد شیخ آمد ابتدا کرد تا مست چیزها را بایان مولانا محمد شاه را اراج کرد
اما فکر چون مولانا محمد حرمت شیخ رسید علی الفور شیخ قدس سره فرمود مولانا مستین کنید تا فکر چیزها را بایان
تو اراج کردانا فکر و تشویش مکن که او مطیع تو خواهد شد تا بجا یا بان تو تمام خواهد شد مولانا از اسباب
شیخ بزودی مراجعت کرد چون الحاد سید آخا کرد یا مد و دست بوس و بای بوس مولانا مسیکرد و تمنا مسیکرد چیزها
باز داد و عذرها مسیخواست کشتد آن تاراج کردن چه بود و سبب باز دادن و استعفا چیست گفت چون باین
اشارت شیخ را قدس الله سره دیدا قامت جمعه نشیدم و از حرکت کردم صنا حیلغر و امراهان با اصلوة و محمد
مصطفی بصلوات الله علیه دچوابه دیدم شعر اغر علیه للسنوة خاتم نبی الله مشهود و بالوحی و التهدد
وتم الاکله الذی الی اسمه اذا قال فی الخمل المؤذن اشهد که از صحت و سنت عصا بین کتب و سنت
کرنوی کرامات فرزندخلیفه وقت مرا کید دیاب اسود دین من سیزها بدید قول میکنی و بمی شنوی مولا
میکنی از بیم و بهیبت این معنی را سیر و حیران میشدم و میدانستم که تدبیر من چه باشد شعر
وان نصحه ذهر الخوم از الظلما • عن الفلاة علی بمی الجلاهنی • باز دد دل خود گفتم کرمدوی و شفا
باشد بم از بیش شیخ صفی الدین باشد قدس الله سره از شیخ مدد و شفا عت بجوا سم شیخ زاد دیدی که قدس الله
کرد شفاعت دیشتر و آمد دیدم شفیع جملا نور بخیر صلوات الله علیه فرمودی شیخ کرا و را بتو بخشیدم ایمان
خاکر شفاعت آن ولایت اجمع کرد و بجا یا بان مولانا محمد شاه راشفا عت باز داد و بباد اقامت نامه جمعه
نهاد و اکنون و الحالا هذه خوش زان شفا ا سلام سعرت شعر جهان حسن او هر دم جمالی دیگر
گیرد ذنو بوی دیگر با بدنو زکی دگر گیرد • کلستان بهار او ز بن باران بخیزد • لطافتهای نو از
طراوتها تر دگیرد حکایت پیر ما احمد بر تو گفت مولانا تاج الدین خطیب بر تو که مرد و هدگفت
بر تو که هفت زند ستا زاد دت در سلسله تو به نزد بودم فصاحت صیت صدای ارسناد شیخ قدس الله
سره می شنیدم بسماع قول اسغاف کردم و چون مردم پیش شیخ قدس الله سره تردد سیکرد ندسره
چه حاجت چون کلام الله و حدیث رسول الله رهبر ما ست احتیاج حضور شیخ قدس الله سره دیگری نیست
تا روزی بطاجر حسن خلجانی رحمة الله علیه بر تو که بمرو آمد بخی چند از شیخ قدس سره بگفت و در
اعتقاد در دل محکم شد چون بخانقاه بخواب یا سره بیست ابواب بحادثه ازهر یا بر کشاد و آفتاب طلعت
روی و آب دهی ابدیا و رسول است در خواب دیدم علیه الصلوات اساها و من الخیرات اهلها
سلام کروض الحزن عاله الضنا • سلام محبه الوری بحبه الذی • سلام محبی یجب علی الفرق
عطرت کابه الاکلام • ما طرز و الیدا • باطغای ما شد یز رضی الله عنهم و شیخ قدس الله
بیش شیخ صلوات الله علیه ایستاده و بغیر علیها السلام فرمودی میدانی که از برکت باز فرمودی چون از شیخ
صفی است و بدست او تو به کن کرخلیفه مناست و اخان حکم او تو به و تلقین کرد نمی از بغیر صلوات الله علیه بلفظ مبارک او ما
بدست شیخ صفی الدین قدس الله سره تو به کردمی و تلقین کرد نمی از بغیر صلوات الله علیه بلفظ مبارک او ما

عزلهم وبرکنار زمان وعدا لیوم تا قیامت این حکم از ما نشان خواهد بود شعر زهی اطاعت
از قهرهای عزت لاهوتی سر آهنگان ارشاد سر هنگان درگاهی • چون از حال بدیدم واز شبه بیا
ایزدان شاهد کردم رو بحجره شیخ قدس الله سره آوردم حالی الوقت کرد تطهیر بارک بکردم و توبه کردم شعر
عاشقان چون بزم جانان بیاشند • جام را از ان ساقی اسرار جانان یابند • محرم آئین ایزم جانند
دم زدند اشکارا رهای مترسان یابند حکایت حاجی علی روایت کرد از بدیدو خوب دیدو غیب کرا دیدم
ان مال الخلفا حاجی محمد ان رحمه الله علیه شنیدم گفت بدیدم در شهر مرو از بخشی بود و چون بدیدم و از حضرت
رسید ندیدم ملازمت و خدمت فرزندان او میکردم تا روزی عزم کردند الرجوع الی الجوزجان و الجوزجان مولد من
نیست خیانت شوا کردن از من یعنی از بجای دیگر طلب الحرم فرمودند کم ندیدم کار من چه تا استخاره دم
شعر فاتبع جاء القضاء ولو اتاه • فانی العقد فی بعد المهات • درعرق از تحیر وار وان نظر
خیمه صاحب علم فرای بیرون علم و شاه سوار سبحان الذی اسری محمد مصطفی بالصلوات الله وسلامه
دیدم که مجلسی دیدم عظیم از مردمان و اقدام و علف او روان شعر بنی انا بعد یاسر قدم فی
من الذین وا لا فانی فی الاخرین بعید • فان سلکه غرة المیرا قها هادیا • بلوغ کالام الفضیل المشید
شعر ماه تا آنجا نمانی کز نکشتی یافت • هر صفاتی یافت ذوالنکشت تمامت • مرد بفرش قدمی
وقدم سر بر شاهی او صلوات الله علیه بر سید بر پیغمبر علیه الصلوة والسلام بکرد بنشست او مرا دیدی و شناخت
پیغمبر مرا دیدی بر پیغمبر علیه السلام بیست بارک دست مرد ید بر دست او من نیز او مرا دیدی و شناخت
پیغمبر دیدی که این کرباش می بیارم تا تربیت وی کنی من با نکس بیگانه کم بیش ما نیامده که کم انکس تربیت
مرد فرکند فتی و کفتی یا مرد بیل یا جون از خواب در آمدم عزیمت ارد بیل کردم چون بحضرت صفی الدین
فرد الله سره رسیدم و قدم بیش نهادم و نظر کردم انکس پیغمبر صلوات الله علیه مرا با وسپرده بود و فرمود که سر
سر در قدم شیخ نهادم و دست با و دادم و توبه کردم و تلقین کرفتم و بعد از ان از کار و سعادت له تجلی
یافت شعر ظل الجلی الشیخ من لیل یغشی • رأت مقلتی اشعاعه فی سائامه قلبی شعر انچه در آنجا
بحالت دیدم درست شاهد همکی عزیز عیان دیدم • هرچه از خته دل و اله سرکردانم • زانکه
کرد عیان است خالی دیدم حکایت بر یوسف کرد بلخی کرمرودی معروف بکالی کفت نوبتی
خلاصه مدار کالی و نور محمد مصطفی صلوات الله وسلامه علیه در خواب دیدم که فرمود بر و د و بکی
شیخ صفی الدین ارد بیلی بکو کن با مدم و دست شیخ قدس سره تو بیکردم شعر ای اسیر شده
تاخته در غرب سرافراخته • وای بر دل زده تاخته سر در سر سودای تو • تاج لعمرک بر سر جانان
نشسته خاک درت • ارواح قدسی خاکروب آستانه تو • مدتی بر آمد و صبحی تحت من طاری
شد و صاحب فراش کشم با زنبی دیدم کرو اسطه مراد کرد کیست پیغمبر صلی الله علیه وآله وسلم با مدکی
و در من نظر فرمودی و کلمه چند بر لسان من افشا ندی و با زقدم معراج چون سره بر و زنها دی و بیچ
قدس سره آواز دادی شیخ قدس سره در آمدی شیخ فرمودی نفسی بر بنیا دان تا خوش شود شیخ

عمر بیار ک بر مزید فتحی یوجد من رسیدی شعر وا ذا اما النیام فعلی یقال لم اجابة قبره لسنخ طیبی
ان وصل صحبت با قوم بعد ان ملازمت با بد پیل آمدم و بحضرت شیخ قدس سره رسیدم و دست بوس بارک در نهادم
خالی کهر من نظر فرمود کفت یوسف بخر نیاز خدا ان شب دیدی یاد داری شعر دلدار شبت خیال زا
در طلعت جان افزا تو جلی در پرده خیال الزم ای جمع دولت دل عکسی ز حسن دولیش و وز سعادت
جان از لذت شیدا لش حکایت بر سر عبد الکریم پیر بحکی خلجا کی کفت عورفی بیش مولانا تاج الدین
مرشد آمد و توبه کرد و سدق الخاندان تهی بر مولانا تاج الدین نهاد ند بدید و غم و سفرت با فت از سر الم
خجلت مولانا تاج الدین مدفن حضرت شیخ قدس الله سره شوا فت آمدند و از انجا صوفی عرشه و صناف علیشه
مدفن بر بردو چون سر نهادم تا ذکر فت شیخ قدس سره تیز الطاف بسیار نمایافت بعد از مدتی صحبت یافت پس شبی
بدر طارم شرایع و اسلام محمد مصطفی صلوات الله علیه وسلامه در خواب بدید شعر ایزد مصطفی
المختار یا عنوان الکتوة الابرار یا ملجأ الظالم • در پیش رفت که دست بوس کند روی مبارک بکرد اند
سر فرد یکر آمد کر دست بوس کند از انطرف نیز روی مبارک بکرد اند یکبار طرفی کم بینی از حضرت شیخ الاسلام
یا فتی احرص فی الاخرین و اصدق العلی و لا تبالی بالهجر و الهجر قاتلی مولانا تاج الدین فرمود یا دانا
انکسار و اضطرار بر آورد ی کهای رحمة للعالمین سید عالم از من چه حاجت بغیر علیه السلام فرمود ی خاطر
شیخ صفی الدین قدس الله سره بار ها ری من نخواهد کرد شیخ کم ز نخواهد کرد من نیز التفات نکنم برو و خاطر ما را
مولانا تاج الدین از انجا سر بحضرت شیخ رسید خالی کم طرف شیخ قدس سره در آمد فرمود مولانا تاج حضرت
شیخ مکذ کم خاطر فلانی را ز ما رنجانیدی و خاطر ما را نیازاری شعر کجا باز آید بدل ما ثریت کذ
یزنه الغام صفا خاطر شد • هر کرا ساغر جمت خوش نشه هد • سر از ذوق صفا در پیش نهد کشد
حکایت ملک الخلفا بر بدالدین سلطانیه کفت که یکی را از مریدان شیخ علاء الدوله من الدین ما می
واقعه بلند دیکه تعالی ذاته شیخ علاء الدوله حضرت کرد چون از خلوت از فارس بود کفت تعالی
شیخ فرمود الذکر راست کفت و دیکری را کفت و دیکری را کفت و دیکری را کفت و دیکری را کفت و دیکری را کفت
علاء الدوله و برابر ایستاد و از سر ان بحضرت جلت کرد و بر خیمه لبسر برد و دران قلق و اضطراب
می بود طاقت بر ی نرفت و از درخت و تضرع کسیان می آمد و از حق تعالی فتح الباب فرج و اینها او در
صحبات در بحق او بسیار نمای تقلین امام المرسلین بغیر را صلوات الله وسلامه دیدند شعر الا یا ایها الله
ما لی وسیلة سوا لک یا مولای فاشفع فشفع علیک صلوات الله ما خفت فی الفلا نعام و ما نبت تهامی
بیلقم حضرت پیغمبر صلوات الله علیه کفت کریا رسول الله از و واقعه که مرید یدام خواست یا با طل بغیر
علیه السلام فرمود نه کفت کفت یا رسول الله حال این مرد کجا معلوم کم فرمود از پیش شیخ صفی الدین ارد بیلی بیا
الله از حال یا آمد ما در بر طیب مهر کرده و دو بابست نیاورده در بر شفقت نظر بر خیر و صلاح
تا بدان کرد نیز پیغمبر صلوات الله وسلامه علیه کفت یا رسول الله از بهر ما مله حرجت است حوالت من شیخ صفی
فرمود تا محاجات من روا کند پیغمبر علی الفور پیغمبر صلی الله علیه وسلم طلب شیخ ما با و می با یدادند و بدست شیخ تو بیکند

ونلیزن میستاند و شیخ نامه میزند که روانه شو و باد دبیل بنا چون از خواب بیدار آمد که وه دریای کرد و روی
دیر اهنی داشت در پوشید و دستار بچه بسر و یکدرمیان لب و مجموع اسباب و اسوال خود را این بار بای زند
و استران را در ان حوالی رها کرد و سر اسیمه متوجه آن دبیل شد **شعر** اندین وادی بامان لازان که جانرا فدیت
تا چه همت آورد دنیای دون تا کار ۰ و در هر وقتی کبد رنا مدی کجا شیخ را دیدی کجا یا مدی او را دلالت کردند
و چون بسر چه رسید که دریای متردی حسنا راست در انجا خلیفه ان شیخ علا الدوله بود پرسید که جا میرود و گفتند
اشتر چند گرده ام در طلب میرود و جهت سید و دو قرص جوین بوی داد و اسیر از این انجا سلطانیه
آمد و فرهی دیم در نه منزل خود بود و فیم فرهی هنوز نیامده بود و بیرانه بیرا حمد سقا رحمه الله منزول کرد و گفتا
کرسنه نگذت و سه شبانروز هیچ افطار نکرد بعد ازان از سقره ذاویه طعامی بیرون بردند و او افطار کرد
اما سناسب چو سلسله او نبود پس بدر الذین گفت در واقعه شیخ را دیدم قدس سره که از مهتاب فرمود که از طعا
لایق چنین کسان است که بوی دارچینی و بیرانجا نه بردم و طعامی دیگر مناسب پیش آوردم اندکی شاول کرد و معذرت
خواست از انکه سر اطعا الی الحرها و از انجا من زین الدوله محمد بکر سوسه اشبیلی سه چون بقام سیاه
خلخال رسیدیم جماعت طالبان را دیدیم شوق امیر شور انگیز کرد هم رو بکرهای هوی سکرد ند ما لبروی بکرده
چون خلخال آمد گفت شیخ را دیدیم قدس سره فرمود که با آن جمع میا مد ایشانها بیا بعد ازیشان و لیکن فقه کرد
و من خبر شیخ آمدم حالی که شیخ را فقه قدس سره نظر بیاد ک در سر آمد فرمود بیرید ما الذین بهمدان تو گفتم بیا
کمر باز استاد فرمود نیک کرد اما تو فردا سر صدا و با ثر جوز بیا بدیر اغاجی علی نام دیم سیاه و جوز بن
سیاه ش فرمود تا خلوت و مقام از برای او معین کردیم و روز دیگر بیا مد و بر اغاجی علی سپرد یم و دیگر
او را ندیدیم اما از اغاجی علی احوال او سوال کردیم گفت شیخ قدس سره پیش او میرفت و احوال او و قایع او تو
میداشت و انظار عذای او معین فرمود و اخبار جمعه و جماعت بوی آمد و در وصف انعام فرمودن ما سکنا داد
و باز سکردید تا مدتی بر بن بر آمد بیش شیخ قدس سره از انجا خود بوی داد و نامه اشفاعت نامه داد و او را
و داع کرد و گفت بشام رود و او روان شد بروفت **شعر** نا بنداشتر بچو گنج روان ۰ کنت اندر میان خرشتر
روان **حکایت** بره علی ساسوانی تبریزی روایت کرد انجا الذین تبریزی که او گفت سر در علوا
حوالی دمغان بجمعی بهمدان بودم در وقت کاروان بدکانی شبر بی بردم نا شیی دستگیر و نجزا شفیع شفیع
یوم محمد مصطفی یا صلوات الله علیه در خواب دیدم **شعر** رسولا تو دی مشرق الغی اسدا تو دی
و من باع فی سا قا العلی کل ارفع ۰ و بحر نا غان فاض بالجود کفه ۰ و بدر سنا ان لاح نا بن مجمع ۰ فمن نور
وجه بالمها یتضع و من طیب جسم بالحلال مدرع ۰ در بیش حضرت وی دیم و زیادت دنیا فم و گفتم
یا رسول الله کلام مجهول هم گوئی به **شعر** الا یا رسول الله دعوتا دم ۰ علی زینه بیکی علی نا دیع
الا یا ایها الذین ازکنت نا یه فانت برای من زنا بی و مسمع ۰ ادلعتر یا الخلق سان و ارحی بلا لک
قبولا لعد زنی کالربع ۰ پیغمبر علیه الصلوة و السلام فرمود نجا هی که قبه کبی بیش ازین کرده و دیبت
و وی نه کرد و ساعت بکبی نه بنا بی سکرد **شعر** نباد از ان دقه سوز سینه ۰ روح از ابو سعید

گفتم رسول الله از کیست قبه و مدرسه شیخ صفی الدین اردبیلی است قدس سره از تربیت از خواب بیدار شدم دیگر با
در خواب دیدم مجمعی از پیغمبر اصلوات الله علیه در خواب دیدم بازد در پیش و نجم و خواستم که دنا بوسم کم
که بوسه بر دهان مبارک صلوات الله علیه الصلوة و السلام دهم یا نه فرمود نه اولا نه بوسه کن دست از کس انکه بنا با ز گفتم یا رسول الله
این کیست نا فرمود شیخ صفی الدین اردبیلی قدس سره **شعر** انه دست کبد سنکین خلوت است ۰ و از مردگان پاک
خواست است ۰ بالا نخواب بدا سدم و دو دو نه تعزیت او دبیل کردم نا که خبر شدیم که بمعشوق و مطلوب حقیقی
خود آمد و شیخ قدس سره بتربت آمد و بخانقاه خواجه دست دیده رسید در حال رحلت تربت او فرمود بیا تا در عوض
جانها دست فقیر بحضرت شیخ رفتم شیخ در خلوت بود و شیخ صدر الدین ادام الله برکته در دهلیز نشسته
بود استخاره کردم اجازه داد در رفتم و مولانا غیاث الدین محمد عاجی رحمة الله علیه در حضرت شیخ نشسته بود و گریه
و تضرع میکرد **شعر** فرخنا آن دنه کنده در سر کشته بود ۰ بفتر و مسکنت بیشتر از دنه دیا ی او ۰ پس شیخ
قلم سر دوی مبارک نا مولانا غیاث الدین کرده فرمود که این کس را انجا که فرستاده است او لا آله الا الله سیاه
کنند انجا آمد او را باعث بدانجا آمدن که بود و او را انجا که فرستاد **شعر** کیست کو باره بدین سوی نا
فرود ۰ با بر و لین بر دوات کشود ۰ سیفو لین بشوای بنیا ۰ بعضا اشتر بعضی نبود **حکایت**
سولانا العالم ربانی شرف الخواجه بن عبد الغفار الاردبیلی گفت که در زمان جوانی و اوان نخست و فاد انی بغار نخلها
ظاهر بن طلبه ضعیف بفین مجرد قواعد مقرر کشته و از حقیقت کار و حقیقت است عار مجرد با ماند هیچ
معنی از کار و شرع و شریعت نبوی و سیرت سنیه مصطفوی بر کت متابعت و مشابهت نخطا و فهم خلق
و انحراف جمهور ابدی میراب شده و هنوز نشنه اند دلال از انکار اختلال حجی سکرد و نباین کار ما بین ظاهر
امتزاج کمتر بیند و بحضرت شیخ قدس سره بتربت میرسید **شعر** آنده که در دوست نبین ره صد قحط الف
از آنیه صفا ستانع بطلاف ۰ نا شیخ بکونه سنوی که در عزة الایام دولت بات سفاد تحوا بدی و در ایام
و قد ربیت قدم نا نادبی در خواب دیدم و او ازی شنیدم که سید سبل و هنمای سبل محمد رسول الله علیه
الصلوة و السلام فلان را بنا بی ستاده است **شعر** سلام علی جبرا لانام و سید حبیبا آله الغا لبین محمد
بشیر نذیرا و داعیا الی الله سراجا منیرا مکرم عطوف رؤف رحیم نبی احمد قسم الغنا ان جنت ارض مدینة فبلغ عنا
الی الزهیر و احمد بدار زوی دیدار نا بکن بدیدم نا با قضا بی سفاد و اسعد ساعت سعید بخت قدم
بروضه نهادیم صحرا نی غرا بر بیرا بر دیدم که بحضرت صلوات الله و سلامه علیه سوار بر اسب کمیت نشسته
و بر بر قبله استاده است **شعر** و الشمس تحت سرة انت ذاکیه ۰ حتی تکاد من الالال تغیب ۰
حرمت دیدن رسیدم انخواجه تا بی بنا دکش طرکردم عقد مستار و هیئت با هیبت و زی صوفیت و
اصلوات الله بشیخ صفی الدین قدس سره میدانستم در ان زمان جان معلوم کردم که مکر بحضرت قدس
رعنوی بوده است از ناصیه خوبیت بشود و بیننده در نفس علی بلا نور است انجا بحضرت
راست آمدم و دعوی مبارک فحما بش شنیدم امام عالم ربانی کما لالدین محمود هندی رحمه الله می الملک
بر ست نهادم و گفتم السلام علیک یا رسول الله دیجوابه نا بی دیر توقف کردیم گفت علیک السلام و رحمة الله

چنانچه بیان اشارت رفته بود ابتدا بمناجات آن مشایخ خان سفر روح بخارا بسبب انواع فتوح سیاست شعر
تربیت طی مرا الیا ایها المتوحد ظاهر الآیات المحمودها جزنا بخارا بی آمدم و صورت و هیئت هر کدام
وزی مبارک او یاد کردن و حلیه شیخ قدس سره دیدم و دیدم تجلیات صیت حقیقت و رونق اضافیه و صدق
ایشان زکوش دل رسید و نفاذ اراده و حوالت سلام از نهج صلوات الله علیه نبوی ایشان را طراوت عیانی دیگر در ذات
گذشته و در دل گشته بود شعر ایلدیم بزآینه ارجان صوفی ۰ دیدیم وان عکس رجان دلفروز
دیدن بی مریان ۰ در حیات از آب حیوان یافتم ۰ پس تو قدر خدمت شیخ رسیدم و تو به و ملتمس کردم فرمان
صلاتش و ملازمتش هدیم و خیر کلی دیدم تا صحبت میرت بدیدیم و فضلت کرد بین ایشان دیدم و نسبت با دنیا
تبع ایشان کرده عذر طاقت می پوشیم و از طلب و تابع دنیا فی ایشان با یمان مستأنم می پوشیم شعر و مقصد
جان نادر کیمیای صفا پوید ۰ جان بیمایه فنا بکیمیای لطف صفا پوید ۰ نوادر ایام صفا از روی است قبله
اهل سعادت کوی اوست ۰ هر نفسی کان نه بجانی دهد از صفای نفحه انوی اوست

باب دوم در ذکر ما یکی از مشایخ صفی الدین قدس الله سره ظاهر شد است که تعلق بخانه مردم دارد و سطوتی بر سه فصل

در کرامات آن گزیده از وقت مرسوم ظهور آمده است در دنیا ها و مغاوق حکایت شیخ صدر الملة والدین ابو المکارم
علی المسلمین گفت که صدر الدین نامبرا الدین و ما ما کی تا بیان مطلق میر جوبان رحمه الله بود در گذشت که بر ایشان
صبر بودیم که کشتی ایشان آمد و در دنیا جی دیدیم که صندوقچه بر سر کرفته بود و از کشتی بیرون می آمد و دنیا
از انکه سیدات ما را نوهم آمد که در انجا آنا سقه قضیه خبری یا ستاکه کرانی امیر جوبان یا ستاد نیا
از برای ایشان حاصل کیم آنان کر بیرسیدیم که دنیا چیست میر سر چرا می آید گفتند دنیا نیز شیخ ستوار
است قدس الله سره سبب تأخیر سیدیم گفت دنیا و ما یا هم الموج من کل مکان از اطراف تلاطم امواج رسید
و کشتی شکنانی مغرق کشید و امید ما بر سیدستاد ای دنیا کر تقدیر موج فنا دانکاهی بلطف بر دست بکیر
مغرق خواهی از سر تن رفت زدست شعر ای دنیا کر کم دیر موج فنا دانکاهی بلطف بر دست بکیر
که از مهر بست جون جان بتنک رسید هر یک زنا رفقان در کشید و استغاثت از شیخ صفی الدین قدس الله سره
کردیم و استغاثت بوی آوردیم و از وقوع زیاده مدد خواستیم ناکاه شیخ را دیدیم قدس الله سره در از خلوای شد با دای
مخاوف کاه روی دنیا شیان موج بیاستاد و دنیا دست مبارک در کشتی دو بکشید تا بنا جانب ما بیامد تا بسر
من رسید و قبضه و انچه در دست داشت فکند و کرم ما بر من سبب مغرب سیدایم تا بنا بخانه رسانم شعر و قتی کرد بی
بر کشتی خدا ۰ خلاصان شفا و نجاتی شد خدا ۰ چون کار بجان آید روان جوم بر اید ۰ ملاح چنین بود
کرد بی بخدا حکایت بیرعوض بن کاه بشکنجی کستنیا بعدا بر دنیا بن بیرعوض تراش سرای و بیرعلی دنیا و چون
غلبه زنی و دنیا و چون عزم کشتا سیخ دیدیم ما از عصری بن بند در کشتی نشستیم و در دجله بکاب دان سفر کردیم
لشکر ایشان در شنبه دیک مناجات بر خواست و ما و ما را مغرق ساختند و بجان نوشیدیم
هر یکی از ما اعضا کسی یا شیخ از مشتبان و مرباز شیخ ناهد قدس الله روحه و هر یکی از مشقت فیه خود مدد

و استغاثت بیرون استاد و اکشتی فرا کسی مدد بیخواهی بر کنم که من مدد از شیخ صفی الدین بیخواهم و استغاثت
الدوه بطلبم و استمداد شیخ قدس سره کردیم و مدد از زمان شیخ صفی بجنا سیخ بود مدد بما آن عنایات ان
از روی آب بر خواست و ان مشقت از راه دور زشد و آن موج ساکن شد و از وطات تلاطم سلامت دریا
ایمن کشتی و کشتی بسلامت روان شد هر یکی میکفتند که ساعت معتقد فیه من و شریشد و محنت فنا دی کشت
عاقبت باتفاق کفتیم ببرا نقرار کرد یم چون بنا اجل رسیم آن کسی را کم لطیف اول بدیم و او لا املاقات شود مدد
از همت او بوده باشد و بر بن قرار قرار کرفت چون بنا اجل رسیدیم شیخ صفی الدین را دیدیم قدس سره بر آب آمده
و از ناخاعت معتقد فیه مستغنی هیچ کدر بکار نخواهد بود و شیخ کریم را بنا بود و کریم چون از دور نظر فرمود کفت فرزندان
از همت دریا و شفقت موج و بیم غرق چون رسیدید باتفاق معلوم کردیم که مدد از و بوده است در وقتم ما را کشتی تمام
شعر از بی دنیا که مرد از بی هزاران موج خون آرد ۰ اکر دنیا بی شما مدد بند کسی جان خود بیرون آرد حکایت
پیر هم شرقان و پیر احمد بلان قلعه رباط کرد بند و شیخ علی کرمرودی کفت که ما را احمد سقای کوید که پیر احمد سقای
زاده پیر احمد سقای بزرک بود شنیدیم رحمه الله که او کفت نوبتی با پیر احمد سقا خال خود بار دبیل می آمدیم و
خراسانیان با ما بودند چون بلب رود خانه سرخه رود کر سیدیم سیلی عظیم مغرق کرد که مجال عبور نداد
و هیچ چاره بای قدرت کردن نبود بی کار نشستن و ما طالب شتر کردیم که بکذریم پیر احمد بزرک کفت چه
کنیم شیخ قدس سره شنیدیم کرفرمود تا بکه بوفت در ما ند کی مدد از شیخ دعوا احمد بن یکفت و از شیخ قدس الله
سره ظاهر شد خود را بر کنید و میان آن مغرق میرفت و در بنا از غرقاب آمد او می شنیدیم که میکفت مرا کجا میروی
و از ترسیدن بلات بیرون آمده و ما بیز اشتر طلب کردیم و بکذشتیم چون بار دبیل رسیدیم خبر بشیخ قدس سره رسانیدیم
نظر بنا کرکشی بیرون احمد فرمود احمد میان سیل میکنی مرا کجا دیدها کرخیز و ها سیر دیم کر سلامت بیرون
جرا بی دیدی کفتی و بیول نخواستی و خود را و ما را زحمت میدادی شعر ای زبی طوفان که ما را هست در پیش کذار
از همه بیش جان و دل دریش کر از سر کذرد سیلاب چون خواه بخواه بیز لطفش کر بسازد بخان کا حکایت بیر یوسف سازی
کفت کاز بیرون خاجی اسمعیل بعیت بایان شنیدیم که بهبهان و ستان میرفتم و سکار کشتی در کشتی نشسته
بادی عظیم و موجها بایل بر خواست شعر جها زاد سخیر ها نجب و راست ۰ زباد و موج اندر آب بر خواست
و سکار کشتی شکسته شد و دستا نجان شسته و مردم در قلق و اضطراب افتادند و من مراقب نشسته بودم
کسی را دیدم که میآمد و میکفت که بانی که ما خود در دریا دیدیم در دریا بزیبا بیاز برای حیوانات دنیا و فکر میکند که بیرعلی بوده
نا از بن ورطه غرق خلاص یابد بدم از بخن یا حاجت کشتی بکفت طاقت ندارم اعتماد و غیر اعتماد نها
که داشت در دنیا نیخت ناحیوانات در دنیا بخورند مدد خدا آن باد و موج ساکن شد و کشتی بی سکار روان شد
روز بی از صبر کردیم دوم روز از اطراف هند وستان کشتی بر سید با نواع نعمت و از انجا زاد بخرید
و خاصل کردیم و کرانبان شیخ در نعمت و سلامت ظاهر شد و کشتی بی سکان بسلامت برفت شعر
بادبانی از امانت کرد هر دست مرد با سلامت کشتی ما را بدان ساحل آورد حکایت بیر سعدی نا عنان کوید که بیر
امیر نام خرکی تبریزی بود و او را خواجه ی بود هم خرکز نا می داشت بیرو امیر را دید کر بیرون فتاد

کردان کشتی که بر هلاک بود از غلبه آب که در انجا جمع شده بود و راه مسدود کشته که چون روان کرد در انجا
خلاصی میکرد بنا شد بیرامیر چون کشتی بزه داد از غلبه آب بر آمده سبل روان شد و امیر را در دیوانی
نگذاری غیب طرز بیرون داد و امید از خود قطع کرده و چند روز جان و جاه آورده و مقاومی نمایند که آخر همه بر باد شد
و سنان سدیکه حاصل انجا محال است بیرامیر استعانت و مدد از شیخ قدس سره طلبیده است که فرمان
کرد تا کاه بیخ و کاه بیخ و کاه بیخ و

شیخی هست که مرید را و همین سگ و صورت نمادار ندارد پس سبب که ان شیخ چه نام دارد گفتم شیخ صفی الدین اردبیلی قدس سره العزیز گفت ای درویش بدان که ان مرد بزرگوار رفت و مسافرت بسوی یزدان نمود شعر انت الذی بحبک الزهاد ملکوت و بحرمتک جلدیه الاحرار ثم ای و آله نام تو هرجا که دل و جانی ، دارو دست بخشم تو هر جا ای که جانانی ، دیوانه عشق تو هر عقل و فهم عقل جز مستی ، پروانه روی تو شمع دل هر جانی ، جز نام ان حال بایان آمد و بنشست و در کنار ما آمد گفت ای درویش ما نقاره و زاویه را ان شیخ صفی الدین راست خدام بایان شیخ صفی الدین نهاده ایم گفتیم که شما انجا رفته اید گفت گفتیم چون شما انجا رفته اید چون مرید ایشان شدید گفت ما را حکایتی عجب است اشارت کرد بر سمت که اندر سوی قبله بود برانجام نهاده بودیم مزار بزرگ بخت خود پرسیدم که این بزرگ بخت کیست گفت این بزرگ بخت مردی است که مردی بود تاجر بیشتر از سد ریش کشتی و دریا بودی از قضا باری میان بحر کشتی او در میان بحر بشکست و بود که همه اسباب او در دریا شد و او با دو تن از یاران بخلاص بر آمد و هر سه گرسنه و تشنه بماندند تا کرد کرد که از جزیره ای ما را نزدیک است بساحل جزیره رسیدند و کشتی را از زیر و زبر تکه تکه دید مزد بکرشته نشستیم و حاصل بکت خود در حوض مرقع کنجا ای که ایاز بنشسته ام از صدف در خلوت کلاست نظر کردیم بر روی آب دیدم تخت چوبه سپیدی شده و قوطه در بر بسته که در پیش آمد و دست یاری بیش رسانند تا آمد و از کشتی ایشان و بطه و از نصد مه بکرد ایشان کشتی چوبه اسباب و آلات آمد بدان از مقام را ایشان اختیار کرد و از زمانی که مرید بنی اسحاق و هر مرید نخلی کرد و سه مرد و ان کرمایند تا آمد در دیر مجرا بنشسته بود از خوشحالی بسیاحت کرد که یا خدایا صاحب بودی که آگهی را معلوم بودی که کدام مرد کجا است مرا بکشتی آب دریا کشتی را از ان جهات مقصود آمد که بود و حمد نام و اند و از انجا بود سفری آمد و میان من و به اشراف خیال نمود که رسیدم از آنجای حال لقه مرطوب شاد و جان و جان جانه ام تا صفا فتاد تا نمرد از ان و صال فوکه ان ناگاه نظر کرد بدیدار انگور که بر روی دریا دیده بود در خواب دیدم تا استاده نعوذ بزرگ آمد و فتاد و گریه و زاری ها فغان در گرفت و ناله و زفیرها از اندیشها انگریست شاد کرد بر دوش بدیم و بر فرق پرستی فرستاد و بدیم حال ایخود تمام بگفت پدر گفت از بهر خدا بگو که توچه کسی گفت من علی الدین ادریسی شعر این خرشا بای که دارد ذوق جانی میدهد جداوصلی که آرد زندگانی میدهد و سخنان دین و دار او سبب عمر بات گفتیم و دلها کبر هر دم را تو بی میدهد انگاه بدیدم را تو به و تلقین داد و الحظه لا بد بود و بقرة و فانی داد که توبه و تلقین بود دل قوی دار که هر وقت که زمان خاجت باشد من پیش تو حاضر شوم با بزه فرود و گرد بدان زمانه آمد برفت و بدیدم مدت هشت سال بعد ازان در حیات بود و ما را بدین طریق دلالت میکرد تا که بدیدم را احتیاج حضور آمد بودی بشرا و ناگهان حاضر شدی و ان زمان سه ماشت که بدیدم در قرات خلوتی بودم که گفت بیرون باید شد بیرون شدم و بر زمین نشستم و سر بر زانو نهادم و بخفتم شعر جون فتاد شرط مرد میان ان مردان مردی حکایت چون احمد سقا که شیخ صفی الدین اردبیلی قدس سره العزیز بزیارت شیخ زاهد قدس الله سره رفتیم چون در کشتی نشستیم ناوی خالی بر آمد و کشتی را آن کنار بکجا روی میاندا خت و ما هر سه بر زمین افتادیم و زیاده بر آوردیم که شیخ ندروی که کشتی غرق خواهد شد نه شیخ نبسی فرمود چون یاران در نصر و زاری بسیار افتادند شیخ قدس سره دست مبارک بر زانو زد خالی باد سا کن شد و آب قرار گرفت و کشتی در زمان کنار آمد شعر نه هر آن زغرق باسنه غمی انیم رو ح ، هر که ناشاد بد بخیر عاقبه هم کشتی نوح حکایت بره سوی قونیه سقایی گفت نوتی شلوک خبا سنیده بودم و بزراعت می بردم در رود خانه سیلی عظیم و باد بود و من شلوک بر دوش داشتم و آب میکشتم سیلی مرا و در ان کوش باد در رود خانه کرد بره بردم و مفرقی انداخت که امید از جان قطع کردم در ان حالت استغاثت و استعانت بشیخ بردم و مدد خواستم ناگاه در ان حالت شدت و حیرت که خبر نداشتم خود را در ان کوش باد بدیدم از آب بیرون آورده و بر خشکی بنشاند بعد از ان بحر بر میحمد دار و دی بگفتم کف بان شیخ بوده قدس سره که ترا از الطاهیر و نا آورد شعر اگر کسی در آفاق خلاصه و جانست ، از بحر جود و بان و با و دلجانست حکایت بره بدالذین سلطانیه گفت خواجه بودنا جر خطائی ساز نام گفت ما در دریای خطا سبه ماه در کشتی محبوس بنشستیم و کشتی در مقام محبوس بماند و بهیچ گونه حرکت نمیکرد و هیچ برکت و مردم قبی تضرع و فریاد میکردند فایده نمیداشت مرا در خاطر آمد که نوبتی بقم بودیم روزی در ایجی شر آمد و کشتی در افتاد حماعت مریدان شیخ قدس الله سره در باغ بودند استغاثت بشیخ آوردند ناظاهر شدند ما نیز استغاثت بشیخ آوردیم تا شد که حاضر شویم از بحر بالا آمد کشتی بگفتم و مردم گفتند بصحرا نیم تا غایتی بنگیدند از خواندن شیخ سیه فایده مرکفتم شاید سر بر زانو استوده و صوت ساخته دو رکعت نماز کردم و روی باستغاثت بشیخ قدس سره آوردم و مدد خواستم ناگاه سوار دیدیم چنانکه همه کرسیدند که بروی دریا می آمد سکان کشتی بگرفت و بکشید طرفه ای میان دریا آمد و کشتی بناروان شد و خلاصه یافتیم مردم تعجب کردند و نظر کردیم دیدیم که در دریا بود و کشتی در میان هر دو افتاده بود و سخکم سنده و محبوس مانده و آن سوار بکشتی خلاصه در دریا فتاد صنوبر بر دوی آب افتاد و کشتی روان شد و ما قبلات بیرون آمدیم و مردم هر کی بگفت که ان سوار چه کرد بوده باسند یعنی بگفت که خضر بود علیه السلام و من گفتم شیخ بود قدس سره تا صحابان مشاجرت منصبی رحمة الله علیه خضر شیخ قدس سره دیدیم که اگر شیخ بود قدس سره کرد ما را از خان نلاطم زند خلاصه داده بود از بحر ما که هر یک گفته بود عرض کردیم شیخ قدس سره تبسم کرد و فرمود بلی خضر بود شعر نماد در بحر که غرقه نیابد کسی ، جز از لطف مددهای تو فریادرسی حکایت هیره بدالذین گفت نوتی لا بیره احمد سقا رحمه الله خضر شیخ قدس سره می آمد بسلطانیه چون برود خانه اترسیدیم که کرد فرسنگی بهانت آب غلبه بود پیر احمد سقا با سه کس بر آب زده بکنار دفا آب سخت مغرق بود هر چهار تا در دریا بود و می بردند من تیغی بودم گاه گاه بآب می زدم قدس سره شیخ زاده بدیم فرا آمد شیخ زاده بدیم قدس سره که بیا سر دفق و فرمود تیغ بدیا شاد بکاره بدیم آب بر دند و بکنار دریا آب بود میبردند و آب ایشان در دکه بود ند من بر بعضی ایشان می زدیم و از اطیبان حاصل شد و ذوق که شیخ زاده بدیم بود مرا چند بدیم و سماع میکردیم آب ایشان را بحقیقی میان دوستک انداخت که مجموع آب مجموع آب دریا بود از انجا ساکن شد بدیم که شیخ قدس سره بان بیاموخت

میکوفت و از آب بیرون میکشید و باز میانداخت و همین کار با خلق میکرد تا هر جا را خالص داد و بیرون آمد تا بر
میدید چون خلاص یافته بود من تعجب میکردند که ما را غرق دیده بود و برسش و هلاک ما بایستی و تو ما را
میکردی بر احمد با ما بدین بر یشان زدستان با یشان کنده کفت او شیخ را قدس سره میدید که خلاص میکرد
بود و سلاح و ذوق از ان سبب میکرد و مثل او دانا و شیخ ما نمیشنید خویش دیده « شعر » او خیال ما نیشنید خویش دیده « او خیال ما نیشنید
دید » زان سبب در خیال طریق ما نیشنید کرفت مطلق خیال ما نیشنید کرفت « فصل دوم در کرامتی کرامت
که از شیخ صفی الدین قدس سره در بغداد مردم دیده و برفته و همه حکایت چنین است که کسانی از
ازبیزی و از جم تعلیم و از او به حضرت شیخ قدس الله سره آمدند و در وقت مراجعت مژده عظیم بود شیخ قدس سره
فرمود که برا سیاه دو کان بروید که تر یاست و برا سر و مرو بدید که دو تر است خرند و ان شتر ها را بر
بدید کاهدان انجا اراد پیل سیدیم و انجا فاید یدر پیش ما دیم نامه یا بد و خواستم که کر بوی بکذریم فضا
برق عظیم لاید بذ کرفت و همه و ظلمت عظیم بر خواست شعر زمانه چون بیرد قیر کون شد « زمین یکسره فور
خشید « عموم از باد صرصر چون بیخ آمد « هوای زهر مرد و نخ آمد « و ما هر سه نخ ادمی مار کرد بیا
برف و همه بلد شبانروز بنیا دیم و هر بلد طرفی افتادیم و همچ بلد از هزار کس خبر نداشتیم بعد از شبانروزی دو
خوش بشدیم ما را جمع شدیم و همکی را از ما سر یا فتیم فی همچ آسیبی بدیشان نرسیده بود و تمامت ب بدیشان
و هر یکی از خود فرح میشود ند و میکفتند که استی شیخ قدس سره پیش ما بود و حفاظت میفرمود و هر سه یکی کس
شعر اندر کنف حفظ تو بودیم همه شب « آسوده ز هر محنت و ایمن ز حوادث « و از انجمله یکی بود محمد بن ادام
دیله زاویه و او با ما همانداک و شک بود کفت مزاحم ب در زیر سنک عظیم جای یافتم کما اثر شدت باد و برق و همه دیدم
کفتم بدا زیچ هلاک سرما نخستم چون ساعتی بر آمد شیخ را دیدم قدس سره که بیا مد و بر کفت ما را چنین بر وقت
کردم با زدیکر بیا مد کفت منکویم چنین سان ما نمد کما مد و بیم سرما و برف بر خواست شیخ را دیدم که بیا مد و
هی منکویم چنین که این کرمان همه فرو افتادند و دست مبارک بر پهلوی من زد و مرا بر انکیزانید نا ما چنان خواستم صاف
رفتم و ما را بدان مقام رد و جود کما نجا نشسته بودیم ناکاه کویم آن سنک بیا زنکفت دیدم که همچون کوه بیا زنکه
افتاده بود بدان مقام کما و نشسته بود شعر در کهف بنا حفظ از خود منیف « این بحر و بر صانع کون و طبق
از لطف خبر بدیم و قین رسید که جمعی یک شبانروز است که زیر برف و همه ما نمانده اند حاجتی بما ندارند کما کسانی
باشند با دست و پا سر یا نه تا شدا نا نجا بر ندو بدیه دسا مت چون ما همه را سلامت یافتند تعجب کردند از الله
الله در بیان بهیت و هول اعتقاد میبود اند بیرا زان کما ما نمی بدیدند و نشنیدند ند جمع اعتقاد کل او و در ند تو
کردند شعر فلم صادق در بیان نیاورد و مستحسن « نه در صدق در آن کفتی همچو زبان حکایت شیخ صدر
الدین ادام الله برکاته کفت که عبد الرحمن جانی که نیابت مطلق امیر شیخ حسن جوپانی رحمه الله داشت در حدود بلاد
سلطانیه کفت اسپ کما بدی قیمتی سرقت همچو زیاد در بیلاق افتاد بحضرت شیخ قدس سره رسید و استعانت
طلبید و در ان شد بعد از انکه مراجعت کرده بود کفت در کوهی است نزدیک دشت سفید خیلی کوسفند
کرد بصحبت و مجلس انجا نشسته بودند همه مردمانی از انجا و نجا ناکاه اسپیدی بدند شعر کرکی کما زانجا بجهانی

در هوا بجان سایه‌ی خود خنان آفتاب ۰ و آتشی فروشد بخار شراب آب ۰ پس خلاصه‌ی احوال آنکه روز دیگر آفتاب
حکایت خواجه امیر الدین گفت که برادرم مرحوم امیر محمد در حدود بیجه و بیرم ناکاه روان بزرگ در الیوان گرفتار
و برف عظیم می‌بارید و کاربر یشان بر نهج شد و ناکاه بسد قطع کردند و ایشان پیاده ماندند و هشت اسب محمد برادر
خواجه موسی گفت بیرخیز و خرجین زین اسب قلاوز کن و بر نفس و برو تا اسب تا کجا رسید بدو بر خود
و برادر امیر محمود نظر کرد دید بیشتر از خواجه موسی سواری دیگر هست سر پوش بر اسب سیاه که میرانید محمود گفت یاران
سواری دیگر بیش ما خواجه موسی برد و چیزی نمانده بود که بر و برخاسته و در دهنب ایشان رسانده بود آن سوار
سر بنه و همه می‌پندارند ایشان برا غنا بردند و تا در رسیدند آن سوار در او نادر شد و ناپدید شد و چون بیاران
و بیندگان شیخ قدس سره رسید ند دلها از هم بر کرد ند شیخ قدس سره تبسم فرمود و گفت برکت و کرامت شیخ را هدیه بود و قد
سفر رهبر این راه دی چیزست که ما را بیشتر بکاه شیخ را این نکته رهنما بوده ۰ شده ادر سر سر دو دلها
کرو زد ۰ در نسیم عالم الغیب هوای هوش بود حکایت سوم آنکه می‌گفت فرزند شیخ قدس الله سره استاد فرمود که
کیان کو هاری بایم پیش مولانا سراج الدین رفتم و بالبوکیان جمع کردیم و مولانا سراج الدین با مداد که ما را از دور دید
سفید دوه بکدانند چون او یار کردید و با برادیه با ورس رسیدیم گفتم یکدیکر بین عدا ایم که ما را از دور دید با ما کا
برفی بخت یاد بدان کوفت و ما در از میان حیران و سراسیمه شدیم و از هیچ طرفی راه نمی بردیم و کار بجائی رسید و امید
قطع کردیم و از اسب فرود آمدیم و اسبان را رها کردیم و ایمان بیاد دیم و چون نزدیک رسید که جان بسپاریم کفتیم
ای شیخ فرزی از برای خود آمده ایم حسبة الله سد دی بکن در میان از خدا که دین و آبان و هیچ چیزی نمی دیدیم تفکر کردیم
ناکاه در خیالی دیدیم احتیاط کردیم خود را در میانه دیه دیدیم در دیه رفتیم و خلاص شدیم سفر در چون اسد سر
جان یافته ایم ۰ در قضا ترس فقا آمن و امان یافته ایم حکایت مولانا العلم الذی زاحیه از دیار و ولایت کد از خود
خاجی را دیدیم که در زمان پادشاه موجود سلطانا تمر خلد ملکه طاب ثراه با جمعی دیکر بیاران دستوجه سفر حجاز شدیم جوزا در سر
شهر مرو نزول کرد شدیم در موضعی که سیاب دو مرحله از آبادانی دور بود و آنجه دیکر با سبب من بجوز سد ذلک
وجاعت رفقا بر قصد ما اجتماع کرده بودند و من امید سیاستم که اسب خوش شود و در عقب بر دم اسب بیشتر شد
چنانکه اسبان از نفس قطع سند و دوشا نرو زبون بکذشت و اسبا فتاده و من تنها در بیابانی بی مدد تنا
دوستانه ناچار خود شته دلدار امید بر کذه و از هجوم وحوش و اهل بجاهلیت و از هیبت راهی اسب بخانی نماند استهاا
شیخ قدس الله سره کردم و روی بمدد بوی آوردم و خلاصی جوئیدن با بخود نمی دیدم و آن شب هم شب چهارشنبه بود
وجود نا قابل خود دیدم دینه ملالت و فکر سر بر زنی سپه نهادم ناکاه مطالعه ستاهدن یاران شیخ قدس سره
کردم که پیاده می آمدند کفتم شاید یاران رها کرده اند و غنا را برده و کفتم ظاهر و در دست سیاه غصاص و
برنا را دیدم کفتم دلسته تر اغم خود و اینک اسب آوردم و از لحاظ مبارک باسب بخورم نظری کرد و عصای
برا سب بخشود و فکفت خود و اسب بخورید مرده مرده را دعا خیر جست خیا کفتم از خواستر او من چشم بکشادم
اسب دیدم کربا بود و می افتاد خود را فی الحال بر اسب آمدن اسب کریشیدم چون نظر بازپس کردم سپر
در کسوه منقوشه بر اسبی نشسته و اسبی دیکر در دست کرفته و من کفتم چیزی از اسب ما را نزدکرد و بر تنین بر خواهم

وان زین خود را بر اسب او انداختم زمان زمان آب بخورد مرا نیز دست کرفت و من بر اسب او نشستم و بسکفتم آن
بیرحمت مرا زود باسب بخورد مرا سیکنید و من اندیشه‌ی نمی‌کردم تا آخر روز هیچ نیافتیم بیرحمت و بیرحمت نمی‌دانستم کجا
یار هند کردم که محل احوالیا و کجا بیرحمان نشدند ناکاه روان دسیدیم و او هیچ نداده بیشتر می‌رفت نا راست مرا بسوی خود
بر کشت کردم بی‌دیکر بنشینیم کفت بخواهم آمد ند و ناکاه غایب شد نیم هیزم بود کفتن هیزم بود دیدیم خطه این
احوال الحاجی قیس ارد بیل و حاجی یاغما خان طبی یاران طبی بزاد بود سوالا شرف الدین حسین طبی تبریزی کفتند
افتاده بود ند تبی فرود ند بعد ازان در ان سفر بخواهم صعوبتی که بیشتر آبادی باشاق استاد از همت شیخ سکردم
شعر ای بسا کشتکان خسته دلبسته را ۰ روز رحمت خان بسیار بود از ان جمله خلوص و بیشتر ای بخطا
او خاست غلام ۰ در عموم رهنمای حالیا و خاصه خاص حکایت چون بر حضرت کرد دی کو بد که از بیر محمد از دوری
رحمه الله که نوئین از اردو بیلاق آمدند الحضرت شیخ قدس الله سره که بیاران و مریدان فرمود کریوش سیاه دولان ده مند بر خواه
و مرا کیوف و محالف فرمود اد استعانت بشیخ قدس الله سره بردم ناکاه شیخ را دیدم قدس سره که فرمود محمد تو کرن
بیرتوام و بیشتر بیشتر و چون وقت نماز دیکر آمد ما کرد آن نیامدم که وضو نداشتم و نماز دیکر ادا کردیم ناکاه شیخ را دید
فرمود محمد زیر توچه آبست بیرخیز و وضو بساز چون بکاه کردم شبه آبدیدم و وضو بساختم و بازکشتم ناکاه
نکاه کردم دو سوار دیدم که مرا برداشتند و میرفتند نظر کردم خود را در سنقر آباد دیدم سفر دناب و هوای
او خانه حیات در کوی مطالبا و خانات نجات حکایت دیکر امیر کوکه نویان از بهرا بهم شیخ قدس الله سره بسی در کوه
میرفتم بر تاریکی شب تار یکی هوا در آمد بیاران خاطر شدم و از زیر ظلمات بعضها فوق بعض بی فواشم سر بیرون
استماد از شیخ قدس الله سره کردم ناکاه شیخ را دیدم کبر در پیش آمد بر اسبی نشسته و از نور او آن هوا ایدکه
شده فرمود که راه اینست پیرا ثار او روان شدم شعر شبه تاریک ظلمتها فروغ ماه او یابد درین وادی
حیرتها دلیل راه او یابد حکایت پیره محمد زاوه کرمرودی کو بد از دیار ما بسوی آمدیم چون بنسا ۰ دو کان زدیم
رفیقان رها کرد ند و بر فتند من آن شب در کروان بازماندم ناکه دمنه بر خواست ظاهر کشتم و بنشستم و سر
را نو نهادم دیدا شیخ را قدس الله سره دیدم که فرمود بر هند تر برکرا زهرا ها زده و کس آمد زده دو کس را زده
عمو قیچ آمد نه چون نظر کردم دیدم که دو سوار اند و چو فی آمد ند و شب هراسم بود فرود ند شعر هر کجا کرسنه
در زاد بر راه اوست ۰ دست لطفش کاه و بیکه نای مردی میکند حکایت پیرجن میکوید دو نبکا زار دیلمی
آمدیم در کروه سرا بود نهاد بودم و دمه بر خواست من کرفتار شدم بیرجنید رسیدیم و صوفی ساختم کفتم شیخ
تو دانی نهاد م و فی کرم و مجازی قدس الله سره که بیامد بر اسبی سپید نشسته و از چپ
نظر در ناصیه یاران شیخ قدس سره آمد بیرخواستم و اهنان کردم و در بیش دویدیم و او تیز اسب می‌راند چون نظر
کردم خود را در سراوردیدم و شیخ قدس سره را نظر م عایت شد شعر یک نظر در دیخ ادمی کرد و مومیا بیشود
یک قدم دیو او می‌نه دیو می‌مرد حکایت پیره امیر الدین کرمرودی از پیره امیر شاه دو ایت کرد که شخصی بیاران
در سلطانیه بود دیری داشت دو زدی بیش آن بزاد خبر آورد ند که پیرنا ذ بایم در افتاد دید سر اسیر بیرون
دو بدیر یاد بکه میکرد یکفتا یا حاجی بود بدیدا الذی کفت چون ذ بایم در افتادم شخصی دست

یاوه و مرا دوهوا بگرفت گفتا و راست میگفت بلی گریستم تباسم افتاد و خدا را شکر کردم که آفرین باد بر دل آسوده و سیر یا خود
و حضرت شیخ قدس الله سره رسیده چون در زاویه منزل ما سر در آسمان دیدی و چشم امیر بر دوی بنا در شیخ دراماده
شفقه بزد و گفت الا ایزگ بود که مرد را دوهوا بگرفت **شعر** دوهوا چنان مرا نادست از تخمی کرفت جان ستد ایام هوس
عشق او در سر گرفت **حکایت** پس هم بنشاء گرم سرودی گوید فوتی از شخصی دیگر باد در دل میرفتم چون بیان کرد به
آغاز کردیم و از شیخ قدس الله سره مدد خواستیم تا کاه شخصی را دیدیم که پیاده در آن تاریکی و در پیش ما افتاده و ما از پی
و ما در دل امیر فتح تا ما را تا بدانی بدید بجرح از ولایت او در دل ما نیاید و چون حضرت شیخ قدس الله سره رسیدیم
مبارک بنا آن الحمد مرد دیگر نیست و بار دیگی در کریبی مرد بدید که یار حمت بر مسلمانان باد **شعر** راه سعید و دولت
وه راز بر اسیاب نجین دهر خواست ۰ سر چوتا را از زمین خاست ۰ دهر ای دوست با از سر خوان است **حکایت**
مولانا عبد الحمید سمکانی گوید روایت کردند که مولانا تاج الدین مراغی با جوانان وطا لبان بر اعه نشسته بودند
چون بکریه راسیدند رد مه برخواست و عالم تاریک شد چنانکه همه بایوس شدند ناکهان خود دیوار خانه
شود و پیم هلاک بودند مولانا تاج الدین همچنان بر اسب ایستاده و چشم بر هم نهاده بات ناکاه چشم باز کرد و
و گفت مترسید که شیخ ما قدس الله سره رسیدیم که ما را در پناه سیکرد همچنان بخت بگفتا و ما کر شدیم و ما
ظالم گشت و را میدا ستد و ایشان از بلا سلامت برفتند **بحد** که چه سردی بود و دوشو شو باز ارما کوم شد و ما
دوی او باز ارما **حکایت** پیره مراد کرم و دی گفت بر اسب بدل لیلی گفت فوتی بخدمت شیخ قدس الله سره رسیدم
چون بنواجه ردیبل رسیدیم در شاه گفته که تو در بنیاد دیلمت تا کاه بر ف و دمه سخت مرا بگرفت و بیم که تو
را مخلص نمیدیدم و بیاز نمیدیدم که تسلیم شوم تا کاه سوا بی دیدم بر اسب بوز نشسته که میاید و همراسب
نشاند و بیان نبد دروازه اردبیل رسیدیم چون بخدمت شیخ قدس الله سره رسیدیم علی الفور فرمود آن زمان
خوش بود که طالبان را بار میدادند تا بر اسب دیدی بنواید بیش از بردن تا بیاید **شعر** باده که
بکوی هوای یار شود ۰ بر اسب ذوق وصفا زود شه سوار شود **حکایت** پیره طالبین حجاز سطح نا تع
متر که گفت فوتی امیری از امرای پادشاه ابو سعید طاب ثراه بیاید دیلمت و بشرف لقای وی بستر شیخ قدس الله سره
رسید انکاه حکایت کرد که از ولایت طالبنه می آمدم در فصل زمستان چون بغوام رود لنبر رسیدم بادی
و دمه قوی برخاست چنانکه هوا بیخ نمیتوانست دید شد که ده یکر را بخ دیدیم بده آمدیم و طالبان بخت و تشنه
تا بخدمه رسید که چشمهای ما اندیدن سر اسب خود نیز قادر نبودند از صعوبت حال که از خود نومید کشتیم
با فاق نیم جان نعره بر آوردیم و مدد بشیخ قدس سره کردیم ناکاه آن بخا رسیاه از داه دور شد و آن
دمه منقطع کردید و آفتاب بخشان بر دمید و از آن مهلکه نجاة و ما حاضران یافتیم و بسلامت در آن رسیدیم
شعر ابتم فی برد صباح زمانه ایتر نور با آن سوی بر کا نور دور دوران ز عفران بر دوی خاک ۰ وچون
ایزان دولت مستخلص شدیم و در دست تر بیون میکردیم از کرمی عظیم در ما پیدا آمد نا زد ظلم آمد که
کاه از شیخ الثمار حیز بکنم شیخ از سطح نو نان دکرده سیکرد میخواهد بخواهد ایزان الثمار کردیم و بیرون آمدیم
بنا دیم نظر کردیم بر بر دیم که ما را بکا خبری بر بیچ نوکری نکنم با آن که از بهت نوکر بر فت و با آن ما نکه

دسته نان و کرده و کرم و طواست که آن خوار از ان بر و بخرد بنیز و بیچ جان یافتیم که خوار از شوربا آورده
و ناوکه دیم و از سر اعتقاد برا عتقاد دوا زدند بار ادت دهی بزاده آوردیم هم نان خانی و هم غذای جسمانی یافتیم
شعر نا برد رابید و منتای تو دایم آن مقصد مقصود که روی سوی هر آیم **حکایت** مولانا غرالدین یوسف
اندرودی کفت فوتی الحق حسن نامو کیه مریدی بود کار کرده از حضرت شیخ قدس الله سره مراجعت کرده بودیم
و بر دنی عظیم بود و ما در کریوه نیز میاندیم و دله عیدا نشیم و عیدا نشیم کمو آنیم و هر دو بیچر و عظیم راسیه
و سر کشته شدیم تا کاه بشیخ راقدس الله سره رسیدیم که در بیش آمد و ما را بواه راست دلالت کرد و آن
و هلاکت بر و دن آمد **شعر** اذا کان الدلیل علی الطریق ۰ تاما الدلیل علی الطریق **حکایت**
ملک الخلفا بیرم بدالدین کفت فوتی امیر جوبان از خراسان مراجعت کرده بود و ما بسیدیم و در کاه
بنکاه رفت و طاشتمور نیاب و خلیفه وی بود و طاشتمور نیز بشد و نوسز داده بود و طاشتمور بسوار
بود و بر قلعه کوهی بر شاخ بود نزدیک اسب می دوانید نا طاشتمور بجهد بدوانید و او وضع و غادر و طبع
کن اسب خدا نشه بود عنان اختیار ش از دست برفت و اسب و را بی اختیار او بر بود و بکر بر قلعه آن کوه بر د
که الفاظ نا دلمز کور تیر عیق بود که معتذر ما ساحت آن قاصر و عاجز بود قضا، الله طاشتمور با اسب از آن کریوه
شیر و فرو افتاد و در دیا نه در میانه از اسب جدا شد و اسب بجان بر زمین فتاد که قطعه قطعه شد و تمام مفاصل
از هم بکر خرد و متفرق شد و استخوانها بیتر خرد قطعها و تعضلات خرد کرد لیکن طاشتمور سلامت
بر زمین آمد و بر پا ایستاد و هیچ آسیبی و خللی در بعضی از اعضای او نرسید و سر بوی آورده نشد امیر جوبان
عظیم مشوش و ملول شد و چون تر دی بر فت و اسب دید و در دریای شیخ افتاد **فصل سیم** در کرامات
که از شیخ صفی الدین قدس الله سره ظهور آمدن است در نجاة و صلاح مردم از حبر و ارا مرفر و ارا عدا
حکایت حمد الله مینا الذی کر شیخ ما لازم ایام الله برکته داشت کفت که تاجر بود مشهور ارمنیه
هدایای نام و کفت مرا بر آن داشتند تا ز اک عدا فی بود که بیم سر بود و با ایشان قصد حرب کردند فرصت
میطلبید ند که مرا بقر آن رسد من کی بودم با ایشان صلاح کردیم که ایشان صلاح ما نمو ایشان فرصت قتال
نیافتند و من از دو کرد فرا غ ال ان بود تو صد هزار نحوذ کرم و عطا نه در دیه نوذ از و کایت رود آورم
داشتم چون مرا بخانم طریق بدیدند فرصت طلبیدند که در راه بر من ظفر یابند و قتل آرند چون مزه دیه بیرسیدم
دسیر بحضرت شیخ قدس الله سره بیوستم و دیم منع از استعانت امداد شیخ طلبیدم آن الحاح دیدند
که اندوه و حلت و سیر سفر را فراموش کرده ناکاه فرجی غلبه از اتراک بخا رسید ند چون نکاه کردم قاصدان
خود را دیدیم ایشان دیدم که هند کرفتن و کشتن سر کرد ند شخص مقام من کردند **شعر** در خانه خود
و بلا افتاد ۰ از من نظر چون بر نیا فتند بیدادم ۰ و من خانه صوفی در دیش از مریدان شیخ قدس سره فرود آمده
بودم غایت پسندیده کرد بر کرخانه دکر نشد نخواجه خانه کفتم مرا چنان کن کفتند چاله بتر از بنا دم و چاله
بیرون کرفتن تر بود در انجا نه شوری بود که جلب و محشر که جمع مزد دان شود بنی کجید نا بیاید دان شوند کفتم
و سر شوید بدام بر نهادند و شوربا چنان کو جلب بود که سر شود و همو اینی است که سر بنا نم بود و هر چیزی

مقدار چهار یا پنج هزار دینار زر در دامنها و کنجها می درشود ندانستم از کجا می شود با لنگر و ره ها کردم و بجای خود آمدم و دانستم که مرغزار نیکو کردم و ورا نخانه بود بدانجا عزیمت فاصد ان نمودم آمد ند و انجا بنوکرم ابکر فتند و مرکز بنزد من و فضل خود جزیم کردم **شعر**

ما بالذکم فما الاذاه حتی فوادی فی غشاء منزل ، فریاد بشیخ قدس سره کردم و استعانت بوی آوردم الی یا مسلمون و سر شور دا بیای بطرف دیگر انداختند و مرد دیشان ظن بردم و ایشان از کرامات شیخ قدس سره را بخود و بجون محض بیاد کردند و مرا بدیدند بیرون نفتند و آن خرجین زر را بنزد من آوردند و بگرفتم و بگشادم نادم **شعر** در دنیا حایت لطفش ، هر که آمد انجا بافت و فخات ، و انان تو کرد لبجام صفاش یافت اندیشها **حکایت** حواجه نظام الدین حواجه اردبیلی گفت فوبتی از قزاباغ آمدم بودم و زخمی عظیم یافته و بر زمین مستولی شده و تنها خفته بر تخت داشتم و الزام مرجع بشیخ قدس سره فرستادم از دستگاه بنم خود و شیخ فخر دین سره چیزی فرستاد بانان استفتا کنم شیخ قدس سره نوشت بعون الله تعالی بفرستاده بجون از تمام نماز کردم در رو دکان تبکلی از مزدیاران شد و صحت تمام یافتم **شعر** در نفاخانه نوا الدوانی راهها می در بنم بکشادست شربت دردها آماده ، تا که دولت خدا کرا دادست **حکایت** بیرمحمد بن امیر علیشاه رحمه الله گفت که تجارت بهندوستان بودم انجا کافرانی هندو خبیثی بر بادی مرا زندان سر آنجا بر لعبت بخانه صاحب فی انش شدم و زخمت منادی شد و مجون بزنند مجون بزنشستم و سه ماه در زشت و عرض بر آمد و زبی درد نم نگذشت که مدد و استغاثت بشیخ قدس سره کردم و شیخ را دیده بودم لیکن بصورت آوازه جهانگیر تر شنیده بودم سه بار مدد از شیخ قدس سره خواستم تا که دیگ که شیخ بر پوش در آمد که آثار نور الهی از ناصیت او بخشان بود و تمام حلیه طلعت مبارک شیخ قدس سره باز کرد و گفت چه میخواهی بزنشکایت مرض و زحمت شکم کردم گفت چون در و بنا زار هائی گفت در کیخ خود ناخانا بانجا مرا باد آمدن نیز گفت دست بار دست فرود آتشم دو مجبر یکی زرد و یکی سیاه آورد و هر کف دست مرا بخت و فرمود که دو دانک از مجو زنجالی دو دانک آنجو ردم و بنیک رو نقلا می داشتم بوی کنجا بترد بنا ربوی داد و گفت النفای تمام کرجون نام زدشیند و بر فت و دیگر بند یم تعنی از انجو ردم شفای کلی یافتم و مجون فخر نجالی که یک سال و نیم سطون بود و مردی دیگر که یازده ماه مسطون بود ان دارو بهر یک قلمه بخدادم ایشان زمن شفا یافتند **شعر** دارو و درمان زدوا النفای لطف اوست ، نیش را دان کز لطافتها نوش دارو میچشید ، **حکایت** ملت مدید چون بار دیل آمدم بیقین معلوم کردم بعینه که آن شیخ بود فقد سره که آن دارو بمن داد **حکایت** بره احمد بن نجی کرمرودی گفت که میان محمد حسان عم من محمد زکیان رأسعب کرده اند و سلسله در بای کوفتی خانه مجبور کرده اند و موکلان نصب کرده احراست وی کشده و الجی نحصر لبر بجوانان باین کار بپا و در دنا اتفاق کرده اند که بامداد بر سر ون آرند مخالفت و امر کرده محمد زکیان جون دیدکه بهیچ خلاص نمی یابد بشیخ جاندی رخلاص بیاد آخود گفت که غیر از استعانت و استغاثت بشیخ قدس سره چاره نمی یابد **شعر** چاره بجان غیر ز نهادن ازان درگاه نیست ، تا بلطف رحمت فریاد کسی نرسد ، پس در و ب استغاثت بشیخ قدس آورد و او را بشیخ گرد و رخانه در خواب شیخ را قدس سره دید که بوی فرمود هیچ نترسید مگر بدست شما بان نخواهد کرد بهم در بن شب بن بام آواز کند و ندان و سلسله را بای کشان شود و دو را فتد بر بخیر و بیگانه ای

که مرد حرامزاده بخواب باستند دیر و مجنون کیان جون از خواب در آمد در بن فکر و تامل جواب ان نمیگرفت که مرغزار تا صبح و در هر ورقه غرق ماند و از هر کونه انکار فکر نمند تا تا که بانش از بر کشادن مرغ صبح دیام آواز مرغ شنید که بران بام او از کرد تکاه کرد بدیا که ، نخبر بشر از بای کشاده و دانها در خواست در ها کشاده دید و در نجها آن خادمان بخواب بسته لا انجا بسلامت بخانه خود دید به بر بنوی و فت **شعر** از آنها صافی آمر مجرمها ، فتح خیم الظلام الضاع ، یا مداد مان محمد حسان بخرم خلافت و بر خواست نخبر دیا فتاده و دا کشاده و او در حجره و دیام و دیوار نخانه نکرده مسجب شده که جون از بام و روز کبخت امکان نبود از بلندی مخضر و دیوار نشکافته اند و حراس بر در مخیم در بخارستری هست و میان محمد حسان و برادر محمد زکیان عمر زکیان که بدیر احمد بن کدا و ای بر تخراست دو سنی و محاوی و بر بخ محمد حسان کبی عمر زکیان فرستاد که ازین خانه ای برادر شما چیزی ستجیاید از کیفیت رفتن او خلاص او و مرا از بند باز تراع و نصب بر خواستم و هر چه انموا د طاوت کرد و میا بود بتوت بدکردم و بدل اخلاص تمام بیش آوردم اما مجنون اهم که بیانم که کیفیت استخلاص و خلاص چکونه بود عمر زکیان بیرا در خود محمد زکیان فرستاد و استعلام خود او کاهی احوال خواب که شیخ را قدس سره دیده و نویسانک مرغ و کشادن در بها سلاسل و زنجیر از پای افتادن داده و بر خواستن او و در کشاده دیدن شرح و بط از کفت عمر زکیان کیفیت حال و خبر محمد حسان رسانید محمد حسان آن کفت خلاص کرده شیخ را قدس سره شود کردن و خبری شوان کفتن و بر خواست و بقدم اعتداد و استعفا بیش محمد زکیان آمد و عذر ما سخ جوا آن عداوت الیا آنبر خواست و این سخن تمام نیافت و در دل و عصیده خلق قواعد عقاید بر عفا این تحکم ترشد **شعر** کدام دستا بید بی بامن مدد سن کسی کیشد که بر دو اد و در بی نکشاد ، کدام در انجا بد و توجه کرد که کار اسیدم مراد انتماد **حکایت** اجی امیر علی کشر فی ملازمت حضرت شیخ صدر الدین ادام الله برکته دا بد کفت که کاه پادشاه ابو سعید طاب ثراه هنوز بر تخت نشسته بود و بدرش سلطان محمد بخت بود من در سرای پادشاه خراسان بودم و ابو سعید در ماندندان بود پنز وای افرانی بقصد من کرد ند که او سلطان محمد کسی فرستاده است بجهی او را بترتیبی عبر کرده که قصد قتل من کرد و الجی که فرستاده بجون من فرستاد بجون من اجبر بند که الجی بر سر بهیچ ملازمی نیدانستم و در خال خود فرو ماندم و در بن دریا نکه بی بناه بشیخ قدس الله سره بردم و بنا چار بپیش آن کفتم شوم که فتنه ام خلاف بر بند و توجه بادشاه ابو سعید مصلحت در دراه که میرفتم الجی را دیدم که بکرفتن من می آمد همچنان بناه بشیخ بردم میرفتم مرا و ادار بند بر و او مرا بند بد **شعر** در بردهٔ عصمت بن بر فتم ، از دیده و دست حادثان نهاک ، انهمه بکر بکلبه شیخ و او بنا آبادرفت و من کرکان فتم او ماه رمضان بود و اصحاب و دوستان بلاد از جمع و مراد عوت سور خانه میکردند که قضا رجم کرده بود نه من و نه کسان بر بقیه یا رو دی خرابی فتم و بر انجا حال خود فرو فتنه نشسته بودم و بعینی مردم بخیر من بودند و مقدار الفا الجو در سپاسی که ناکاه شیخ را در دیدم جامه سز و بوشیده و میان علف شوره که در اطراق یا رو بلند بر آمدن بود که سپید اشد **شعر** کوبی بخضه ام سر آمد کان صبح امید من بر آمد ، من از انجا خود را بجو در انداختم و در بعضه او روان شدم جنانکه آن مردم همه نوهم جنون من کردند تا که شیخ قدس سره را کرد یاد فرمود و تشویش مکن جرا می ترسی

دماغ تو خراب شده بود و میدانی که انجمت تمامت معلوم کنم تو باصلاح دماغ مشغول نشوی شعر توشه آنروز کز بوی نعمت او ... راحت روح و صحت جانست ... جدا الله از دولت دیدار و جوینده و دای خویشان الله آنرا دیدار دانست حکایت خواجه عبدالله گفت که پیوسته خواجه جامه را بر اندیل کهنه بدل نادانکانا می بود و او را بسیری ابوهیثم اجیثم ابوهیثم را بخی بسیار میخواست شیخ بزرگوار بدو هیچ نداد عاقبت بگذشت و هیچ نماند بیرون بدل الکتاب او را گفت پسر را بخدمت شیخ برقدس الله سره تا شیخ دعائی در کار وی کند لکتاب او را گفت او را بخدمت شیخ فرستاد و شیخ او را بخدمت بپذیرفت و او را کاری فرمود که بجای آورد و مدتی بر آن بگذشت و او هیچ نیافت و بسیار بگریست و بشیخ آمد و شکایت کرد شیخ گفت ما الله دون رفیق و از بیرون جماعت جنبش صدا باز ساعتی سر بیالا بر آورد و گفت بیرون رو و خبر بیار رفت و باز آمد و گفت بیرون کسی و هیچ غار نیست و ما را چنین نمود که گویند و گفت چون نظر ما بر کسی بود آمد آن معنی از دل ما ببرد و نیز رفت و ما را با برادری آن لشکر یکی شخصی را دید گفت بیرون رو دیدم و لاجرم شکایت چنین بجمع صلبه شیخ را قدس سره یاد کرد گفت ناصبه اشرب بود و خبیث بود و گفت که قصد ما زد و فلان کوی بدین شغل خبیث کرد دست بتیر نبرم شعر ورد کار آنست دل سوز خوف و جان دنیای بر نفع آبدارت سید هدایات حکایت بیرحسن کوید که روزی بخانقاه شیخ قدس سره بودم خواستم تا بدیوار طارمی بر شوم و در را بحیلتی باز کنم تا مردم بیرون روند و مرا نبینند و بخانقاه شیخ باز آیند و بخلوت خویش روم و بنشینم و بخدمت شیخ نرو

تا دست بوسی دهم شیخ قدس سره نظر فرمود و دستم بگرفت و دست مبارک دستم بگرفت و دست در دست
در دهان آن نشان سوختگی از دستم برفت عظیم شاد شدم و از سر این شادی خانه شد چون تا هیچ وقت
در خاطرم نگذشت چه بودی که شیخ از برای مرتبه سیم بلاد و مزرعه میرستاد و بعد از شاهزاده که آمد
بلاد و مزرعه آورده گفت شیخ فرمود اگر خواهی باد و دستی بخور و باستانبن بلاد بدهد دستی دانستم عظیم بجوع
از وی امید بلاد بودیم و خنده کنان شده بود که طعام و شربت بخورده بود و امید حیات بریده من آن بلاد و بیش از دو درم
دکتم شیخ فرستاده است بخور تا صحت یابی گفته ام تا این نیست دانه در دهان نبه دو سه دانه در دهان او نهادم بجوانه
گفت بشتر باید بادم بخورد گفت نفقه بزرگتر کن بجای آورم در حال بازنشست و آن کاسه بلاد و را باز بخورد
و صحت یافت شعر نایاب سعادت یابی مجو میسر بیت این گدا را شفای او بوی حیات میدهد حکایت اوام الله برکته
گفت جد نامی در دیه اردقان سر او هست که زبان او لال شده بود و مجال نطق و تکلم منقطع شده بحضرت شیخ
قدس الله سره رسید شیخ استادن فرمود که حید رحمکو و حید رد زبان گشاده شد و در حضرت شیخ بدین زبان
گفتن گرفت خواندن و مخاطبه بود و با واقعه بر شیخ عرضه کردی زبان تجاری و گویا بودی و چون خواستی که با
اجنبی مشغول شود زبان بسته بودی و مجال انطلاق نیافتی شعر کل الوری یجمعها فضلک انا الحقوق حتی لکاد یطلق
الأعجام حکایت پس چنده روادی نقل کند برادر من محمد رام مرنی بود سخت و بیمار حضرت شیخ قدس الله سره
بردم شیخ قدس سره آب دادند مبارک در دهان او کرد حال بحسن یافت و خوش شد و هیچ مرضی در وی نماند
او ماند شعر آن خسته بیمار بجان یافت نجات ما آن آب حیات بخشت صحت و آب حیات حکایت هام ملک الادبا
گفت در وقتی که یوسف بکار اکه یکی از امرا بود با برادران و متعلقان در سلطانیه منیاسکنده بود زد خود را
او لا و اولا و انجا شیخ قدس الله سره آورده و در حضرت شیخ او محتشم بنده و من سه ماه ضعف و مرض کشیده
بودم و خیر نکشته و قاقا نخانه بیاد ارد رفتن ندانستم تا که شیخ قدس الله سره بطلب من فرستاد و من از
سر عجز نمیتوانستم حضرت شیخ رفتن و از سر بیطاقتی چنان استعفا میکردم و ایشان نمیدانستند که مرا چه حال که
امکان دارد بیاطاقت باشد از سر اضطرار بخواستم و چون بدست کرمی و آهسته آهسته می آمدم با حضرت شیخ
قدس سره رسیدم فرمود طالبی دوانده شود بر دست بیاورد بران من فرود آورده دوانده چون هیچ طالبی نبود
روان کردم تا مرد بعد صدیق دیگر بیاورد فرستاد بران من فرود آورده دوانده چون هیچ طالبی نبود
گمان بردم طالبی که فرو نیامد بر جهت بیاسفگردم و از شیخ قدس سره شنیدم هر بیکویی برد نظر کردم همچنان
او نمیتواند آن بلند و قدم دیگر بر نمیتواند نهاد سر عجز بخاک نهاد و در دم بازآورد و در دم بازآواز
شیخ قدس سره شنیدم که گفت تو امیکویی برو و باز مکرد بازان نگاه کردم هیچ کس را ندیدم دیگر باره دوی با
آورد و در دم بخنده فرو رفتم دیگر بیاده بازان سر عجز و اضطرار فرو نهاد سفر کردم گاه گاه دستی بسته من نهاده در دم
من نصیب سفر دیگر بیاید و با راه کرد و گفت تو بیکویی برو و باز مکرد و دست بر بسته من نهاده در دم
باراه را دو فوت برآمد بیاید چنانکه هزار خواستم کردن نه برو و در آمدن نظر کردم همچنان بیاده دیگر

وهیبتی بر من نشست و از بیم آن روی براه آوردم و بخیر گذشتم السید یحتاج الیل یرفق خانان برجاوه منازل
چند بگذشتم و بضرورتی باز گشتم بهرفتم تا آنکه خبر دادند بره لیز دیم و بیرون آمدم صومعه ساخته بودند آن صومعه رفتم
و بر سیدم که از چه حاجت گفته بره لیز بیست هنوز نماز عصر نبود و من حاجتی از دیلمیر و نداشتم و آمدم و چون
بخود نظر کردم هیچ اثر مرضی و مخافت و سنگی در من نبود و بکلی حالی حاضر یافته بودم و آن بیماری ضعف
بضعف و قوت تبدیل شد شعر دست تعیین در حضرت کبریا ایزد الشفا روح بخشی کرد از نو این نیا و را
آن میر بلیغ کرمی در بیشتر آورد و شیخ قدس الله سره الحاکرم دیگر و زنطاینه رفتم و امیر مرحوم جویان طالب شاه
بر صلابت شیخ قدس سره بامن از اولاد و اتباع یوسف بوکا مکتوب فرستاده بود و دی باز کردیم شعر یا ای این
سیل از سیار بها رهد آیت ست و لایت دار او خود نه دست ساقی طفر خورده شربت شربی جوشانیا را و
حکایت مولانا شمس الدین بزاقی بوزنطانی منقول القول فیوزنی در روایت کرد که او گفت در سنه ای که اوزبک پادشاه
عادل اوزبک طایفه خروج کرده بود و ناگاه آوازه که آمد مردم ایران زمین مجموع خایف بودند و متوهم
گرفتگری این نکوتر و ایمن آورده بود که اگر سلطان اوزبک کفار دین ملت در آیند و طایفه دیگر
سلطان آن خراب کنند شیخ در واقعه شیخ قدس الله سره دیدم که در لشکرگاه پادشاه اوزبک حاضر شدم
خبر بوی بردند که شیخ آمد او زبک بیرون آمد و بی تحوا شی کرد تا در شیخ قدس سره کند شیخ این خطا خبر
او میزد بجا آنکه سر بدید بی که کرد بی از کلاه و بی بر آسمان پادشاه او زبک از اخبار و بی گردانید و گفت
ملاذ بر و نیز فتحی و از اقبال با ز آمدم از اقبال با ز آمدم از اقبال با سولا الجم الذین سلیمان گفتم سولا الجم الذین
سلیمان رحمه الله گفت الحمد لله که شیخ شرو کار تر ملت بکرد اینده هنوز بیم دور نگذشته بود خبر آمد که پادشاه
او زبک بگریخت و تا از بیرفت و آن ملت از شر لشکر کفار او این خلاص شدند شعر قوت دین را چنین تأیید
خوش راست ملک و ملت چنین باز و خواست حکایت ادیب بهرهم گلوزانی روایت کرد از خادم
الدین یاموکه نوکر چوبانیان بود کرد ران زمان که پادشاه ابوسعید طاب ثراه جوبخین را بر سالت فرستاد آن سادات
بوقت حضرت شیخ قدس الله سره آورد و استغاثت خواست و روانه شدن حضور فرمان آن رسید که تا مدام
گذاردن نکنند که او را خوش نیاید مفرمود که بر احسن وجه عظیم خایف بودند و ما بوسعید
مدد و شیخ قدس الله سره آورد و استمداد کرد از شیخ که عزیمت حضور و ما بهرام دوم روز فرستادند
و او را احترام الاصر و اندر بیرون آوردن و خواتین عظام کردند و باز او کرد ند و ما را بکرد ند و ما بوسعید
و حضرت شیخ قدس سره رسید شیخ بوکه کفت بهران جبست رسیدی شعر هر از دلی که عنایت طلبد از و
خلاص دهد ز تنگنای حوادث حکایت بوکا بن العابد بعد الذین بوسف انداز روی گفت در
روزی که هنوز بحضرت شیخ قدس الله سره نرسیده بودم و خواهان و بحضرتی می بودم که بحضرت او رسیم
و شرف تربیت یابم امانوز دیم تا بع الذین بعد الله طاعته دستاجی و مرضی بر دست که هر اطبا از
علاج آن عاجز بودند و علاج بذیر نبود و از این سبب غظیم خاطر بر لیشان بودم شبی در واقعه شیخ
قدس الله سره دیدم که بر خطا بعضی فرمود می که من شنوم که سر بنگ می تراشی فرمود می آنت شراسیده عجز

دو صیادم و او بدست مبارک خود میکرد و میگفت یکی تحت سر بدار اشارت شیخ اکوش صیاد شیخ و موی مبارک سر شیخ
انگاه اشارت میفرمود کی بیاد موی تو بریده میکنم کاری بتدبیر سهلست و تاج الدین برد او که ظاهر شده دارد یا بسته که
بیرکت دست مبارک شیخ آن ظاهر شده از و زایل شود و دیر نشود شیخ قدس سره بدست مبارک موی از سر تاج الدین بریده مبدا
در روز آن ظاهر شده از تاج الدین زایل شد و صحت کلی حاصل شد و بعضی گویند هر گز آن ظاهر شده نبوده است شعر
از شه طلب اندوه و هم قدس سره ی شفاء تمام دل بخود خوش شاد شده ۰ و در بیابان نشو نمی و نمای حیات
همراه کرد شبانی نصفا بنام او ده حکایت بر عجائب نقل کنند مرا دختری بود لال و کر هر دو یکدیگر شنید ندانی یکی
باطل شاد بود و هفت سال بر آمد که هیچ کلمه از و کسی نشنید و از کسی نشنید تا روزی شیخ را قدس الله سره
سره فتوحش بود و حاضر بودم مرمت با فهم گفتم شیخ سر بوسید و دعا کرد و دعا کرد ام که لال و کر است حبه لله
شیخ دعائی فرماید تا شفا یابد شیخ قدس سره دعا کرد چون دعا کرد شفا یافت باب سیم
در کرامات کی از نظر لطف معنوی شیخ صفی الدین قدس الله سره ظاهر شده است مشتمل بر سه فصل فصل اول
در نظر لطف بحضرت او قدس سره حکایت شیخ صدر الملة والدین ادام الله برکته فرمود کی شیخ قدس سره رهسپار کاریز
بود از ریقا نور سیدند و حالت بسط و ذوق و قدیدی بنات در دهان سبارک داشتند تا فاتر لذیذ بخورام
اظهار اجابتی کردند و عاد رکوه و معجزا فاده بود بدست از حضور رسیده مطالعه العبور بران بود حاضر بود شیخ قدس سره
قدیدی بنات لذیذ دهان مبارک بیرون نگرفت و در دهان خضر بنهاد حال حاضر بگرید و شوری در وی پیدا شد شعر
و منجمل الایام ارزاق اهلها تمتع فیها سهما رو قوم ۰ فهم سهما و الناس بعد ۰ و منهم ایام و الستاذة
تخوم ۰ حاصل آمد از ذکر آن بنات خضر را سر مایه آب حیات ۰ و کشف بروی ظاهر شد کی در جهان مطالعه
مبکر و دو فهم و ریاضت بجائی نرسد هر چه کسی بجهد اسی بر فتی و بحسبان سد کی چون در حضرت اسکندری هر اقوت نیست
کی امکان مطالعه صحیح آن و بنا شتی بران مبنی گردد کی مبزه بی و بر دوی آب میکند شیخ جانا کی سم
اسپ ایمن شمش لنگ شدی و کاهلبودی کی بطریق کودکان بر نی سوار میشدی و از کوه و دره بدره
سر قتی شعر مرغان هوای تو جو یرو از کند ۰ چون باز دست شاه بر و از کند ۰ بعد از ان کار
با لا گرفت و معامله طالبی و مرتبه بزرگ یافته و در طرف شام غلبه و از دحام تمام و قبول قوی یافت
و از جمله خلفا و صاحب ترتیب شد و در رسالت کی تالیف کتاب و بعد از ان بشرف حضور شیخ صدر الدین
ادام الله برکته آمد شعر دایه تربیتش زنقه مرغ چو کند ۰ پر سرقاف طالبی هم سر عنقا کند حکایت
ادام الله برکته فرمود کی صاحب المقامات پیر یوسف کاوذی رحمة الله علیه مردی بود کامل و طالبی و در
اشراق و در و ای متبحر قی بر دوام داشت و طالب مرتبتی مبکرد و صحرای این سودای بسیر بود و در ان
دیار کسی نبود تا لسان او بحمد نغلد زده و داد بشر او رفت و بلد چندی ملازمت او عزم کار شراز او
بی گشود لیکن چون زیارت شیخ کبیر شد بود کشش بر شد بود و نشنگی طلب در وجود او آتش در زاد و بر
تا در وا قصد دید کی عصائی از آسمان فرود می آمد و در دست او می آمد و بر سر عصا کوبی بود و دی
و در از کوهی سودا حمائی بر نشسته و از هر سو ر اخی چندین نوع از انواع ریبون فرا آمد و بر پیر یوسف

آن عصا را از بر آسمان ملائکه اخبار از عصا آوازی می آمد کی انچ مطلوب تست بشر شیخ قدس سره گرد انچا رو پیش حاصله
وی شعر کو هر کام دلت اندر دل طلب ۰ مخمر کنج جو آنست انجا طلب ۰ پیر یوسف رحمه الله قدم طلب در
نهاد و از انجا متوجه کعبه مطلوب شد و غریب حضرت شیخ قدس سره گردد و در آن وقت شیخ قدس سره او بدرود
کلوزان داشت پیر یوسف بیامد و بدان داد و بگرفت و آمد انقاقا در آن ساعت شیخ در آن بیرون نشیمن
یوسف را رحمه الله اکرام نمود پرسش در حق یوسف بود بنا نوا لفت خود از زاویه بیرون آمد و هوس شیخ زاد و هم
حال الدین علی رحمة الله علیه کرد و انقاق شد شیخ قدس سره در حق او بگذرد فرمود کی پیر یوسف را چون آن حال بود
گفته بر فت فرمود کی علی الفور در عقب او کسی بر وه و او را بازآورد و فرمود کی بطبع نیا بد بحضرت ما آید شعر
بر اند چون ترد یک رسید خبری بچرب کرد و هی جنبانید پیر یوسف چون زه بر دید بیا فتند کی مطلب او را مده است
نا بازگرد بد چون بحضرت شیخ قدس سره رسید و دست بسیی دست شیخ نهاد و شیخ دست او بگرفت و بحضرت
او کشید بی حالی از و فخته بود در آمد بحضور شیخ در بود شد و بر آن اشارة اکتفا و استاده بوشید
کی کل سند شعر ذره نجه سنگ دارد با وزن کوه قافی ۰ فوز سها چه باشد نا باستاذ نالی ۰ این شیخ قدس
بنظر لکشای مجرد نای نظر فرمود و بکلمات مخصوص شد منکاه انوار لکی بگشود و انچ مطلوب مقصود
او بود بوی نمود و در حال بوی سکینت شد چنانکی بحضرت شیخ افتاد و سر در پای شیخ افتاد و سر قدم
شیخ نهاد شعر دولت ار روی نمود بکام ماست چون انچ چشم زدو آنچ بیا فتم ۰ تو بکردی قلبین نکرفت چیزی
از انجا خانه رفت اهل و عیال خود و غریبان را و ما کردان را دیدی کی حال و ذکر هر کدام بود و هر کدام انجا
رفتی و صاحب مقامی و معامله شد حال بود این معتبر کردند کی بعضی مردم از کلوان او ذکر بهم شنیده
شعر چون بود آفتابی از منظری بتابد ۰ هر ذره در هوا بتر دد رقص و شور آید ۰ چون خود بود رهنما
خلعت کجا بابد آن جا خانه را کدبوی نیز شود نور آید حکایت داشت بر کت فرمود کی شیخ قدس سره بار بان
خلعت رفت و انجا کار و بار ظاهر بر او شیخ است کی شیخ را خانه خود فرو آمدند و اکر شیخ خانه کلوان
نزول میفرمود در میان او و دیگران سبب شر و فتنه میشد و شیخ مرور بدید شاکر بخضرت میبود
صاحبش را بها الدین کار کفته بوی و مردی بود دین کر بیشتر از دنیا خالی بود و دنیای تمیش حال
بود فرمود تا او را بیرون کنند و کفتند ای بها الدین کار بخانه تو او فرمایند بها الدین کار بنی سر
دیخانه رو بدید کفت شعر ان خانه کان بود دار کی بیافت ۰ و ایکان فرد او بنا نیافت ۰ و ندانی
کلیم را کی بتر و شیخ قدس سره خبر بود انجا نشست بها الدین کار بخلاء رفت و خانه را خالی کفت
کی تخم بری نان و کوشت و عسل حالی از بها الدین بیشتر شیخ آورد شیخ از سر بسط فرمود تا او را بیرون
و بلد بظر بها الدین کار از نظر لطفی فرمود و بطرد و بلکه دعا کرد انجا بود بطلب او را کرد در حال بیرون آمد
ای حال آن مرد بیشتر کرد بوی بر خود بصری دیکر بوی نیم حلا لتر کفته مر بیرون آن نیم و هر دو را حال شد شعر
آفتاب بر نوی بر بنا کند کشتا بان اجزای خاک تا کو کبها بی نسعادت دست و اد بر های جان ما کرد زد

انکه بعد از رحلت شیخ قدس سره الشریف بشوریتی و سودای در سر افتاد که طاقت آن نداشت و ورد زبان او گشت و کلوه بکوه میرود و بیابانها را میپیماید و میل آمد بخدمت شیخ رسید و گفت شیخ از نظر بیرون کرده مریدان نسبت بدو کرده‌اند شیخ فرمود که دیوانه شوی گفت از بیم جان شوریده شده‌ام و التماس دارم که بسخن خاطر مرا بدست آری و بدعوات خیر یاد کنی فرمود ان الذین یستبدون ان یخشوا الا یسخر منهم شعر سنائی صفاهی سدهم زجیره هم زداست ۰ بشنو اگر عاقلی هر دو جهان پر صداست ۰ دراهل این زمانه طاعتوهم آوازند ۰ دیوانه اجرای خاک نابدان زیباست ۰ حکایت امیر ملکشاه شرف حجابی در حضور او ایام الله بر کنار کفت کیست پادشاه سعید بهاء الحق والدین واخاطم ملکت مخدوم شیخ قدس الله سره رسیدیم و شرف حضور قدس سره دریافتیم و نواد کان موجوم احجوبه طالب زاده غایبه حاضر بودند و من طفل بودم و در میان ایشان شیخ قدس سره ایشان را نظر عزیز فرمود و بشوخی خواند و ببوسه بر سینا فی مرا داد و پیشانی پادشاه بزرگ بکرامت ایزد طفل بایکوتکا. دلکه ایشان عضد ایشان پادشاه نشانی و سوکات سیر انشی را نظر داد و انعام شعر از خان بیرون بخت جوانی اندیزد بوات که هریم کامرانی فتم حکایت دوام الله برکته گفت کرم جوهم امیر جنید جاندر بیرون فرزند بخود را پیش شیخ حسن را بحضور طفولیت با او شمول کرد بنایت مطاق او داشت خضرت شیخ قدس الله سره فرمود و گفت این فرزند طغرا را بردامن مبارک شیخ انداز و بگو از خدا که این طغرا را بقبول کرد تا شیخ را امیر جنید التماس نماید که شیخ از برای خدا این طغرا را قبول کند شیخ فرمود قبولت و گفت شیخ نشانی بر طغرا فرمایند کرد و شیخ قدس سره دست مبارک خود را آن دو زانو شیخ حسن رفت دیگر دو فرزند شیخ قدس سره و خانه بود و

دهر یکرا یکدیگر دعبا از نفرمود دیوی چیزی بدهید بجهد از نه دهم و حاضر بوی داد ان که ترجیح نتوان کرد و جدا
صحت و بیان کرد که آن فرمانده گفت شیخ کسی را با مرغ پرست نا اینها را بخانه رس برسانند تا عیال
و اطفالم بسیر بخورند باشد نفرمود نا مجموع را بشرط نزا و بردند و او باقی عمر از اثاث آن تمتعی شد و دیگر
زیادتی نکرد شعر دون نخی سب قدیم دونی ستر و زان بر دبی نا نیز قدیم دهها و واجب شد
آن همه بر سر او سایه فکند حکایت مولانا اعز الدین روایت میکند از پدر اجل مسترشی کرمانی رحمه الله
که شیخ قدس سره رفتیم بزیارت شیخ الصحاعت طاب ثراه بلطف بسیار فرمود بعد از ان فقیه محمد گفت شیخ
یعنی درویشان و مریدان وی بسیار کان هستند که محبت شیخ نمیتوانند آمد شیخ از برای ایشان
تبرکی باید فرستاد نفرمود که از برای ایشان تبرکی بر یکچشمهای کوه بنا شده و کوه نمیتوانند شد
شعر بوده ادوی شفا بیمار نا بخیابان که نیمه سر مخز عیسی داده چون رفتیم کردیم بدیدار که جمعی
از بیرون و درویشان و سریوشیده کان نیامده بهتر بن خلیفه محمد بود کار آمد بود و صاحب دل و وقت
چنانکه مریوشیدگان بنزخلوتی دیگر میکردند گفتند که شما چشم کور را شیم بنا شده و کوه تبرکی باشیم نتوانیم
شعر ز انجا که عشق میناز دیچیز نیوبی رسید چشمهای کودیدید و کوشهای کرشنید حکایت خواجه امام
گفت که امیر علی سعرخی گفت دهها شخص موثوق بن بیم شنیدم که شیخ قدس سره با استاد بود و گفت
که ابتدای شیخ زاهد بود قدس سره صحبت علی بدکیه بر اند نزد دست شیخ حوران و را میدیدند عیال شدیکرد
و ان کیسه زر از آنه ستاده میشدند از دست شیخ میگرفت و میکیسه بدست گماشتهای خود میداد
شیخ قدس سره رسید بدیشیخ در باغ استاده و بره خلیفه و بر استخوان پیش استاده چون شیخ قدس سره
فرمود امیر علی آن ماجرا که دیدها شیخ دیدی گوی که تم کدام واقعه فرمود اکه گمان نمیکنم که دیدم
او بسیار میگفتم مردم استاده از چون گوئیم فرمود گوی بنیت گفتم چه گویم چون شیخ اعلم است
شیخ مرا باید پیش شیخ قدس سره اولتا اجرا واقعه همانا گفت صحو گفتم زهی استاد که ایشت گویا گفتا
استاد را هم میگوئی بود نا مرا این فکر کردن نا باغبان باغ آب میداد شیخ قدس سره روان میشد تا استاد
و آبرا کرد و دیگر بر قرار آن بر بیت و دگر دیگر اندا خت پس گفت بیا و مرا بیش رفتم فرمود که آب
یا هم بدایت در حالت قبض و بسط و منع و اعطا پس رسانید قدس سره گفتم شیخ بیان نهاد شیخ
فرمود تو بیش مخز دیکه کتاب اندیشه خانی دیگر کشاد نا کاکتفی بر دی نهاد که نیاهاد نیا
ندیده بودم شعر آب دولت شیخوی مزدوان یا قتم سر نا بیخبان و روان حکایت بره جبرئیل امین
نیز آبا دی گفت کان بوده و گفت نا با فی و قرآن نمی تواند خواند چون نام سفر شنید و دگر سر کنز هی
داشتچون بخارا رسیدیم خصوصا خم و رو دگفت نا کدا رادم شیخ را قدس الله سره دیدیم که با اصحاب
بازار در دهان مزبله نشسته و بدان خود را کوبا شتم و قرآن بر زبان میراند شعر امیر ان ز
رنگی از آب دهان کوه عمر آب قران کرد از کی روان حکایت ملا الهادی الانبا حاجی محمد الدین سنگی
زاد الله برکته گفت نوبتی شیخ قدس الله سره از سفر کشا سوی مراجعت فرمود بود و در دیه اقام موضا

نزول فرموده و انظاعت نبود که دیه نزدیک بود ندان ساعت خبر از اینجی علی دلو نبی و بیخته بر زین رسیدها
کسی دیگر خاصی نبود از جماعت ملا نمان لیکن از اطراف جماعت بر کاه در بیرون آمده بودند با قوبیت بسیار
نزدیک رسیدند حضرت شیخ ترسیدیم و سفره نرکان بیشتر آوردیم و طالبان در آن وقت از ما آبی و نانی
چیزی نبود داشتم کرطالب علمی از میان درم بیم سوا کرده بود و مزدوری هفت خانه خود نیا فته بود و دیم کرزی
دهم و با صبح کرزیارها خانه نبود کرده بقرض دهند و مرا از ان مدار نظاجز و از ثواب فاصر بودم شعر
سهل نبود رفتن از مرکها لا و نا سیا و حیرت حالیه علی العزو الیسر فلما ابعدا الذین خرجوا من
الغی و لم آنبعد الکفر شرا من الفقر جوز از سفره در میان شیخ قدس سره آوردیم و سیر از ان
سفره نرکان کرا هنی بود چون در سفره درویشان کرا هنی نیافت بنظر لطف فرمود مرا از سفره نرکان
برها باید دی هدایه سکت دها و چون دعا فرمود هم در سا الجوز فها الی انوار بحضرت بمزیکشاد و مزیت لا
لحذیب انواع نعمت و بها د و بعد از ان زیاده بیا بودم و از نعمت خالی نشدم شعر
ریزه سفره انعام نرا النظر تو نعمت ظاهری و باطنی ما مزاست ایچیز شا آن دلیلها که از نعمت و
قوت و قوت و غذا لیزید طان و زان است اصل دوم در ذکر انا که از شخص محض شیخ صفی الدین
قدس الله سره ظاهر شده است حکایت شیخ صدر الدین امام الله برکته گفت که بار نی شیخ قدس سره در نماز
اکبر بعرفه قدس سره از نشسته بود و سکلمانی در بیرمشغول بود و جمع در حضرتها و خوش وقت و مجلس
روحانی شعر در جان مجلس کرقوت روح بردی و روح قدس جام صفا فی نا فنی جا رصفا در دزم انس
آگاه علیشا جوشکاری آمد کرا کاکا بردیاران ایشان زمان بود و نیا د شاه ابو سعید الله بخوشتر
خوانند شیخ قدس سره و برا اعزاز فرمود و قیام نمود علیشا جوزد آمد کشاخ و ار شیخ در کنار گرفت و
کشاخ را بر زبان تبریزی کوحرف نمیزد آنه یعنی سخن نمیرفت بکوکه حریفت رسید و در بغل دست برکنه بحیا
شیخ قدس سره سیخ را چنین سر بر کرد و روی بدو آورد و فرمود که هی نخاصر با ش کرحریفت رسید
و بنشست و علیشا سخن را بحوال از دعا آنکه در وان کاه ان رمضان روحانی ترهلک شیطانی مبدل شد و شیخ
قدس سره دراز عمر بعدت بجود شعر شقق خلقت اذا شرالزمان بسطوم و یعرف اذا ان الحظوظ بالعوارف
چون مجلس باخر رسید علیشا باز دوفت و اورد و در مرغزار و ملق بود کرد ناحیت اردبیل است فارغ و
روز چهارشنبه بود نا بیشین ا قاغیاث الدین وزیر رسید به حمد الله بخیرت یا د شاه سعید
طلب نزاد احوال علیشا و لشکر فته جوشکاری عرضه داشت کرد او مسکوید کرا و امر چوبان زنده است
بخواهد آمد نزدیک بخواند از بخن رسانیده است قدم دوکوه و مینویسند حکم یا د شاه سعید
شاکر دیرا کبر بدآنه و زعلیشا و را کبر فشد و بیخ شبه همچنان میتاخت بود و روز آدینه وقت ساعت
بفتاش آمدند دست و پا ایشان جدا کردند و پا طراف فرستادند و دستی کرکشاخ و ار بود و نزد پای
شیخ قدس سره زده بود بیرون آوردند و بر قران تبته پا طراف فرستاده مشد شعر نا درخوت درد نا غرز بخون
فتاد داد سرا از سبکبا بی بیاد حکایت او ام الله برکته گفت که وقتی که شیخ را قدس سره عاشقه

بود که صدق مجال این بیرون آمدن از خانه نداشت در زمستان استاد شیخ بخارا با خواجه شرف الدین با خواجه
الدین در استر گفت که سیار ساخت کرده ام و آب بیار هم و انجوی که قدیما بود در خانه بود کدا کنون صبره
مظهرات مجواست که آب جوش خانه بیرون و مخزن جوی بگیرد تا جوی جنان بود در خانه شیخ قدس سره آورد و پیش
پای خانه بیرون نهاد بدین سنت مراجع بود که در مرو و بیارا جان آستان بیرون بران سنت نهاد ندی و چون
تا آن آستانه برسانیدند تر از وجنان افتاده بود که جوی جوی بدان مقام رسید بدیا رعیز بود و قدیما
افتاده در شیخ قدس سره جوی بیدا شد و عادت بجانه داشتی که جون از سفر حج باز آمدی
خبر و مژده که استاد در مقام کیانین ذنان مرقده نوراستاستراحتی میفرمود بدی و خوشش میآمد
سخن آن قصه جون و خرآمدن بدیه در وصف قدس سره بیدیا زیرای استراحت قصد بخانه انظار بیرون آمد جون
خواست که بای مبارک از عتبه در بیرون نهد آن جوی بدیجال پای نهادن ضعیف بود آهی بکرد و گفت از کجا
گفت خواجه شرف الدین گفت از کار دیشر او که نهاد و باشد گفت استاد شر الدین بخارا رفت اهداستا
شر الخاطر بود شیخ قدس سره روی بوی کرد و گفت کرم کجا بود ای وی فرکین نوکنی استاد شر جون نشنید
بداشت که بنیاد هر شر که دید راست برفت و مخبر خود ساخت و استخلاص او مردم بجواست و حال او مضرر از
العجب بیداشت و نه و نکت که اصل حزت رسید سفر بتبریز بود و گفت بیرون بیا بوقی بوده. جالش از همه
وجهان زبولکرد ادام الله برکته گفت که بیا بدان او رفتم گفت کار شر قوی بیا جز وی قضا الله رفت
دفع آنا از برای خادم شیخ شوام اعوکند تا جون اندنیا برآمدم احترم بازشد و از شیخ استخلاص
تا بعقوبت دنیوی آکنا فی نمایدا حضرت شیخ قدس سره شفاعت عفو کرم عفو فرمود. سفر از چین
تبع کجوردم بقوین جان نبرم. لیلة نزسم کرد دین واقعه ایمان نبرم حکایت مولانا زین الدین بخارا
گفت که شیخ قدس سره بجهت اصلاح و مصالح قضیه جوزنی لحق وبیره کاروان رفت کرد نا حیه هیر بهر قرن دیرا
مدیحوز جون از رسید شیخ قدس سره خبر افت روی تافت و بیش از رسید زنجی بدیه روی بکرد بهاد
شیخ قدس سره جون بدیه رسید کفتد آن کس روی بکرد و بهاد و از دیه بیرون شد و در شیخ قدس سره آمد
نرا چه بکرد باید جوفرمود جون رفت بعد از آن بهمکران او را ندیدند و نام وی نشنیدند و هیچ معلوم نشد
که حال او چه رسید و مآل او کجا کشید و تمام اهل و عیال و اطفال او بمردند خانه اش بکلی منقطع شد
و آثار خرابی شد و الی یومنا هذا هنوز نا بریت. سفر در وی نا بیدن از زین وی که در وی عالمی است
جز نفاخر دن نباشد و جنابی روزگار نا وفا کر بشت ست قادر بلند بزیر رسد. کار کرد و نفاخر نه زندگانی
دو روزکار. و ان الخاشیخ را قدس سره بدیه الرقا آورد تند و بیر سلکخانه نامی بود و مجیاست که شیخ
بخارا وی نزد له نماید و بیش بود که شیخ الخاشیر قدس سره بدیه وارد نه دیه رسید فرمود ابرهیم جوزنه
را جزا در دیر بخارا سید هید که بیرون آید و قال نکرد از ابرهیم جوزنه مشهور بود و کسی بود که در فساد و اغوا
بیاز مردم و ضبط حال مظلوم قناعی و آبی بود که و براد روی داشت محمود نام که در شکر فرجم لسلطنت
دوران حالت نا خاصه بود جون از بخارا شیخ قدس سره بشود گفت شیخ جکونه است شیخ بدو گفت

فرونیش رحال از محمود از بای در افتاد و شیخ جنکامی براند و خانه بیرکشاد نه و لفرمود تا فرش و نقشه
بود که مرزاد نا در محمود بیرون بردند جون خواست بدار ب بخارا بازکند نزدیک نظر کرد نه محمود دید. بود سرا بای اماده کرده و
و نا بیارا است ده بعد از استاد و بیخانه افتاده. سفر ندل آمدیر و ن نا اول نشستن لاجرم در دل کدیر زهر
دار مرد با شد و زنان قابل. و این زهر جکونه دهان درد به نا بیز قه هیر بهر قرنیا کرسیود و از ان معوج
غیبت و هیجار نه خانه تعدی متاد بیسیدنا کاه. شیخ را بی جنه قضا و کرد ندکه کار دی بکرکا هتر فرو بردند و هلاک
شدند سفر ای بنده شریعت الله تبریز و انعدیه خفتهای نا کاه بتریز دل بکرد از زنها کا بی زنها د و از نوکیم
بکرکا فرمن حکایت حال الدین بیرون کفتا زعلما شهیر ست که حال الدین بیر محمد شاه ذ لقب او خود کرد
با آمد بواسطه تعصبی که با مرا دکار خود داشت و دیجار زاویه شیخ قدس سره کرخت و مدیغا نخفه و
حالیت بود که او قیا نفت و بیرا میری بوصاحب کوه و سلطنت بلجی فرستاد که حال الدین با انجوا شیخ
بیرون شیخ قدس سره بجواست که در میان انسان نصلح اصلاحی فرمایند و بلجی حال الفرصه او را است که شیخ
حال ایستاده و نوبلجی و بحضرت شیخ جنانکه عادت قدیمه نزا کست حال الدین داده بجواست شیخ عزت
بوی مقرر فرمود و بر حال خلق و حرکت مقطع سند سفر نای مجموزیارد کوبازو و دستی در نیزه. خاسر بن
فرو کرد نه ندا او را قبا بیرون بیت دیکر بدان حال آنیز ظفر بر حال یافته تا او زنجال الدین بیرام خلق
سلاح خادم بود و هر دم از و اهل نهضت کرد شیخ استند و کرد بیرام در کرفته کدبیرا کبر نه او خود را
از نام صلح و تصالح فرو ما ند الغرض خدا الله بر دخلوت سکی بود بران سنک افتاد و باسب عظیم بیشتر رسید
او را در بوزه و در حال از شهر بیرون بردند جون شیخ را اعلام کرد ند سید شرف الدین و سید جمال الدین
و اخی جلو لوزی رحمهم الله در عقب فرستاد جون آنجا رسیدند حال الدین بتو فا شده بود و ایجیا نش
کشته بودند و با سبب سنان افتاده کین نا کان با خر رسیدن بود و اختیار از دست رفته
سفر در مرو فرا آمد نا خیر نیامد با لحکم قضا خاز نه نیز نا شد. شیخ قدس سره بخبر نا شاد
انا بای نشست و کرد هم سرای بکرد بد و بکفت السلام بفرمود تا کویم جمع و جمعی بکرد انصوفیان نیامدند شیخ سر عز الدین را در
هم جون زبانی شد بیرون عز الدین و محمد جمع و جمعی بکرد انصوفیان نیامدند شیخ سر عز الدین را در
هم بود کرا یزد بخبر بوکا فیا نا مانیافت سره و مخلوق نجشین نا طالبان بیرون عز الدین بحسب ساعات شیخ
بلین سبار و زخلوت بنشست و بجون شیخ قدس سره بخبر زدا نع بود و کار کرده بود کار فیاد سلطانیه
نشسته بود نا کاه مرزیا دبیرا ورده کرمرا تبریز دنده و در اصفر ابید و فریاد افتاد. سفر هر کرا بخاصه بدان کید
خال بزرسر هم بیت خود کند. بتر دلو دو کر اندازد سینه بر کینه جون در کند و صید و قت در بن فرزیا در آید
بود از مکر ها بدها و احتا فرو می افتاد و سوداخ سوراخ شده بوی تر زداعضا، او افتاد و از انجا الی
بیوزا عاج بردند انجا بنی هر چه بتر نه فاه نا فت جنا نکه جنا نما جسا انجا صد نیا بید نا او و از انجا
بی سند کرا بی کرد بد بعقوبا بی قبر ستان النوه سفر کار زار مرد و کار بی زار بن چنین
زهها و صد زهها این حال دسوا بی و بد بخا بی نکر. زهمهای جوا نرد شجوا بن حکایت

رحمه الله برکت کفت که امیر مبارک دلی بوسته از خواجه الدین محمد رضی الله عنه نوادهٔ شیخ ما رحمه الله در دل داشت
خاستی نعیب سید و این معنی بطول انجامید تا نزاع ایشان محمد رسید و امیر مبارک ناچار دشنام و فحش اعتماد کرد
ابو سعید بخراسان فرستاد در حضور جمعی بارد سیل بخدمت شیخ قدس سره آمد شیخ اخم و غاید بشمایل
و مواعظ بسیار فرمود و از الطاف آن بود که فرمود با فرزندان شیخ زاهد قدس سره مکالمتی مبارک باشد که
دل ایشان متغیر شود مشکل باشد میر مبارک گفت شیخ دل متغیر شود از سخن ما امیر مبارک شیخ را بسیار تغیر
عبرت آمد فرمود که دل از آن مثالی قرب تر که کسی خود را بشمشیر فرزند و هلاک کند که بشمشیر
دلداری او را بسیار گفت تا دل او قرار یافت فرمود که دل شیر صفت آید دار الملکی است که نه نگار نقیر بر تنبیه
لیکن خود را از کوش باید داشتن و بر حذر بود نه خود را بیم تیغ نباید دادن و حقد متغیر نباید کرد میر
امیر مبارک سیوم خنده زد و آنرا مستبعد بخود راه نمیداد بعد حکم پادشاه ابو سعید بسیاری از دوستان و
نقل آوردند و سرش بر داشتند و بیرند تا بر دار کنند شیخ کرده بود سیاست قتل نیافت

شعر تیغ مصقول نه بر دل رقیقه فرهاد — نه بحق دار زند تیغ بر حکایت

داشت برکت فرمود که در زمان عبد الله نوکلی غریبی و میان نوکلی اسبی نصب و عداوت بود نوکلی
الهی بزد کلی اصیل آورد و بود و نوکلی بخدمت شیخ قدس سره فرود و دعا خواست که بخت ما عدا را بنمود
آمد بود عبد الله الخضر بشیخ قدس سره آورد و شیخ دعا فرمود و کلمات موعظت
صالحه آمیز میفرمود تا میان ایشان مرتبهٔ بخر صلح و صفا و مودت مبدل کرد دعا شنا بخر شیخ جنبد
روی بنوکلی آورد و دیر بخود بر شکفت و گفت بنوکلی که بهلوان اکر بخر جان کم کرد بخلها بخوی
کردن کرد و بیمرد نباشم شیخ قدس سره چون این بخن بشنید رحمت فرمود و کفت ولا زالت و بعد الله
هوا این نوکلی کردن لیکن او کاندان مالت بستاند آخر ما بازدست که چاک بستان آورد و
سلاح بر هنر کرد **شعر** دستانکل آورد بر و زار آستین — ساعد غیرت کماند دسبی بر آسمان
احوال بعد الله بجای رسید و مالش بجای تواضع نهاد و بیر اصلاح دره کرد و نه فصیحت و نه کفت
از نکشاند و بستاند بلا وجود انکه شوکت و تسلط داشت چنانکه چون مجرم نماند نه مقلس کشت بازید
بکاول نامی از دوالجی آمد و ناکاه بر بالا فرود و بکشید و بر افتاد و در دوازده اسم زیر بیل صعی
کرد عبد الله دران موضع دو زنی بخی نامناسب بحرمت شیخ قدس سره کفت بود چون این خبر بشیخ رسید عبد الله را
فرا کرفت و بعتاب آورد **شعر** خاک شد نابود آنرا مرد را زاد کرد سود کستاخ زنا بی بیر بان بر دلیر
حکایت داشت برکت فرمود که نوبتی مکتوبی از خواجه عز الدین فرخان کرمانی از اطراف بهرات رسید بحدیث والدین
رحمه الله علیها آمده بود و در خانقاه نشسته و اوعیه و فرش بود نوحه بر آن بسر عورت بری بنشست و بقعه
و کستاخ وار دست بر هم فرو د و نا طهارت کرد و اتفاقا در وقت بحدث و فقهه دا و شیخ قدس سره در خانقاه آمد
سخن میکفت شاکرد خانقاه کستاخ وار او بشنید و بفرمود تا حجره بر شیخ بخر بر سید و بر آن بر افتاد
از آنکه بود هر هم شیخ رحمه الله علیها کفت که این رسم الیوم فرخانست که نوحه بر است و بدین ما آمد است شیخ

قدس سره فرمود که از چنین کسان اول این راست چون از ین خانه رفت لا اله الا الله بشنود و مفلوح کشت و
و زنانها بر آمد که همچنان زمین و فرزند و چنانکه علاج میکردند بصدق بر آمد تا آخر معلوم کردند
که از غیرت شیخ بود که کار کرد و او را از کار انداخت تر اله ما علیکم کردند تا آخر عمر همچنان لا اله الا الله بطق
زبان و حرکت اعضا نماند **شعر** کسی چون زبت طلب در حقه نکشاد — که خون دل از دیده بیرون نفتاد **حکایت**
داشت برکت که روزی شیخ قدس سره در راه بر نشسته بود بخشی در آمد و کفت شیخ و مجلس بیش کرده ابراهیم
دایه و افاضه است شیخ فرمود سر خلق آن شخص کفت او مرید نو بود شیخ فرمود تا کدم مرید من و سر اجه نباید
کرد آن شخص کفت چون او مرید نو بود سیه تر از آن باید که از سخن کستاخ و از تشنیع غیبت
در آورده دست بسیار آن نجاست بر او آورد و زسیم آن شخص در دنا میده کشته و متوفا شد **شعر** زبان
نطفه که بد خود بخر — زبان آورد بخر **حکایت** اداهم الله برکته کفت که فوتی شیخ افتد بخر حاضر
قوی بر پای ساکن بود که چیزی بر آمد و ناصور کشته بود و همچنان بدفتر مجالس شیخ علیه الرحمه بخط
جمعه مجالس نوشته بود که چیزی بر آمد و ناصور کشته بود و همچنان بدفتر مجالس شیخ علیه الرحمه بخط
شیخ کم و بیاض جمعه نوشته بود و بر وزنت و حاجی محمد الله بن عبد الله الکشفی رحمه الله الحلوی خود دعا
و ما افاق بطبیعه الطاس شغول بشد تا بر زن جمعه کرد بدعا بیان از ناشایی از طبع طعام که شیخ قدس سره ناکاه
در طعام بیان از فت حاجی محمد الله و عبد الله از راهی دکر بدر کرد چنانکه و در حجره افتاد ناکاه در طعام
و سر جمعه عوض ماند شیخ قدس سره کرد و بود چرا نبا جمعه نرفته کفت مجلس شیخ مجالس بر قم فرمود کرسر جمعه و قم
که نصف شاه و ارم در حضرت عدد ادبی بود و کاه و ارمانی بود و ما الله از سر جمعه عوض کسی بود که فطاه و اصلا از آن
بر و ن نرفته بود و ناه بهیچ جای نیافت تا خجل کرد نوبتی شیخ قدس سره او را فرستاده بود است بیم بر و
در بم فرستاد کرد بیا باشد سر بنا و عظیم شهود و ظاهر نیا خیار آورد در این حضرت عوض بر فت و همه از بیا بود و
و کفت فتح دیده رود الهانیست در بدا الهانداخته بود در فتح و چون شیخ قدس سره بر سر حضرت عوض بر فت و بر
سر حضرت عوض آورده شد و تا الهنیا و حضرت رفت و از الهانها الهی را حجت نیچیم کرد نداشته و دیکر اورد بیا بند بید
شعر در راه سوار نیا قدم کرد چند — تا سوار کش نیا فتن شرمنده **حکایت** داشت برکت فرمود که فقیه نامی
بود و اندیکه در تحقیقات بر بحکار کرده و محاسله فوی حاصل شده و از علوم ظاهری و باطنی اخبر و حظا
خبر چون خالی بر و بکشاده و مطالعات عالی و وی بری نهاد در مطالعات و اختیارات سبحانی بنا اعظم نیا آنها
میکرد و می کفتی و چنانکه بعضی میکردند فائده نداشتی و از بخر کذاشتی شبی در دزا و بر بسر کرد چون شیخ
قدس سره بر و نشسته بود و شیخ کلمات طیبات مبذول فرمود فقیه حسن را آن کرد و اختیاری زاد در خالیات و مهمات
کلمات نیا لفه میکفت و کفتی در همان آورد و چنانکه شیخ قدس سره تسامح و زواج جمع منبر فرمود مرد بخشند
شیخ فرمود که از بر مرد سلطان الفقراء فخر الاتقیاء بدیع الوقت بسطامی است رحمة الله علیه از بحر او از بخر میکفت مرید
و مرد از وی از بخر او وی رحمة الله علیه میکفت که از تو از کلمات صادر میشود او میکوید فرمود انکه بیشتر
کفت همچ کس از غیر خود نیز عجب نیاید و بکار دو انواع اصلی هر چیه تواند کردن بکنید چون نیاز

دیدار او نجا برکنند و دیگر آورده ندند و فرو کردند شعر انکس که بقدم دلکش فنا شود ... درهر دو زده حیات جاوید حکایت
هم در ذکر کشف بعضی از شیخ قدس سره محمود را دیدی باکه از خواص مفقدان صلب بود بر بدن خاصه خود صبه فرمود که عنایت کند و بر محمود کاشفی محافظت بلیغ سکرد و انکشاف آنکه میزبان دلت حیات دیگار بود محال ایشان بود پس انکشاف کردند بخیله مجرا استند که دفعه بر محمود کشته تاجر زاده را در ایشان بسیار از نخچه خورده اند و انواع کاذب و مفتریات در حق بر محمود بر شیخ قدس سره عرض سکرده معرفی التفات نمی آمد تا روزی باتفاق که اتفاقا ابواب بود از هر باب بود و بخیر و خیریه بخیر شیخ قدس سره فرستادند تا آن زنهار ظلم بر که کند که بر محمود یا مرحکی باشایت کرده همان شیخ التفات نفرموده یکی بر محمود از بین سخن عظیم سنگر گشت و از ان کار و شغل مفاجات شد که از آن محبوب ان تشیع الفاحشة فی الذین آمنوا عظیم بخود رسید تا روزی شیخ قدس سره از فنا و به متبرکه بر و تا آن بر محمود بر در نا و به استاده بود فرمود محمود چرا بکار تیستی که کهی را آشنا فی بر حالا بر باید باشد بر ید کر فتنش هم خاطر جوش دار که از ان نهبان هیچ اثری بر خاطر مرو هیچ کردی بر دامن تو ننشسته است بکار خود مشغول باش که انکس مجرای خود رسید و بر محمود دار بکار فرستاد در از خیمه دو از آن محبوب تر امر میزبان ملاقی شد و از آنکه و با مفقده نا از لا استاده بود فرمود ای بواید در دیوار هلده مظلمه اد برای او لیا اخته و او در ایجا حالا ایده بر خان سد نسته بر شعر ز بهار در وغی بر مردان بزی ... تا دینی آن فضا خوار بمحنی حکایت ادام الله برکته فرمود که چون شیخ قدس الله سره بشتر امیر جوبان رفت عجب فرصت سبب مصالح عالم و مزید ثبات خیابت خانه خود مجرا را استاد قدر بخوت بدیدنا که در زیارت او توقف میفرمود شیخ قدس سره تا سوگند اعزالدین مراغی روح الله روحه و نا پیر و عن الذین و کرده بر هم طیب الله تسیمها فرمود شیخ قدس سره تا سوگند اعزالدین کاری بکنی تو در دیگر فرمود هر یک انجا ثبات کرده است یار کوچ هر یک کنند یا او حود شیخ دیگر با صبر جمیل کار و نا باشد شعر چون ذره شرق تیز اعظم شود فانی کبر کی نماید جوهر بصیر و نا فهید و چون پیش شیخ قدس سره گفت که استاد جوابی دیدم و در ایجا بسیاری از نعمها که آن همه از ایجو با بیان و اولاد او سیر و ترس بسر آید و دست فهر شنی آب از ان بخی میلنا ندم تا مجموع شوع نبا ندم سکر بان شعم که از ایجا و انا خاشع چنید بر از فرخنه مثلنا تا مال الحال بلا ایجا خامید و فعا قبت غیر زبان بیان ندید که از اولاد جویان را نصبه بخیر نا ماند که با ی دید کار نا ماند بی آید شعر در عشق هر ادشاه و عنا نا بخوی ... تصدیر و صدر ماند و در ان بخوی ... ا ز آنکه سلطانی کو نیز سید ... زین ساعت و هر از سلطانی بخوی حکایت حکایت فرمود که نوبتی بر احمد کشهری رحمه الله از حضرت شیخ قدس الله سره العزیز ساعت خوشتر در راه که مرفت بایبر و بیند سید که از حیاله دیهای اردبیل است بچند دیه و فت که در ایار و بر پرسید که مجاهاست آن کودک لا ابود و جواب شوانیت که فرزند لشکری و او ازی بکرد بیرا حمد گفت مکر آن کودک بر اسا ارتکرده که بر ایبر احمد گفت سیا آن کودک سیا مکنند ان پیر و زاد کودک ذ ان پیر و زاد و پیر احمد ذ ان با ز ایبر افکوفت و بچنا ایند آن کودک کو یا شد و سنجی انجا نه رفت و نا در ا آواز د ا

میمرد و مشغلی احمد چون همچنان و سلطانا ز ایر سعید ز ا نیز فرزند لا رت میر

کرای ما در که سفند بکشو و دعوت بکرد بر آمد نا در شیخ قدس سره کرد که چلو نکو نا ستدی کفت بری آمد و مرا کو ا کرد اید و اکنون در دیار است ا د ا دعوت کن شعر چو نجوا ی از ره حاسبت محبت کم دا ست ... اکنا ب اندوح بخفی فایبی بوح بخی کرده بود ... نا در شرتیب دعوت کرده بود جماعت دیر ا جمع کرد ا بند و نا الی انکه آن جماعت بچکو نه مرید و معتقد ثبت ند چون از حال بدید ند مجموع توبه کرد ند و بر حرمان ایحضرت شیخ قدس سره نا اکنون ا ستمجبور و ند و از سر اخلاص مرید شدند و از بر اجرا التماس کرد ند که ایشا ز ا بحضرت شیخ خود ند آورد پیر ا حمد رحمت کرد ا ز ایجا و با ز نخدمت شیخ قدس سره آمد و ایجماعت بحضرت شیخ آورد ایجماعت ا ز پیر ا حمد بعد از ان شکر ها کرد ند که سبب اهتدا یشا کرد ید و کو د ان لا ال را کو ا کرد ا ند شیخ قدس سره چون ا ز ین قضیه که بر ایشا ظاهر کرامات که راست علیه و نا بر احمد رحمه الله عنه زیر و د و کفتا ر ب کرامات ب نیا چون بر احمد را تواضع در کار آمد و ا ز ان ز بر ا ست تعذر د کر همچو کرامات در وجود نیامد و ا ز معنی ا ز و بر رفت ا د وجود ا نکه بلی ا ز و کرامات ظاهر شده بود شعر هر کو بر ا د خویش چشمی باشاده ... آن قدرت ست کو ش ر ا بیند یا د حکایت بدر ا لدین ز ا د سینی کرا د بیها ی ا د بلک کفت تو بحاجت ما نا ا ی حاجت دیا مذ د آب لب بسته بر سنی تر اع بود ی حاجت دیا مذ د آب لب بر بحن شیخ حرمتی داشت نا میا ا ن صلاحة فرنا بد شیخ قدس سره بالحاجت ا ز بسیار بر سنی نصیحت فرمود که بحوخ جوا ا ت این مردم ا ما فقر نیند و ترا بحکیند بحثی ا م ندیی د د و سفر بود کفت بجواب قدس سره کر بر ا ع ایشا ز بکند بحوی کفتا ز بین ا ز ا ست کفتند یا بد رسید کفت ا ز ا ز ب ا کفت یا ا سه نوبت و حالا ا لکه ا ز ا و نبود و فع میکنت و حیات که بر ا ی حاجت عضب و فعا ند کن شیخ قدس سره ا ز بین معنی فرمود ا نه بر فرمود شیخ جمال نزدیکه فرمود ا ز ا و بر فرمود که بر ا ی حاجت ا ز ا ز ا ز

مبارک مجلس فرمود که گفت تعویذ نمیکنید که امید هست که مرجع دعا و ناممکن و قدرت نباشد که گفت
وطالبان را باسامی ایشان و وجوه زنان انجام بخشد که دیدم مجموع که خدایان و هواداران و متعلقان ازان بندگی
معرض شدند چنانکه دیگر هرگز تعصب نمودند و ملاهی تازه رسید و قوت و قدرت نیافت

شعر و هرکه خلاف رای نامبردار زند — بالا گیرد و روا ندارد دنیا

حکایت روایت است از مولانا نظام الدین خاطف پسر ادیب سرابوی که در اردبیل خلیل نام جوانی بود بترک احمد رفته عصا الفرو با مولانا نظام الدین
میکرد و بواسطه آن زبان بشیخ قدس الله سره دراز کرده و استرای بگفته مولانا نظام الدین انجا نماز نمیکرد
چون بشیخ آمد و نماز کذارد بعد از فراغ از نماز شیخ با او نشست و بسیار خوش با او گفت و خلیل با خود خیال
شحنه بر سر ما تازی بیک بار با سپر خلیل الفرو گفت تا مردم کردان دارد کرد و او را بر زمین زد و بشکست
بزد و باز زد تا سپار نه متغیر گردید و دست بمجاسن فرو کرد و گفت او را بکذارید که مرد نیاز است و چون ازان مملکت
بلند او علی الصباح بخدمت آمد و در مقام خلیل باد و در شکم کرفته است و مجالس را فضا نداده بدرج چوبی با از خانه بیرون شیخ
بر دهلیز ساعت شیخ قادر بر فرود که او خود را بشیخ زده است و ازین نمط اختیاری نماند و بیرون جان بدر باید و الا
نتوان آورد و در دهان او زود رکلاست شعر دست قدرت ازین ترکش تقدیر چو بکذرد — بر قامت اندازد هر که بر خطا بود
حکایت مولانا شمس الدین هدایت یکند از مولانا شمس الدین محمد زنجانی و مولانا کمال الدین احمد که دران زمان
شیخ قدس الله سره بتبریز آمدند بود در خانقاه و سند بروی در نصب و مولانا شمس الدین گرد و شیخ خود شیخ
قدس سره جمعی بخدام شیخ بازمانده بود و در خدمت شیخ عهده داشتند که کارهای بیجا بتمام مدعو فرمایند
نشانند ازان مولانا شمس الدین زنجانی و او لیست حمایت و نصب قاضی بیا الدین نشان میکند نه مبارک
شیخ قدس سره متغیر شد و دست بمجاسن فرو کرد و گفت اکر که را باندازی یا ماشر در اندازی، بعد ازان
بسیاری نکذشت ناکاه خبر رسید که خان ناکاه در کذشت شعر زهی فانون تقدیر که در ضبط امور خویش
نعمتی دارد اکر کند و صعوبتی شکین — یکند بشد توقیع کرد سر جریده عمر ش بتوقیعه تقدیر کشت قلمی
اجل فرمان حکایت هم مولانا شمس الدین را بیاید که در ان مولانا شمس الدین مذکور کرد و او از مولانا شمس الدین نقلی نمود
و بعد از ترتیب مولانا نصر الدین که در ان ایام کبار ایشان در تبریز در مدرسه غزنه بتحصیل علم شغول بود بدیدن
رفتن می بکرد نه نقله بالیا و در مدت اندکی کار کند فضلا کردید و بعد از شیخ قدس الله سره بدان شیخ قوی کشت
و کار یکست شعر جان صحابان خاستان یاد یاران دیو — دوح صحبت رفتکان یاد یاران نیکو حکایت
کاتبی نام از مردی طلبی بود از کرد ضیعتی بدو مفوض شد یا سعار آن کار با کاتبی کفت که چرا این ضیاع را
از ما نمیستانی او در دی که دارد بکو بد و مرا از مطالعه باز مدارد و نا اسرای مزرعه بشیخ قدس الله سره بکفت تو بکفت و من بکویم
تا ایشان را بدو سپارد و کفت خداوندا اکر شیخ مرا بحضرت نخواند و بدین ضیاع نفرستد جز اجابت نکنم و بشیخ نروم
میکوید و بدل اشتر خرج آله کرد و بهانه و تعجل نمایم و بشیخ نروم و نا اسرای مزرعه بی الید و فا یاد میکرد و در روی یا ایستاد و بدو نکفت
شعر بدان اقتدا چون کنی نیکخواهی — سر شیخ بود کفتهٔ شیخ راهی حکایت

مؤثر چون نشنود داعی بما خاطر نهیب دل ۰ دو اشد بیش ما بی جراحات اللسان زبا حکایت
مولانا شمس الدین ابهری حکایت کرد که شیخی بود که شیخ قدس سره عظیم معتقد بود و زیارت او رفتی جهت
خواندن کشف که وجود یا ندارد شیخ جنته است یا بد که با ادب دو زانو بر جای خود بنشستی و بیا ای شیخ خود دادی و
سخن دیکر بر زبان نرفتی و دست بنام نبردی کسانی که رفتی و کفتی شیخ ترا فرمود که بکوی شیخ ترا فرمود
کفت الا کاه بسیار وقت بود که دست من بدست شیخ نرسیده بود که چندین کرت بر کتف من زدی و کفتی چرا بی ادبی میکنی
بر خیز شعر سر از خط فرمان چون پیچی که در آداب — الف چون خم زنی دست ادب اندر میان بندی حکایت خواجه
عبد الله کفت که چند اردبیل بکذشتم و رفتم چون ترا بدان دیار بردند که طایفه و بهمن اسعد بود بلکه
شهر که از بیشتر آمد و ازان شیخ بزرکوار سخنها که دستاده داستانی کاملست از اولیا و کفتند یا زیارت جمع اردبیلیان بسیار شد ازین
از بسیار شمردن بیان کفتند که از متعلقان شیخ قدس سره لوایی دست بود و بسیار بنام برکشیدی و بزیارت رفتی
کفت شیخ خود کویند که نوازش عشر شیخ ترا افتاده شنان او هم دران دو کس او کرد ند بعد ازین شود
ایشان بسیار شد چندانکه در پیش آمد اب راه جوانست کرد ازان خدمتی نماند ستر در بخدمتی افتاد
دخمانش در رسید ند و ازان شهر او را برکشیدند بدان شهر بردند شعر ان سلسله بر دند
جوزا بسیج دران کار کردند تیم او هم از سر ان کار و ازان کار کرد حکایت خواجه عبد الله کفت شیخ حنیفه در
شیخ خدمت رسانیده بود و شیخ را با او میلی بود و میکرد با کی بود و اخی حنیفه با خود کفت هم از نشست اندیشه
با وی کسند است شاب نیست در حال شیخ قدس سره زبان بدکوی او کشاد و خیر از ذکر میکرد با وی در دهان
کشاده تا آن کاه که شیخ قدس سره خاموش شد و او را بدید و ساعت در ساعت در دهای بی پایان بر او
او در دکرد تا کوئی که صلاح با وی نکرد و عجایب میکفتی که با ین در دها او را علام نیست که بیماری شیخ است شعر
با وی بیماری در نرسد ادب حنیفه را ازین شیوه ناز دیدند — چون تبریزیان با وی خود همه خود ندند — پس آنجا زبان
حکایت بر مولانا شمس الدین محمد کفت در شهر او شیخ را قدس سره چون بردند خانه تا مولانا شمس الدین و فوا لان چون کشاده شد عام
و شیخ قدس سره در سماع وقت طرب بجان آرمیدان در میان رفت و شیخ را از وقت با وی آورد شیخ بنشست و در بکذاشت
اثنای کلمات فرمود از بسیار آمدن او را ازین جهت جوان علیست چون بسیار آمد ساعت بساعت نشاط زیادت
بر خاستن نظر کردند با وی و جان بر جنبید بود و همچنان خانه کشته و فانند بود همچنان بود شعر جانی
که ز تو بر سد فوایی — در تخت ادب بنشاند و با در سر کرد حکایت چون محمد کفت در مهر اخی سعید الدین حاجی طالب
او را هم شهر بود بیاد در تجرد بسر کرد کاه بکی بر انداخت و کفت شیخ نوازش بهر بن همچنین باشد بر اندیشه
کرد کفت اکر شیخ بر جای نشسته بر بجی بتا لکرد اند که همچ علاجی نیاشد کفت در آمد جلام بر و خطاف
و همچنین کرد شعر علت اندرون معلولی ظاهر است — تا لطافت ظاهر است همچنین در دلها حکایت چون
از زمان شیخ قدس الله سره روایتی کرد که شیخی از خراسان بزیارت شیخ قدس سره بتبریز رسید چون بدر خانه رسید
از کاه دیک ناله بر نیامد بود که فریاد بر آورد که فریاد می بر سید چون بدر خانه رسید بکس حلیب در ایجاد بود شعر
باران کرامت چو بدولت در کرد فریاد رسد همه فریاد رس است حوالتش بنا باید یا نیاید حکایت

کہ مقبولان کوکب کم یا ایھا الذین امنوا لا تحلوا شعائر اللہ الحکایت ادام اللہ برکتہ گفت نوبتی شیخ قدس اللہ سرہ بدیر غار آمد
کہ مردی بدیر علی غزوانی آمدہ و دعوت شیخ کرد شیخ را خانہ بود شیخ فرمود کہ اللہ گوی تا نظر لطف فرمودہ
حال بروی بگردد و بندہ بلرزد و کنار بروی بگشاد و صلابت معاملہ بترک سد شیخ لطف تقریر کرد کہ بعد ازاں
تا خود بکدام صاحب بخت رسد اتفاقا در بیغ غار بادخلیل نامی بود کہ اعتقاد تمام بدو حاصل داشت چون او را
بار داد از طاعیہ نعم مکرد مردم دیہ دوی بوی آوردند شیخ قدس سرہ بود بہ جہت فرمود خراب دانی سند ما خانہ
پیر علی را ہیچ خالی در نیافتند و صدری نہ دیدند و کہ ران عمارت آن دیہ کہ دند استفاقت نیافت و عمارت بدیر شد
شعر چون نخیزد ناقہ جز بحکم ساربان نشست اخبار ازان دیہ بگیتی چو است حکایت دانند کہ
گفت امیر جوان از دار دھم اللہ دولتی کہ در کرجستان از قرمشی وا پر نخیز حرب عظیم بود و بدو راہ بجبال آمد چون
متکوتای قرمشی با چھل ہزار مرد بود و امیر جوان را زاد و ہزار و اند مرد تا عصر جنگ کردند قرمشی خالت شد و
لشکر امیر جوان منہزم شدند و بعضی قتل آمدند و معتدار صد کس با وی بکاندہ بخار نبوی و دشیر او را ترجیم کردند
طرفی دیگر قرمشی بر وی حملہ کرد و شکاشک در وسید و نیزہ بر وی زخم او کہ امیر جوان در ان حال از اسب
در افتاد و گاہ تاریکی در آمدہ کہ کسی کسی را ندید و در سیاہ سیاہی در آمدند امیر جوان گفت چشم باز کردم شیخ را دیدم
قدم نزد سوار ایستادہ و عنان مرا بدست گرفتہ نیزہ بر دوش و مرا بر کوہ ہا و دشت ہا می برد و ما ہیچ نمی گفتیم
تو و ستد یکدیگر ما سیش نمی دادند اسب ہفت کوہ تہ بود ہر ہا مداد تو کردا و در وسید یا او را شد
شیخ باز روی وی بگردانید و ہر دو راہ پیش نہادند شعر ای ساکن دین کہ افتادہ را نشانی دہ و ای ساکن
دستگیری کہ وقتی سرگران شاہ بینی اما عنان از دست نیفتاد و عزیمت بر خدا و عزیمتہا نیز آسان کند و ہر دو
تو شہ بر گرفتند و بر اثر شیخ روان شدند و بعد از سہ روز بہ شیخ رسیدند و شیخ ایشان را بدست توبہ مہتدی شد
با تنی چند دیگر و ہفتاد و اند کس از لشکر قرمشی جوان را ایمان آوردند بدست شیخ و ہر یکی بہ مرتبہ
چند کرامتی با ایشان بر فرمود امیر جوان را گفت استقامت بشرط او دردم و با عتماد کہ مرا استقامت
داد دیو را مدار بر خواستم و در میان لشکر شدیم و ہفت صد مرد با ما بیعت کردند و ہمہ شب بر آمد و ہمہ روز
کفن مردہ شیخ را دیدیم و در وقت بنی بچاہ کسی را ستدیم و بطبع زدیم نکنم کہ ایشان را وقت دیگر دیدہ
در کنار شیخ نہادیم و از ہر کدام نیاز و سر کہ بخیر می یابد پس فرمودیم کہ ہر کہ خواہد آمد بدیر آید
کہ ہر کہ شیخ را دید و فرمان نہ برد بکام نرسد و ہر کہ بخیر می یابد پس فرمودیم کہ ہر کہ خواہد آمد بدیر آید
خبر شیخ رسید و فرمان شد بود تا کہ یکی دستبرد زدہ بکنار دم آن نزدیک خواہد کرد شیخ فرمود تا ہیچ
جرگہ شیخ را دیدم بر در ساختہ چرگہ دم فرمود تا ہیچ دیوانہ ہا خانہ کہ مستوری بجاہ خانہ شیخ بنہادم آنگاہ فرمود
جوان بجا آرام و ما بدان بنود با شیخ قدس سرہ جست و فی فور گرد ساختیم پس شیخ اشارت فرمود بر وی
کہ چیزی خواہ جالت امر بنا بر یا او دم چیزی در اخواہد بدان کرد پوشاند و او دم حال سوار شد و قرمشی
بعد از آنکہ ضربت جوان خورد بود شیخ فرمود کہ اگر امیر جوان نہ بر قفا قرمشی زدی ہر دو را
بدست خود ہلاک کردمی شعر ای شاہ کہ ہر کہ بر تو زند تیغ بر قفا ہم بر قفا زند ہم بر قفا
شعر و ما الاسد الضرغام الا فریسۃ اذا لم تطا ابنائہ و الاظافرا و صورت باسر کہ ما بر سید کی

پس امیر جوان آمد و گفت کہ عم مخور کہ شیخ را دیدم کہ بشارت داد بما آمدہ است و بروایت دیگر احمد بن محمد نامی از ہر قرا آمد
گفت دو قرا بر کہ سبب بہ شاہ شدند تا ہیچ دیدیم فرمود شیخ را کہ بامدد مستوفی خالی بر راست و بر سبب ہوا فت
حبیب ابن بشیر و گفت اللہ او بر وی لشکر قرمشی ما را خیر با شد کہ وی بر جماست بر وی ایشان ما را ظفر
و انگہ را فتاد شعر ظل المنایا فی سیوفہا نشر عا اذا التقع منہ غیرہا لعا کرما ان ساران بشارت قرمشی
قلب غالب الشان ندند بادار نصر کہ اللہ تعالی الکم خالف ہزیمت جہا نیان با شد و قرمشی جموع امیران کرد
دیوان گشت مدتہ شہ سوار و پیر و صد ہشت کجزار را صد دیگر بنا بدیدن ہنگام صبر تکاور را
زود آمدن ملکت شاہ کہ ندوی و در مرغ چیزی و نوکر ما ذو نعمت او دیبات دار و چہ نظر کردند و ما بہ نہ
قلعہ بود گفت لشکر قرمشی را بیاید آورد و نہ و کار ما شکست کہ بیرا ب طلبی بود و ستر لا بد بر بیند و نیز دو دست قرار کنیم
بیرا سب کہ ما را بیاید آورد و نہ و کار ما شکست کہ بیرا ب طلبی بود و ستر لا بد بر بیند و نیز دو دست قرار کنیم
دعوت سلام و پیغام بدہ و خواستگاری کند خرم چیز و در بیاستہ خواہد اصل لشکر ما بیاید ازان مرد و دادن خود بیند و بیشتر
چون با خود آمدند کہ ما را شیخ کسی بود کہ ما را شیخ قدس سرہ دیدہ قرمشی بود بدست ما بیاید ازان مرد و دادن خود بیند و بیشتر
از ہفت ہفتاد کہ ما را شیخ قدس سرہ دیدہ قرمشی بود بدست ما بیاید ازان مرد و دادن خود بیند و بیشتر
لشکر خواند

دوستان خدا است وقت بقت ایشان ساعتی نادر یافت وقت کردند واستخاره کردند یا نه یا بصبح کنند یا الی ایشان میلی
ومنع میکرد چون ایشان را طاقت نرسید دست نکردند و بیرون آمدند یا نه یا بیرون نکشیدند و بیرون آمدند یا نه
الا خلاصه آنکه بیرون آمدند و بیرون رکشیدند و بر بدر خانه منتظر بودند بر آن صفه بودند و بر سیدند و بیرون میکردند
چندانکه از خود بر فتند و بحال اضطرار کوفته شدند و آسیب بتمام یافتند بحدی که از حضرت شیخ در باطن ایشان
تفکر کردند یا باید دید و شنید و آن همه زحمت و آسیب بسایند و فرمودند یا ایشان را بحال سمع کردند یا وجود
ایشان را بحجاب نیست و حکایت آورده که روزی شعر جانان ز شوق دل آشفته و جان در تنا بیده که
آن جانانه همان دیدار بیند شعر شیخ سعدی الدین در کرامات شیخ سعدی الدین قدس سره الطاهر میفرمایند
حیوانات حکایت شیخ صدرالدین دام الله برکاته گفت که نوعی سیاه بود دیدار آورده بودند همان تازه انجا طلقت
او نجب میبود نه نکره دیگر باید دید بود نه مخصوص بمبارک شیخ قدس سره آورده بودند چون بشیخ دران نظر فرموده دیدم
شیخ را بدیدار نرسانی شیخ چون دگر مسرور نمیشاد شعر آب دیده روان روی که بر خاک درت روی دگر جان
نشاد هر که پیاده نظر شیخ حکایت ادام الله برکته گفت که شیخ را قدس سره اسبی بود چون دیدار او فرمودی
در زمان چون در حضار بردند و از حلقه کرامات شیخ او را حافظی بود دی و چون بحجره آوردند و جمیع سیاحی افتادی
بود که هر اسرار و همه کشتی و اگر سبع و ضد آن گرد بر آن سبع را بکشتی و هیچ آدمی را ضرر نبودی که بر دست
گرد دست و پا را نهادی مگر شیخ را قدس سره و بعضی کلیات نفس حیوانی گرد وی زدی و تمام توانستی خواند که
دیگر شوی انسی و چون این انجنی را بدیدی که بجام در دست دارد خود پیش او آمدی و شیخ او را مرد جمعه از کلمه
بشهر آوردی و یازده شهر بسکنار دی و چون او را جمعه و قت تازه فرمودی اسب خود را آوردی و بر دندی
باستادی و اگر خود نعلم بودی و اگر صحبت اصحاب کهفندی که اسب آمد وقت نماز است و شیخ قدس سره سوار میشود و
اصحاب دیگر جمله جمع شهر بجا آمدندی شعر والله یحفظ طرفا انت راکبه حتی یکاد بزل الارض یطیر
تحقیق برین اسب بود که شیخ قدس سره یک روز از اردبیل تا سلامرد شش هفت فرسنگ راه پیش شیخ صفی الدین
که بود و این اسب بی نکری را الدین کرمانی بسطام بود خواست کرد که با کرم و قت و شیخ او را نمود و گفت
این اسب با کرم سقط شد یا نکرم یا دکرم و اگر کسی قصد دزدیدن وی کردی اسب و یران شدی که تا جمله اهل
او دنا بودندی و سوار شدی شعر چون آن کرد نه دانی که نه دانی که نه دانی بر سر پیش برده بر کنی دی حکایت ادام الله برکته
گفت که در زاویه کلخی دان که بره سیاه بود که سلانی و مجاور نا بوده بسیار دیده آورده بود و همچنین همان حیوانات که
قدیمی که بشیخ بره در پیش بخرقه و قصد کرده که بیاید کوشت هر دو باید بخورد با نخورد با نخورد میکرد فتحالت چون بخانقاه
کریسه با قت قدیمی کوشت از پیش میان در دیده بشیخ زاهد قدس سره سخت آمد و فرمود که مرید و قتی کوشت که چیزی
و در زمان شد قدس سره او را بر خود و مجدد دو زنوبرد زاویه بر اساد و قدس سره بنیوانست آمد بیچ جای دیگر
نرفت و معتکف بر دو زاویه میبود و از شدت سرمای زمستان و بادی که میوزید و همان چون دو اخال بدیدار
بیاده کردی شعر افتاده که کرم او نخیزد شیخ مناثر و منتظر میکرد و دعوت عاقل بدیدار صوفیان اضافت
داشتی که سر ما بر هم کردندی و اضافت که بر داشتندی شیخ قدس سره خاطر مبارک با کاردی و بخشیدی

کرم در زاویه آمد و با لک بکرد و سر در مرد دم می با الدین شعر هر که بدستاد در سالک سلیمان دل
شنود خبر و فرمان دل و خاندان کرم آن بود که کرما نقی نرسیدان جمع بودی از آنکه در آمدی و این زاویه
را بیرون کردندی از آنکه کسی بیوی نفاق شیند بر و شاشید نقی آن کرم نخیزد تمام یا قوتا روزی که شیخ صاحب
در مجمع نشسته بود آن کرم بیوی نفاق شیند بر و شاشید نقی آن نخیزد و مخالفت یافت شیخ از سر
سخت آمد که بدین کرم که فرو بریزش نیز کرم تا سیاه شد و تا یک دو نوبت بدان بیوی نخیزد کرم دیگر
کلبن یافت بره آدم کنند شعر بشیر با آن نظر فرخنده آید اخلاق بوجود تر بدیم کرد بر آید
حکایت ادام الله برکته فرمود که نقی افتد بر سر زاویه خانقاه نو بودی که هر سال بر آن بودندی سیاه الاقا
خاجی شمس الدین رحمة الله علیه میفرستادی بجهار بر خانقاه نو بسیاه الاقا و سیاه الاقا را بالغ الدین برادر خواجه
را فخر میفرستاد در وقت رحلت چون بدیدار وی سیدیم کرد بیاسی است در کنار بیشه مرغزار دیدیم کرد و حلقه
خرقه حلقه مقرنس بود شعر شقایق همچو آتش زبانه میکشد گویا دموع العاشقین فی خده یا الکواعب و دران مرغزار
گوسفندان بسیار چرا میکردند و شبانان نبود و بس یکن نشسته بود و چون چوبدستی داده و اسبان ستده بجای
خواست و پیش اسبان رسیدند و میدیدند و میدانستند که از کجا آمده اند و بکجا میروند و این معنی مکرر شده و دیدیم
عبادات و مساجد بسیار دیدیم و بعضی بهتر از بعضی نیکن نشسته و دو چیز چون دیده و اسبان ستده جای
ناقوس چون خاجه شمس الدین کرده و بکر بسته عرد بم تجمر کردند یکی آن مرد جراگر دیگر آنکه مرد آنجا کرد و دران که
بیاده و ثابت و مرغا قوتا بیاده پرستند چون بشنیدند و دقتا ندان کوسالها ندارد چون بشنیدند و بیرون نشدند
کردیم که دران کوسالها نیز باشد اندران نزد شیخ الدین قدس سره الله شد و اگر ماده نه اتفاقا نر بود چون نظر کرد
عجب بکبر بود صنعی عجب چون بزند شد ازان نزد شیخ الدین قدس سره الله شد و دلم بنهاد که انجا باشم اکنون صاحب حجره
شناخت و حجره را بصاحب حجره و سایندیکران کوسالها در بشر اسب دانستی کرد و اسب تکرد الا شیخ الدین قدس سره الله
سیدویدن از انجا فتاد و در بند شد و چون بسیار آمد و حجره بخرابی نهجر او چون بحجره و در شد و در پیش آمد و در
در پیش اسبان میدوید تا بار دیل و سید قبه بحجره شیخ قدس سره بود چون بحجره شیخ قدس سره بیکبار بیوی صاحب حجره را شناخت
و حجره را صاحب حجره و سایندیکران کوسالها در بشر اسب دانستی کرد و اسب تکرد الا شیخ الدین قدس سره الله شد و در بند شد
معانی را که بود دیدها آ - کردن اندر چنان بره چنان بره را خرد اشتی حکایت دانست که فرمود که شیخ را قدس سره اسبی
بود قلعه که با کریم شیخ نور قدس سره بود نشستی اتفاقا در هشتر دراز شیخ در کشتند و نیز اسب بکرد اسبان
و شیخ قدس سره بر اسب نشستی اسب قلعه خواهر او شیخ نکرد و در بعضی میدیدند آن اسبرا که شیخ بر نشستی بود
میکردند و میشمردند و بیاران اسب حمله میکرد و این معنی مکرر شد و صیادان از زخم معنی میکردند فایده نداشت و
آمد و آن اسب را میرخاستند چون منع نکرد اصحاب اشک در چشم میکرد و اینچنین حاجت صوفیان نمیکردند
آن حال بدیدند یکبار بشد شیخ قدس سره با زاستاد و نیز بیاد کردند و بر اسب قلعه سوار شدند این اسب قلعه
آن اسبی محاسن شد شعر کران نهم و را می و عشق و را بدانی بشنو حدیث دیده بر بر با نی بر بانی
همه ترا نخوند بکوچه دموزد در چوتی و ورخود ترا نبشو بتی چو حرف و عشق خوانی - و روزی شیخ قدس

بر اسپ قلعه سوار بود اسپ عنان کرد و بیفتاد و شیخ را بخدا نمی‌خانمانک دست و انو بیفتاد کشتی بزمین آمد و بقرار گرفت
و گفتند که ما شیخ را از اسپ افتاده دیدیم و بدست خود او را برداشتیم و بر زمین نهادیم شیخ است با ما نداشت
آورده اند **شعر** میدارها نه بار بزرگان عزیز کند ۔ بدست هنری مکنان خوار **حکایت** دانت بر که گفت که من شیخ
سر بکشتی بیرون شد ترا بردند قومی فارس و عراق و ترکستان و هندوستان شیخ را زیارت کردند و ارادت نمودند
شنان اندوخته و اصلا علقه نیتوانست کرد ندکه ان اصل قطع کند و دنیا و معاش منقطع شد و شیخ قوی
فربود که خام بر سر موشان کنند اغاعت در ما ندند که از جیکه نمیرسد که شیخ از چون توان گریزد
شیخ فرمود زکوة مال ایاک قیام بدهند تا حق تعالی افقها از ین غلها ایا زنه اراد تا ست عرد م با فاقه نرسد و بعد از
کرد ند که مرسید زکوة مال ایاک قیام بدهند تا حق تعالی افقها از ین غلها ایا زنه اراد تا ست عرد م با فاقه نرسد و بعد از
شب نیا ران علیها بار بحانان آن مجموع موشان در سوراخ بیرون آمدند همه غرق شدند و هلاک شدند و غلها
سلامت ماند چون بعد جمعه دیگر آمدند و دم در دست داد ا افتاد ند و شکر این نعمت کردند **شعر** غلها
و زمام و دم سرزکه بدان ۔ در هی بعقد و کرد یا سپر دتوان **حکایت** حاکم از ین صنعت بر احمد موذن ا رمینی
گفت که شیخ کریم زمین را بدان یا به برقی بوسیان بود نمی‌نهند یا دست نه بستین شیخ قدس سره کریم شیخ ابو
قبل طلوع الفجر از بیرون آستاده بود و گرد بشر او بود نمی‌نهانها دو بروف بود یا آید نه و شیخ قدس سره بلبا
گفتای پسر برو بده دیگر جنان مکنید هر بد سر برداشتند و با فاقه بجهار و ان شدند و برفتند **شعر**
کرسلیمان را ز ملک دل بدست آورد ۔ دیو و دد و دد و ریا را هستی مختصر کرد ۔ **حکایت** از عارفی پرسیدند
کرنگی بردن اسرار الهی چه حکایت ۔ گفت که اسپی بگله بازگشت شیخ قدس سره بود بدیدند
گفتند که بخصوص آن مشغول شود شیخ قدس سره فرمود تا گرد دست اسپ مالند از گرده اسپ اسرار بداند
بعد از نظر کردن اسپ دیدند که بر دکان خیاط استاده بود و سر بزیر افگنده و او را نوخته افاقا فرگفتند
تنهان او بدل زد بدین بود که اسپ شیخ را قدس سره بشناخته و او را گرفته و سر بزیر افگنده
در آمد نخته که بجهان بخود نیست شیخ آمد اسپ عنان بود و بر دست استاده **شعر** هر از دست مجالات
کو بالفاد بزیر ۔ عنان از دل فضا و روزش دست ما سر آورد ۔ **حکایت** او ام الله بر که فرمود که ما
قدس الله سره مکتا سفر میرفت بزند موفان رسید و الحاح بسیار کرد و ما طالبی بود معتقد ما آمد
و با ک زین چه داشت که دعا ت کرده بود و آن چیز خوشه کشیده بود و فقاد ان آمد آن ما را زین اغفا
گفت که اسپ ما فاقه شخواهد بود سره زدان زین کن تا بخورد اسپان ما صرف شخواهد بود سره زدان زین کرد و بنا
مریم غلبه اسپان بزیر کمد در کار شیخ بود ند تا اسپان در ان زین کرد ند و آن اسپان تمام ظفر بردند
حمد خدای را که هیچ نا مرد و دنی بود که قوت و ثابت بدارد و میدان شیخ قدس سره زین بر دلایت معلوم کرد
از حکایات شیخ کریم قدس الله سره زین بدان باشد تا دیگر اسپان که در زین باقی مانده بود بپاهای خود زین دزدان
سراسر بدانه فرستند و مریم از ان جا مهما با فتند و بی‌شدند **شعر** چون بخا که بهادا و حیران آید ۔ اسپی قوی
سفر در زین نیاید **حکایت** ادام الله برکاته فرمود که نوبتی شیخ قدس سره مهمان دیه بزنند بما بود نوشتا

در کوه بر زند نظر کرده دید که بر کوه مثل لنج حنکیت چیزی شده و دمدمه ابوشان بین شیخ فرمود که این چیست
حنکیت است که شنده ملایان زیارت کنند و محراب شیخ فرمود که این چیزی نیست و چیزی دیدم بسیار گفته
بر چون آنجا رسیدند دیدند که شده اند و ایشان که مبدا و امحتر نا بدید شیخ قدس سره چون این شنید و مدتها در بسیار
محراب کوه نگریسته نظر بایشان بر مجموع و تمام کوه و محراب انداخت و گفت صدا یا دفع انها بکرا ز کرا نا حق
شیخ قدس سره مجموع آن دیده ها از ان کوه و محراب منفطع شد کرد هیچ باقی نماند و بعد از ان قطعا و اصلا کسی
هیچ انها نه دید و نه کرد و نه کسی بیند و نشان نهد **سفر** انا ند ست قدرت او عالمی دیدم که در ان
کاما و پس سیما ایستاده بشت ها الی **حکایت** پیر مومن بیان گفت که در دی شیخ قدس سره در او به بکها
مشغول بود بر سقف زاویه بخنکی او از خر سیاست شیخ بگوشت چشم بدان بخانه نگریست دیدا الان سقف
فرو افتاد و بر زمین رسید و سه بجانب محل بیخواستن نداشت و متوجه زیارت او دا بکه فت **شعر** بجای که زهول آن
بر اندازد بجنبش جه تاب آرد کاه کجا نظر اندازد **حکایت** سید بزرگوار ابو الفضایل سیاد تدس الله روحه
سید شرف الدین رحمه الله بدیه میرفتیم مزدیک شیر میرفتیم بر دو خانه دسید هر اسپ مزدیکا فاد و مزان اسپ ها
خام و موذه هر خراب شد اسپر ان فاد و دیم و خامها و موذه بر دو کرد و مکه ایشو یا ان بکه بخشه مزان
دیها سپان قدام و کز فتمکن بنود که اسب بخشه کرد نه بود بجون ظاهر شدیم از بی اسپان دو بدان اسپا
بعد و ز شیخ بر دم و مدد طلبیدم علی الفور کو بیا کاسپان او ا دسته پایسته بر فتم و بکر فتم بر نشسته و بجا
سید رفتم **شعر** هر تو سن سرکشی سر بدید ۔ آن دست نصرف کند نه شاید **حکایت** خواجه آقا کفت دو بکی
شیخ قدس الله سره بدیه کلوز ان میرفت الجی از راه از ز سید و شیخ آنجه است شیخ ایا و لاحق الک شیخ
اسپر بشد الجی از جون بالی اسب بشتاب بر خاست و دو بر فت خدا ند اسپ الجی سعی کرد و میدان
انجای بر بفتاد است الجی چون شد چون دسید ند بر سید ند که این مرد کیست گفتند شیخ است
یا ما اسپ باز داد و دست و پای شیخ افتاد **شعر** ما در بر سان جان یا در کار آید ۔ ایام کر خان احسان ما
کر کنند **حکایت** سوا الجی ابو بکر دکه شیخ قدس الله سره فوتوی و لایت خلخال آمده بود به بنو غانه حاجی حسن فرمان
بود و مردم در آنده بود صورتا مسکر ند یکی از انجا خلخه حیرت زیا دی صورت کرد چون شیخ قدس سره در خانه حیرت زیا دت
ذاکران بدکر مشغول بودند در آن خانه ما کیان نر سر بیخه نشسته بود چون او از ذکر کوتل و سید بر خواست
و در میان خلق آمد در سماع رفت و مریم اسپار دید ند نظار کرد ند و فریا د و او ا دی در دنیا و طوا فان شیخ
دست نجا ر اسپار و فرکرد و کفتند بر و بشین و سکا دخه مشغول الا سکه ذکر زیا دا کند **سفر** کسی را کرا بین
شوق پیدا آرد ۔ در بن بسیط طاق شود نه با آرد **حکایت** سوا الجی ابو بکر کفت که با بی شیخ قدس الله سره
خوش بود از سر شیخ انها نمیرود و آن سه چیز که او بدید که هو قطره فریا د کا سکی دکه دا بود نظر بسار کرد ان
آمد طالع شیخ در ان ساعت بد اشد و در سماع آمد **شعر** بر طاک اکر قطره در دست آید ۔ در طاک اصفا
و صفا بی آرد **حکایت** سوا الجی ابو بکر دایسکه دا بنا حوض غزا الله بر حمته بدیه که در مجمعت بدعوت شیخ
قدس سره بوی فتیم دیدم بر اسپی هوار نشسته بود و بر سر اسپی رفت که در فتا بی بدیم محتبر ان بود و مرا

ازین معنی کرخاعت آورده بودند بایشان داد ندیان قناعت نمیکردند و گفتند شیخ ما صد دینار بمجرد ما میدهد و ایشان
شیخ را هدیه میکردند تا نگه صد دینار بیاورد و شیخ را هیچ چیز حاضر نبود تا بجای بود که سلطان ایشان را بانعام
داده بود شبانگاه وزیر بخانقاه رفت و گفت صد دینار بیرون آورده و بدو بایشان داد شعر دستی
که کیسه بخشد کوبنی است ازانکه زر و نقاش کو هر بخشد حکایت ادام الله برکته گفت در سلطانیه
نوبتی موعظه میگفت یعنی سیف الدین رحمه الله بوسعیدی را نزد شیخ قدس الله سره داد برسبیل الطاف لیس
لیس آن یاران شیخ رسیده بحال اند فاعنی سیف الدین مردی بود طویل القد و بوسعید بن ابی الخیر
و شیخ قدس الله سره را دیده بود و هر دو را نیکو بوسعید ارادت بیشتر داشت و بدو نیاز بیشتر
بود پس شیخ بنی قدس سره را فرمود که بر سیف الدین رحمه الله موعظه میگوید و او آن را بسیار
طویل و راست میدانست شیخ نیز همان را پسندید شعر ای دل بخلوت بر قدم تا با لای خود رسی * آنجا مجوز و صحف
تعلیم تراست حکایت سید فرید الدین دامت سیادته گفت در عصر شیخ قدس سره در سلطانیه
مولانا فرید الدین قدس الله روحه مرید بود و من آنجا بحضرت شیخ رسیدم اتفاقا ایام آورده بود و شیخ
قدس سره خانه سفر لاطاق نیز بسیار بحضرت شیخ رسیده بود و هر دو بخدمت شیخ آمده بودند و در
بودند و هم لا لای او شنیدند چنانکه از لالایی شیخ متحیر بماندند و مقهور شدند شعر خلعت عشق
جوز لاکه کاه لطف اوست * جندا از آنکه دون نیاز قبای قدر او حکایت نخجوانی رحمه الله گفت
از پیر علی شیرازی ولایت سرابرد گفت نوبتی قصد محمد ستقی پیر احمد سوفی تومه حضرت شیخ قدس الله
سره بدیه و هر دو بایکدیگر قرینی قند بحضرت شیخ فرستادند و شیخ قدس سره فرمود تا قند را بشکستند
و هر یکی را بقدر حاجت شیخ خاصل کردند پس شیخ قدس سره قند را بحضرت پیر احمد سوفی فرستاد و
با هر دو عبارتی نوشت و بدو داد اما بابا احمد سوفی یاد بخانقاه خود برد و همه قند را بیکبار در دهان نهاد و
چون بحضرت شیخ قدس سره آمد بدو هر دو را نظر مبارک شیخ قدس سره افتاد و بیاد آن افتاد که محمد ستقی
قبول کرد اما از آن پیر احمد سوفی قبول نکرد و فرمود که قصد بدین زیرکی نداشته بکمتر زیادت و چشم ایشان بر است
بود و از پس پیر احمد از بی معنی بحث کرده و منکر شدند شعر آه کز دیر باز دیر آورده * ما
دست در دوتی نزدیم همه کرده ما شیخ قدس سره چون بر معتقدان خود واقف بود و میدانست که از بی ایمانی ایشان
قبول نخواهند کرد سر بگشاد و بدیشان چون سر بگشاده دید که مجمع صبر نمیکنند و نمیخواهند بروی بیاورند
پس برود و زیر چون بود که سر قند بر بود و صبر ندیدم چون بازسر بگشاد بیاورد دیدم که قند بروی بحال خود
زیاده شده بود پس از انجا صندوقی بحجاب خانه بود و آن بجای داد و دیگر باره آن مانع را بحضرت شیخ آورد و قبول کرد و قوت
نخجوانی میآید شعر از جمله بیش قوتش در کاسه عشق * یک قطعه نان کاه و سیر و دو ماه حکایت
پیر احمد اعرابی سرابی گفت روزی بسبب باجی بود بخانقاه بابا کمال سمنانی رحمه الله قلم میکردی
و ما از زمین معنی عظیم ملول بود و در خدمت بود و هم نانی شیخ قدس الله سره از بهر پیر احمد سفره بود و چون
نان بسیار بدست پیر احمد آمد تا نرود سوس نرباید گفت شیخ دعائی فرمایند که این نان بسوی ما نیاید و ما
نان بلاشبهات بخانه کمال الدین بادام یابی فرستاد و دیگر نمی یابیم و قلم میکند شیخ قدس سره دعا کرد و فرمود

تسوی یکنیا که دیگر آن نیابی تا نیابی تا نیابی و ولایت شیخ آن نباد ساکن بود و بدیگر آن نباد بود و نا سازنا لیف کتاب
دیگر هم بر آن نباد بود و غلامات شیلات بوی ماند شعر دران حرم که اقامت چنین بود ساز ما * بجای
خانه همه آشیانه نیاز ما حکایت ملک الخلفا بن بدالدین گفت نوبتی که شیخ بسلطانیه مسرعت
جوز سوی ابهر رسیده بود بشکین تر و لک رسیده بود وقت صلوة الاشراق بکنار آبی رفت مصلوة الاشراق بگذارد
خلق چنین پنداشتند که خفته است بعد از این نام زنانستکه مردم انجا بس اعتقاد دارند و اکنون
هر کسی میخواهد که مرضی او را که مرضی صعب شود از کجا آن مرضع قدری بدهند تا بخود مالند تا صحت یابد از هر مرضی فعا
شعر نوبتی در اورد بیدا زخاک قدم کاخر بلطف * خنک آن را که از آب دهد اشد بنا زکار حکایت
هر بیدالدین کرت نوبتی شیخ قدس الله سره در سلطانیه وضو ساخته بود و هر دو کفت نا زکرد و بحجره
بابا کمال سمنانی کرده بابا کمال از انجا سمن بارکرد شیخ بباشد شخصی محمد نام که مسهو بود و محمد علی الخیاط نیز بود
در دل کرد اینده بود و کی که شیخ آن زمان نا بحاسن شیخ قدس سره آن نان بابا کمال نداده از انجا سمن بود و آن
او شاره دانی بیاخت و از انجا بیاورد و هر کسی را که مرضی واقع شدی از آب آن نان دادی و آن آب بوی
داد ندی بحضرت نانوی آن مرض از وی بیاسایدی شعر ای آب حیات ده رهوا ی آب حیات * جانا ذی بخشان
لبت و بنده ویت * نیاز د لا بخالی را نشفا * در لطف لبت مسیحی کیست ما نند تو بیت * لابخون بر آب حیات
کرد بروی کاب بخاری کرد حرز شدی و اکر خوص کردی در آب فرو شدی و اکر نمکسر نمکسار شدی و این معجزه بود
و هر بیدالدین طیب علیه کرد نجیدانک و بیرانجیره منع میکرد بیرکه شیخ احوش تر بیاسا شیخ میکرد فلان را
نا عافیت کمال نامی انجا و شاز یاد شاه اطبا بیوند حزینک رحمه الله بخیر شدی عادت شیخ بود که آب
بابا کمال سمنانی قدس الله سره بدو هر دو را نظر مبارک شیخ قدس سره افتاد و بیاد آن افتاد که محمد ستقی
چون بحضرت شیخ قدس سره آمد بدو هر دو را نظر مبارک شیخ قدس سره افتاد و بیاد آن افتاد که محمد ستقی
قبول کرد اما از آن پیر احمد سوفی قبول نکرد و فرمود که قصد بدین زیرکی نداشته بکمتر زیادت و چشم ایشان بر است
بود و از پس پیر احمد از بی معنی بحث کرده و منکر شدند شعر آه کز دیر باز دیر آورده * ما
دست در دوتی نزدیم همه کرده ما شیخ قدس سره چون بر معتقدان خود واقف بود و میدانست که از بی ایمانی ایشان
قبول نخواهند کرد سر بگشاد و بدیشان چون سر بگشاده دید که مجمع صبر نمیکنند و نمیخواهند بروی بیاورند
پس برود و زیر چون بود که سر قند بر بود و صبر ندیدم چون بازسر بگشاد بیاورد دیدم که قند بروی بحال خود
زیاده شده بود پس از انجا صندوقی بحجاب خانه بود و آن بجای داد و دیگر باره آن مانع را بحضرت شیخ آورد و قبول کرد و قوت
نخجوانی میآید شعر از جمله بیش قوتش در کاسه عشق * یک قطعه نان کاه و سیر و دو ماه حکایت
پیر احمد اعرابی سرابی گفت روزی بسبب باجی بود بخانقاه بابا کمال سمنانی رحمه الله قلم میکردی
و ما از زمین معنی عظیم ملول بود و در خدمت بود و هم نانی شیخ قدس الله سره از بهر پیر احمد سفره بود و چون
نان بسیار بدست پیر احمد آمد تا نرود سوس نرباید گفت شیخ دعائی فرمایند که این نان بادسا کن شود و بخانقاه
ما نیاید بلاشبهات بخانه کمال الدین بادام یابی فرستاد و دیگر نمی یابیم و قلم میکند شیخ قدس سره دعا کرد و فرمود

بدیع موضع شیخ رسید آن مقام است که اکنون مرقد منور شیخ است که قبله اقبال و کعبه آمال عالمیان است **شعر** و بهمت دین و صفای یقین تا قیامت بر این مقام خواهد شد و هست از انوار آن مقام است **حکایت** محمد بن مقدم که عمدهٔ معتمدان صحابهٔ شیخ بود و از قدیم الایام خادم شیخ بود و در خدمت شیخ بسیار سفرها کرده بود و در اکثر مجالس شیخ حاضر بود و از شیخ بسیار حکایات شنیده و یاد گرفته و بسیار اشعار از بر کرده و بسیار اشعار شیخ را از شیخ شنیده و از بر کرده و بسیار اشعار شیخ را بر شیخ خوانده و شیخ بر او خرده گرفته و او را تأدیب کرده و او را تعلیم کرده و او را تربیت کرده و او را تهذیب کرده

خراب کرد اما نه بحدی از انسان نیرو را کرده و بر شاد و دل از یوان سلطان نشسته بیت مرغ از ترس جو با از جو
بکشا بد یا ران استاد زد و آبوان شهنشاه کند حون شیخ قدس سره در مرو بود از ملاذی که بر عزا و صیان
نشسته و بدل اختیار از بقعه فرضا رشد که صدای آن تا بدل ساحتی می آید و بود اصحاب بر و در دنیا که خلوت بود و بر سر
حیرت شد و شیخ در سماع رفت و وجد بروی غالب شد سماع استاد اما فرق و ذوقا بانی جامع متحیر شد و از اطاق
و از صلم خارج شد حال دیگر کون خواست شدن شعر و حیرت فی فیع الهلال و لا اتحی و تکلکنی جمع الاله
و لا اشر خواجه امیر سید ابی بر شاد ابن الیاس جرب بر داشت کرمو در ام از مقام بازدار د و مرده مغلبه بر قلب
کرده و بیرانی بر پا آورد و بر خواجه سرای پاکبا وی بود و بیرا از بر پا ساخت و بر خواجه ها و نایبان خواجه
بیفتاخت و دستاچه چشم نهاد که مان زحال ناگاه قدرت کلی است بحال ساخت و بر بری و پیاده شاهم حیا عنی الذات
کرا زیاده و ذوق شیخ سخله شوق و بحال ایشان افتاد و روی میدان نهاد و در نده بالای مرغ حیر و بر سر شاه و قد
صفر و اندر میان و میدان ساخت و از حرارت این کرد مدان و دان سبب هر هلال الدین با حمد الله آمن بر حیرت
و این زد و بر بکتاد با صحو با نان نسبت او بی احکم که میکرد نه که اعتقاد او را بنیاد محکم و قوی با حیم فوی با شد
شاید مولا و حیر زد و لاستان یاری اختیار دیدند و بر بان و اختیار سر خدا ستان انتخاب نیم بیا رید ند تقای هو الذات
سلوان و حیر ساکا بر و سلوک محمدی الحالید و بحایتی رسید که دا فواه سر و بان و استان سد شعر و حیا
برحی که جام حیا زد نه دست و ستاوه و حرم خوار ان از بحر مست و حیران ماند ان اند و لا اشعر الذین یبعثون
یعنه الله بر ا بیز حیر ان بر با و بیا ند و بحالا لطفو و بحر کرد ند است آمد ا ذ حالم با ز و سید و حرم دیا ان آمد
شیر آنا کرد و دو دی بوز بر حیا ان الذین آمنو و ربعه الله و گفتا که حوله هزار سجده دیگر بیا رد که این چنین حیا
فا ز حیز حیر حیر و بحالی که ز ناب دیز و دیا حاضر نه میتر کرد د و آگر مز هزا بحالی که بحیم حیر حیر حالی کرد و فی حیر حیر
ضا بد و لی بر سا فوحی کن شود و از بحیر حیر حیر حیر حیر حیر حیر حیر حیر حیر حیر حیر حیر حیر حیر حیر حیر حیر
الذین حرفه قوا الطالبه و حواست که حیر ی کو بند و شیخ از قدس سره و قتی شود و شیخ را طلبی بر د و قوا الا با با
و قوا آنا غا کرد و بیا ری بکفت سماع در کرد فته شیخ قدس سره بحالی دیگر فتو ا بی کرد فتو ا بود شعر حیر زان ذی حیا
بکتا بدا ل در راه و حیر او یا رد بحالی حاقت حواجه قطب الدین بر بری رحمه الله علیه بر حیا ست
سماع کرد شعر افدس سره حون آمد و بوی دحا کرد که حر اسباد آنا کرد با بندی و حا طلب از بند با بند بیا بس ذوی
الدین فدره کرد و فر بود کما زی حید و بدید و کجا ی عزیز حید بحید که دین شوف شد و در بی او بر با آنا کرد
در راه حید و بدید که بند حا عزیز نه از حید بحید و بیکری شحوا کند و همچنا بی نه ند از هما آنا حید بحید
بر وان کرده با شد و بر وا و رفته حید بیکری التفا ت کرده مقصد مقصود طلبید شعر حون بحید حوا نا کرد
شه بیا را کدوت شه فحر حیر و به با نو شه نشا ن با سپر کو بیا حکایت و انست که فر مود که حون بر حم سفید
محی الدین رحمه الله علیه بیا بغداد سید شیخ قدس سره را تو ی حالها ی بلند ا ما سماع کرد ند در د انگ بی و سماع حا
و سفا عت فیشتا نی بر د و ا و بر سر کرد نشسته بود و بحالی از حیا ط مستوفد بود بحضو ر مبا رک شیخ بحالات
و در سماع رفت و سماع کرد و حون همچ کس آنرا قوا لا نظیر نبود و مولا نا عبد الرحمن حاضر بود که مشهور بود حرا

بلند دیدار است و نیز برای نفذ آن بازار کاری دیگر بود حکایت مولانا شمس الدین کفش که مولانا حاجی عزالدین
کفش دوزی در محلی مولانا نجم الدین سلیمان و پیر فخر او و دیگر اصحاب الیمان پیر فخر شیخ فخر الدین
چون پیر فخر آورد ایام دینوری بود از دیار بکر بلد در دیوان ایام پیر فخر در حال خرقه شیخ فخر الدین
دیگر شد چون بازآمد بخدمت شیخ دقیم شیخ قدس سره در دنیا و به بکمال ات مشغول بود تعالی الله چون
دقیم بود مولانا شمس الدین که خدمت شیخ رود و در میانه قوم دینا مشغول نشود خرقه شیخ الفخر الدین شود و در میان
غار صفه کرده در دیار حدای تعالی فی شما به حظا مرد بنوعی بادر قوت شعر ما لدنیا لها لکشف به والاشتغال
ای بنا لها لکی در دل ما بکان الکدن الدنیا حکایت مولانا شمس الدین رحمه الله میگفت از مولانا ناصر الدین رحمه الله شنیدم
که روزی با جمعی از یاران بجایی میرفتیم و بسیار سخن در میان بود و ما از آن بی خبر بودیم که ناگاه
پیش آمد و تو به بر دست شیخ فخر الدین سره بکرد هیچ نوع مطمع عیش نداشت و نه زنی مولانا ناصر الدین رحمه الله
وی در جوانی که خدمت شیخ فخر الدین سره میکرد هیچ نوع مطمع عیش نداشت و نه زنی و چیزی بود که
چون او را صحبت شیخ دست داد و شیخ او را بخود بستر گردانید و در ایام حیات شیخ او را بخود نزدیک
میداشت و بعد از وفات شیخ او را بجای شیخ بنشاند و بر سجاده شیخ بنشست و در کار آمد شعر
حباذا عیش اقتدا زده ای و صوا که سیب تو به چیدو و شیخ او را بخود نزدیک میداشت و بعد از وفات شیخ او را بجای شیخ بنشاند و بر سجاده شیخ بنشست و در کار آمد شعر
چند دهیش کرفتم که شیخ قدس سره سوا که هم خود را بخود نزدیک میداشت و بعد از وفات شیخ او را بجای شیخ بنشاند و بر سجاده شیخ بنشست و در کار آمد شعر
طبقات بشغول شد فعال الناس دیدیش شیخ سپید و نشسته بود عالم الدین کرفته و در دهان او نهاده و میکرد و میکشید
و سیم میزد و هیچ حکایت میکرد و مشغول بود روزی بلند بانک بر او زد که ای عالم الدین کرفته و در دهان او نهاده و میکرد و میکشید
زود باش چند شغلی تمام بانجام داشتم و از استماع بانک تو باز ماندم شکر آن طایفان را شاید که هیچ شغل بی انجام نمیگذارند
کاری هرچند چست بی سعی بزود هنوز از آن بازنشسته تمام نکرده بودیم که شیخ دیدم که هم او را که در حیات او دیدی بانک بر او زد
و سر دست بر دوش من زد و مجلس شد چون چشم از من بر دو لا بد کم فریاد زد و چون بخود آمدم من از هیبت او بر خود لرزیدم
شیخ شد م و خسته زمانی بنشستم پس شیخ برخواست و بطوف رفت و مرا طلب کرد و هر سوالی که در خاطر من بود جواب
خود بلا تکلم شیخ تمامت بخلوت با من بگفت و لیکن من نکفتم ندانم من سوال کنم شعر دردد دارا بجوابم بده بوسخن
داشتم تا کشف بر حکم از دهنا هر لبا بکاه دستاش فرق نهاد بر دی ایشان بر کشاد هر یکی از ایشان
حسن بود الغرض حکایت مولانا شمس الدین رحمه الله میکفت از پیر فخر شنیدم که او کفت که
بخدمت شیخ فخر الدین سره بخلوت بودم روزی بر قیم بخدمت شیخ رودم و او نفقه هم بر شتر فی کرد و نفقه
آب موسناخته بود و نماز میکزارد چون نماز بپایان آورد بنشست و دعا فرمود از آن چیزها که بر دی خواند چون بخلوت شیخ
قدس سره رسیدم و شرف زیارت دریافتم شیخ کرد کفت شاهی فخر الدین رحمه الله کفت ای فخر الدین رحمه الله
خود چیزی بنی کنند چون بنی کنند دنیا نیز زاده در چیزی بکی را دز آن هیچ نیاید چون بنی کنند که چیزها از ما شیخ
از هر یاران فرا نیاست شعر چون بادا دنو بیرنج ممرا چیم از نصد صوت نیشتر کاهیم حکایت هم از بعضی
روایت کردند یا از طلب علم کرد بنیشابور در زمان مولانا اسعد کاتب سنی و بعد کرد بکار طلب علم یا عی طا
شوی نیستم و قدر تو نداند و صل با خود بر دم چون مقرر نیا دم دست بطلم خود زدند که دوم سخن شیخ علم الدین
فرو آورد و مولانا اسعد کاتب عظیم داشتی سخن انکار اغاز کرد من فهم کنا بکه کرد شیخ اسرار انه را سال از حل

دآن هادی التمام بجوده زیر سیر اداب سر کرام آورده و از وصال و قصه هر سو چه دانکه کو نیخ الحال
مرحوم نیخ ام آورده حکایت مولانا شمس الدین روایت کرد و از پیر عرضه غازی کما که کفت بخلوت نشسته بودم
سحر بهشت فرو آورد م مخنی میرفت از هر دو بخلوت و بخانها رو بشجار بهشت چون بمن رسید از زمانی بخدمت شیخ فخر الدین سره رفتم
هنوز نشسته بودم شیخ فخر الدین سره فرزندی کی در خلوت باشد با یکدیگر ای تعالی مشغول باشد دست انجور و مصور و
بهشت و انها را دو اسجاد بار دو در ایاغ نیخ اقتاده و نیخ اقتاده کرده شعر من عاشق هماده نیم و حور و قصور هر کما بی
آید نیم و خیر قصور حکایت روایت کردند از شیخ فخر الدین بوجندی که روزی در صحابه شیخ بودم قدس سره و در
خدا بان بی صبر نفس بودم در یا رکشت و خانه ان تکیا نیکه کرده بودند طعم میریت شیخ قدس سره و عالم کرد
کجا اند فخر الدین رحمه الله و علم آکرد و دنیا با ایشان مذ و در تصریف ایشان کفتم سر بر آن نهاده آن زاده نیا نام شیخ فرزند و علما
هر ایشان زنده بیش فرو نشسته و اثر شدم و چون از شهر بیرون آمدم زاده سید الشیخ چون ایکی بر نخم دو کس را دیدم من
رسیدند بر سیدم که کجا میروید کفتند بدا خلیر میرویم کر شیخ نزاز ستاده است بهم ایشان شدند و بخدا ایشان را نشان دادند
چکسی نشانه نیاده نزد خود بدا فتم کر شیخ ایشان را دیدم چشم بستاد بر فتم نزد یاران آمد م بر دیدم که کرد و نیا آمده
و بهم میآورد و در نشانها را بر کرهم و میکفتم چون نشانها بخوانید تا بجا آمدم تهی و فتر شیخ باشد بخوانید تا بدانید که بهم
شنه نشانها و بدیم و روز قان بر دم و هر شنه ساب قیر کندم سید بهم و آن کندم با بر بر دو فتی کندم آن را کلکه
نیا دم و با خود کفتم حاجی فخر الدین سیاه کار کرده تر از ستاده فتی و شنه چون بر دی بود و نفاق بر دی و بکندم سید بهم
و بر بر بود و بکندم آب و کل سیاه بخی میطا الیعلما بر دی و هر چنین با یکچون سیاه کار بر دچند کار
برآرد شعر چنان شاه کار بکی کما کار بر دی هزار کار ان کار ما نام شود حکایت هم روایت کردند از شیخ فخر الدین
بوجندی که در نیز نیشبه صد نیا کان عن بر دند و بر آن کر بر دند تا بجا بر دند تیا اه که قیمتم با خود نکنم که در آن
چند نیست بکرم و بر نیخ صد چیز نیا بر دیم کر دی چند کا نا بر ای شیخ قدس الله سره و بیاد مضعف از برای محله و اسلام و بر
بیم چون از نیز کرم و کار نیز هیچ متفرق چند کر کار بر کرفتم و نیخ شیخ قدس سره بر فتم و در بر خواجه بر تولد ا
مرد بر خواجه نخچند انکه آورد ند تحفی بود آن انکو ها هاد سید بهم بر نیخ و در نیز بر دیکر شیخ
ستد م و از انجا روان شدم چون بادیه سیدم هنوز قدری نیز رفته بود بیا بانی مرا بخی دادیدم چهار لشکر بر
آب موسناخته بود و نماز میکزارد چون نماز بپایان آورد بنشست و دعا فرمود از آن چیزها که بر دی خواند چون بخلوت شیخ
قدس سره رسیدم و شرف زیارت دریافتم شیخ کرد کفت شاهی فخر الدین رحمه الله کفت ای فخر الدین رحمه الله
خود چیزی بنی کنند چون بنی کنند دنیا نیز زاده در چیزی بکی را دز آن هیچ نیاید چون بنی کنند که چیزها از ما شیخ
از هر یاران فرا نیاست شعر چون بادا دنو بیرنج ممرا چیم از نصد صوت نیشتر کاهیم حکایت هم از بعضی
روایت کردند یا از طلب علم کرد بنیشابور در زمان مولانا اسعد کاتب سنی و بعد کرد بکار طلب علم یا عی طا
شوی نیستم و قدر تو نداند و صل با خود بر دم چون مقرر نیا دم دست بطلم خود زدند که دوم سخن شیخ علم الدین
فرو آورد و مولانا اسعد کاتب عظیم داشتی سخن انکار اغاز کرد من فهم کنا بکه کرد شیخ اسرار انه را سال از حل

برخیزد **شعر** افتاده راچو خیزی بخیزی ازین خاکدان ناپایدار افتاده است • لان سبب کلب کان فاید دوزکار زده وزکار جوزدافت
کشف زده دانان از بسکه شنه بود بدر بخلوت شیخ قدم زنان آمدیم و بدر باغ ایستادیم و دربان مسافت
با دانی آمد یم طاجی علی طرا شاگه خادم شیخ بود بیاد و گفت کیست گفتیم اصاف میدهد شیخ میفرماید
که الان است چون بخلوت رفتیم فرمود تا عزالدین از محمود آباد شما آگاه نکرد اند تا شما آگاه شوید از ابهه شما آگاهیم
لافتر یحلکم البوم • لیس لکم ذنا دهر و دبر اهد یکم گفتیم که ما نکرده بفرستیم اذ بابه بر طالدین کرمانی
شیخ قدس سره فرمود که ما زشما چیزی نمیخواهیم شما دانید که این جمیع عزالدین فرستاده ما چیزان خفر شیخ
قدس سره بر ما آسان میدهد رحالا آگاه شدیم • **شعر** از فراغ نوره هوان غم نمانا رکشود • شاد باش ای آمد و صبح سعادت دمزد • **حکایت** بر بهاالدین جانبازی فرمود که ما بکرد بواهه گفتیم خیز تا شیخ قدس سره
فرمود که ما بکرد بواهه گفتیم خیز تا شیخ قدس سره

ابرهیم حلاقه روایت کرده که در شهر بخارا مریدی بود که او را بهرسید بخارا میگفتند و نام دیگر بهرسید کفته مغربی نام داشت از شیخ پرسید نام چه دارد کفتند ابرهیم کفت که امروز کفت باید بیل کفت شیخ صفی الدین اقدس سره نشنا سی ابرهیم کفت بلی همه روز پشرق دستور او ستوده بیشتر او را صالح جفتی فطلبن یا بره چنانکه او کفته است بلی الشیخ بره فکان الله سره نیاز نده و همیشه رفت چون ابرهیم نزدیک آمد بحضرت شیخ قدس الله سره رسید و سلام صالح بر او رسانید شیخ جواب سلام کفته و علی الفور کفت آن بطلیز تو را مبارک باد و بستاد پارسی

شعر

ایزد ترا بحق ابرهیم ادهم ای فرخنده پی فرخنده فال
کرد آن بطلیز تو را مبارک باد و بستاد پارسی

حکایت

بین احمد بن نوکه یکی از محمد بن علیشاه نذکر او دیده کرد که کفت به دم علیشاه یک بوستین از پوست سکه مفلوب جمع کرده بود بنزد شیخ قدس الله سره نهاد کرد بعضی شیخ قدس سره آمد و بوستین از پیش او برداشت و بفروخت شیخ قدس سره دیناری چند بدو داد و کفت بستان و بخور و بدان که مرد بوستین فروش نباشی و بدین کار مشغول نشوی و بدین کار مشغول نشد و بسیار بخورد و بسیار بداد و بسیار بدو رسید

شعر

چو دل با عشق همراز آید و جان با عشق انباز آید
بسی کار از پی آید که کار اول باز آید

حکایت

بین احمد بن نوکه یکی از محمد بن علیشاه نذکر او دیده کرد که کفت به دم علیشاه یک بوستین از پوست سکه مفلوب جمع کرده بود بنزد شیخ قدس الله سره نهاد کرد بعضی شیخ قدس سره آمد و بوستین از پیش او برداشت و بفروخت شیخ قدس سره دیناری چند بدو داد و کفت بستان و بخور و بدان که مرد بوستین فروش نباشی و بدین کار مشغول نشوی و بسیار بخورد و بسیار بداد و بسیار بدو رسید

شعر

چو دل با عشق همراز آید و جان با عشق انباز آید
بسی کار از پی آید که کار اول باز آید

حکایت

بین احمد بن نوکه یکی از محمد بن علیشاه نذکر او دیده کرد که کفت به دم علیشاه یک بوستین از پوست سکه مفلوب جمع کرده بود بنزد شیخ قدس الله سره نهاد کرد بعضی شیخ قدس سره آمد و بوستین از پیش او برداشت و بفروخت شیخ قدس سره دیناری چند بدو داد و کفت بستان و بخور و بدان که مرد بوستین فروش نباشی و بدین کار مشغول نشوی و بسیار بخورد و بسیار بداد و بسیار بدو رسید

شعر

چو دل با عشق همراز آید و جان با عشق انباز آید
بسی کار از پی آید که کار اول باز آید

حکایت

بین احمد بن نوکه یکی از محمد بن علیشاه نذکر او دیده کرد که کفت به دم علیشاه یک بوستین از پوست سکه مفلوب جمع کرده بود بنزد شیخ قدس الله سره نهاد کرد بعضی شیخ قدس سره آمد و بوستین از پیش او برداشت و بفروخت شیخ قدس سره دیناری چند بدو داد و کفت بستان و بخور و بدان که مرد بوستین فروش نباشی و بدین کار مشغول نشوی و بسیار بخورد و بسیار بداد و بسیار بدو رسید

شعر

چو دل با عشق همراز آید و جان با عشق انباز آید
بسی کار از پی آید که کار اول باز آید

باحرف کن اگر خواهی والسلام فی مورد بنی شیخ ابا نوصلت واگر بشیخ خود تردد بر جریدی نویسی ان که شیخ ابا نوصلت
بنست **شعر** هرکه درآیینه صحفی دلکش دیگر نگاه ۔ حسن و فتحی که از دیدار خود دیده شود **حکایت**
هم مولانا اخی الدین الزین حاجی اقتوی دادا ذین عوض افیون روایت میکند که از نظر فیکلان و امیدم
در حضرت عزیز بیانی چون بشهر زاده دیلی بسیدیم یا وی گفتم که در شیراز دیدم بزیارت شیخ قدس الله سره آمده
گفت که شیخ را دشمنان خود بسیار بودند و قوی که مراجعت کنم خود بخدمت شیخ میسیم اما یا بدیگ شیخ از آن جهت
نیز ستند بجهانی بر آمدیدیم که خادم شیخ در طاس سفره آورد و گفت شیخ در طاس نشاند و میگوید معذور
میدان آن دوستی را که گفتن حاضر است و دیگر چیزی نخورند و بیرون رفت و ما هیچ نخوردیم و از آن طعام
آفتدون اشارت دیدیم معتقد شدیم **شعر** یا قاتلة معتقدا کوزنی زا فجا سور طعیم فوشو دیدند سالها
هرچند کردند طاعام و طعام نخوردند حتی از علوم قرآن و علوم دیگر و دیدیم **حکایت** هم مولانا اخی الدین المذکور
گفت در بیرون دادا و هر بزرگ دی گفت بزیارت شیخ قدس الله سره رفتم و در راه خواجه اختیار بجهانی
علیه مرا دیده برسیدم شیخ قدس سره کجا انطباعات مشغول بود و از هر جهات فاین سفیر بود و گفتا
فرا باز بزین بجهاند **با تو او کرعشق لا درای غلام** ۔ عشق او با سنم او با شد بدام ۔ مرجوز بشنیدم
خواستم که یا دکیرم خواستم یاد کرده نشد بیاد آورد که شیخ مرا بزیارت دیگر مکرر فرموده بود امتثال
کردم و آن شب با این فکر بودم چون با مداد شیخ قدس الله سره بنشست و بیرون جماعت غلبه جمع شدند
در آن میانه شیخ قدس الله سره روی سیاه بنا سرکرد و از بیت با کفت بخوان اندیشه فرمودها با کرد
چند وسوسه دلم انجیر دیر بود دیدم و شنیده و یاد کرده **شعر** زهی ضمیر منیر معلی که همه غیبها بر او روشن
ضمایر علوم و لی تعلیم ۔ زهی ودود ولی کریم که بحقایق تواضع ام ۔ که کاه رفتن از تربت او بیکدیگر میرسیدند **حکایت**
هم مولانا اخی الدین المذکور راوی روایت کرد که در ربیع هر یزد و کار دای بزرگ بود و مدتی در خدمت شیخ
قدس الله سره شوال کار داشت و روزی با خود فکر کرد که ما بجهار صد تومان شیخ نزدیم و او را دادیم
یا ما بیم لیکن اخلاق بزرگ از شیخ بر آن زیادتی و اخلاق شیخ قدس الله سره از اندازه بیرون بود
اینجا اقامت خود را صلاح ندید و بیرون آمد و مسافرت اختیار کرد و بنکه ما بجهار کار بر سیدند که کوهک
بر آیند سفرهای بجهاند و بریخ فرو یا نند تحقیق دانند برای دروغ یا راست که ما دانیم که آن کوهک
بر آنکار زیادت شد یا نشد و از شهر بیرون آمدند و بیرون فرستادند که بیادت شیخ اندر سیرند که
معلوم شد که بیرون نرفته و ایشان را با خود باز گردانند آن کس که رفته بود آنجا رسید و
ایشان را بیرون نیافت و گفت بر آن شدند که بطرف شیراز بروند و ما طلب کردیم یا نیافتیم و باز گشتیم
و آخر بریخ و بیابان هم بکنار آب شیرین رسیدند و در قدم ما رد شیخ افتادند و عجز و زاری
نمودند تا عذر ما بپذیرفتیم و با ما فی قبر کردند **شعر** از سر عزت و از شرم کرا جای است اذا
کبر طاعات و بیخبر کنج سعادت کرد ل جوید تقدیر و نوان جهان را همکی بر دعوات **حکایت**
روایت از بزرگ عمر شیراز قلعه که نوبتی محضر شیخ قدس الله سره میرفتند چون بدیه بنی سید تا از آن

خال مولانا سراج الدین رضی الله عنه اتفاق نمود بجهت تردد بدیه سیاه کمر سیدند مولانا شرف الدین
کجکاهی الخبا بود و عرق تقاضا در رونق مخیم میبود و بکی سفند بجهت بنده بود و کرداشت و بکاه داشت
انسان میکرد یا سر خلیان حسد تقاضا فزود بنکاه بین بزرگان که بین بزرگان یا صوفیان بکار بجهت دارد بجهت
کرم اخلاق که بدیه مولانا سراج الدین رضی الله عنه شیخ قدس الله سره رفتند و شرف استعداد دست بوس
دریافتند حالی که آن غزل سیاه بنظر شیخ قدس الله سره آمد بزبان حال که در حق حال مضمون احوال ما بود
اعتقاد بر اعتقاد زیاده شد تا بزرگوار آنی که در جمله اجزای ایام در حرب بوده انجیر بوی نکفته تقریر
وکی سفند از خود باکاه دارا ما ست ندند ندند **شعر** دندلما ز جهان زشت مکن بیار
دلبر که بدست **حکایت** پیر ایرج حکایت کرد و نیز بحضرت شیخ قدس الله سره نشسته بود در حضرت
این فکر بدست کرد و شیخ دست سخن اجانب ای نفس متاع دنیوی چرا ستعلی الغرر سیخ آمد
سره بفراست معلوم شد و گفت بلی ای ایران در خاطر دارد و کرد و شیخ دست راست میکرد
اما امیر المؤمنین حسن رضی الله عنهما فوا ذه محمد مصطفی صلوات الله علیه بود کلام امیر المؤمنین
حسن رضی الله عنه الیاس بفتد بوشد لمستاز تر بزرواست و آن نیز راست **شعر** حسن از دلها
جلوه مستغنی بود ۔ الیاس و زیور و سیب علی ۔ فوه محتاج است انجا اطلعتش درالیاس
عین تحقیق محقق **حکایت** ادیب ابرهیم کلوانی گفت که شخصی حکایت کرد که در سفر بودم
در راه سخت بود در دل خود نذر کردم که اگر بسلامت بروم فلان چیز را صدقه شیخ زنم چون بسلامت بخانه رسیدم
و قصد کردم که آن چیز را بشیخ زنم با خود گفتم فلان چیز را چه نسبت بشیخ قدس الله سره رسیدم و قصد کردم که آن چیز را بشیخ زنم با خود گفتم فلان چیز را چه نسبت بشیخ قدس الله سره رسیدم و قصد کردم که آن چیز را بشیخ زنم با خود گفتم فلان چیز را چه نسبت بشیخ
نشوند **شعر** نقش هر یکه کرد در نظر صورتگر ۔ در از آن آله صاحب دل از آن با خبرست
جراکه با بندقه همت دل خود ان رفت ۔ بجنیز را که لیس مشکل و لیس با خطرست **حکایت** ادیب
حاجی ابرهیم کلوانی روایت کرد از پدر خود مولانا نجیب الدین خطیب کلوانی که روزی در خدمت
شیخ قدس الله سره از برای منزل شانه خریدند بیاورد بخود کفتم مناسب این شانه از بهر است که ما روزی در خدمت
شیخ قدس الله سره نظم شانه دانی بنک و بیم پیر شیخ نهاده باشانه شانه زبر داشت هشانه را
را یکسر منها دو فرمود ازین شانه دو مناسب ساز تر است بشانه از ان بهتر از ان نیز
شعر چون نطق مرزبان زدل خاکی ۔ با صفا بر شانه کار با کند **حکایت** از مولانا اسمعیل
براهیم روایت کرد روزی شیخ تاج قدس الله سره نشسته فتوی بر ده بود بنده فتوی بسوا کرد که شیخ حق
تعالی در کلام مجید سیفرماید وعلی ابکم تنزیلا و خصیت حضرت شیخ محمد سیفرماید قدس سره هیچ جا بنوشت
قدس سره هیچ جا بنوشت حرات میفرمود و ما نها دعا کردیم انشاء الله صاحب حق
پیر من بود تقریر کرد شیخ صاحب دنیا باشد یا آخرت حالی که سفر بیش شیخ قدس سره آورد و نیازمندانه
فرمود و از سفره دانش کرما ابا علم رسید کرد انا سوا کرد و سفره پیش ما آورد و نیازمندانه کرما ما زاد اصحاب کرام

محمد

بود وقاعت نیاخاست عزیزی شیخ قدس سره آمدیم و شرف حضور یافتیم خالی کرد نظر بیارکش بر من آمد فرمود صحبت بسیار خیانت فتنه و آن طریقه از ما طایفت حالی آنکه کلمه که میگفتم از بسیار من بجای فرو افتاده و دوست بیدار خاطر می افتم یا زیاد خاطر دوست من فرمود که تو بدست پیر محمد که من بتلقین او که کرفتی و من دوافقه تلقین او که کرفته بودم وظن من چنین بود علیه السلام و نیتوانستم کفت شیخ قدس سره فرمود که بکو و من از سر دست و دهست نیتوانستم کفتن ناخاقت آمد سر با لعذ شیخ قدس سره کفتم فرمود سر الکس کرا و تر از تلقین دادهای است تو بودی تا او اصیت فا لزم شعر انا نقول و مع قدری یمکنه عیسی و قت است در احیای دل. صفت لفظ مجاز فارا و مریم کرست عیسی نا بی دل حکایت بین شاشا کفت بیدل من بین ابو کفت دوا من بکرد بدیکر چیز بود بی کرمیدانستم که نفس من چیزست علی الخوض شیخ قدس الله سره نیز کفت اکر میدانستی ما قت بمن آوردی شعر شنجان تر سر جمع العلوم باسرها فی آیة من سوره من مصحفه حکایت بیرون کرد الله طالع ارد یلی کفت من بدست شیخ قدس الله سره بتوبه کردم صوفیان بفرا یاغ رفتم انجا هم نشینان ناموافق بوده اند و بیرون دوانو به نشستم و بشر بفر مشغول شدم و فا نجا را بانجمادی مشغول بودم مجرد بنیا دشد و بیل آمدم و همچنان من میان فاضحا الزمن بود ند یا زهمان صورت فقیر بکار ان چنین راست کردم و بفرا و بفرمود شیخ قدس الله سره رفتم و به مقابله حیم بود ند و شیخ قدس سره بکلمات مشغول بود و من خود را از بسر مردم میدا کردم علی الخصوص شیخ قدس سره از سر بریت سیر من آمار کرد و فرمود و دم بیرو بلنبرهای دیکر تو میکشند و بشر به مشغول میشوند چون انجا عاصی آیند با صورت میکرداند و ما را تنویش میدهند چون انجا نخرد صبر بحال شیخ قدس سره نیاوردم عظیم مستقبل شدم در خود کفتم کر من دل شیخ ناهد هد مرا الله دوسه بیش نزیم آو دیدم کر دیکران چنین سخن کویند و شیخ قدس سره دیکران بحق بود دنه مرا الکر از فلکه کبر و شیخ قدس سره الخلص طاکر و بلنبر دیکر مشغول شد شعر چون بلبی بر به لبوی حالت رسوا نیاست ۰ ۱۰ از انخطه کو زیر بره نا بر دارند. و انجا الت کرد دان وقت شیخ یا نه. بوسنس عیب جمله کرده نا بر دارند حکایت هم بره کفت الدین یا نیا کفت که با بری خضرت شیخ قدس الله سره در فتم کر عیبر واقعه کویا زهمان شیخ قدس سره از او واقعه نا آخر فرا موش کردم و مجا الخطه نداشتم و هیچ نیا دشتم کفتن شیخ قدس سره واقعه کویا زهمان فرا موش کرده بی کفتم بی الیر شیخ قدس سره واقعه من از اول تا آخر تمام جمله با نکه و معنی با نکه فرمود کر احوال که در ابتدی طالبان صادق او لیتر استا آید آنکه بشر مرید و اکر فرا سوکند استاد و او نکند هدا نکه بر وجه وارد شده است شعر دلا نیه صفت عشق صور یا بان. هر چه در خاطر ما سر اشکل کرد. مشکل جا کر در خاطر ما کفتی ات اکلیل عرس صاحبدل بحل کرد حکایت خواجه علی زیان بن عیفر به با نع کفت در بی در حضرت شیخ قدس الله سره من و شیخ فرزند بود و من از جنس او نبود و حشمان او بود و حشمان شیخ قدس سره فرزند او از آن جهت میان ما ان زمین بی بادی بر عبارت آوردن ان بخر کفت و در خاطر وقت مضر کرد و مرا نا کاه بسیار وقت بنا بدم و من انجا خجل کشتم و کفتم استدم و انرا و ایل بتیا بیم آن خنها تمام بکشیدم و کار چندکس بود کفتم من انجا نی کرد م انجا ل بصحیح کردیا ران

وفرمود اطلاع بود که آن کار که ایم کرده است نا مداد شیخ قدس سره من صادق الاعتراف کذارد و در زاویه دوتا نشست و حد کلمات آمد استاد فرمود مرکه بیعت و بیشتر شیخ آمد و بیشتر منم از خا لیعت شیخ من آخار کردم و فرمود کسی کو کار ما بار ادت کند چیزی نا شد کار ما چنان بدست و بی کار آمد و چون کار ما اینها نی و تا شیا نه بلد آن کرده کر کسی با یدان اطلاع بنا شد اکر من خاموش نبود و حد نا خاموش بود و امر حق تعالی بر هد شعر چون نقش شبه بجا معز کی نبود و مرکشد عشا قی بر دیار نظر با یدا فکند محیی بصره چیز با یدان شوخ بی حیثی مژه چرچیدا کا فکند حکایت مولانا سعد الدین حمو یه کفت فرزند خضرت شیخ قدس الله سره کار سقا ما را چنین صفه بود بر فهم عزیز فرا انجا ها نات دیم چیزه بر نکرده بنه و کفتن بدست کفتم خاطر کجا بر دی کفت بر هم کر سخن با بنم کفتم شیخ مروی بزرکست و صوا نرا بنبند و صوا نرا مجال دیدا و نا شد کفت با لا ی ۳ ر هم و بر بره کذارد شیخ ما آشم و آ ا بنو هی و کو کبه او بیتم آخر شیخ خرد دان میان نا شد شعر اذا سر ی البرق مزا کا فا رصتهم ۰ اقول لمن فوط سقوفی لیقنو المطر کفتم با کرده کر من انجه بتوا نذ دوزه با ر شیخ استقا نی دهم کفت نهم کر فرا بو شرکه چون خضرت شیخ قدس سره در ما بر سیدیم و با این بنده حلت فرمود و بر آیت اصطفا نابت و فرعها فی السماء خیتی میفرمود مرا آن عورت در خاطر آمد نا کاه شیخ آن سخن بر ما کرده و روی با من کرده و ازا ندرونه و ضمیر من کفت غلا فا کر هو بی ا نی شرقیا مغربی خواهد کرا بیشه دین با شد شعر دزه در بیرون خرد نیشه بجرا آید در شود ۰ فیض خورشید کند غا لم او عزقرنوه حکایت هم مولانا ابو سعد انارودی کفت کرا اجاعت طالبان در دکا بی سخن الحال بدیه هیبتی سر بسر کرد موجد خضرت شیخ قدس الله سره بود م انجام او صعبی و ذوقی بیدا شد بان دو روز موفوق نشدیم انجا طالب علمی بود نور الدین نام او کفته بود کر حید رحمة الله علیه کفته است که صوفی آنست که هر چه دارد بیدا ز از لبر ضا و بیشا نه تصر ا طاعم حیا و شیخ ما قدس الله سره من مالا لب بیا ستا ز چند رسید و لفظ حیا ر بود نیفتاده شد اهل بیان و از ندیم در زاه انقاس کرده نزا کجو نخضرت شیخ قدس سره رسیم با یدکه سوال کی کنم حاجت سوال نباشد چون زاویه پیل خضرت شیخ قدس سره رسیدیم مولانا الغا بد تاج الدین محمد شاه مراعی زیر سر کرده حاضر بود بر شیخ قدس سره سخن چند فرمود انجا و دی بیا رانا سر مولانا عجز نا کرد و فرمود جا هی هست که میکویند که صوفی آنست که هر چه دارد بیدا ز از بهر فدا کند و بیضا نه نصر ا طعم بنا آنست که دیکران بیضا نه نصر ا طعم بنا کند و ایثار کند و ما ز ایثار نیز فضولی یا رانا ز صوفی است یا ا ز ا ز ضرا کر ا ز ان صوفی است چون ا ز ا ز کند ترع حیا نه بیدا ز و کر ا ز ا ز نکند فضول نباشد چون ا ز ا ز کند دوستا نه باشد چون ا ز ا ز دو چیز حیا نه نباشد و احبت الصالحین و بغض الفقر کرده بود یم کر سوال کنیم از خضر یا کفت شعر بصورت شرع صلوح معنی داده دارد لبا ز تحریر نیا کاه حکایت هم مولانا ابو سعد انارودی کفت نوتری در حضرت فرزند خضرت شیخ قدس الله سره کر فتم خواجه محیی الدین در حضرت ریصه دریا نجا ستاده بودیم در خاطر کرد که بیچه از شیخ قدس الله سره که الفنات نخاطر بیفتاد بیفتاد در بن فکر نبود مرا که شیخ زاد یم قدس سره کر بنا آمد نا کاه شیخ است که در دقیقه آید من زه بیشتر بفهم شیخ قدس سره من کر فته و در آمد و نظر در سخن فکر کرده و بدت مبارک اشارت کرده و ان

مکرر بعینه بنا بر گفته و فرموده فلانی بعد از این بنزد بود ما متاوا الذین یحیی الله برحمة الله علیها و وصیت
جهد کرد بنزد تا نفع تمام کند لیکن بر ضا و میل خاطر نیست **شعر** هر کرا صلحه دهد بجز فلان نفروده بفت
تا کیه خرنکند ترش است. **دل آزاده و راکی نکند اسلام چنین.** خاتمه الطبع العاجزة کاتبه مصرف ثرات **حکایت**
مولانا اطیب الدین بزرگوار مسموع دیار ما که می گفت در حضرت شیخ قدس الله سره بودیم و شیخ قابل زیارت بود و جمعی
قدری دیر بودیم و فیتوم در نمی رفتیم بر خاستیم که برویم که شیخ به بیرون آمد و گفت شما چه بودید که نمی روید
تا استماع میکردیم تا که شیخ بگوید که بیائید بالجمله از مضمون این گفت مولانا اسلام و علیکم و قام فقمنا و دیگر چیزی
نتوانستیم استماع کنیم **شعر** له زجان ساکت و هو الملک. **بی لبی یظهر الهب حسن عیان** **حکایت** هم مولانا
اطیب الدین بزرگوار گفت چون متوجه حضرت شیخ قدس الله سره بودیم در راه گریه فتیم فرمود ما اذوده ما اذوده گفتیم
گریه ما بر شیخ بنا هست و نه بر آنکه ما را شیخ میباید که ما را شیخ هست و نه بر آنکه شیخ بمیرد که شیخ نمیرد و نه بر آنکه
شیخ قدس سره بنا بر هند و نه وده مخزن مخدوم ما فرمود که ما با فته ایم از هند و اند که دیده ایم **حکایت**
چون بحضور شیخ رسیدیم خاطر شیخ بر آمد که ما را بطرف بیجاپور هند و اند که دیده ایم **حکایت** این جزیره بندی بیجاپور
را بنا کرده اند و مرغ سمن چنین شیخ قدس سره بنزد آوردم چون بخدمت شیخ رسیدم و آن مرغ بر دست گرفتم
فرمود برگ با دو بخاجی علی خادم ما نشانده فرمود که این طرا برای فلان طالب گیر که ما مرغ نمی خوریم
و خاطر مرا نگیرد بلکه ما را نیز برای شیخ آورده اند علی الفور شیخ قدس سره از ضمیر من خبر دهد و فرمود که این طرا
برای مرا آورده و من نمی خورم **شعر** حال بطبعش نیاورد بر ظرفی. **تا خود شرف چه دارد انجا ترکی است** **حکایت**
خاجی عبدالله و ایت کرد که ما خاجی بکی الاداد و ما در دیل کرد خواندیم که مرده بودیم بخدمت شیخ قدس سره رفتیم
از ما هیبت بیدار شدیم چون بخدمت شیخ قدس سره رفتیم که توبه کنیم علی الفور شیخ گفت ما جوبکی از ما بلید
کوه بمیرد بنا فوبر نخواسته کی زنیتر بیدار که طاقت این خدمت بر توبه کرده تمام عمر بر توبه بود **شعر** هر لقمه که خورده ایم
واجد. من النار حتی تقوم القیامة. **الیس ذالک اعادیة نعمه. یزولوا النعم و تبقی المذامة** **حکایت**
از مین محمد قاضی ایراد نمود که گفت شمس الدین بحضرت بنزد ما آمد و گفت که مولانا مرا هر سه بیند فتح قدس الله سره بیرون
دوات الهام گشته هر یکی از ما شیخ حقانی جزوی از خود بگیم که ترا شیخ خواسته هر یکی بوی دعا عنقا کردیم شمس الدین
گفت من چون بحجره ام گفتم هر چه گفته شد بسیار نیکو گفتم مرا چه دعا کرد گفتم مرا دعا کرد که عمر دراز یابی
بعد از چهل سال بحجره شیخ قدس سره آمدم و گفتم هجر بنده را چه دعا فرمود گفت مرا دعا کرد که عمر دراز یابی
در پنجاه و دو شیخ فرمود این بحجره بنا بر ما نیست بحجره بیست مبارک پر خرقه است و مرا بر خرقه است و مرا بر خرقه
خلعت ایمان و حجره مرا از بنا بود و ند پس احمد گفت مولانا مرا چه دعا کرد گفت هجر بنده را چه دعا کرد
اعتقاد ثابت آورد و بنود و از سر اعتقاد نرام و مریدان تند **شعر** سفره دان جمله پیش هر یکی نانی ز وفی
حلوائی بره **حکایت** خاجی عبدالله بن شیخ ابو بکر کلاوی گفت از امیر دستم زده بود و اجل کرما و شاه مرزبان و شیخ
بوقت سفر بخانه دستجردی آمده بودیم که بحجره بنا و ز دیوار بنا بحجره ما بر شد و مرغی بر گرفت و بیرون رفت
کرد که این چه حالت است هجر بنا و ز شیخ قدس الله سره بنزد ما آمد و گفت که مرغ ما را بگیر و بنزد ما آور
نشنیده بودم سفره دان آورده نزد ما آمد که شیخ از اولیاء الله است چه بودی که آن مرغ را بگذاشته خود را آزاد
تا مرغ از هم گاسه شد نامضبور شد چون بر خاستیم که بنزد شیخ بنزد فرستیم بنظر فرستاد و گفت این مرغ را بنزد ما آورده بودند
بنزد ما نیاورده بنزد ما نفرستاده بنزد ما نیاورده بنزد ما نیاورده بنزد ما نیاورده بنزد ما نیاورده بنزد ما نیاورده
بنزد ما نیاورده بنزد ما نیاور

القدوم سیدنا شیخ قدس سره بقصد زیارت شیخ آمد مجرد زیارت دریافت که این ذکر
و بر وجه ترک داری در جهان بزرگوار دام الله برکته گفت که من نوبه بدست مبارک شیخ قدس سره دادم تا توفیق
کرفته معهذا مخلص معتقد دیرینه ما سولا اعظم عبد الملک الدین شیرازی رحمه الله علیه و نیز اخلاص و اعتقاد
واعلم کرد و گفت دران وقت که قواعد عقاید در اصل بهم کوبیده اشتم شعر از شرب الحان الهوی بیرسوده دنیا
دار الحان شان زیاده تصور آن داشتم که شیخ قدس سره روی از اشتغال کرد شیر کرد یاد کرد نه ای مریم و هیل
تاجور نظر شیخ بما افتاد و در آن وقت هم بعضی از شکل کرسانج حجاب از بصر آن حاضر بر دید
شیخ قدس سره بجمل فرمود شعر لوح محفوظ است که خوان دلی معتبر کن و هر نفس محلی نخواند در سر
رسیده و سر علم خود علی کرده است بودم و علی بن عبد ست شیخ عماد الدین مرندی رحمه الله علیه و دیگر
از طریقه شیخ قدس سره از جمیع عماد و معتمدان دیدم و شیخ اقدس سره در نظر بزرگ قدر و علم و کبیر حشمت
در میان مردم تا تمام شعر صدر مرا ز تجلی کوه بار دد سینای و قطع الجلة خرج صعقا فنحن حکایات اداه الله
کفن با دیدار شاه او بر طارم اعلی مقام کرد الله شاه ابو سعید زده و قبله الشکر حرار شعر ای شاه با دیدار شاه سعید
عزیز شیخ فرستاده و استدعا نموده بود که شیخ در حیات است که او را نیز صندوق سرکی در است عهد ی است شیخ
شیخ می باید شیخ قدس سره می فرماید فرمود که باد سلما با کو که چند ان نمرد آب که کلم را با کی بنشاند ان نظر
و ترا نمرد و نخواهد بود و مجلس شریف کرد که من از عالم آب که کلم نمرد م و ترا نیز تا خراب بما نخوان
خاد جهان باشد الله اعلم بر نمرد م و میزان ما باشد و صحبت با ما خواهد داشت و چنین شد که شیخ ساغ خواهد دید که
پادشاه و لشکر بدین الله ظفر و بجاه الله الجلیل الی لیکه از بلاد هم بدست تمر بدان ملاقه اید شعر
ناجار نظر بدین کرد مدار خاطر بود عالم از دایران سوده و دا سوده بود حمد لله که کرد عالی بامید الله تعالی
آنجا نکرد بدین و دار الکه امروز موجود بود حکایت شیخ صدر الدین ابدام الله برکته فرمود که نوبتی چاجی
غیبه زیارت و صحبت شیخ کرد و گفت شیخ سولا نا شمس الدین و فتی دیخ ابدا ما و ایا و او دیخ شیخ شعر کرد
شیخ قدس سره دیخ رفت گفت زیارت شیخ ابو سعید کو بنی زیارت که تخم او بیست خیانت که تربت او بیرون
بر دو زیارت شده و لیخ جنس کو بنی خیانت که ریکرزت لیکن کرد بنی دیخ نیز و کلمه بیرون کرد بنی خلل است و اکر
دیخ خواست دیخ کو بنی خلل است که شکم و دیخ نیان بهم ام شعر تو تیغ ابدا خلل الهنا یا ابدا ابدا لا تخطه و هی
عمل الحفا تو اما عبد العزیز مرغ چه کوشت بار است که بر دار دچه زیبد و بسازد و بر چه حاجی بکرد
دیخ فضا صایع و حاجی عبد العزیز فرجان عبد ست شیخ قدس سره آمد بنی و دیدار ما عبد العزیز بر شیخ ثقه
کرد بنی که شیخ خلل بیارک او نکرد ما او تغیر کرد ما نه که ما لک است تصلم و الطرشیخ نیاید و دم اخراص بنام
عام است شیخ قدس سره فرمود که ما لبیر تصرف خود با او چه بیت و هر چه دیخ تصرف من کند بخلل ما نه ما چنین
شیخ نیز با چه چیزی کو بنی که اکر بکو بنی ما چرا ان نیا با قی او دو او با نیا با قی او دو او با نیا افتاده است ما نیا با
کیر بنی فضا هند ما نه ما نه دارند و با او دیکر فرموده بود که قدم او را بوی هند و ستان شیخ آید بقاقت
عجب حیاتی که شیخ قدس سره ما نیا فرموده بود هند و ما نه ما نه شیخ بجا لم حیات طیبه رحلت کرده بود بدیه و ستا

۴ بیرون

کا پیش پادشاه ابو سعید رحمه الله امیر ما غلطی نظام نه ذکر که که بهند و ستان رود سولا نا عبد الظر نیز پاه
بهند و ستان رفت ما نجا و طالب دنیوی و جمع ما لهند نکا نی و تعینی کرد بنا بعضه دنیوی مضر بدین شغول
و الی یومنا هذا هنوز دران مه نه مشتغل است شعر و چه آن ذا دار هیا کفت سر حال الزبان کا کفته کا
فوق ثلاث الروح و ایجی انا و دان رمز نا نه رمز عینی انا دا حکایت خواجه نظام الدین زاده یلی کفت که نوبتی بحضرت
شیخ قدس الله سره بار که بودیم کرد و نیل کوی سیاه شده بفصل بیاره که ما بجزیره رسیدیم بر کنیم و ما را نا نه بجزیره
جزیره رسیده بود شعر علی او رقها و تحاف ظل خود فتعرو بعضا ها و تنزجی الغام ما لطف و مضه
شاه اصل با کرما ما نا که برفی عظیم با ید بجزیره با جزیره بر قوه کا فرو بود سه شاید مردم را جا بدیه ها
سیکر بنی و شیخ فرموده که مردم بکه فرد با د کسر نه شکل با شد و شوا بن با د آمد بجزیره دفعه کیر بنی با ل ما
سیل جاری شد و در خانه مردم آمد و که ها ل آمد ار د و شوا فتاد سه زد و از آن شب بکه بدیه با د کرد بدیه
شعر نا کرا با شد ار بن دار دی و در با د کشته سلامتی با کود حکایت مجما ز خواجه نظام الدین کفت که
کر شیخ قدس سره بجزیره بجما ز بر فت و جماعت خلقی با کبار همچنین سولا نا فخر الدین مراغی و سولا نا اخصر الدین نیز بخی
و فقیه محمد ترقی و سولا نا نجم الدین فیروز نی رحمه الله در کبار با ما بود شیخ قدس سره در نا نه بود ند چون قدری
بسه فرسنک سیدیم قدس سره ستادی بجون بصب کرد بودیم که سخی افتاد سه شعر آن آفتاب سایه سیکرد ما نا قا
بنیا بی افتاد سه مقام مرا میا نسه مرده بود قدس سره فرمود یم ا ز ا و جدا مد و با ز با د مقام ز بنیا بی شیخ
قدس سره بر ا نسه کرد و فرمود ند کا د نسه د مخر کس فرا با و را مر بسا لکانه با شیخ تعلق فرا بد و مقام
که مر شیخ جا با بد آمد ن شیخ قدس سره بر تبلی کو چاک د ر ا نجا بی ز د و فرمود که مز د و انه سدیم و ز ا
احدی نیز سا مد چون کا مر چند بر فتیم شیخ قدس سره مرا با نجا ز د و فرمود نظام الدین د نیشه شود
بنی با بد که صحبت کو بنی نیز با ن فه بست ما نجا مر سلاح نکنی و اکر چنه او د نیز بنی با بد که صحبت
حرکت نکنی و صحبت کم نکنی و نخر ا د نکر نه شعر د ر نیشا بی کر سر ا ز ما نه ا نجا فی بهند با نجا د ر ا د بد کم
بم سر بود - کفتم سخا و طاعة و د ر ان سدیم چون د نه د ر میان آن نیشا ن سدیم و ا نجا د ر میان قطعه نیشا ن
بود د بدیم شیری ا نجا که کرا ز قطعه ا ز نیشا ن بیرون آمد و د ر ان قطعه د شت چون د بدیم سخت خوش
د نه د بدیم شیر ا ز آ د د م و صلا ب بکر فتیم و ا ز ا ستا د یم و آن شیر د نکا د ا ستا د و نیچه بشیر د بود و د نیا
نکاه سیکرد و ما نجا ن ا ستا د و د د و نکا ه سیکرد یم نا کا نچه دیکر ا ز ن قطعه نیشا ن چه د ا مد بیرون
شیر د فت و شیر نچه ها د د بشکرکه د و د نیشا ن د فت ما نیز د و ا ز سدیم و ا ما آن شیر ا ز ان نچه ها ف
محبت شیخ قدس سره بر ما مز ن بنا بد یم تا ا نجا با سر کفت که نیز چه ز بنی نصد کرد م که ا ز آن شیر ا ز نکو م
شیخ قدس سره بشنر فرمود د ان شیر ا ز چه بیا ز نکو کفتم ا ز شیخ فرمود ا ز د بد ن شیر و نچه
د بدیم چنا ن د فرمود بود بجا نا ما نیز بجا ن ا ز ما ن ا ز ما ن ا ز ما ن ا ز ما ن ا ز ما ن ا ز ما ن ا ز ما ن ا ز ما ن ا ز ما ن
مر خود نیز لیکن ا ز کرچه و بر ا بنجا ا ند صحبت د ا ز ا ز نچه د عنایت بخی با شد بعضی ا ز بنی نچه
جا نچه حاجی ا ز بخ ز نید ند سولا نا نجم الدین رحمه الله بجا ز ا ت و سر بسر کرد و مقام ا ضا ف با شد

فصل سیم در کرامات و مکاشفات شیخ صفی الدین قدس الله سرّه از احوال او حکایت

شیخ صدر الدین ادام برکته گفت که جدّی شیخ قدس الله سرّه پیوسته با پاکوب ستاده می بود در وقت نقد شیخ را قدس سرّه بر سر جوی بر چنین شیخ قدم مبارک در وضو علیزاده نهاد تا ساق و ساعد استوار بداشت و دعا کرد بر بسیار نرفت و کرامات بسیار ازو ظاهر گشت و بیرون آمد و بخشت کرد و بیرون آمد و بخشت کرد و بیرون آمد و بخشت کرد

ویرا دیدم خواجه فضل الله نزد او سود و مال بسیار بدو رسید و بعد از مدتی که خواجه فضل الله کوچ جزو سر کشت و شبانه امر کرد شیخ کبیر شاد بطهر تبریز رسید و چون بامداد شد شیخ در مزبله افتاده یافت و بخانقاه آورد و مدتی بیمار بود و بعد از آن صحت یافت و بعد از آن بسیار بزرگ شد و بمرتبه عالی رسید و بعد از آن بسیار بزرگ شد و بمرتبه عالی رسید و بعد از آن بسیار بزرگ شد و بمرتبه عالی رسید

حکایت چون خواجه فضل الله بوزیر سلطان محمد شاه افتاد و کف نوشتی بدست حضرت شیخ قدس الله سره آورد و ایشان از آن اعراض نمودند و گفتند ما را با این کار چه کار است و ما را با این کار چه کار است و ما را با این کار چه کار است و

قدس الله سره که گوشه دیگر فتنه گفت با هیچ جا استغفار بجا آرد دیگر بشغل ایشان مشغول نباشد و بعد از آن وقت با او دیدار ندهد و بعد از آن وقت دیدار دیگر کرد هیچ محل فرو نمود دیگر که هیچ جا نرود و بیکار مشغول نشد شعر ما نیز رغبت بحال او نکردیم تا کام بکام نشد و بدیگر حکایت چنین آورده اند که امیر چوپان رحمه الله از امیر ارپا و امیر موسی پادشاه شکایت کرد و گفت شعر

لیلا بخدا ستیغ فرستاده و آستقر دارا نجمل اگر ذات شیخ فاضل را بدیدی گفتی که ایزد هرا گذاشته ستیغ فرستاده و آستقر دارا نجمل اگر ذات شیخ فاضل را بدیدی گفتی که ایزد هرا گذاشته و بهانه ای صلاح ساخته و بخانقاه او رفتی و با او بنشستی و با او سخن گفتی و با خود اندیشیدی که ما را چه افتاده است که ما را بدین بی بضاعتی بدین درگاه فرستاده اند و بدین مقام

سلام رسانید و شما نیز دعا کردید ایشان با ذکر دعا مشغول شدند و ذکر شما را میکردند شعر آن شنیدی که
نرسد مرغ بوهم و اوهام * کس بکنه تو برد ندانم و کام حکایت ملا الخلقا پیر عرطبی گفت که در اوایل
حال رفاقت با شیخ قدس الله سره العزیز همچنین میشنیدم که مسنون بما اراده سره بود که
بود که میگفت ذکر باید که بدست شیخ ما بیست و بیستی دیگر و وقت وقت ذاکر است و تیر شد از کمان
اندازی بحق رود و واقع راست و مقابل آنکه چون بنشانند رسد و اگر بر سر راه فرود نیفتد بهدف
باشد و گفت شیخ بحق قدس سره رسیدم و از بحق پرسیدم امتحان را گفتم شیخ قدس سره چیزی گفت
و نگاهی بمن کرد و هر دو دست مبارک را آستین بر دو آورد و بدست مقدس ریش را گرفت و دست بیاد بر دست
آنرا بر سینه بر زانو نهاد و حال آنرا ماهیت کرد و قسم اول را هشت بار و هر آن آنرا ذکر میکرد تا آنکه شیخ
میفرمود چون اینجا رسیدیم از حال عجب شدم که آنرا نکو آورد و چیزها میشنود که کسی نشنود و نمیداند
قدس سره یکبار که حاضر بود سر را نزدیک بمن آورد تا آن آنرا فرا من بشنود و دست مبارک را بر زانو
و اهل آن مجلس تمام بر داشتند و دست مبارک بر زانو نهاد و هر دو بر سر ریش شیخ قدس سره گرفت
و بیدار شیخ قدس سره فرمود که الذکر و ذکر محاضان مولی کاهاز انس و الذکر ما لذکر فی الجنة
مؤمن زان نزد الله همه کار نکاهی و نفاقی نمیبود و دست از ما عدم شرکه از آن آشوب نیابد
والا لاقل بود دست بکار آن بخداوند ظاهر آن اشعار می عظیم داشتیم استغفر الله ازانه کفار و ما علی
و امیر المؤمنین لا اعلم بالذکر فی قری محفلنا هم آثار ترحم حق قلبه کان شیخ قدس سره آب
دهان مبارک بر کان الدلخت و بلب مالید فرمود که اگر از ذکر ما ذکر ما چیزی بیابد چیزی بیابد
میباید چون از کر لبان مبارک بر زبان خشت مشاهده کرده و اخلاص عظیم اعتقاد جمع میباید و از ذکر
بوی مشک میدمید شعر بوی در شیشه چون مشک بماند * چون بریزی همه عالم بگیرد حکایت
خواجه امین الدین گفت که نوبتی بخدمت شیخ قدس الله سره العزیز رفتیم و با سبی از بادام که
گفته بودند که مرغوب شیخ قدس سره است رفتیم شیخ بر دواج نشسته و روان شام و هنوز
خلقه سفره بر نمیداشتند آن نرسیده که لبکی از اسباب خورده و روان شد و دیگر از آن اسباب و کاهی ندیدیم
چون روزها بسیار گذشت و کرار اخبار آورده بودیم و میدیدیم که هر کرت بمن بوده و همه را
از زبان خود شیخ قدس سره شنیده ایم فرمود که علی التحقیق بر حق و بنزد اوایم و موسم آن بود که هر ایام
خادم بدان مشغول میشدیم و اگر بایام خادم اخبار بردن و بردار ان عصر هم میکنند و کسیه دوست گرفته ایام
چه دین نوعی کرایی هر که ایمان نگذشت باشد رشیخ قدس سره آمد لم چون زیاده و زود سر کاه چیزی
از قماش در بازار آمد نه مگر ایام خادم شیخ است زود میکنند و تمام میکنند و ایام سر ایک روز بخرند چنانچه
هیچ باقی نماند بخرند کرده شعر سود دو عالم ایدل بنظر ارزان چیزی هست کوشش چه سود
حکایت سوس بلنگ شاید خلوت بود و در خدمت ایام مرتب میکرد و در راه افتاد نه از هر اسد با
سخن بگفته من بر دیا خلوت نشینان ساک بود و با و سخن نیکفتم خلوا و بر بندد و روزه بگیرد شیخ قدس

دسیم که عرض واقعه میکردم فرمود که واقعه را بخدا بنویسید و بایاد نکنید و بگذرانید و صحابه را ذکر کنید
ذکر ایشان بکنید تا دی نیکفت تا دی نخشونت نکنم که ذکر با صولا میکنی تا دی وقت عرض واقعه شیخ فرمود که سخن در باب
کفر نباید که در میکنی شعر ما اهل ایم نکه ادب نیاموزیم * تا کرد مان سر نشناسد بدکس حکایت بین
اسمعیل را گفتند که با شیخ قدس سره چه چیز نوشته بودید از آن جمله نوشته بود که تصحیح دیدیم
دیدیم که اسکاز فکها سه میدهم شیخ قدس سره فرمود که ایشی تصحیح دیدیم دیگر نوشته بود که تصحیح سرا
دین ام شیخ فرمود که اعانه تواند کرد و پیش از آن نظر کرد و شیخ فرمود که دعا کنید یا دعا
نامه در دست داشتم و بدین اشارت کرده کاغذی را بیرون آورد و بدست مقدس او کرد و قصد او کرد نازد سنی از دیوار در آمد
و بخانه کدخدای بگرفت و در نهاد و دعا از دیوار فرا فتحت آن نخص در با نوشیخ افتاد و در شیخ فرمود تحیح
سیدی ابو الکارم فتحیه بود و آن دست شیخ بزرگوار آن دست بقبر او میزد و میگفت الحمد لله که شیخ را دیدم
شیخ الاسلام قدوة الاولیاء ابو النجیب سهروردی قدس الله سره العزیز از مذهب شافعی بود و بحکم اشارت شیخ
شیخ الاسلام قدوة الاولیاء ابو النجیب سهروردی قدس الله سره العزیز از مذهب شافعی بود و بحکم اشارت شیخ
سجن در چین خلوتی نیست مناجاتی خوش تر از خلوت دیدیم از اعتقاد اهل حکایت خواجه نظام الدین
خواجه اسماعیل دیلمی گفت که ما در خلوت نشسته بودیم و بوظیفه ذکر مشغول اجلال الدین نعمان اصفهانی و جمعی
از فرآن نیشابور و قت بود که تا ذکر خفی نشنوند بیرون نیایند مگر کسی بحضرت شیخ قدس سره رسانید که نظام الدین و خلق
امیر خواند شیخ هیچ نفرمود بعد از دو سه روز چون بحضرت شیخ رسیدیم فرمود نظام الدین و خلق بیرون
بودند شما مشغول ذکر بودید گفتند خاطر کشید شعر ما نامه شوق خود فرستادیم * شما نامه خود بما فرستید حکایت
همچنین نظام الدین گوید که در حضرت شیخ قدس سره بودیم و بوردم و انجا جمع بودند و همه از نوع علم کردند
و دران میانه استیذن در باب عمیق افتاد شیخ فرمود که نظام الدین عمر بنیت کرا بنیت باید
اسب مزین و هم فرمود تا طبلیان و اسبران انجا بر کشیدند و همه آسیبی بدان اسب رسید بجز یکی
اسبی بود دمش قدری بیاض کرچیده بود تا طبلیان اسب را بشیخ قدس سره آوردند شیخ فرمود که عیب او نیست
دیگر نگر صدیق عمل نمیکرده آنرا نگاه نمیداشت حکایت ادام الله بیرکته گفت که در اوایل حال
قدس سره را دیدم که طول صوم میداشت و آن کمیاب بود الا بعد لیکن چنانکه اولیا مقام بود که شیخ قدس
انزل بطول صوم قیام نمیداشت و همه فرمودی که ذکر ایشان شیخ قطب الاسلام و غلبه نوع مشغول میشدیم
و چیزها از شیخ نمیخواستیم و همه را بخدا میگذاشتیم و بعد مقام بر کسی نمیکشادی یا بعد ایشان مولانا اصیل الملک
نقاش کرده بود که شیخ را بر زمین نشسته و همه مقام بر کسی نمیکشادی یا بعد ایشان مولانا اصیل الملک
و کثرت صوم را در ذات او بدست نمیدیدیم و میگفت که ایزد بلوا را کجا نیاز ما کند و تمام کند و ما نیز بدان
بویی نمیبردیم از ذکر ما بر زبان خلق بخدا افتاد و شعر در دل ما خدا خدا میکند * ما ز خلق خدا جدا میکند
در مکان مضیق محال نظیر بود و از ما خدا و کرانه و بی ما حد بود الخلق فوق و معتقد خود شیخ قدس
خدا آرزو ذوالخطا سخن * اکر انا خلقت کما ضاء ها * فما شرقت کان ارجع * کما ها الزلفی الوالی
حکایت خواجه امین الدین بود و اینکه در اوایل حال اکر ایوقت از دشت میآمدیم و سفره که در انجا خلق جمع

راهی پیکر بود بیابان آن راه بیابان چون بکام کردم مراجعت کرده بودیم و اسباب آورده شعر هرکه کرد قدم زراه وفا
برود زده از عرصه آفات و عشق آسان شود کتابت براحت گفتیم من مرهند یکان مرتبی اسیار خود را بحجره فرستاد
و در نظر مردم افتاد نه صواب غله اشیار اکبر فرستاد و نه کاه بداد نهاد یکان را بیاز داد و بطلب
روانه شد و دیر روزه نه برفت هفته شد نیفت خراب برد و علیکم بشتر و نه در راه بمن رسید گفت
مکر و که اسیان تراندیده نه کاه داده اند که بدان کرده بدان اسیان باز دهند شعر در نظر دار مرا یاد بجان چون بقبول
پیش از نظر و داشت حکایت خواجه محمد نیز بزرگ را بخواجه عبد الغفور گفت که با خواجه سید حسین قرمزی
اردبیل برفتیم و خواجه سید را بسیار خدمت نمودیم در روز تیغ قدس الله سره العزیز بخانقاه بیکدست و بحال
استرش بدیدم و دستش شکسته بود چون بکاوه شعر بروکه تو سزاوار نیستی مهیا بدید و گفت
چون توبه بود چنین استخوانهای شیخ چون بخانقاه شیخ قدس سره رسیدیم ضریر شدیم آمد و دست شیخ بوسه داد
فرمود گفت خواجه ما عقل نیاموخت کرنا بینا بود و اندیشه نکند شعر اندیشه عاقبت نکند هیچ هوشیار هیچ
هشیار حکایت سید الفرا العلما خواجه برازنیزی که در علم قرا به کمال بود و در علم تجوید و قرات کمال
کرشمه قدس الله سره بشیراز آمد بود در مجلس درس شیخ قدس سره بیکبار از جای بشد و
بود که روح آن قرا در اعطر میکرد و میدمید شعر اعاذ تنا لو سبقت لا عنت بحسنها اعین الرجال و خفت
الملال عطر و لطافت بر مثال که در مشام مردم میرسید که عبارت از طیب آن بهیچ شوازی در نمیتواند گفت عجب
خارج بود که بهیچ نمیماند و نشنیده بهیچ کس دیده نمیشود که در مشام مردم بدان رسیده باشد و بوی عجب
چنان در نظر نفس شیرین شده بود که گمان کرد که این عطر از خود اوست و کلشن راغ چنان بود
چیست که در دل لطف هوای شعر ریحانه حکایت اخی امیر بر که سولانا اظهر الدین شیرازی که بیرون
از نحو عالم و ظاهر و صفای باطنی داشت رحمه الله مرا لاوه میرکت که طالبی در ریاضه بود که در دل
بروح سر بزند بجهد تمام در نیشر و بزند و بام و در نخ زاد و نهای بیاسیود و آن صلابت در دل او پدید
از بن و بنها الذلیل شعر عجبا لقلبی کیف شئی باکرار یا و هم عمر مالها لا تقرع لوکان الذی تاسع
به طوی سیف شاهق تقطعت اکاکه و هدد و لکل منها ساعات یضلع جون دل
در نشیب نیفتد کی بود که از اندیشه بالای بیاید در اوزند نهاد دل
دوز نیسته شد بهم و سلیکی دیگر نیز بهمدیگر بیاز مخواهان بیاسته باشی بیاسته باشی بیاسته باشی
نیشتر و مهیچ بروز نباشی سیر نه دی و او میاسوده و بیشتر و بیاسته باشی بیاسته باشی بیاسته باشی
نسیزده از کس ملاشی باشی شعر ای خنک قومی که دست جوده باهردم کار و فتر از دست مشکوه
بجاه الطریق کاروان زدند ایام فرد رفت حکایت کلو سعد الدین صفه شیراز که مجمع و راهی و مرجع کثیر که
مجلس شیخ قدس الله سره رویم و روزه باشد مستعد بشویم در میان ملکی خالی آنجا کنیزکی شسته و مجمر
تفاوتی میاورد از مجلس شیخ گفت که سواری که نشسته از کنار صفه در میان سرخها بود و مجمر دان باسب
در دست بر داشته مقدار دو گز دور افتاد کل از مجمر آن اسب مجمر دهان اکثر اصفا نیفتاد

کلیا الاتال شد کفتیم هالا ثر و علامت و کرامات شیخ شعر آن کیست زبان آن سخن کشاید بر لبه دهان الحال
جمله از کرامات علی الفور شاهد بشد اعتقاد دیگران افزود هر کس آمد و بطواهر و بصیرت زیادت کرد و هم شیخ
شیخ قدس سره رسیدیم شیخ خادم را اشارت فرمود تا سفره آورد و اشارت فرمود که فلان چیز بیش آکنون فلان
الکن به تا هر بانه الخ و حکایات بود بشرح و بیان زیاد شعر هرکه این را صفا پیشه کرد اندرین ره مهتر شد
حکایت شیخ صدر الدین ابراهیم الفقیه که کفت تو کل بعنقا ان دیدم چون بوصال جمال الصور و وصلت کمال
حضوری و افر تر نیامد صاحب فراش شد شیخ قدس الله سره العزیز عیادت فرمود فرمود که بدین تو کل بودیم الحمد که
حال ما چنین کردی تو کل چیست شیخ فرمود که تو کل آنست که از برای خدا دعا بصحت من مفرما که دل شیخ فرمود چون تو کل
شیخ را معلوم است ترک چه باید شیخ فرمود ترک تو کل آنست که از دنیا بیرون نیایی و بعافیت باز نگردی
تا آنجا دعا بیان آن و فرشتکان طبقهای تازه بدست داشتند و بهشت را بیاراسته و شیخ را هم که زود در رود
شعر منظر قدس وصال آنچه مهیا کنیم تا چه زند بلبله حال کرا پیر دانم مرا پیر بهرام ازدها
مهیا الحمد لله که ما را مرکب کرامت رسانیده عنایت شیخ ما را نیز دستگیر و دعا کرد و هنوز بسیب آن ادب
اعتقاد ما بسولانا اظهر الدین او چنان بود که در حضور شیخ قدس سره بشد و شیخ قدس سره در آمد و فرمود
شنیدیم شیخ قدس سره در حال بعین نظر فرمود و کفت خاک کفش تو نظر ها را خاک شد و هنوز بسیب آن ادب
عنوت بدید که شیخ از برای حال چه چیز را بچه چیز میگیرد و آن ادب بیمن شیخ قدس سره بشد و بر قطع کیران خوش کرد چون آن خرقه بمقام او رسید شعر فرخ جای آن شیر نر بیشه که روبه نیارد بر او کرد پای
تو کل چه نقد رسید شعر فرخ جای آن شیر نر بیشه که روبه نیارد بر او کرد پای حکایت
شیخ صدر الدین ابراهیم الفقیه که در مرو نوبتی زیارت شیخ قدس الله سره العزیز آمد و مجاور شیخ
است کی کبار اعتراض کرد بر سبیل کار استاد ان شیخ را بعد از وفات شیخ قدس الله سره العزیز دیدند و حال پرسیدند
صفوا این قدر سر بسیار بدند و دعوی صحبت و محبت چون بود بنظر حال دیدند تا نشانه در
و دین بر بیاز و زدند و بحیات که بردند و بجان بیرون نظر از اند و دیدند که مقصود
شیخ بود و بعد از وفات هم بر آن جمله بود و بر قرار که زیارت کنند و بدان مقصود رسند
شاهد حق در نماز است و هم بر آن جمله بود و بر قرار که زیارت کنند و بدان مقصود رسند
جون شیخ قدس سره بمازندران رسید و در خلوت خلوت نشست و دیدار آورد و بخانها آمد و مجمر بر بستن طلوع الشمس
تفقد احوال او داد و ذکر شیخ زاده کرد که بفضل الله و بحجاب بر داشت و بر دوز کار بر دوم بر دوز کار بر دوم بر دوز کار بر دوم بر دوز کار بر دوم
و از خلق بیاسیدند شعر ز بند کیم او صد در کشاید بر دیگر حکایت شیخ
ادام الله برکاته فرمود که باری مجمر بر دان شیخ قدس سره بر سبیل تبرک بصحرا رفته بودند و بخانها از طلوع الشمس
بر سبیل الاتفاق هدیه بیاورند شعر ای دیده بر آن شیخ قدس سره روشن که جمع کنند از طلوع الشمس
بودند آن بامداد در حضور شیخ بنشستند و شیخ قدس سره بر خاست و بخانقاه آمد شیخ قدس سره در جمع کنند از طلوع الشمس
کنند و بعد از توبت شیخ را آنجا آورند و شیخ قدس سره بر خاست و بخانقاه آمد شیخ قدس سره در جمع کنند از طلوع الشمس

جزم کرده بار دیگر و حضور رسانیدم شیخ فرمود تا آن وقت نمی‌دانم حال مولانا شمس الدین طاب ثراه
فرمود که در راه رحمتی بواسطه کرما و نعمتی لاحق شود افطار کنم و تصمیم عزیمت کرد از بعد نماز خفتن
گفتند شیخ او را خبر نبود و بیرون رفته بود شب دیگر فرمود تا اسبی بیاورند و بر او زین کردند
اول زینی بود و بالین بخوابم سیاه موی و سرخ موی و سفید موی که هاتین موی و سرخ موی و سیاه موی
اسب شبرنگ دیبا یا ساده مولانا فاضل نجم الدین اسبی سید فاضل خوابم سید موی و سرخ موی و سفید موی
دیده بود یا در خواب دیده یا نسبت سرخ موی و سفید موی در پیش آورد و گفت مولانا را دنبال او کنند و بدین
تازه رانند شویم مولانا شمس الدین چنین انجا که باقی الواقعات بیاید گفتا کنون نیامده ما نیز
چنان کنیم هر آینه تصمیم عزیمت چون بود شد شد فرمان او را که تصمیم عزیمت دارد
مولانا فرق و تحیر ثابت و بهتر از خود نیافت و صحت ذات مبدء و بود و نیز فرمود مولانا شمس الدین را بدرقه
در راه که چون مدتی بخانه رود مولانا شمس الدین رحمه الله میگوید بعزیز سید برسید بر سیکت که شیخ چنین
فرمود که بشتاب میروید و لشان همان صورت و کسوت میدارند بیاد سعر ای دل لاله زار کرها فکنا
تمثال لیلی بکنار مکنا مولانا شمس الدین فرمود تا از راه قونیه بازگشت مولانا شمس الدین را شانه
و قرعه بر آن نهاده بودند تا کار و نه بکرد بروی سر او رسیدند تا که عنان باز کشید و بر راه بازگشت و کار کرد
باز نشود و نیز فرمود تا مدتی که بیاید پیروانی و قضا آمد سفر اید و دام میرفت که یاران و مسلمانان و بعضی از
ایشان نیامدند و من خواهم آمدن و از نجا باز میکردم سعر کسی کو باد بزند و بعضی آشنا بر بیاد
بحر کاهی و بزند قرار هر بار و زند بر بیاد قرار هر بار و زند بر بیاد بحر کاهی که باز کارها را بیاد
بخواهیم گفت مولانا شمس الدین رحمه الله گفت شیخ استغفر الله بفرمود تا بیاورند و بر او بخواند
لیکن ظاهر کنید مصحف مشترک بیاورند و در کاروان روان شدیم و مولانا شمس الدین مصحف را بدان
و منزل بمنزل و شهر بشهر میسپرد و میرسیدیم احوال او و هنوز کاروان نرسیده بودیم که باز مولانا شمس الدین
سعر گر دلبر کافر کیشم بنوازد بنشیند عقل تمام از بدنم بگریزد
محال و خیال عشق الا لابود نهاد رکنا کنون رودست و گفت چون نامه بخانه آمد بیاد کنید چنین
کرد چون خانه آمد مصحف را قریب هزار شاهد است ظاهر کرد از نکرد چون نشوم باید که نزدیک
که تو چکنی اولا سوال از نجوم ان نباشد و کرامات نیاید تا خواهم کرد از نجا که دیگر سهمان و ایراد است و باز قرار
آمدیم و شیخ قدس سره بخلوت بود و در حضرت مرحوم سعید حاجی الدین رحمه الله نشسته و طبرزد
تر و اکرده و در طبرزد که در قونیه مشهور بود انجا است و بر صفه از طبرزد های تر است که مولانا الزاهد
عز الملة و الدین امام الحرم رحمه الله علیه بود و دیگر مولانا شمس الدین زاده و آقا چنانکه رسد معاذ الله
بودی که هر نوبت که بحضور شیخ قدس سره میرسیدم چیزی از طبرزد شیخ میفرستاد از نوبت بیاد هم
مولانا شمس الدین رحمه الله سال احوال او پرسیدن آنها که با من گفته بگرد که شیخ میفرستاد
چیزی بکوم تو فقه کردهم و نزدهم چون باخر آمد شیخ قدس سره بمن همی گفت که کار خادمان بود طلب

فرستاد باز نمودن گرفت کرد مدت مولانا شمس الدین بدستور شیخ آیم شیخ فرمود تا بیایند مولانا شمس الدین
بزرگ رحمه الله موافقت کرد و شیخ قدس سره مدارت بسیار خانه بود و چون نوبت شیخ قدس سره بدان رسیدی
مولانا که هنوز ما فتی نبود حالت ما فتی بود بر سر مولانا شمس الدین زدی تا دهن خون آلود شدی شیخ قدس
سره میگفت مولانا شمس الدین را بیشتر فرمود تا فرمود مولانا شمس الدین رحمه الله حضور مولانا لحظه شیخ حیرت و هیبتی
کرد همه الحظ و حیران ماند مکمل اللسان بقی سعر تحیرت من فهمی و فکری فیک یا سکری
و لا طربی و لا طربی ایجاد لا له و مماتا یه و یحاول کتمان یخفی الذی به و ما یخفی پس شیخ قدس سره
کلمات نه لکنا و مع او را برد رکسید و او را بخلوت برد و بنشست و مولانا شمس الدین رحمه الله گفت ای بندگان
صلوات الله علیهم و اطهارک احیت و کرامات شیخ بسیار است و لیکن از آن آیات و اخبار آن آنچه شنیده
که علم بر مثال آدمی که مجموع ایشان را بدین طبیعه میداند که اگر او را بشناسد بر او تغیر و تبدیل چون نماند
شود و فتر او بدین حیوانات بیابان شود و چون چنین شود از نزد انجا آن طبایع و اوصاف نهاد آید و چون نماند
بدین سبب نماند و جان چون الفت بدین صفات و نیاست کرده نزد او بدین طبایع معتاد طیب و آن و نزد میلاد
و لطف کرده اند منه و اعذب من ماء الفرات الشوا صل عودا سعا ز بدین طبایع الطعام فجاها زه الفضل
فی الحضور فنصدا مولانا شمس الدین رحمه الله قریب سه ساعت بخوبی بحیرت بماند نطقا حیرتی زاید و صحیحا
تمام مضطرب ناشتاخاه سر بدشت و کاه دشته رو بدان سبب از نزد شیخ رحمه الله سر بزد و گفت شیخ ابو اسحاق
نیز با که چون بوده است مولانا شمس الدین رحمه الله گفت مولانا او را بدیدن و بعد از خدمت شیخ
مشغول شدند مولانا شمس الدین رحمه الله گفت شیخ استغفر الله بفرمود سعر عالم نشود هوا پرست خام زیرا
دست مجنبان تا نشکنی جام زیرا که نشود پخته هر آن کو خام زیرا ناسکر نیز مرو هیچ عزیز بر سر راه خمار زیرا
خواهم زدن تا صفا بابد و نام زاکه بدان رسد بشر ذره بر قلب خود دار کیها خواهم زدن رحمی کشتم و بعشق الهی
عشق قفل بلب دلا خموش بخواهم زدن تا کمر بندد بهتم تاج دار از فلک لافا زین رکاب بنوازد و
خواهم زدن لیرحم قدر سرته دست مبارک بیرون آورد و تا دست مولانا شمس الدین کشید و تا بیرون بعد از
شراف الدین زوالی دست مبارک شیخ بگرفت کف شیخ را کرمی خواهد که مسلمان کرده دعا و بشهادت کرد تا شاد
نفس نشنه و دعا جهل شد کرد نیکو نیکو فرمان ایمان کرد تا انجا هر بکدست مولانا شمس الدین زدی و مدارت فرمود
الحمد رحمی دیدار بیان شد شیخ مولانا شمس الدین را بدان که تو به فرمایند و ادب شیخ قدس سره
تو فرمان دهد و کتب بایستی بیان شد شیخ مولانا شمس الدین را بدان که تو به فرمایند و ادب شیخ قدس سره
ادب بیاموزد و بیاموزد و بیاموزد و بیاموزد و بیاموزد و بیاموزد و بیاموزد و بیاموزد و بیاموزد و بیاموزد
مسکین تاجری نکرده و نیز بکار نیامده که در طول ملت محمد ایمولانا کرد بودیم و او را کرده بودیم و شیخ ابو
که بخش و صلاح نفس دیا منه میکردیم چون اطاعت نکرد مولانا را عرض نمیکرد تا خدا نمیداند مطالعه نمیکرد
نفس علوم و رسوم نیاید دیا و اراد از نمیداند او را تا قطعا اثر محی نماند بود سعر نقش هر چی که در دل
بود بالمام و محت جمله الموح ضمیر آید بر زبان است اخر الحکم ضرورات اند شرح اشارت نکنند

حکایت مولانا شمس الدین کرمانی رحمه الله گفت در ایام جوانی بحجاز رفته بودم بر سر راه بدیدم شیخی را که بر شتری نشسته بود و بیابان می‌برید و بانگ می‌زد که ای قافله سالار بایست تا من بیایم و با تو همراه شوم قافله سالار گفت ای شیخ ما را توقف نیست و ترا نیز با ما طاقت نیست که ما را بسیار منزل باید رفت و ترا بر شتر ضعیف بسیار نتوان رفت شیخ گفت ای قافله سالار ترا با من چه کار است که من بر شتر خود می‌روم و ترا زیان ندارم قافله سالار گفت ای شیخ

استغنا الی آخره کرم بود و دوم مرا با اصفهان اکرام یافته بود که لبخا اقامت اختیار کرده و ملازمت کردم و چون با دیل
بحضرت شیخ قدس الله سره رسیدم و شرف قدم بوسی یافتم شیخ مرا التفات تمام نمود و مدتی در ذکر و فکر
کردن معلوم بداشتم تا کاه شیخ قدس سره آغاز کرد و گفت جماعتی بروند و فرمان طبیعه جمع کنند و مرا
کفت نیز اقتدا کردم چنان معلوم شد که قصد ایشان چیزی بود و طوعا غیر بر شد و فرمان طبیعه جمع کنند و مرا
عزیمت زیارت بیت الاحزان جزم شد و بعد از سه روز بقدم شیخ بدانجا رفتم و بزیارت مشرف شدم
پس از طبیعه کرد شعر ان کان یمنعک الکرم فدعوه فانه لا یمنع الا لئیم و الجد الا لئیم حکایت
مولانا فخر الدین مطیب به آمد جریده و لایت مراغه کفت که مولانا زین الدین علی بن محمد الله بارد و بوقت
وارد و دعوتی الی الله پیوسته جوز تربیت خواهی الی الله و سیدیم مولانا زین الدین کفت ما را زیارت شیخ صفی الدین
قدس الله سره اکراه و کراهیت باشد و بر نخواهیم ایستاد تا ما را ببینیم ناکاه نظر کرد بر شیخ ابو بکر قدس الله
بر استر نشسته بیامد و بیاده شد و بود مولانا زین الدین چون او را بدید بر استر بیاده شد و بیامد و او را
بکرفت و بر استر نشاند و خود بیاده کرد و بدین سبب مولانا زین الدین را بسیار بیاده کردن بود و چون
ده کاه شاهد کردم بشرف دست بوس و دیدار شیخ مشرف شدیم و کاه کاه بسیار آمدیم و بازیارت
زین الدین است که از زیارت بکرد اید باز نکرد اید و چون آمدیم روی بکرد اید و قدم بقدم بیاز کشت
شعر چو روی محبوب و دستار زیبا نماز کجا بکزارد بیای صفا کران بای امتحان زهی قدم که بکرد
نفاق زین نشاید بند باخلاص دلی شاید بشهر یار خان رهی حکایت خواجه شاهزاده کرکانی
در وقتی که با دیکر شیخ قدس الله سره براه پیل بیامد در بناب و جماعت حاضر در دیوار قبلی دیوار ظفر
نهاده و پسر هر یکی بحضر بایستاده و روی بحضر شیخ قدس الله سره مستقبل قبله بالسیاده و فرموده دیوار قبلی
این حجره را چاسازد یا نو قدر بکرد بیاورد یکه در دست شیخ محمد مسعود پسر شیخ قدس الله سره نهاده و کفته
و کف بینید استاد و بچه کدر و بکرد بکه بداد یدکه دست راست محمد مسعود داشت که شیخ قدس الله سره
مستقبل او بود چون بدیکه منحر شد زهی دیوار او بدید بر ابر قبله کعبه بنهاد و بند شعر فلو أن
الله اطلع قبلتنا لرآك تصلي . لناداك ربك أيها الرجل حکایت بس عبدالکریم بود و این که امید حرزی
نام آورد خطابی که مشهور بود بحبکی کرد او کفت دوکی قبی که هنوز دست بسلسله تو به نزده بودم و دست
ارادت بدست شیخ قدس سره نداده بودم بزیارت شیخ رفتم شغول بسیار بود مرا دو روز نیافت چون بیامد
شنیدم کفت دوش بخواب دیدم که بیامدی و مصاع اهل طور بدیعت میکردی و دوش کاغذ
هدایا و تحف بسیار بفرستاد و دست محمد بکرفتم کرتو بدست کیم تا که او را بزیارت شیخ صفی الدین
اردبیلی برم و بیعت کنم تا که او را بزیارت شیخ صفی الدین اردبیلی برم و بیعت کنم تا که او را بزیارت شیخ صفی الدین
و بکر که از دستار زمانی نیاسوده بود و بخدمت شیخ صفی الدین قدس سره بیامد و بیعت کرد و او را بخانه
و خطاب او را که باستاد بر نکرفت نیز شیخ صفی بشر نیاورد و ستاره بکشیدم و تو بر نکردم و او را عادت

جان شیخ او را دست شیخ قدس سره میکرد اید بعضی دست شیخ رفتم شعر اذا اشتغل الفؤاد بغیر ما یعنیک اشغلهم
حجاب استغنا بدیشان شغلی پیش حضرت شیخ قدس الله سره رسیدم حال او کفتم شیخ کفت دوش او را
قوت نیافتند و کفتند که مرده است فکر نمی کرد میکرد فوت نمی شد الشعر ما زاد الله خیرا زاده شعر
أتاك أتاك اللوث فوق جماله فطابت فلا لوث عليه ولا عفر حکایت همچنان که عبدالله
برمش انا الحق بر دکه طریق نجاتی بود هم چنین بیت دوم رفتم تا که شیخ را بخلوت نظر کردم از دهلیز بیرون
آمد کرد و بخاطر احسان اثر کرم که بوی رسید و بر جان من دارد و از دهلیز بیرون آمد کرد و بر زمین بوسه داد
بوسه داد

مبارک بنداد که رفت دیگر بود آمد و شد ما و لا اخراج نکرد تا مقرر شد که ترتیب دهد تا بعضی غلامان او مدت کوه و صحرا جمع کنند تیغ مقدار مخارج خرج کنیم و ما بقی را بصاحب خانه دهیم و او را بخیر رخصت کند و بشکرانه این حال ایشان که چنین بیش بنا ایشان که کنند با ایشان دهد و ما را با ایشان چه کار و نیاید که ما را با ایشان چه کار و نیاید که ما را با ایشان چه کار و نیاید که

دیدم لیکن در فرج از نو بخاطر نرسید م کرد و واقعه دیدم ناگاه مرجع عظیم در آمد و کشتی را از بحر بساحل رسانید و بگذشت دیگر ظاهر شد و دیدم که دست و پا راست شد و دهان کشت و سلامت فهم خلاص یافتم **سفر** در نظام و در باطن در دنیا و در معنا ، در حالت نومیدی بدان امید بود و در بحر خوف بدان صبر و وقت مرگ بدان خواهم نزدیک باشی چون دو دیدم **حکایت** پدر احمد بریخ گوید که در قبر شیخ قدس الله سره بخاری خدمت کردم و چشم در راه او تا بحقیقت ظاهر شدن بداند تمام شب بیدار بودم و بخاری بودم و بخاری بودم و بخاری

حضرت بقضا الله و قدر فرو افتادم در راه مالک بحر و بحر کردم مگر بیری مرا دیدم که در بیت عمارت حصیر را
انها اکرفت و در بین بنادا ساقی جانان سر موی آسیب بتعجب من رسید دیون اغرب شام و نظر کردم آن پیر را یکه
شعر و تعبیه بر کرفت ما آنرا نشان دهد است . و از هوای ما بیاید کرد خان حکایت راست بر کرفت
در درون دیکر بنا حصیر مطهر میکردیم غلام پیر و خلام او حام خلاق بو اقی بود کر شهر از دیل هیچ کس از اهل
ملت و غیر ملت فانی بوده کر بجا کذرد بی بنا شد بودن نا چیزی کر عرض ات از خلد وجود از سراغ قطا دیر بود ان
بودند هر یکی بکاری مشغول بود ناکاه خان کشته غیر بایشان نا بخیر دیکر بیرون هر کز کرده شهر بودند غیر بود
بجا آمده بود نه بعضی از صد الذین رحمه الله تعالی و در سر حرارت تعفن نا آمده بود نه صد الذین خرقانی بنا
نیامده بود و مذاهب رکته جوانی شکوه ابنوی دیکر از سر حرارت تعفن نا آمده بود نه صد الذین خرقانی بنا
نه میاسان و بر لحوالشیر و بیج شیخ قدس سره فرمود کر جنا و موافقت بقدره ملا نا الخلفا بر حسن ستین جانه
جوانان انشید کفتا، کا صد الذین خرقانی کر دی بر انی حق بود جهار نشه بود در همان روز صد الذین
خرقانی برام حق نماند شد و در نخشب جنس نشر شد و مذاکر شروفات یافت شعر از ار شقاهم کر بکرا
بدی ناخاه، قضای دیده دیها رخود حکایت و صحیحان در وقت بنای حضرت متر کر جوانی بود مراعی بود در
آوکر انجا بکار میبود مکر روزی که اجنبا اعضا الدا شت بنا مده و از انجا بخانه خود بیش منزل متر کر در صفه
مقبر بکار بود ناکاه، قولنج ظهور سیدا شده بیفتاد و ان انجا ایز بخانه بردند و سه روز بنا فوه و متوفا شد
شعر در مقام قدس ما بیاد ان نهاد و انا نا پاکت و نا پاک سر بباد داد حکایت حلقه کر
کفتکوی ان الامر ایز شیخ قدس الله سره شیخ محمد ویسا نده ساخته روم و مرا زود شفقی بود کر زیر جهاطاق
در بخه کوچک و بنا داشت و هوای جهار دیوار بود نا بان میبود و بعد الذین طاوسی بود طاوس
بود و بخوار و یکر بیج قدس الله سره دستها بی بنا ان انکار ایز بیرون بیا و رد و بیکفتی کر من بر کوه بیرون
مراد بین مقام نا نده ها کرد. الزروز دیکر ان بخ بخانه بیج بخ ابی رسیده بود نا دام الله برکذار نا و بیرون
خانه بیج بخ ابی بر بخ کیت جوان نا کفته و دیوانه بود خانه بیرون دا و دنیا بیرون سید جهار نا کفت حال ان
بر کته بیج سود نا ان نفته بنا بیرون ان بیان انکار و سفر جهاطاق دا شتند و در بخه نا الا ان ان کر بنا بیرون
نا دوش سر و در بر کر دیج بخ کشاده بود ند کر خلوه و نوافل نشسته دی فراج دیر انکر بنا بیرون نده و کر دیکر
ان سر ان الغیب قدس سره سر نا بیج حرفی فرمود بیج حرف و سوا نا ان الذین حسب شان انجا کنا بود و مجرد
زاده و فوج ابی بود و محمد نام کر نا وی بجا نه نا شی مشغول بود و بیج حرف بیرون نا الا ان الذین خلقنا ان انجا
بجا بود و مجرد زاده و فوج ابی استاده خانه نا دست نا ده بخ صد کنا فی بیج بخ صد الذین محمد بیرون
میکرد و نی مشغول و نا بجا نه فهمه بخ صد الذین کر بنا انجا استاده بود ند ان کر دیکر دیدا و فوج نا ده و بخ
فوج بیج بخ صد الذین نا فت شعر در دل ادیج خانه بکشاد جراب در بیت و فریکر و بخ صد الذین حکایت
کر خانه استعفا دا بره سر ای و حالا کجا الا کجا الا کجا الا کجا الا کجا الا کجا الا کجا الا کجا الا کجا الا کجا
متوفه سر ای و صحبتی سر ای و دیکر عمارت جدید انجا بود ند جون ان بیان نا بکذشت سر انجا کر ند جون

مردان بوده لیکن خواجه

باکر دیده بیکر انقطه بیج قدس الله سره سر نا وی بیرون آی با کر انجا ای بیرون کر دانیده است دفعه نا بیرون
خبر آمد انا کر نا شه حیات بفطت بر آمد کر سر بفان آسمان کبیه بفتنی کر هجوم عمله و عمارت انجان بیرون
کر انکار انجا بصحرا خت و انجا بود بعد انکه سر آن بود بیخ شد بطریق قیاده نا دان حال استوفی در بیرون
شاید نا تمر بیج دیدا نجا بود بیم شعر آنرا دها نمر ده بفرا نها نمر ده ت . آفاد ها نمر ده ت خلعة اللیل
حکایت انشیخ بیر بیت قدس الله سره سر نا خلیفه نا بیان کر دلایتی انا جر انجا است
انجا نجا الا دفان کر از دهیها ی دیکر انا ده بیرون آمده بود ند بیرون آمده بود ند بیرون آمده بود ند
تمام فضل و فغان انا ده جلاد ساقا مذکوره شد کفتند کر انا نمر ع بیرون آمده بود ند بیرون آمده بود ند
جمله ده از بیخ بود و از بیرون بیخ دیده بود ند بیرون آمده بود ند بیرون آمده بود ند بیرون آمده بود ند
اسب و نیا نه بجر بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون
بود و از بیخ بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون بیرون
بیرون بیرون

وا الذين اتبعوهم باحسان رضي الله عنهم ورضوا عنه شعر ترقد بروح او بمحض صفاست ۰ روح اورا
خفته فرض صفاست حکایت خبر جنيد رسا وحي كويد بتي در كيلان آنرا شرد بخانها افتاد وخلق ازان
افتن در كفت سيد چرخت جنانك خاست بازار وبيازار خانها ودكانها وحجرها واو آدمي سوخته شد ودان غليات تقليا
استخاست بروح شيخ قدس الله سره بردند بخارا الماك آنرا بخانه سر رسيده بود وبر چنها بخانه آنرا كرفته بود
تا كه اندر بخارا بكذرد وهيچ آب بخانه سر نرسيد ونوبتي ديكر در ولايت اوردم ازباران كاه رودها كند
سر آنرا شرد وافتاد وكذرد بر خانه سر وقلت خانها ديد چت واكثر در خانه سر رده نمانده كه در بخانها
انها افتاده باشند چون بهم احتياج خانها استخاست بروح مطهر شيخ قدس سره ردم على الفور بازبان
برآمد وآن زبانه آنرا از خانه سر دفع كرد واكثر بازكردانيد تا خلق كه سر رضاى الهى بخانها بودند بازان
تر نيايند سوخته نشود رضاء سر وبنا بها تمامت سلامت بمانند شعر دعواى او ان در ديوان در آمد
تا بها زده ميان دعايا بجز الهنها آنان حكايت بهر سراج بيتوتكفت بتى خلد آب سيدم بوقت آسيدن
افتاد بخاك آنكه شيخ سر بجز نظر كرد سر بديم كه دسته سيل كه در دست داشتم آنرا در كرفته وچشت
وهيچ اثرى بدست نرسيد وآن برق بر زمين زد وفرو رفت شعر برق كفا مم آنرا بحت حبت كه از نظر
فيض اثر بيفتد نشست حكايت پس مراد كرد مرا ودكفت اوبتو تعرض كرده چون بكرد بيرون ريسك
بوفرد سر عظيم برخواست ودست مصطفر شد وشيخ بخانه سر رسيد بود است خانه بر وى تنك كرده
بود وسر دى استخوانها كاه كبوترى سيد بديم كه در بيشتر آمد واندر آن خانه سر بيضه كذاشته بود
راه خانه بى شاد ونى او سر فتنه انها نشسته زد وآن شد در كبوتر ساكن شد وبر آن بيضه بنشست
برفته سر دو روز نيامد كبوتر شايع در خت صابون كشت بيضه را ساكن شد وبر آن بيضه بنشست
تمامت آن سب بشر وبانبات بخانه سر شد وبا او سيدى بسيار بر خواست ودر خانه سر ديم تر بيضه
دو بشر وبا بكبوتر دادند بيرون رسيد وفتم شعر خالقى بر بتى سيد زا فقت سر ده ۰ لطف سالوى
بدين بيضه بديم حكايت خواجه محمد رامى كفت اوبتى در اصفهان بخانه خانه در وكرد وهواى ان شاكه
حر بشرى بود ودر سه روز هفصد آدمى بتل آمد وبخاعتاد باش شعر دست وكار وان را بها آورده
قدايع ميكردند وبسيارى از كار وانسراها فتجرات بخانه خلت كردند بعظيم فكه خانه بر بتن سر شد
هيچ كلاه بتن شيخ قدس سره الموجود داشتم برام كار وانسراى فتم وكاسه بر ركه در هر وكلاه را بان
آب بر آورده در هر وان آب الكرد بر كرد سادروان آن كار وانسرا در كرد وخر تعالى بر كت آن ضرر بانيان
ان كار وانسراى را دادست ومحفوظ بمانده ميجوالى ما حضر رسانيده بتن شعر
آنرا خشم جان بخشى خانه فضل آن لطف قبول است ۰ عالمى كار بطان آمده را حضر لطف تو برآورده است
حكايت از ستاهير كه از ولايت ظاهر بيلايا بالهر كه مرتبى ومسمرج افاصى واداى جهانى است قضيه
افتاد بدولت حمله اشرف جهانى است كه صدا نخلوجر بخانه خانه بتوانيد شوانيد فناد اعتقاد صادق
وقواعد وفشر زيه والا لاش بخانه در مجامع كفته وعالم شنيده بود ندكه استعانت بدولت

از بى نظر لطف شيخ قدس سره است وهدين كتاب در باب لطفه مسطور است وباز اعتماد دولت
واحترام شيخ صدر الدين ادام الله بركاته وخاندان شيخ قدس سرهم چه ممكن بود در حمايت مجيد دين
دولتان ازكان دولت واكابر بتربيت بكرات بسيرسيدان وفهم شيخ صدر الدين دامت بركاته بندكان
وسربزمين سيادو بكرات سجفت اندوبى الدفت آمدى آن دارم كه در زاوى بتربيت شيخ خادم بود وكم
كسى بدست كه كفتى ومرات كفته بود كه كه اكر شيخ وجيه الدين كه بشر شيخ صدر الدين است وبواسطه
من توانستم لله رفعه الله على رفعت ودولتش سربزدى كيوان سكيد ودست باستر كربيان اسمان
التاس تابد در ايوان سكيد شعر واشرت جنات تجرى من تحتها الانهار خالدين فيها ابدا
وكبت الاعين الذين على سهات ۰ مؤيد بتاييد ماء السيف والقدر ۰ وسالهاده دين محمد ابخير
كرن شكر نعمتم چه لايزيدكم بتيد وعاصيانه معذبه كفران وكفر نعمتم فيخبر انى عذابى لشديد وبكيهان
بود كه بعضى ابحساد در اضفاد اعتقاد اوسكيشد زدود در تير عتياد اودم سرد بدزد شعر
كل العداى قد برجى مماتها ۰ الا عداى فهن اوق من حسد ۰ وبعض الداء ملتمس شفاء
ودواء الحقد ليس له دواء ۰ وبعض ارباب انحصار بتفاق ظاهر اهل نفاق وبباطن جهل شقاق
قلم ارودهم الاحياء ۰ وكم اردتهم الاحقاقا فمنعوه ومحاصدند شدند ودر دماغ اشراف سخنهاى كردند كه اعتقاد طوايف مسلم اقتياد ادام الله بركاته است بخاندان كه بكتر است بخاندان كه بكتر است بخاندان
كاين قوم عظيم وضلم اردحمت فرمايد بركاه ملوك اطراف وسلاطين اكناف نهضت بخانه شعر وكان عظيم
قدرك احتقارا ۰ على ساذ فرد وفرجه فذ ۰ تظل الملوك الاصاغر خاضعة له شاقة هلكوفقا عصا
وتصول الى الملتصفيات بديه ۰ وكو كان قرن الشمس مائة لاحدا ۰ وازيمن دعاى او وتيمن سيادت
سودار خانه اين حدود سالبر آمده است فرخ وكاربوملكت زاده عمارت سر سيد به بترى انجم سر بفلك كرد
ودر بيرانى شاه حالى بتل آمدند ودعاى خلق ان مرد مركه شعر ازان كه الله ذو انتقام فضد
فقات على كفا الزمان بحمل الحاجات بترسيد تطول الاخوار بعوام كار بخان وكار باسخوان رسيد
وطوفانها دين زمانه وبلت اصطلار بكردند بخاندار دين وطاعنه وطاعنه كوا كون بر سر بردند
شعر ان الحوادث لا تزال كثيرة ۰ وانا ان نجمع لحوادث الايام ۰ اتفاقا دام الله بركته بتربيت
حمل سوداو فاسد كه در دماغ شخص متعدى بود در مجامع خان حشاشه خان سيد وادام الله بركته بتانها
طلبكرد ومسيد بانجا خان خروج كرد وبزبان تملق تعالى خاطر واعتماد فراوان ظاهر ميكرد كه غرض صحبت
ميافتند وهر نوع حيله وتجريد نانى كه در دهان وتوانائى دست سيد ار بيد باطنى واجر بخانها
بسيار مى آورد اما عداوت سر بخ بر دبكار بكى آورد شعر طالبت احاصحيح الفؤد محصنا ۰ سليم القلب
ماصون اللسان ۰ فلم اعرف من الاخوان الا ۰ يفاقا فى التباغض والتكالب ۰ وبا اتفاق التفاهى
اشاد ترا ان الذى عابت وشيم ظلم بها دار تظلت بالدخوه مبدها كمن مثله فى الظلمات ليس
بخارج سمابر وشنى تمل سيد وادام الله بركته بر بخانها يقاوقات دخلوت خود بطريقه متن شيخ صدر الدين

عزیزا آنی عطیته اضعاف ما اعطی لبشا ملین مستعون لمجهود ومواظبت میفرموده شعر الدهر لا یبقی علی کاقر
فجعه والیل لیس بخلی لکبیر ذی مآثر. انما مجموع مردم علی الخلاف علیتاتهم واخلاق ناتهم نوید
تانه ولیدیها الدانی خلاصهم مناصر خدمانا یدی عندیکاد اباخر وجزم کردند وبدت ایسة اجلس
النظر کجون نایرحاله دان بکرد ایند بکردد وجون از سراعتماد سرکرده ایند بسر کردد کنا علی الخیر
فجاها ازلت شعر قوم تعادات الرجال فانما. مکنه للصفو من کل مشرب وجنده ما دیرجالی
بکرشت ویزلتی زهیر کالجبان او اشد فضق سخت تر یکشته وهو کدیزد وایرة دوایر اجلاب تو
ترده میفرد ندعدد استعداد دوددل بی سیمرد ند شعر وکان التدبیر یرد ذی الحدب
وقریب الدانی. فضار التدبیر یرد ذی الحدب وتشکر بی الزمانات ناسا بجها خورسید وما ایاما
کشد کمزید دستی از دیرد ست بغرمود نا فدیه بزاد نحوم عونا بالله درکار اوام الله بزکه کمک بطلب وتوفیق
لطف جراست ازالله حفظ علیم الکار کردن چون نا لمعلوم شدان ان کید بطلب وان ان مکر خاسر شد
مظر فصر تطیشون الجهد والله موفیه. وکم یتعصون الفضل والله واهبه. وبرجون الدوا
الفعل بغیرهم. وکم یطلبون الآن المعالی موهبه. دیرزوقت سکوت میجوا دواجی از تردیکان ملایان
بوعده خواسته بیخ اوید قدیر الله مزکد عنادد ست میدارد از سرغب باشر فکفتم هر فرد نه اجرا الاز
مزدهه ممکن سوی انجام دیدن نه مایه فرد نه مزی بفتوا دیدن ملایان اشر فکفتم نه بازنا استه ام کیز
بیخ لم کرد صوت وصاعدوهم شعر ایتا اللسان فطل یرعسل. وفی الضریز ابر وحیان. کنت هی وها
کن تاسبه فوت صیلانیه مجبن سکفت لبر آن عضا بدیوار زدیدیوار از سقف نا بنا د شکافته شد تا
ارزیدن ام سلمان اشرف فادی وده رافدام شیخ وعد سعی اسنی وکفتی بها کم وشیخ سیکفتی با
سیکوبی وا وسیکفتی بل ومکر وسیکرد ابن شیخ عنا بکرد فی واشانت کردی دیوار دست سدری وشیخ
قدس سره ان شدری وتمدیدی فرمودی اکر دهاکر دی فهذا ولا الامر والاعتصام. فی کلیه قولوا ایت
سطوا نه. یوما علی الطود الابیض رضا. ایرض عن زهم الجهم ضاع وان. نجیب علی الفلاه الحلی
نقوشا. جنان خاب الشرافه کفت ربه شیخ قدس سره دده لترا مدد وادام الله برکته باطلب کردن
وی نا توانی ساخت وطلبیدن عذر بعد الخواست واعتذار واستعفا فرد واخاذن دادن وان برکته بجهیز
وداد نهتر کردند شعر یلاد بها القیم متیما وطاعیا. وانصرها واقوی فعیا وصخرا. ببرز جنده
مناهی بزن بوا سد بلدان ستوده ای شاعر سرآمد کبیر العدد قوی کل ما الیها من زحمة شاه نام الهی طلب
ادام الله برکته فرستاد از نزدیک شیخ قدس سره پیغام از بغرقا اخبر سید بدست القرار
مما لا نطاقه من الشر الذی سلبن صفرته کلا باعث شر یرفاد عونه. شعر ولا تحرمنا رسلی
شریف بخاصل. فمرآتی التنین تحکی الغمر. وتطرف کلا زنفت وکوشنه فراعت وعزا زکرفت
بزاحتا دا القرابة فالقرابة. وبد وظایفا فقا نخود مدا وامت میخورد بعد از نجه دیا نجه ملا دا شر وبا
تحمل جمیل دده مانع نشد بزیرفت فیر سر ضلال قدیم بخود دست وبا رسا ل مکتوبات ورسل وتحف
وهدایا توجه خلیط وابنان نخلاط واستداد وارسال سادات بکار شهر ایت ساخت وصفای قلب وسرت
باز کرد وطلب ادام الله برکته کرد مرکز اصلی بر بجاد نهاد وطلب اسناد وتقرر فرمان کرد شعر
ازیر وسکانا ولکت فیه. ماء بزل لهلیه فهو اعذب. قالیدنه بین الجزم والحبی. والوبد فی قرن الحصی
اتلب. وادام الله برکته بر حسب تر خیه هما یالقاه الحق بضاعتان افا ویله الطیلسان اعتماد ان الکذوبی بکر
کرد وونوع ظاهر بجیتا لوطن من الامیان آورد بین الرغبة والرهبة طرفا فمرا الهدی بجد شاعة
ذلک امر. شعر اذا ضاق امر فاتقوه فانه. فدیر تحلی لیسر کل عسیر. وکان تر کی جوان و
واعجبا رها. فکاک اسیر باتجار کثیر. میخانه ها هر دیکر بهتر بدست ما این اشکال غریب زمانی
وتقالب عجیب دوران تحیر. زبکا فی فهو یدی دنیا جانبا کاشتکاران مدارا فرمودی. شعر بالاکم
کونا بین معشر. فقد وهم یرضی ولا نستم بد. آنشو لیتر دغلیان آمد ومواد فساد سودایی وهیجان
آمد وآغاز کرد ادام الله برکاته اسمی از هر کس بنام وتعریفات در سلامات وتقریرات مکاتبات عرض
اشواق واستیلای سکره وغرض سوء نفاق فکلمونت الناکجوت اهل اسلام وانمو وکوشر نیا
افلام از دست مکید وسر عقیدا دا نمیز دده مسلمان کرد ومعاید خود ساکز نیست ملک بعین متقرر
وبعض متقرر فرمایش امر مکان فریب داد کرد وبرایز ازی قبل نمیداد وچون جلیا بیان الم نسبی ادا عقد
وقاحت فاستمع ما یتلی شد بر داخته باشد. شعر الم تکن غایة اللیالی. وکم تسخی ضعیفا
بانا دلم تو کل جرئی کو ثابت القلب بود بضعف ان کید الشیطان کان ضعیفا دفوت آن کید
حقیر بیفرود ودینها اصل بزیخ خود ان نکنای نیکان نه شیه نیکو. شعر ان الریاح اذا اشتدت
عن اصفیائه. فلکل رمح سوی القنا فی مرشح. واعتماد بر عنایت حق بود خود تکیه بر بیضی الله بیعتصم
ان ظبینا الا ما کتب الله لنا. شد وعزم توجه جزم مرد مرد روز شنبه از برای خروج سفر دین اکر
دو آذینه بعد از مراجعت ادمجه وخواجه بشر و ابنجی او داجی و مهتر بعرب سیده دده قدس سره
حیا لیدنه. شعر لا بأس بجرد الدحیلکا ذی. ولی بر حیا لدکنه کا ذی. نمیز ابن الحوال معلوم است که
بالمال اشر فی نظر فرخیت شر نفر میرد رحلقه بخاصل بود یا رهور سیدند کر بنا صواب
ره این خطا سر زده ادام الله برکته ابتر بزیرد. شعر واذا اراد الله بقعة خیر ارفوم
انجاز الندیر. آسیب ایشان تفکر و بر فتر خود تعشر شد و افحر کرد سر اطاعت عصمة امتاع اکرده
بر سیر تبجی و مهتر و رطلب مرید بعد و ره زمان مجوز کر. شعر قد کنا نأتی قومنا فنری غیر. فالیوم
عمدا لهدیه و تهی حکم الشر و ملت تهیج الخطور ان فرمان طلبی عفر ایت کها فرمود نه
مزیج سنجر بکاسا نمود. الم تران العقل زین لاهله. ولکن تمام العقل طول التجارب
وانما نفاد فوج کرجا لی دیمان بیج کرفته بود نه جان کمان کرد که دیجا لی ایشر هیچ کر نخواهد
قوتهم نظر ایشان و هم لا یجزون و اغا ایشر کیلان بعضو نه. قد دن الفیل لا یطرب
کرقزا لجهول از نیاد و عبادا نه ایشا ن طیار فقه بالله نعم دنان تلاطم نوایب و نعاکر مسلمانان یکدیکر

شعر وکل فتح بالفراق مکدر وآخر تصویر کدام تصویر کند. مجملہ ملتاسر فنا بخیر شد چنین حرکتی
شریفہ از منتضای وطینت خود بیرون شد و ما عرض آن حضرت علی سبیل تدریج عنایت فرمود
آن زمزمہ خام میتوانست سرانجام یکدیگر بیان نماید یکدیگر را در وقت آغاز دکرہ قوالد و سماع و اجتماع کردن و
مداومت ذکر باراد نفسی و سماع و دقت یکجا نمی الباب خود را جب مراقب مجبور مشغول اذکار
ربنا الیک ما الذی مولانا کشتہ اهل الذکر کما هم الرفض تمسک کردہ ادام الله برکته ما زیاده بسبب تغیر حال
او و غیبت بحجت در دیدیان بموافقت ایشان در دام کام او ایزد ادام الله برکته ما زیاده بهاده و تسلیم ارتقاء
الیه برده و استیلاء کل امکان نیست الغرض خوب کرده بعد فی حیات خانها حوار بسیار در دو بلوی مریم بشریه
ذکر و الغرض بیشه کرده و ادام الله برکته در ما لی هوای بطایفه خود قیام نموده و بکلید الفتح بنام الفرج
از دیر بسته مشکوده شعر ان الامور اذا الدرت سا کلها الفیت بتوفیقها کما یا الرجا لا تایاس من
فرج ان طالت مطالبه اذا استعنت بیسیر الرقه قرجا تاجرت فی درآمد بعمانی بسر آمد دست بحرج
قدر الله سر دست بردی خود کرده فرموده بود کرده اند دیت سالانه توجه مجبور بسر آید شعر چو کار بانه
سد دستی برآید. فهان لی الغنایت برسر آمد. بنیروی الله کام ما کجا نیست کرجا نها نیاز موده ما اخر بحضرت
زده بحضرت شاه الله ذکر کرده ایم الحمد لله که لیس الامر ولایت و عزت و عنایت شیخ فرزند ما
شده و امارات کرامات عنایات صالحه روز بروز ملک دم بدم جوی صاعد تر و دشمن تر میشد شعر
اذا جاء ذات الفقر ذات التکرم و کادت تذهب بالفؤاد کفاک الفقر منها ما تکون
الفرج ازجمله منانات دام الله برکته فرموده بود که در خواب دیدم که در خلوت سرای بودم
اعالی ان عظیم سطبر با سفل بارید اما خانه بهودی و نصارا دفعه و شیخ دا فدرسر دیدم که سما
مبارک بغیرت دران زده بهودی دیک قدیم بزیر ان نهاده تا قلم کنار و آبی بیاورند و اشاره شد که
کرباتو بزدایی کن شعر دوحی و ذو وحی و مقبل و کل جاء بصفته فوذ بلک کوه بزین
دست دزد دمی اما نوهم کرده می بیاد اکه بمجرد یاد حضرت متبرکا کید و خلوی کند اکاه ان دخل آمد
شدی بجانب باطرف نظارت خلوت سرای افتاده و هیچ ضرری نرسیده ای اما جان خود و بزیر بندی
کرده ما اخانه الدفوه یخی و نهم برآمدی و اخیر شدی این ضعیف تابع این امام شادت و نصرت کرد
الا از وقت افتتاح خروج نوادشا سعید خانی بیاد طایفه ترامسه ما و بیچ ری بود شعر کان ثمر دت
الدهر فی مستهتی فجعی الذی حیی و اد ذی الذی ابکی دیگر مولانا خلیفه کبیر الدین سرای بود
گفت شیخ داقدر سن در خواب دیدم میان بازار بسته و منتظر کرکاری کند و بسیار نیچ جوهر
کرده و میان کلاه مردم بی نشان از شعر و دای الناس یحمی الذی عنهم. کیف اذا الرعاء طاروا
محلوا لهم الرعی ایات ثانی بیام تا نکاه دانشی ایشان کفایش تا بخ و نصرت کرده مسهل ما فیر آمد
و غرق بسیار بیاد بسیار بدست کرایجا بانی کرده شعر ان الامور اذا أدت بزعزعها فثق بالذی
الاذا فیها تظهر دیگر بیاورد اعمر بخانقاه دام الله اشرف گفت در مجموعه کرده بودی

مرآدم بیانق رسیده دیدم. مجموعه بنظر بیانق مرا بخانه بردکه او را هست بضاعة الیزجی بود و گفت
در خواب دیدم شیخ اقدر سر ترک بیدیشان میفرمود که دیدیشان نازکرد اقدم کنند و اشارت بشرف
سکرد اقدم اخانقاه شعر متوج الفضاء متوج الفضاء ضع فی صفة المنتبر. دیگر
سولا بان سقز بر بنی گفت شیخ را قدس الله سترده خواب دیدم لشکر عظیم کثیر و مجموع آن لشکر عمامه
آلتین کرده و جمعی الوان ایمان زمین دیدی فرجیت نهاده سکیر خفتان بر سر بسته اجابه کنان شیخ
فرمودا نها کنان فی الذکه امن مخالف بود ند همه را آفاق کردم و فرقا هم کل متفرق شعر فاخلیت
ملکی عن جمیع مخالفی فشردهم شرقا و بدده تهم غربا. و دین ملت کرشیخ قدس الله سرا زبان بولی
خواندی سیاده دنیا معنوی سعید خانی بیاد طایفه خصیصه بنیاد عداوت لشکر مهنیا ده خبر ازین سلک
وطن ادام الله برکته حرکت نمود اخلای مجمع مستظر و افاق کبیر شد و بیاد شاه بیانیات و عرا سلامات
بافیات بیاد ام الله برکته رسید شعر جیاءة البشر مکسر القید و هم فلیت من قوا البشر فیا
ملاذ الخائف شعر الذین سیدنا بی گفت در ملتاسر الغرض احوال کدورت کاب هما یون ظاهر شد اما مرآدم بکار
در بنا ما نده بیم شیخ را قدس سره کرد بیان مبارک بسته و در بیترا ن لشکری آمد و لشکری مراوید
و بوقلا بجیا ان بغرم مبارک منهاد و بهم فرو می تافته کوهی طی میکرد شعر جبال توحطان میرسد بجبال
در کاب دست غیرا لا مه غایته کرد افتاب. و بجوال تا بیه سنجابی و حضرت آسمانی هم عنا
بادشا سنجابی بیاد بود اجوی بزار السلام تحت اللیل با جنین هزار مرد بزر دان و دو خانهای کرد ان
عبور کرده و ادبیان زده فرمود و چند دو زنیا عسا کر بر و نشهر اتطاء مقدم ادام الله برکته فرمود
و طلب فرستاد و چندد و زدا یا به استیم کرد تو قف افتاد و بیاد شاه برخزه حضا لکبری جزم
فرمود که صیود الفرصه شر و دد عزم در نفضت خود شعر اذا الحیاء نصر الله و الفقر هین
علی المرء مصروف الامور بصعبها و مالتاشرف کانها عزبة اواحلة رکنه و خان
جرآن ندیدکه سوار کرد بیاد اذا اراد الله اهلاک عملة اینه لها حتا حین و لبوی بتدبیر التدبیر قبل
الوقوع فی البر زمه قلیل لشکر ابتر فرستاده و خود بیاد استاد جمود و این ضعیف را قبل و از بن جمع
داهل کرد شعر فهم اینجنه زاد خرا بر جرند. بیاد خود بکار خوابن رسند. لبر خاریدن لاسیه دست آرد
سر خود بیاد ای خویش خانه دیجا نا خاد و روز شنبه هفتم جمادی الاخر نان و نمکین و سیما
انترین بر و نامه دبیر کنده و نوشته لکرد شعر دبیر دوبیر و نزخبر بی آید. و الا کنده دی بکنید
متر لکرد. سید الفقرا امیر احمد بهری خانقاه دام الله اشرف گفت در دیاشنبه هشتم جمادی
الاخر مالتاشرف دبیر کنده و بحضور مولانا نجم الدین الکبری و قاضی امیر علی خود جمع کثیر
گفت استا لکا خود دبیر می بنم گفتند چرا گفت استاد خواب جمع عظیم از دو لشکر دیدیم
مجموع عمامه مرکب شده بود نه عذر ایشان امر لکرد دیدم که دست قاضی امیر علی را بدست شیخ
چون نظر کرد شیخ مجی الدین بود قدس سره گفت بغیر تا استاد بود شعر و تبرق الصبا لمتنا لی

نهایة ایا لا تخلد و کم ترا بخاطر تو گذشت که کاسن بخواهد بود روزی سر بخنبه
دهم خاک اخر خرد دولت تو بود و بخاک بر بخاک افتاد آمد کبر باد فنا بدید کرت شعر
چو صورت نا سعادت لیسته کرد دلت را نیز صورت زشت کرد و ندانست که کردار نیکو بجز نیکو نیاید
بخاطر و اصلا رسنمی مرد و اکنون سخنهای و اعوان ضعیف و بقل منفرد و جمع متفرق ساوند شعر
فیلهم ایدی التفاتیه بود و قلوبهم کایدی المنایا تفترق و بجهل تکبر از خشم خسته و همچو اژدها
خود در دل شکسته دیدها بخاک فرو داشت و وراء قرار بداشت و از ترس سر اسیمه میکوشت و از
بیم جان زبان و بدکار تو نیکوان تردید می آیخت اذا قلت لا مضا کلت الا مضاء و ملک دو تشریح
بنده بتر و ممکنت و مکنتی پر و زبر شد شعر و ذرة التجانی الخاتمات حملت غالبها سالما و ربما
با باد و جهان تافی بخمر از تو دید و بخاطر شکنای از جاء النصر و الفتح فکر و تدبیر شعر
لو اتخذ و فوق السماء سلما فلا ... لحل بهم فوق السماء صنائعها و میندار بخاطر صدر
و باصله مدلت در نیز آورد و ندهد و از اخبار و خاتمه کنند و از بدکار یاد ستایند و ندهد و لایت
شیخ مقدس سکار کرد او ذکر فضائل کرد همه یاران ستایش شیخ شعر فتحی جمیع من والاه اهلوا
سنة و فی بحل من عاداه سلا سله و چون زنده صاحب دل بود از ان خاطر و خاتمه
و اینجا بخاطر فی فواتحها افتاد و از ان امیری بخاتمه رسید شعر و لو ان النجوم عشتاد یوما
لجاء بها الثناء بها أسادی و ادام الله برکته از امیر بدان الهی بطلب کار از بلاد شام از کتاب
سعادت هم عنان بخیزه منوچهر آمد شعر سلام الله و الشفا جمعها علی تلک المنازل فالدیار
فحلوا عندنا کبهاء بعین قریر الوجه سلوبا لقرار فالیلة الزمان یعود یوما بها اینق
من قرب المزار و از انجا توجه بیاد شاخرسو و بهم الوصول اراد و دوم روز بود کرامات شیخ را بدیدار
رسانیدن بود و دیدار دری مجموع کرد اینده و از فتوح ذاکران راکب و بحل موج و صلحاء از حاجات
مجامع کردن ایشوه اراد و وصلاح مان اشرف رسید پیر سید کبار غلبه سبب و از بکبر کرامت شیخ
صدر الدین ادام الله برکته بالجاز موکل از شیخ خاطر نظر کرده و احترام تمام و ادب تمام بجود
حاست انجاء بلند بود دیدها بخر بوی مجلس است اندیشه خود دیده نمی حضرت را بجود و هم فهم
انجا نرسد کوا شیخ قدس سره مجلس است و بهیبت و بخاطر ان خود دیده و لا یحیطون بشیء من علمه الا
باذنه شعر فحتی الله ان الکبریاء ردائه و ان علی الباغین فیه تردی و اتباع ادام الله برکته استشفاع میکرد و زبان بحمد بعد نمی کشاد و سر التماس بر خاک می نهاد
و ان الجهد ان یخف ادام الله برکته بحال و افتاد نفس خود بخود می ان در یاد دیده عکرمة بالبته
بالبته علیها التغلیظ حالت مذلت بشد و فرق ذلت رحمت بدید حیث لا اسلاکم کرد لا تثریب
و لا استئثار و لا تجلس الیوم فرقة عذاب الهون فما کنتم تستکبرون و ان لا ترفعوا علی الله
و قال الشعر فحقوق الاسراء اطراء با عتداد ما مقول الحمد بالعذر بالعذر بعد المهلة مستغرق الشکر بخود

لا تحصل الا بفضل الله سبحانه و تعالی و از ادام الله برکته استدعای شفاعت و استبا عمر خود بزیارتی مخلص
مشهور و آیلة شرکان و با لبود و چنین بزمین منیبود الا ان وقد عصیت قبل و کنت من المسیئین شعر
لا یخیبن عنداک من بعد دمعة و احرم شبابا بذ من عذق یحرم و این ضعیف صورت زین مقاربت
الحال بحضرت ادام الله برکته عرض رسانید ادام الله برکته دل با ان بی غش و غل نزدیک دانید و
و نصت به شفاعت او انها دیان نهاد شعر ان الذی قد اتی بالحق قد قبلا لاشیاء سوی الحق
انجرد ... ساهیر اقلام و بخاطر السلام که مساحب بعد ندا عب بخود ندو از ای صاحب آن خود ندکه خیر
از کجا یاد یافت تا عمل مختار و دو من دون الله فانه سزیکرد ان الله یفعل ما یشاء شعر ان الله کم
محرو مما تخافه فکم الذی صناع و کم لا شیء خاصنا ... و بعد از بهه حقار و روزکه ادام الله برکته
مراجعت فرمود بهم بوجب و فا کنید و بیرا یتبدل او و بعد و عدتی کرد بعد فی الدوخته و خلقی بایمان سوخته
انبوه و جمع فایدی کرد و بخاطر خود بیرد شعر ان القلل من حوی الدنیا بالجمیعها ... هل راح منها غیر القطن
و الکفن ... و آن نام کرد را فواد اناهم او ما بدد ر بار اهل زمان الفتانه زمانه سد شعر لن یخیبوا
جنانه ان یفیضوا ... مناهیر الاتی الی الحشر یکرم ... و صت صدای از کرد لبان و اصحو و دو لایت
لاهجه در حضاخ سکان کاخ سکان نمیر نا یوم الدین یطنین ما بدد ر دهان چون زبان مداول
و مستعمل بشعر لهم ربنا لفظ من کان تائما ... و اسمعت من کانت له أذنان ب

باب یازدهم

در ذکر خلعت و سفرت شیخ صفی الدین قدس الله سره و خلعها و که در اقطار و اکناف زمین از منطقه بر سه فصل
فصل اول در بعضی از خلعت معنوی او که در اثناء باب با طن بنظر مکاشفه با بواهد دیده اند حکایت
مولانا اعجم شرف الحق معروف بدشتاو نقد دایت میکند که نوبتی شیخ زاده حمال الدین علی اطال الله
علیه در خدمت شیخ صفی الدین قدس الله سره بخدمت کرد موجب ضعف عقاد با بسند و در دل ایشان صحیحا آن در
باطن میدانست تا غالبت ان آن باطن در ظاهر لابح شد شعر ان العیون لتبدی ما فی القلوب من الضمائر حق
من حیث لا یحتسب و از تخم جمع مبارک شیخ زاهد قدس الله روحه سید حمال الدین علی اطال الله
طلعه فرمود چون بخدمت شیخ زاهد قدس الله روحه دامن مبارک خود بر داشت حمال الدین علی اطال الله طلعه
کت بدامان شیخ زاهد قدس الله روحه دامن مبارک خود بر داشت حمال الدین علی اطال الله طلعه
نظر کرد مجمع صمات با بی حجاب بدید و صفت شیخ صفی الدین را قدس سره بدید بر ای عزیز
استاده و با خود هم دستا جات شعر یا ربة متر لم لو ان المشتری ... یرقی الیها زال عن نجاتها
شعر از هوز از نها و صفرا و بدیک شمر است ... ماده او این سوی دیده دارد نا نها ... چون حمال
علی الدین بدید بخود میدید الذین او توا العلم درجات شیخ زاهد رحمة الله علیه فرمود دیدی حمال
علی را خیر بر کنا تمام تر بیت و کفت فرزند دیدی الحمد لله که ما بی و دا فتاد و کفتا ند بر ای حمال و تبریک
شیخ زاهد قدس سره دستش بگرفت و کفت فرزند دیدی الحمد لله که ما بی و دا فتاد و کفتا ند بر ای حمال و تبریک

کسی و تو خلعت بمن بکنزا بدکه خدمت طالبانرا کنی آ بعضده بی شعر الخ و بیت بتغزد بظاهر حرف
دعقل تا کدامین دیده دیدآنرا معنی او حکایت مولانا شمس الدین اقتونی رحمة الله علیه شبانه کاه
فخر الدین بوجندی سماوی که در اوایل حال تو بکرده بودیم هر سال سه چهار بار بزیارت شیخ صوالدین
قدس الله سره میآمدیم و میرفتیم خالی دانشتم و زی دیتر بارامی مناظر کرد و گفت تو مردی طالب علمی و طالب
رفته و دیست کسی تو بکرد که دیمار اجندان علم ظاهری نیست بدد علوم ظاهری بحر و بعضی زدیتر یکی
بود از انقضای آن و مشایخ که دیدستایشان تو بمیکردی که نا بار دیل مرا بستی بقدر شعر قبله حاجتها
معشوقیست الخ چون تو از آن قبله کرد بایستی و بود ایجاد آن اکمالات شیخ قدس سره میکفتم چون سوی
حرم سر این سودا خالی بود مؤثر نمیشد شعر آخر ای دی فی نحوک و لیس کمثلک نحو و کل امری عن نحوه ملحب
خلق غایت کفتخالی تو مردی غافل و عاقب و اهلیت بسیار داری و بعضی علما و مشایخ که دیدیم
نیز همچو یکدیکر و بیش و کم اتفاق نکرده بدیل دیدیم و بعضی را بسیار دوست داشتیم و بعضی را کمتر
اکر ادب ایشان تو بزیادت بکردی بدستاو و اکر نه من زیادت آیم و دیکر الخا نزدم بان سوا صفه و اصلی ندارد و
ربخواستیم و بعضی از شیخ قدس سره یاد دیل آمدیم زمان عصر بود شیخ قدس سره بر آمد و میرفت
شرف الخا دستیوس در افتم و فغان بکذاردم و شیخ علیه الرحمة رفت و خالو یاد و مشایخ چند بود زیادت آمدند
و خالو را خاطر بود زجر الخا فهم کرد و کفت سخن اجزا فوکفت سخن بود و خوش سخن اجزا خوش
حیاتست صاحبها بخوش و اکنون بوسیده است و فوت صاحبی عظیم دارد و اما آن از ان معامله و بیان
و احوال باطنی معنوی چیزی دیکر نیم شعر و کذلک ظهرت فلا شخص عما آخر الا محا آکده لا یعرف النظر
لکن بکفتنی آخر شخصا و کید تعرف من الطرف استتر و چون وقت خان رسالم در آمد و بیاد ای فرض خان شام مشغول است خالو بزیارت
دوم و بزاویه آمدیم و شیخ قدس سره در آمد و یاد ای فرض خان شام مشغول است خالو بزیارت
و بزیر سراو خاموش برفت مزاحم نشدیم و بیرا بکرفتیم و بخالو دادیم و خالو بیرا بکرفت و بزیر
رفت و بیرون نیامد شعر یا آیها الهوی و الشوق بینی سوی روح تردد فی خلال خفت همز الثوب
ان تراءی کاد الریح تسمع فی محال شیخ قدس سره نماز کرد و مطایبت بسیار میرفت شیخ مطلق
رفتم و بکرفتیم و کفتیم زیارت خالو مزد بخواهد در کرست دیکری بزیارت است شیخ قدس سره فرمود
فرزندا و قوت جسمانی مزا بصرف بیان میکرد و من بزینه الجسم خود بر دوی عرض کردیم قوت و طاقت دیدن
نداشت شعر و قبلة من تقابلها الفؤاد الهوی برق تألق موهنا المعانه فدا ینظر کیف لاح
لم یطق نظرا الیه و صد انجانه پس فرمود برو و تسویت مکن زیارت خود آمدها شد چون بیامد
و زیارت بیاخود آمد و بازخود بدد رفت برسیدم از بیخالو بود کفت چه بود کفت چه بود
شخص الخ و شخص الباطل چون عصا نماز کردیم و شیخ را دیدیم که سر تا بالا بن بر کان شسته بود
و بیاده و شعر قرب کی عمر بیسیله بود چون آن بدیدم از خود برفتم شعر نظرت ان الله
جمله فلا تظرن کادت تکی کبدی تقضی بیاد الحضرت شیخ قدس سره بر دوام و ما لا یکفی شیخ

قدس سره فرمود الخ دیدی قدس الله سره خود دیدی بر خواست و اصحاف داد و تو بکرد شعر هر کی را تعریف
عشق بیش بی نهایت و بی نهایت هست بیاد اجمع حضرت بیاد تعریف منظور و واجد نظر
بر نست حکایت ملک الشادة سید نور الدین کفت که از سید شرف الدین رحمة الله علیه شنیده کاه
کفت شیخ قدس الله سره بفرمود که هر وقتی که ما سخن را بشد بهر وقت که بیاتی بعرضه کنی الخا قادر نیاب
مرا خالی شد بحالت شیخ قدس سره رفتم خالی که دستبر دخلوت نبود شیخ قدس سره مرا دید کفت
چون در خلوت رفتم و با شیخ قدس سره چیز بعرض خالی مشغول شدیم نظر کردم خلوت ندیدم ظاهری دیدم
لبی وسیع و منجر اوردم کفتم دیدم کفت شد و من شاد باز شد کردم مجموع آن کلام مرتب شد بدیم الخا از دیدن
مجلد شدم شیخ قدس سره دست مبارکش بر سینه بر هنه من مالید ان حال بخود ندانستم سفر الخا که ظاهرا
جمله دلیکند از عرصه محو کافی و نون شانکاه حکایت خواجه محمد سراوی کفت از پدر خود شنیدم
سراوی رحمة الله علیه شنیدم که نوبتی خواجه افضل رحمة الله از اردبیل آخر رشیخ قدس الله سره عزم
کرد بوقت رحلت شیخ قدس سره بر سبیل آستیاب آمد بخواجه افضل فرمود مرا بر نظر من طاری
و روان شو خواجه افضل بسوار شد و روان شد بدیه جندان دیه میدید کفت هیچ فرسنکی الترا دیل یا
یکدیه نمیبینم نظر کرد بر شیخ زاد دیه قدس سره که دیه بر سرراه کفت دیه بردات میبینم کفت
تا جندان نشده که تمامست دلایت اردبیل از پور شما قرنها و دهم قرنها نمیرسد از ابدالان مقام
مکن خواجه افضل را از معنی این سخن خوش نیامد تیز نظر کرد بر زمین سرخ رنکی دید کفت
کفتا که بر سر زمین سخن جندانست که دیل بخصر دیه بخود دیه بی شعر عرض
کویند ناید بری رخ صعبت را کجوی لاز دهد حکایت بیرا سخن کفتن لایق از و کفت اردبیل
کان سلاله ابوزرعة اردبیلی است رحمة الله علیه کفتا زید رخود را بر هیم شنیدم کفتی در خلوت شیخ
قدس الله سره نظر کردم بر شیخ زاد دیدم کرجیان زیاد بود که تمامت خلوت فرو کرفته بود و از و بیرون شده
بیرسیدم و بر یکدیکر خلوت نهاده بعد از شما عنی شیخ فرمود الا کبر یحیی سوکفتی و الا کبود
بدرت فرمیکوئیم شعر بشر بیرم کبر فافی شیمتی زاده کسانیان سر بان شاخ چه مغز ابیود و ان
از بالحت الاقی بر و نشان آید نا کاهش نکاهد و دیوان بود حکایت عبد الکریم رحمة الله کفت در
دیه فرکان نجدت شیخ قدس الله سره نفیر و شیخ در خانه بود در ان خانه رفتم چون نظر کردم شیخ را دیدم
که آنخانه از بر بسان بود بحیرتی بغرق آمد و در آن تحیر شدم از نظر کردن در سر شیخ علی علیین بدیم از
هیبت تحیر و شدم چون با خود آمدم و شیخ قدس سره در کلمات بود در اثنای کلمات روی مبارک
با خلق کرده فرمود بخارا زاده دیی باشد کما از تحیر در آمد و در نهایت مشغول شد از تحیر رفت
شیخ خیره دیدار هیبت و حیرت شوانستند با بست کردن شعر قیمت من اهوی فلما انتهیت
فلم أعمل لما نا و لا طرفا فاه و اطرق شیخا لا لاله و مهابة فما و کلت أن یجیء الذی و ما بنی
حکایت خاجی امر نامکفت نوبتی با جمعی بدلان بخارت نشسته بودیم عجمی بدلان کفت شیخ را قدس

دو واقعه دیدم بعطف توبود که در هفت اسمان و زمین نگنجد من آنرا بسر دو با خود گفتم خاطم بدیم
از جنین بناشد و حال آنکه دو واقعه دیدم که شیخ قدس سره السامی و فرمود اسرائیل قدیم را بکوی خانه
خانه بدیم که هفت اسمان و زمین را فرو میپوشد و بیش دو پیش سیمای دیگر ایران تا ناسوی آنرا کنار بالا زمین
خود بر میکشید بر سر هفت اسمان و زمین سیمای دیگر ایران تا ناسوی آنرا کنار بالا زمین
چون از این واقعه دیدار آنام محضرت شیخ قدس سره رفتم حالی کرد در دو رفتم و نظر بسار کرد بر من آمد
فرمودها و واقعه تو من یکوی تو یکوی با تو هر دو نه من یکوی هم محضر بیچاره کرد و دست با آنکه بر من فرود
بلن آن سوی صاحب دیدار مجموع آسمانها و زمینها آنکه بر هذا آجین من شعر چون دو کرد خاطر کریا
یافته بلن زمین توده خاک و صلصله دو جسه بود حکایت بین سوی زمان لا گفت یکی از ایشان کار کرده بشیخ
قدس الله سره گفت دو واقعه دیدم که در اخری سر آستین شیخ از نعش بر بیرون تا ثری شیخ قدس سره فرو بود و در زیر
این داعیه صد ملحق نبوده اند شعر آستین بر عالم و کون دمکان افشاندیم ما و لبی از جان
در آستین داریم دار قدیم یکی از مشاهیر ایران حکایت پیر مجوسی گرم و دیدی گفت شنیدم پیر مسلمانان آتش دوزی در حضرت شیخ قدس الله سره داشت
بودم نظر کردم نوه بالای دیدم از زمین تا بآسمان نشانده و شیخ بر بالای سر فرق تا بآسمان شعر
کجا شاید بدین قدر طلب الا بدین معراج صفا باید بدین قدر حکایت از پیر دانا
تیر دین و دانیان است که او گفت با پیر دین سفالیوی آتش دیده الله محضر شیخ قدس الله سره در خانقاه
در نشانده و بیت گفت که شعر ابیاتم که یکی نرگس است کرد یکی بیدل بودم غالبی دیدم از شوق
نامغرب و مجموع آنها از شیخ ما لا ما الا بدین شان و هیچ کس دیگر را ندیدیم در حضرت شیخ قدس الله سره
بنشانده دیدم که بنشست و من با خود چنین گفتم با خود چنین گفتم با خود چنین گفتم با خود چنین گفتم

و همچنان شیخ زاهد فرمود الله روحه و نور ضریحه و شیخ صفی الدین فرمود سر را عند سر شیخ
کند سر از جای بر نخیزد خطیر آنکه او از توجه جلالت شیخ و شیخ زاهد قدس سره صفی مزید تواضع نمودی
که از نعلهای شیخ جوق جوق تعالی زده بهم خاک خود و خلق بانتیجه حاله کرده سعد اجل زمان آنست لاشک
فاجعل یدک بین یدی و همچنان فرمود الله روحه و همچنانست در زمان طفولیت که در
حلوت پیر خود افتاده دید که بجان از آن سوی بود شعر النفس مزیح المتعاب طالع و الجد فی العلی
العلی مخالل و همچنانست در خواب دید بود که چوب خشک از غرس سبز میکرد در حال سبز میشد و میبالید
تا چوب بار داد که از دست تر در افتاد و بجای خیات شد و بمانا فی و سبز و تر بماند سعد
ابناء بالجد آثارها و اخبرت الاعمار بفضل اثرها هو الجد تجمع ما کتبی و فی زرعها فطابق
لمن زارعها و امثال این همه که مر آثار عظمت و مخایل جلالت قدس سره را بایشان محقق و بر اهل بصیرت
لایخفاست بسی مذکور و مسطور شده است و در سطالعات ابواب بر ان اطلاع افتد ایشان محبب
از معانی فتح الهی و عظمت اشاهی بر ناصیه عزت و جلالت او جبان ظاهر بود که بصیرت فرمود
و بصر بایکه دوی نمود ذی انا نضرت سحابی و انا فتح و لطف عطائی در نظهور و ترتیب و ارشاد اخلاق
از و نظهور رسد ذی و انوار دهای کا مواج الدای ساء ترجمه او شد ذی و قد اشتهر من ذا قبیل انا فی
و فاق و بلغ ذکره الافاق حتی اعترف بیده العدی المبائن و اشترک فی محبته الحجر المدر المعوك
شعر حتی مان علی الاقتال ما انتطالب و ختم علی الایام انک غالب شعر در کنار خرس
صورت بانی بود سگر بایشان اولیای سعجابی بود و اگر بملاحظ الحالات نظری بر طرفی بارکبانی انتخ
انا بعد ذات الهی و از طرف فیاد ران کر ظاهر شدی و اگر نظر عزت بر مقامی بارکبی اله فرمود
از قهر جدائی و از ظهور بعود و بجنانک در باب لطف و عفو معتبر و میتر شد است سعد
الفسیح الکبیر مزقوی و کاکادی لکن اجل بالذکر الشیخ اشعاری یحیی المکارم فی و فی نعم و
الناس فی جنة منه و فی نار و اگر نه عقابی و اقلامی و بخانه اتوجه شیخ قدس سره بفتاد
لیکن اگر مجرد صفت ها و ان دعوت حق و ارشاد او بر سیدی و ایمردی از او بدان او و اولیای خلیفه
اخلف ای او انجار سیدی و ای شیخ را قدس سره در حلب دیدی و ان شیخ بقدم انجار فتی جدا
توفیق یابی و اثار فتح الهی بران دیار و اقالیم ظاهری شعر فتوحا کان کل الارض و عطا احیار
کل زاد و محکا ای که سنگ بدانی معلوم باشد در عطفات کتاب و معاطف ابواب بسیار مسطور
کرد کر آن میرود شعر هر کرکبی نالد از کبکی بود از کبکی بیاموزد و قوت سازی
شیخ قدس الله سره را حوال مر بیان از حیله دنیا نهایی عظمت و وسعت همچنان دانی در لبی او مواضع کتاب
در فصول متعدده ذکر رفته است مثل بحالات و خاطر مردم و کرامات که عدم تعالی دارد و بقدر هاو
حکایات سنا از شیخ زاده حمال الدین علیه رحمة الله علیه باشیخ قدس سره کرده در فصل بحالات ارکتاب
ملکور شنیدها لازم معنی است که شیخ قدس سره فرمود مردی که مادر داشته باید که قوت از خزانه

در فضایل باشد که اطراف کوه قاف میرا بحیات مرید باشد و هر جا که ریاضه و احداث وقت ریاضت از آن
مرحله آب و کل و بدو رسد و شیطان را رصد نباشد آن کند هر جا که بشتر باید باید بشتر بنشیند تواند کرد و اگر
امکان نباشد بشتر بنشیند کار کند دیگر ضایع بعزیمه نباشد عبادت بیرو حرام باشد بدو نیاز مند نباشد
بر چیزی و از حضرت عزت هر شبانروزی بر دو نان کل مؤمن اش حجة بالغة الاخاطة و الاکل بر تن کما انه بر طن
الخاطة شعر با ترکیب سودای خام اندیشه را ساز اتحالت نفسا بها دهند و نجزا و شیخ
قدس الله سره فرمود که اگر شیخ مراقبه حال را بدیدی باشد و او را بان لحظه فرو گذاردی شیطان را بتوی
قطع کند شعر حتی بان ظالم عصا الحی اذ کنت ما مونا علی شفیقا اما بسیار باشد که مرید صاحب
کار باشد بصفت استاد در باید و بسیار باشد که مرید بدان مرتبه نباشد لیکن شیخ او را فرو نگذارد
شاهد حال طفل پسر خوان که جباب که مادر را بیاشامد او را فرو نگذارد و بیشتر بعد و محافظت
نماید و اگر بزرگ نباشد و مادر استاد نباشد و پسر استاد دهد و مراقبت حال او باشد و او بزرگ نباشد
شناسد شعر کان رضیعا بثدیها و هو علی عاتقها طفل و اخر یمشی ناظرا و لسانی فما رضعت عیناه ثدی
منتظرا لیتولا لاثلث قد رضعانی و لا لبدت من زفة قد غذتنی لغیرک الا قلت قد رضعانی و لا
فی الدهر بعد خطرا لغیرک الا فتحا بعد ثانی حکایت الحاله عزوار غطمت شیخ قدس سره کثرت تردد
و توجه طالبان طریق الله بود بودی در اوقات خلوات و بغیر هما بجانب شیخ صدر الدین امام الله برکاته
مکند از جمله سعید خواجه مجی الدین رحمة الله روحه که نوبتی بی بس خلوت کرد یم از اطراف آمدند
بخلوت خشته الاخاص بود که در آنا وید رسالتها و آسیاب آنا و بیر مسالحد محله و محله در شیخ
و محال مضبوط بود و در مساجد بنی کرده بخلوات و بکاران بود خشته بود ند شیخ قدس سره حرکت
مجی الدین را طیب الله مسته بران نصیب فرمود بود که ان خلوتیان از ادا بیر سید ا لیکر خلقا بود یکر از ایشان
ایشان نخانها ی بکر نه کا ان ترتیب میکر دند نظر دا ایشان بیر سانید ذکر در محلا ای و مسجد ها ای و
بود ند ما احتیاج عجز از ادا به میر دند و التقاها طبخ میکر دند و نظر دا ایشان بیر سانید ند نوبتی مجی الدین
عبد الله رسمه گفت هر یک را از خلوتیان بایشان سپرد م بغیر از ان نخانم هر روز نیخ طبخ می
تا بایشان فاکر دی شعر از هوز ادا نجاله در ای او بان قطن بود و از نفوذ ابر نوحه بر داد فی ذلک
بود و همچنان در هر سوم خلوت راند و هر اخلوتی کا بش نشسته در حضرت شیخ قدس سره مقابل کرد
کی از خلقای شیخ بسود جمعی عظیم در هر طرفی بشتر بی خلوت نشسته و بجای ها و مقامها ی کرد
مر بیان بسیار علی الخصوص خلوت بیشتر نشسته بجز ان احتیاج بجمل و اتعاب ای جمله سبزی خلوتیان را بخانه
صورت حضوری جمل و اتعاب ایشان بنیز ان بخانه ام و لیالی و وی نشسته بجز ان بخانه سبزی و خلوتیان
غایب اکه در اطراف ان بلاد و اکثار آنا قالیم بود ند و بجز ان احتیاج بجمل و اتعاب نبود ی صفت ایشان
و بخ و حمال ایشان کرد ی و بسیار بود ی که ایشان بود ند بجمل و اتعاب نکو بجان شغول شد ی که ایشان را مشکل
آن نبا ا لحالی حمل شد ی شعر اقول و قد غر التلاقی و بیننا تجلیت لی فی القلب من کل جانب لتن

شیخ قدس الله سره بشوسا الی فی یوم کرد و ولیکن قصید الخلفا مولانا فخر الدین صاحبی رحمة الله علیه را
گفت شیخ اقدس سره و با هر اران فرار و هشتند هل امید هست با نگفت بر سید م از مولانا فخر الدین
رحمه الله گفت صدر ایکجا معلوم است گفت از بترا کس معلوم دارم گفت همه فرمید سره شعر لیح محفوظ دانستها
دلیست ان حفظ آن علم که الصحف در اینجا ان حکایت ادام الله برکته گفت یکجی نه زمان شیخ قدس الله سره غازی
جمیتی و اس و فراغی و خصب بود در اطراف بلاد هر جا که مردم بیان شیخ قدس سره بودند از اوانذ کرد آن آسایش
و هر جا که او نبودند جا ها خالی و محلها بی سودی و کاسدی تردد میکردند و بیان و طعامیان را که بخدمت شیخ تردد میکردند
فراخ شوقی فراوان کردی لیکن شهر از خصب و فراغ نعمت که مولانا صاحب الملک لبیر مولانا فخر الدین بیهقی کدا زولایت
او دست گفت مردمان و مبرید عطا میدادند اکثر بان بلاد محصور می شدی تخصیص شیخ قدس سره نبود چنین کدا زولایت
این دیگر اندر اهالی تبریز و مراغه است و اشتران ایشان را بعلفها باید بیل از هر طرفی با دلایت و طرابلس دیگر بسیار
مقدار هزیمت کردم و بسه ماه سیزده هزار من بیان زیاده شد و محضر شیخ قدس سره آمد بود و شرح حال
بیارانده و رفته و هر جا بیان بر بلخ شعر الیک و الا لا لاستد الرکایب و منک و الا لا ترجی المواهب و عندک و الا فا الرجاء یخیب و عندک و الا فا الطلب کاذب حکایت
ادام الله برکته گفت که از مرحوم سعید جمال الدین ظهیر الله رمسه و اسبد شرف الدین و سید ضیاء الله
اسمعانی بن بیان بحرانا فی شیخم که رحمه الله که گفت بوقتی که شیخ قدس سره از بارمیرفت بود چون نزدیک ولایت
ترکمانی میرسید کدر بر جمله اصدار بدید بود چند از جماعت انبوه از اولاد ایت خطا تو و قفا تو و جمع از اولاد
و سلدوز در ولایت بحضرت شیخ رسیده بودند که غبار مرکب آن جماعت چنان عیان آسمان را تیره کرده
فرصه افتاب رخشان بنهاز شد شعر علیه سماء من قتام مرقع اسا حوله کواکبها فیها الجماعة طلع
و مردم از خام خلایق مجال امیر غبار از انجم ستاره حصر در مرکز تطب میان غبار نا بنه سیر شد
و وجود مبارک شیخ از قدرت الله سبز از غلبه و کثرت کفر خلایق نوعی تحیر میدید که از امور ای فوق
کدا زحد الی نشان آن طرف بود نه صلاح انشاه نامی و دد و امیر دیگر یا غلبه از نوکران خود نصرت چنین
وجمعی وجود مبارک شیخ را از اصطلام و مردم نجا میدانستند و صلاح نوا منع میکردند و نه میدانستند
شعر بروانجان نا نگجا ما نیدند اندر نظر حال تعم از سوزند صورت نه عالم محالیست و آدمی سه امیر انوکران غلبه نامداد و شیخ از قدرت سر بر بالین مبارک نهاده
میگفت ای امیر انوکران فوج از فوج میرسد و میآورند نزدیک با صد شصت هشتصد آدمی کما بیش و ایشان جمع میشوند
کردن سلسله میکردند و بجنون شیخ قدس سره الفاظ نو به میکنند چندکس میشنیدند و ایشان کلمات میدادند
با و ایشان بلند میکفتند تا آن جماعت کرسلسله کردند میرسیدند نزدیک بشیخ قدس سره آن جماعت
شیخ قدس سره میدیدند و آن فوج را میدیدند که میکذرانند ایشان امیر و او ایشان را بطرفی میکردند
و نکاه میداشتند تا آن جماعت او تند تکذرند و شیخ قدس سره فوج را همچنین بر تبه و تلقین میدادند ایشان
مذکور کفتند کان روز نخستین عاقبت کرد بصر انجماعت کرده بودیم که نفوذ کرده بود و بجهت شما بیل فتیا بیل شعشت

هزار یا فتاده هزار آدمی آن دفتر به کرده بودند شعر فاصبح اقوی الذین ایض ذکرهم کما لاح بین
الزهر الحمر نجم ثاقب و اقبل وحیه الوحی و هو یقول شعر ما زلت مفترا عن الهجر ساترا و جهی شیخ
قدس سره دران سفر دو بنیاز هزار جراید قیا یان فرهم میکذشت جماعت سفرها فکا و کرده بفتد و بیش می آورد
و شیخ نظری میکرد و با زبان مردم تبریز قسمت میداد کرد و سید شرف الدین سیر افلاک الدین سید جمال الدین
اصفهانی رحمهما الله بر سفرها نصب فرموده بودند که قسمت دهند کردند و قدر بهر نیم فرسنکی راه سفره
بشول رسید شیخ قدس سره براه کشیده و کسر اینده میبودند و انواع نعمتها الوان طعامها بر سر کردن نکی فته
آورده و چون نظر مبارک شیخ بران میکرد بر مردم تبریز قسمت میکردند هر یا و یان مذکور کفته اند که در یان سفر
عدد حصر کردم هزار کوسفند بریان و مطبوخ در پیش آورده بودند بغیر از خام و بغیر از نکا و بغیر از بخ عما و دکر انواع
انواع ما کولات و مشروبات حلاوی شعر اکثر من تبیان مرئی و وجود مصوره لا بل تبیان منها صور بالجمله
شرقه بر جمله فضلی الامر من شرقه و من شاء یجری المناء فی العود در ان میان کسی او نکرد امیر مرحوم
امیر جهان رحمه الله بوجود ان ابراهیم الدوله و مختر شد و کفت کرد یا د شاما بوسعید بچندین محمل شدید بفتد در
عیش و بن مشاهده فرمود از ان مقدار بخت شوا مخاصل کردن کدا زان محاب یا د ات از حد بیرون مشاهده
و از چیزها بر کرفته و کل زر بلبر یا د شاهی و سلطنت اینست کرشیخ داده شعر و رب شقد بر فراشا زاوا
نعم شاهی و سرای فرا و زخمت حکایت ادام الله برکته گفت بوقتی که شیخ را قدس سره بر دار و دکرده و کرکی امیر بالستان بحضرت
بعزم رفتن بجانب بغداد بیرون رسید بیرون رسید و بر پیرم فرسنکی ابو بلست سعد الاعظم الدین سراج الدین فی رحمة الله
از غزنه بر سید بود و اند الخطه ان اراد بیال مولانا شمس الدین محمد ذکره رحمه الله در خدمت شیخ بود بکرکی انجا
فرا باستقبال شیخ قدس سره شتافتند و شیخ سیبود قدس سره آن شب منزل بدیر جوی سیر ان فرود آمد بیال فرود آمده
دیکر منزله در نابلستر فرود آمد بر ساحه مولانا اندکی سودای بکار بلخی بر سیاق آمد فرا بخود در یافت
چند بیت کفت سیر لده و کردن چه فایده کرین ماراکه سکی خواهد بودن ناکاه مجاهدی در رسید بود او نواع
کوناکون در بر آورد بود شیخ قدس سره روی مبارک بامولانا آورد کرد و فرمود مولانا اکنون چرا میکوید هر کا
بران اسناد آورد اکنون شرکسی باید کردن شعر هر که بر جوان صفا نهاد الا و معاف فمن ظاهری عافاه
اثر بخوانند و چون در کذر سید از انجمع سوار و پیاده قریب شش هزار آدمی در رکاب مبارک
شیخ روان بودند شعر اذا الخیل سرا بین مغرب و مغرب طرف فیطان الزاب و ادیه و چون شیخ
قدس سره از شاهرود بحدود دامغان رسید و فوجی الیاسان و فوجی سوندکان و فوجی ساوجیان که جمع الشیان آن نواحی
بودند و الحاب را دند شیخ بود ند و چون بحدود اشرستة وان و چون بحدود کجوان باوسر و غله نداشتند بدیشان
جمله آمدند و نهایت ازحام مجال انقبل دکاب و قدوم مبارک شیخ ندانستند و حالا نوا کرکفتند موجع
درهم میزدند و بلسی مردم را بسر میکردند شعر اذا قیل کم تلقی اساری تخالها تشق و هی ما جنن بحار
طامیات الغوارب الجماعت از آن بجوب فحاق مردم را دو میکردند و بلوم و هراسر و روی شکست

فی غربة و اخوتی و کنت قلیلی الاتاس فی بلدتنا . لا مدح فیه و لا ذم فیما یلذ بین یدی
حضرت شیخ فذکر له سرّ رسید و تفکر کردیم که او را ان تعبیر کرده بود و در خواب دیده بعینه بدید
توبه کرد و تلقین بگرفت و بکار مشغول شد و قدم در سلسلهٔ ما نهاد شعر تلك بمكارم الاخلاق
مسیاك کشید که دولت در طلب اند خرم جوان کامران رسید . روزی پرسش گفت باشیخ فرمود چرا
اکنون نگفتی گفت از برای آنکه چون شیخ عزت سادات بما نفرمیفرماید ندانستم زیرا که ما را نزد شیخ
عزتی نظر فرماید که او بر من نگشاید و من بجهم که مکین و ابا شیرا از نظر شیخ مکث خطی نیست
شعر ایسان سلطنت آن مرد سزاوار کیکاوس کاستانه مکث راصدر کاه فلك ترکرد . اتفاقا
پرحسن توتی نظر کرد بعضی مردم دید که شیخ قدس سرّه ایشانرا باشتغال ظاهری نمیزند گفتا
بروایشانرا بگو که ما قدم در بعد نهاده ایم و در صدر صفه نخل کسی نمیزند چون ایشان ما را ملاذ
و سلاذ و ستار شیخ میدیدند از صفه فرود در حقیقت او طهور می یافت چون شیخ قدس سرّه از صفه
در رو نمی نمود فرمود پرحسن بجنبید پرغل الدین رحمة الله علیه برو تفتوری دید گفت پرحسن نظر کرد
چنانکه گفت در بر طلسم نهاده است اگر کسی نیز بدو ظاهر طلسم دیده نتواند کرد و بداند که شیخ ایشان
مشغول است بامور ظاهری مردم که ایشان را بخدمت طلسم آن گنج اند که در زیر صفه است بر ایشان
بخشاید بجسم برانوار الهی کشاده باشد ما را سیب فراغ ایشان داده تا ایشان بفراغ بدو توانند چون پرحسن
این سخن از شیخ بشنید دو رکعت نماز بگذارد که بیاد آمید بجهت تمام بکار استغفار بود و کار بروی
کشود و کبرا الامر از سر علو و نیت خلافت او بر ایشان بگشاد او نیز بیاد طلب افتاد از روی شد و مدتها
چندین هزار دوم بیرون و تا هم او شد و آن طرف را قبض بوی کردند و آن اقدام نعمای او در سر موی آورد و نه شعر
سر بر آرد بر تخت در افلیم داری . سالها کران جهان کشور خدا و ندی . از شعاع اقتدار عکس فرش
هیچ جا . نور مهتابی ندارد خانه آب فکند حکایت دام الله برکته گفتا سیر مردم جوان بود
در زمانی که امرا را امر از من بود که مجموع عساکر مملکت ایران زمین در دست فرمان او بود از شیخ
پرسید که شیخ لشکر را بشتر از اشد یا شیر جواب داد که شیر و بشتر را باشد و کار قیمت کند تا بدانی
بشتر از لشکر صد کرل مردم باشد امیر جوان را گفت راست میکوئی از برای آنکه امیر مرد تا حدود
مصر و از سواحل هرموز تا باب الابواب که باضعف حدود از جمله مملکت است فتح کرده بود امرا و نواحی
و اطراف که رسیده او مرد بزیارت شیخ آمده بود و قتی که شیخ بخطهٔ زرنیق اندوان کرد زمان
اطراف را خدمت کرد شعر دیهیم جوان را تاج فرق نوآوردی . همیچ جوان رسید جهانرا بکیر علی ایمن . اتفاقا
نظر شیخ بر الطاف و عنایت او افتاد که بر اهل جهان بیمن حکایت دام الله برکته گفتا حمد مداح
گفته بود عضو از بستان ملک ما بر کرم مستظهر است بر جود خضر شیخ قدس سرّه تقرب او را بحضرت
شیخ آورده بود و شیخ قدس سرّه با استاد بود و در شیخ نظر میکرد و شیخ قدس سرّه نظر بر او میکرد
چون میدانی خواند زیرا که او را بجوی بود و شیخ عبد الله تستری رحمة الله علیه از ولایت شیخ

قدس سرّه چیزی بدانسته و خوانده و خیال انشراح کرده بجای رسید که صد و چهار قصیده در مدح شیخ قدس سرّه
گفته شعر اذا جاوز الاثنان سرّی فالثالث . فانت کما تهوی و فوق الذی تنی . و ان جرّ ت الاقدام غیری
لقلت انشاء فانت الذی یعنی . و مدام که شیخ قدس سرّه در جهان حیات ظاهری بود عرضه الحال و صورد
المثال خلافت و توقیع شیخ سیو سه جون شیخ قدس سرّه در جهان حیات ظاهری حیات الهی در رسید از سر
حرقت سرد جهان نهاده و قدم در راه کشکه بکشاده شعر سقیت هواه فی سبیل من الصفا و
اسقیته ماء الدوام علی العهد . فلما تعالا لاثنین و اخترنا افقا . جری بیرقان الذی فی سبیل
الهوی . و بعلم قناعت دیرانی بهر موزرسیدیم و در انجا سر اسمه میکردیم دست دکیر اندوختوی
نمانی بدر بیانی و موصانی سپرده مرا و نوزی جزری شنوده که کشتی بما حواله دارد بسیراف استاد
بهوز قرح بلیده تا سیراف شش روزان میان بکنارد زیارفتم و دیغ موج اندون نیفرح آن کروی
میکرد که از میان آنجا دریا بکنار ساحل آمد بود ندا قادر میان آنجمع بخاطر خطا عنی راه دیده که
طلعت خوش و هیات دلکش باشد و در زی و صورت صوفیان و مریدان شیخ قدس سرّه بوده
چون از من سر بشوخ و خود دیدند و شناختند و قوی یا فتم پیش ایشان رفتم و سلام کردم شعر دیار احبتی
خیالك زرنه دیدم . دلم را ندیدی شد کو کرا جان دنك بوديدم . ایشانرا زبان من و زبان لغات ایشان
قاصر بود بیم ترجمانی ده میان ایشان بود که صوفی لغات خطوط سیدانست بوی اشارت کردند تا سطری
چند بنوشت سر یکی خطی و لغتی مختلف از انجمله سطری خط پارسی و بعربی دکر ایزد لغات مضطرط کلام
سیدالمرسلین صلی الله علیه و سلم بود که هر دو ترجمان گفتا اکنون چیز میکوئی من سیدم که ایزد جماعت انجمانی آورد
گفتا ان سوی سر اندیب بر سیدیم چه مقدار مسافت باشد گفت و قوی بود سال بر آمدیم اکنون بسر
سال آمد بایم گفتا ز جمله اندیب ما نکفتی اصوبانا تذکفتم مرید کیستند گفتم مرید شیخ صفی الدین رحمة الله علیه
شعر اذا ذکر الحبیب فکیف شوقی . ثم جئت الحبیب آذکر شوقی گفتم اینها را بدو باید رسید آنکه جهان
از ایشان بر سید که کشتی را بدو باید رسید ایم اما از ولایت ما یکی بار مبل بدو بیرد کلیرا ز دستان
دو بر دو نیخ صفی الدین بر سر شد و مدتی در حضرت او خلوت نشسته و فیخ قدس سرّه او را الحان قرآن
داده و اکنون در ان ولایت ما را مرشد و قبلت اقلیم کبر شش و قرب بجاه هزار من بدو دارد و در علو
بقدر پادشاه نشان میدهد که اکر خواهد نصب و عزل پادشاه کند فما ان نعرف بلدا ان اکبر اهلها حاج
کفت چون ایشان آنرا دو خود نشان شنیدم کفتم مرا در سبیل الله و مداح شیخ صفی الدین رحمة الله علیه
صفیر مدیح او کفتم اما چون نام شیخ و اهل البیت حرمت شیخ قدس سرّه ستد ما را عتقاد
چشمها بوسیدند و بخدمت بوده بکرا بر دیدند طلعت شیخ او دیدن و حضرت او دیدن و سیر و ان الحوال
شیخ و مخطرات او بجای راندم و داستانها بشیخ اندم و ایشان کوش بدان کماشته و هوش بدان داده شعر
اکفر ذکر بجهان لیلا کان ذکرک . لهوا لمسك ما کررته یتضوع . پس الحاح کردند که از ان ملایح که از ابتدای
شیخ کفته بکی بجوان بجای اندم بیتجان اشارت کردند تا بنوشت و مضمون ان بجای ایشان باز بکفت

الحق ین ومفتدا الملیاء الله الصالحین الحامع سلم الحق والملة والدین اثر الهدی علیه من رحمة الله
انهاها فاصفاها من بعضه وتعفیره اعلاها اواقاها اسعر وکل مایخ فیاک بخلد
ذکره فحذ لوا المدیح الفلاده کالنجم ولا تغر فی الاباطیل ولا تغر فان لیشوع
اللؤلؤ النجی حکایت شیخ صدر الدین صدر الدین ابراهیم الله برکته گفت نوبتی در کرمان
وخانه داده وهر دو بسر حد حی شمس الدین رحمة الله علیه در انجا ستیده بودیم وقت عصر بشابقت ما تا بلب
آب آمده بود وتوده سنگ بزرگ وسنا در کشتی میشستیم واو رحمة الله علیه بر کنار آب استاده بود ناگاه آوازی عظیم
افتاد وخانها بلرزه آمد وشاخه بانشنه وشکسته طوطی آن صنارها که کشیده بطنابها حبس بخت مذ وا
بالمقله اثر سیرت حق تعالی ثمله ارشحه دون نخ کشوده ومتقاوی کرسر فرکوفتی بالبخ ها بود
وتوبه بان بود که اثر بخانها واوانیه رحمة الله علیه بکلی بدیم بود که تماست کرمکوخ اثر دیگر وحشتی
کرده حاجت بقرار دادن استاد بحضور خاجی شمس الدین رحمة الله علیه آمد ورو ناری میکردند ومدتی بخواستند
خاجی شمس الدین رحمة الله علیه طرف عمارت باطرف ایمان کرد آبادی ولب سیار آن بنشر فرمود بعضا بنیاد
وانر خلاصه دل یا ان اثر ای کثیر بایران اطلاع نبود برحضرت عزت منحصر فرمود شعر ای اما ای انبیا وای
مجلس کلیس کما وسل سوی القرنیا الطرف فان تقل عنا او نبطر وان تقر والخری تقر تنا الی
السقف علی النص بان اثر تجلی کون امر وخلقه ودنیا نه کشیده بود فرهر دو بطلی شروهر دم از ان احتراق
خلاص یافتند شعر مقله ناجیدنا شد بر آن نور کران برقوا مر مطلع انوار تجلی آن کوسد بت معجزی
نخر از ان شخص را کو نشرف دو کفش صاحب طوبی آید حکایت امیر شیخ علی گفت که بدر مزسعود را کرحمة
خوارزمشاه ابوسعید بر وطلب کرد ابتدا اسد کما از اکابر و محکام کشتاسفی بود تعصب قوی بود و اسد
بدست بدم کرفتار شد تا حاجی شمس الدین رحمة الله علیه بشیراز رسید و اسد بشفاعت او خلاص
شد و بدم را با او معروف نیز دو او را فرستاد تا حجون بنشست بلدم بر سید رحمة الله کسی کفر نخ شیخ زاهد الله
بدر عزاز کرد و کفت بحر کما بشر بفرداده کفت بشفاعت اسد آمده ام بدیدم شفاعت قبول کرد و تخریب
جواب باز داد شعر کل امرئ راض بفعله فلا تعذل الراضی فعل لعذله وکل لسان لم یجر فی غیر حق فحق
خاجی شمس الدین رحمة الله علیه کفت خلاص ترهاندی و خواستند بیرون فرستند کلان بدیم عجوز
بود و بشیانه را بحیاط او هیچ قاصر نکاه میدا شتند یا بهانه در نخیر کرده بود و زنی و با بای
دیکر بر کاب اسپ بیرون میکشیدند و بسب او را در میان جمعی میزدند او را کرده بود و کرد
وبا بود و جراغ میسوخت زنی و نخفتند زنی و او را نکاه میدا شتند زنی تا روز و او را در حبس با شتند روز
دیکر او را بدر کاه آوردند و هیچ اثر نداد کفتند خلاص مخیر و متحیر شدند کفتند ما را چون خایت کنی
مخلص شد و هیچ کونه زیان و معلوم نتوانستند کرد و زین جهت کفت ایزد تعالی
همه سر کردان شدند بی سر و پا کسی بر در ما آمد و دست بر زد بدیم کفت کریبا ایزد تعالی

باشد و توهمی عظیم بر وی غالب شد کرحنت بکاه بود و تریسید که خاشه واقع شود بنابر ترک ادب
اجم النار اچون احتیاط کرد بیاسود و کفت ما آمده بودیم چندین هزار دینار بر دو ترجمه کرفته بودیم اما
وعجز بشر آورده و هیچ بدلها نمی کرد کرکان نصب ازمیان برنمی افتد شود و آن نصب ازمیان برخواست و آن
محبت کان مخالفت بحالات سنز لیدش شعر لا یکن الحب ما یحب الاخلاء مرة وان است بغضت
جمیلا فجمیل فاینک لا تدری متی انت مبغض صدیقا فعسی ان یقصدک فاعقلا ای اخا دین
کفت در کیفیت خلاص تو مردم سخت متحیر انجمله از خاکسار بدیدند کرد ن کفتند چون خدمت خاجی شمس
الدین رحمة الله علیه عرضه کردم موثر نشد تا زن حضرت دان حضرت متذکر نبود شعر ایا ابلغ الملکرون افضی
حلومهم انا لا عیاذ الله من حیث لا ادری فاشیوخ کاکرده خاجی شمس الدین رحمة الله علیه
واندوه باستاد واشاره تکرد بنا کاهم چون بنا بر بن بحر مسلسل است تحکم کرم فرمود بان نشستن
چون برخواستیم دیدم کرنجیر و کاب از ایم حباس نشست کفتیم چون ایمه فرمان کار مسیار چون قدم
باز فرمودیم او بعم محرر وان شدم و از ان موکلان هیچ کس را خبر نبود و شوخاجی شمس الدین رحمة الله علیه
رفیم و نیم بکاهی اهر بود کفتم خاجی خرد و خالات شاقی در میان نبود دست من کرفت و بیاد و بر
مهاد و مرد را تر او نکاه کرد بعضی در اخا نجوزد بدیم و قفا خشن بی از آخر حضرت التجم و مرا در
وستاد و او روان شد و بوقت شعر هر کز نرفت بیاد ایچیز بهت محض از عذاب دهان دده و
از خلاص و الله بندد او حشر چنین بار سد بیت دلش از بند هجر جان از فراق خلاص حکایت
ادام الله برکته کفت نوبتها شم را کرانرا او کشتاسفی بود و در بدیم جوانان نشستیم
ساطان کرد کشتاسفی امیر بود حرب کرم و معصب فرو بود و از جوانان لشکر کیم زیر کرکان
بردکه ساطان در لغاب بود و برا کیزد و ساطان از طرف دیکر بیرون رفت شعر در نیچ کوب
لیان نشاب تیم آنرا غالون خشان بود حکایت هاشم الراتوهم آمد که ساطان در سفاره خاجی شمس الدین
رحمة الله علیه آمده و فرزندطفل او نیچ زاده معین الدین را کرفته و خاجم را بر وزکرده بدیر و زاد
او را بر خانین نزد خاجی شمس الدین رحمة الله علیه آمد و حکایت کرد که مرا تا لای مرا زده بدیم
مرا بیرون خاجی شمس الدین رحمة الله علیه فرستاد تا غریبا کرا بیانه مرا زده بخدا الشانرا بزنند شعر
از ال الله دولتهم سریعا فقد نقلت عمل کنف الزمان وچون هاشم را معلوم شد که ساطان
الجا فیت خلل الجا کرده و دیا و دنشست و روان شد چون بمقاره رسید کرفت کاه
ساطان الظفر فی دیکر الشکری هم در رسید و بحرب در پیوست شعر الفیر یکان بود و ان اخیر بزرد
آب چون زنکار کون بحمد بکلی کرفت هاشم را کرفتند و بکشتند و سر آنرا نزد و بدر
وان نوکران شرکه معین الدین و لا لای او را بخانها بودند تمامت بکشتند و سرها و ایشانرا بدر
نا و بستند و بار کردند و نزد بدر خانه خاجی شمس الدین رحمة الله علیه و آن سرها را نزدیک
سیرفند شعر فلو ان اهلا لک الکنوان انصرت خلا فک لا نهارت سر الحجر فی الترب

حکایت ادام الله برکته گفت شبی بنیشاپور در خدمت خواجه فخر الدین رحمة الله علیه در کرمکی نشسته بودیم و جلوس خلوت بالخاصه و شب بگاه کرده بجانات مزار ابوسیار نشسته خسته شدم با خود در راه تردد کنم خالی برجزیرد کرمن خسته شدم علی الفور فرمود بل ابوسیار نشسته خسته شدم بی خواست و در خانه رفت **شعر** یا لعکاس بر تو آیینه دلهای پاک روی دیدار است غم مخور یار با تو است

حکایت خواجه محمد شاه ایلنکوی گفت در خدمت خواجه فخر الدین رحمة الله علیه چون نشسته بودیم شیخی کلستان نام نهاده بود و مکرر او خوانده بنام مبارک خواجه فخر الدین رحمة الله علیه بر سبیل کراه چه کس است گفتند او را کلستان گویند گفت نام او کلستان نیست او گورستان است چه هیچ چیز تازه در او نمی بینند و سوی او نمی روند و صحبت دیگران ترک می کند و ابد الدهر محزون و مهموم می باشد و آثار گرد الدهر و بوار دهر بر او ظاهر و بخت و اختر هر دو در او عاطل و باطل و از غایت حسرت حال گردان و سوگواران بخبر آمد پیش خواجه فخر الدین رحمة الله علیه بر سبیل تعزیت و تسلیت گفتند که فلان امیر از دنیا رفت و فلان وزیر از دنیا رفت و فلان صدر از دنیا رفت و فلان عالم از دنیا رفت و فلان عارف از دنیا رفت و فلان عابد از دنیا رفت و فلان زاهد از دنیا رفت و فلان شیخ از دنیا رفت و فلان مرید از دنیا رفت و فلان مراد از دنیا رفت و فلان عزیز از دنیا رفت و فلان ذلیل از دنیا رفت و فلان غنی از دنیا رفت و فلان فقیر از دنیا رفت و فلان ظالم از دنیا رفت و فلان مظلوم از دنیا رفت و فلان عاصی از دنیا رفت و فلان مطیع از دنیا رفت و فلان کافر از دنیا رفت و فلان مؤمن از دنیا رفت و فلان منافق از دنیا رفت و فلان صدیق از دنیا رفت و فلان زندیق از دنیا رفت و فلان عالم از دنیا رفت و فلان جاهل از دنیا رفت و فلان عاقل از دنیا رفت و فلان عاشق از دنیا رفت و فلان معشوق از دنیا رفت و فلان محب از دنیا رفت و فلان محبوب از دنیا رفت و فلان مقبل از دنیا رفت و فلان مدبر از دنیا رفت و فلان مقرب از دنیا رفت و فلان مبعد از دنیا رفت و فلان مهتدی از دنیا رفت و فلان ضال از دنیا رفت و فلان مؤمن از دنیا رفت و فلان کافر از دنیا رفت و فلان مسلم از دنیا رفت و فلان مسلمان از دنیا رفت و فلان مسلمه از دنیا رفت و فلان مسلمات از دنیا رفت و فلان مسلمین

گفت بدید کرده لا آرید که شیخ صفی الدین شیخ مجد است و کوه مرا شکسته است چون کوه مرا لا آورد
درست بود و هیچ شکستی بذات محمد نجنبانا لکه صدقتا معلوم شد که شیخ صفی الدین شیخ مجد است
شعر ما بین احمد و سنگ نیم کرد روز الست خانه نادر عدم آباد وجود ما ثبت ولد در سنگ بان
عمد دین حرکت خاک. این مرموی لمان زین حاکم شکست. بین عز الدین رحمة الله علیه گفت که کوه اخوند
درست است اما وای بر صاحب کوه دیر نگذرد درست آمد نا شیخ خالی فرمود که عز الدین را شیخ مجد
خواهد فرمود بعد ازین گفت و خواجه عبد الله گفت بر چیز بدید بر رو دید که شیخ استاد شیخ بن فرمود که مرا انجا آورد
و دید و مرا انجا نفرستید محمد نجنبانا ازین گفت چه لازم است خود دانند که مرا فرستادن که شیخ درست گفت
بر چیز را بنظر بزرگی آگاه فرماید تا بر چیز نخست نسبت بر عز الدین کسانا قرمان استاد که سوا قوخواست چون
نباشد گذشته و اهل خطا را باشد شما بر بین برو دید مرسیدیم تا حکم حق چنین حیث حدا نداشتا نهاده کرد
فایده ندانست و جواب سید ذکر شیخ فرمود و رضا تو در راه استوار خطای خطا ای نشان ذکر فرمود **شعر**
تمشت این تحی حیث شیئة. وان لا تری طول الزمان یلا یلا. فیها هذا الدهر یمحق و تملا
یمر علی المحجون یوم بلا یلا. چون انجماعت بجانب رسیدند بنا جار بهمه فرود شدند بین عز الدین انجا
بنماز چون باز گشت بر آمد طرافی در دان محتشد افتاد و نه ناست سفره طرافی فرخا و بی خوا و بها
فرود بخشد بین عز الدین یاد و کرد خواجه بدید بدند و اول الزمان آن رضا صه بیرون کشید ند بی حیب
زده و مثالم شده و کوفته و خسته و سبه سبانر و دار و در سینه بقرار بسیر و بین آب رو انجو بی بیرون
و بانجو بی مرد بجالی که مرده قطع امید کرد نداحبب الناس ان یحبوا امنا و هم لا یفتون بعبادان
شیخ اقرب من رد و لفحه دیر و در سوید بین عز الدین در خمی گفت بل **شعر** صدرة هی ارضا و رسما
دار قد عفا. لو بینا الاعس لو لا الفتو لا انطقا. گفت شویش هو بخدا نه دیدی که در دیک سیه و زهجا نا گشتر کرم بیشتر
اما سیب صحبت است کرخا گشتر کرم بین انجا سیدی که در دیک سیه و زهجا نا گشتر کرم بیشتر صحت
کلی شر بخدا نه هیچ الی غدا نه. **شعر** و کو بید المحب منک بدا. لکان السقم منک بی طبیب
بعد از ان چون بآنده بیل آمد و بحضرت شیخ قدس سره رسید بشتر از ان او نخو کرد و شیخ قدس سره فرمود
عز الدین در دا امتحان نها باشد و وی باید کرتا بیت قدم باشد پس لشکر کم احکم احسن تلا بیت کرد و وی کرد نها
نکر خوکر کسی را نصا شو انکر بخشن و آن نصا کرت بیک خود در نخست نیاکرد. **شعر** فلا تظلم من
حبیبک ان جفا. الا انما ظلم المحب عن العدی. گفت تحن و دوتا و بیسالی شوکرد. و گر تحن
شهدا گر بیسنا کا دی انحل. **حکایت** خواجه عبد الله گفت نوبتی غریب کلاه دوزا بیل دیدرفتی
کرد و دیدم بین عز الدین زا رحمة الله علیه بخانه بردو چون بسفره بشر آورد بین عز الدین دست بکشید
بسفره او کرد و خریسا زین معنی در دحشتا فتاد و بنا لعده میکرد که دست دارا کدد بین عز الدین
نخیکرد و عاقبت چون بنا لعده نهادین انجا میدد دست غریب بکرفت و بران لطعام نهاد و دست شاد و کرفت
چنانک گفتا و از طعام بر شد پس گفت برخیز و بیرون رو و بیرکرد و بخانجیت بیرون رفت و د

بگشاد و نظر کرد دیدکه شتر قمام بیرون است یا آمد و در دست و پای بین عز الدین افتاد و عذر خواست
پیرکه تخرج طاهی ایرطعام ان طعای کلاهی کرده ام که بعوانی فروخته بودم **شعر** آن دلی کو احتما
امذر و یا صت خاتر کرد. از هم چیزی پیشتر در خصامت آورد. کرمنا فی نشتر خواهد زهر فهری بیرون
لطف الهی بشتر از ان عنایت آورد **حکایت** جلیس المشایخ خاجی عاد الدین رحمة الله علیه گفت که از بین عمان
صابون فروش کرا و گفت فروتی بین عز الدین رحمة الله علیه طلیکی فرستاد بجهت او آید انکر نجابت کرد
و گفت غذی دارم و قد تعالوا فوق بعض الامانی فتذن چون این سخن بین عز الدین رسید کرا بس
گفت عذری دارم کسانا کی او بعذرست در حال او بعذر نه بان سیاست بجانبان بیرون الدرب
من خاطر او الحزن عذر شتم **شعر** بیشتر از دم و خرکوشی مزدن. از خیر بین ماده آنا رش
کند. مرد باید بود و یا مردان کار. ونه زین سان زن هنر بشر کند **حکایت** بین فضل الله
گفت مزدار فیسل بودم و بین عز الدین رحمة الله علیه در هاشم بود بشب از صبح نقاره خانه جهان بدم
سیاه رفیز نخاموده بود آمد و بجاری باشت چون نظر من در آمد و شب بود و بخانه خالی او کو کمتر نزدیک
آی کس نباید من و بخانه رفتم او در عقب من در آمد و بجاره صوفی نشست من دست در انکر دیم کرد بالا
وی نهم ناکاه بانک طبل انجه بر دوی من آمد و بخانه م صوفی نشر بود و بان شتر بود و بان شتر بود و بیرون
و بخانه م رفت چون بین عز الدین زیادیم کرد نزدیک بود تو هما الا بنه در میان بشت و سد کرد کار بدان نشا
تا یتر بنوا نیا نا و بخانه و کاه بنی دست مرا بکرفت و مجموع اعضای من از هم بکر جدا کرد چنا از خود
صفوی بکرد و مرا بخانه م چون دقت صبح شتر مرد در حمام آمد و مرا در حوان افتاده دیدن بر سید شد
بکن از حمام کشته نو مرا از ان ایشان نه او از در حمام کرد بشاد نه با خود کمدم در ساعت از حمام بر
آمدم و بجا شهر رفتن شدم چون بخانه رسیدم خبر بین عز الدین بردند کرد ضیا الله الله و بیلا بین عز الدین
گفت ابا بایست و مجا الی مرد هید کرد ید سیه ستا از دنم بار نماد نه و مرد بیه در بخا و نشتر ده هم
شتر انجا بکرد و شتر بیم دو دل باخر و کفتم کرد شیخ زاهد و شیخ صفی الدین را فرمود الله مرد قوی بود کرد
بایشتر بین عز الدین رسیدند و بخدمت رسیدند و بیک بیاسودند و مرا بین عز الدین رحمة الله علیه گفت نیز نیت
کرد و دی نخ زاهد و شیخ صفی الدین را شفیع بوی آورد و من نکذاری کرد دست طرفت شیخ صفی الدین بخا
غریب روی نهفت عاقبتا دی و اعمال و اهوال خود را دیدا دی **شعر** هزار عذر الا بخا ای بخت
هانا بزن بوی بحکم فرمان تو بب. فانا بک الله یغفر ما مضی و یاذن فی قوتنا فتوب
حکایت بین فضل الله گفت در هاشم بخدمت بین عز الدین رحمة الله علیه بردم از انجا
غرم قرا باغ کرد بین عز الدین گفت بقرا باغ مرو و نشنیدم بر تیم دیدا. تیم بکرفتم معه هذا بقرا باغ
رفتم و بهم کرد اشتم الیا خیم و قالب بیخ بکبکی بخرید م در میان بشتم و بغیر ها اسفره کرد بر
بیاسدم عزا نیز دم رضا الحشیش بر سیدم کرنه بها اسفره بیرون کشتیل بفتم عزا العوذ بین گفت بر انجیز
چون بیرون شتم بر جی دست در میان من کرد نعم ابر انشا الله دستر بر انا الها افتاد بیلا شتم

سبب آن کرد که پیر عزالدین را دیدم که با مدعیان بدست مزاحمت خوش شد و کاغذ بخوش
بدست نداشت و کریم ندیدم که خوش بود و نه فرمان عجمی خوش شد بود پیر عزالدین از بین شادی و خالی بشتر عزالدین
آمد بخانقاه که پیر عزالدین او را دید بگفت عزالدین اهل خانقاه را دعوت خوش شد کرد و دیوان بگیر بگذ
خواجه محمد ابن اقاضی و الخواجه ی آمد دست ادامید بدند و هیچ دشان نماند بود شعر کو هوای دل عشاق
بدوزخ کند ۔ از سر شوق شرر شش چه خبر جیوان آید ۔ و بعد از ایزد می از دم عشاق زاده دند مهمه بوقت
حال آید حکایت پیر عزالدین رحمة الله علیه بطرف بروجرد بود در خدمت سالی عظیم کرد مدفی کرد شت که
باد قطر بین من آمد و علامت درد معرض تلف افتاد و دندی در مظلوب تکیه کرد بود و پیر فرخ دهدار او
علیحده بود و استاد، بود نه همان گفت که کرد بگفت که از بین خشکی و کرد هی مجموع علامت سوخته شود و کرد شرح
دوست میاری عطا کرد تا خوشم باران بعد دیر عزالدین گفت کرمن و عاکنی باران همان گفت دیر هیچ شکی
پیر عزالدین همچنان گفت کرد، بود سر بدر است و گفت تا بی باران نیکی بدو حال آنک دران زمان باران بدو دن بر
بر آسمان بشود و دیگر ابری و عاکرد و دند تا آن مقرر شان خوشحالی بدر آمد و باران عظیم بارید بگذ کرد شد
آن باران آغاز شد پیر عزالدین را خود افتاد و حیا نات تکیه کرد بود خالی بود دی بیدار شد پیر و فرخ دهدار
بود ند هیچ پی بر شان افتاد گفت هیچ الشتر داشتند و بر هیچ الشتر قین و بر هیچ خود را سوار شد ند بحیدان
باران بارید گرد خانه همچنید از نظر ات تجدید پیر عزالدین آمد باران خالی بارآمد سر بر آسمان دا
گفت الهی من گفتم حیف غلامت باران فرست که خلق مضایع الد آخر گفتم کر بر سر من بارد در ساعتان باران گرد
میریخت باران ساعتی بیک قطن باران بنیس می آمد شعر چنید ابعد کرد میرا بگیرد بلطف
خشک سالی از قضا آن کسه دعا و خواهد شالیزه ی کشد دعا کند ۔ کشد عیم کرد ران فرخ دهدار
چون خبان دید محمد گفتا ز بهای خدا مرا خبان دگفت بروم پیر عزالدین گفت چرا گفتا از تو بیتر بیم گفتا دا
کر بری و اقع شود الگ حظا ایشد پیر عزالدین گفت تر بگرد ادد دیدان کار دی بفرمان حق تعالی الشود
شعر انکس که دم از رضا و تسلیم زند ۔ جانرا و ورضا گوا تا مدم زد حکایت خواجه عبدالله گفت قدس
پیر عزالدین رحمة الله علیه در بخانه اخی حنیفه بود کر از جمله مضاحبان او بود اخی حنیفه گفت بیا بین
قالی مفروش کرد در بخانه است بر چشم کر بهای شاد از نه دهام خانه بنشانند و پیر عزالدین رحمة الله علیه
در بیتی بود از سر کوفت گفت قالی ما را و ر اخبری بکو یا اخی حنیفه قالی اخبر کرد و خبری بگفت پیر عزالدین
راو قبض شد و قالی را جمع بر خواست با بین کیا ر نیا بود آمد کر ان مهد یکرد و بود و ند و بهم میرسید قالی
نیم کز فرجه در میان هر دو بود دران زیلو هفلوکرد ند زیلو ها بهم رسید ند و آن نقام خالی بوستین خند
و گذ اهای ایشان از هد بگرد گذشت شعر آن قدم کهمرقبا بشد مقام ابساط ۔ در قدم کاهر جم باشد
فتر و بر ابساط حکایت پیر زکریا گفت کمال سمرقندی و دیوان دیوان یا اسپی او دهما شهر سوفان کرشان
بود و مدت دو ماه بارانی گذشته و هیچ بحدا نرسی میدانشد رو ندی پیر عزالدین رحمة الله علیه آمد
و گفت مارا بر بحدا تر بسد انشد زمانیا بدکردن و الحاح و ما لغه کرد بین عزالدین سر مراقبت بجیب فرو

برد بس سر بر آورد و گفت بر و بخانه زن بیخ تا بخانه است مجر ایمکنه بر و بخانه کار له بخا
روان شد آن در ت و فتاب آمد بر کرچر اهیکند بگرفت و بیاورد شعر هر بن کر بکل ایمین غیان
مکشوف شود و بیجا بای نهان ۔ در آیینه بایان نخشر بینه انکجا بخدا بای عزالدین جهان
حکایت پیر بزرگوار بر کرد از اخ صلاح الدین احمد ابا و بکر او گفت چون پیر عزالدین رحمة الله علیه
در بغداد بر حمت حق تعالی پیوست و او آن ایام با بدیل بود آمد و دیدم در شده دکر بوق سوفان می آمد یم
شب نا برابر بود و مردم سخت ترسیده بودند و زبان بود که غلط شود که ناگاه طوفان شود که همه
قبه قبه السرا بود و بیا بان مشتمل سیلها ناشی طرف کر بین بدشت شد و مردم دران دشت بیان
نور دیا بود و شتر و ا بسر بین بدستا بیان مدند شعر عیاد قبر ذی الخوف اذا صلی
هادیه رحمة الله و مکا بی جهان را بود که بر ا بر آن کرد بود مدا بد بیر بیان فلا بسته و بیل جوان
دیدم رسیده و آشفته شد و دران آشفتگی مدا آخر عر شعر بدر و هادیا نهدا بیل جوان
نیفت ۔ مست و بیخدا ما مدیم در بحدا آن خلاف بین فرخ قوالکه کر بر و لنس بیر عزالدین رحمة الله
گفت چون در بیا بان ما مدیم آوجی آمدیم مثل فانوجی نه بیر بدیم کر با لای ابو بتا و استاد بیستی
و بیا بان دو بتو بل بر آمدیم شعر قد رجع اللیل بیضا الاملعب ۔ من بحیاتا که تحیا بل ابا
و بر وایت دیکر کا بوذی کر محابی نه کابت آکر از نا بی اسب میکرد بی میدید بذوی کر حیات او مقدر
کر بی و مقدار بیع کر عطا لای بیتا سب بر بحدا آستاد جوآ مدی شعر اقر ترل هو او کر مشد لا بحوا
و بیا زیاد هما کر شوا بی و بسیا ۔ و بر وایت دیکر ان چون بیخ صدر الدین ادام الله برکته او
مجنبه بزه سون شیخ قدس الله سره بحی آمد و کر مقدس الله بحاست حاضر میدید ذکر حیات و فات کان اهل
صرد مر بر خواسته محمد رحمة الله علیه شعر طایر ان عشر یاد بحلوه فرو دیکرست ۔ مهر از بر بیار
وصلت تا بیر دیکرست حکایت الکمال الذاتیة الواصل الذاتیة الکمال الفاضل ایان
مزیته الفیاضة الحق نفسه باشد الریاضة المحض من الشیخ مزید بن الشطف بسطامی
کا نه رحمة الله علیه و بحة واسعة شعر قد نبت قدرة ما لیدین بحر محوده ۔ و کرمت
عالی صاحبا کله عود ۔ شتر از واعه طلبا لختظر شیخ قدس سره با وی دیدار الطف ذکر بست
حکایت ملک الذاکرین عیسی رایت کر بین یوسف رحمة الله علیه در ایام حیات او
کر قحط و مجاعت بخوف تمام بود از بلاد دور دست بحی بیا آمد و هر چه در خانه از ادکوفه است کسید
و بجز سفره آخر رسید کر بر قصه آن بیتر بیوی دادند چون نفاد نفاد نظر کرد بیخوا یافت کر ایران بیا
بوده از خانه بیرون کرفت و در کرفت و در خانه ی نفاد دست بخدا بیوی کرد بیدو بیخوی شد کر سیب
و بیب دو بر بسر بیاع سیکرد بیا بان هیچ حر بیا نیست مجاز بیه دو بیخ بیت بیدا ر بیت نکه مدد حق
شود دا بخدا د و از شود و هند سنا نرو شد الخوف من بحیخ و بیخ بیر فتح بیخ و بیخ بیا ز آمد کفت بی لا قوا
چون تواند فتن از بحدا از کرد بود بعد بیخ بیا ز و ند کر بحیا نه رسید بیت سوخ هما ر بیا ز و ند الطا

وآیین معماری

صدقه کرد که اسب و جامه فلسطینات بیرک و مقدم ایشان را خرج او نام بود در پیش آمد و صدقه کرد
که چون باز اسب فرود آی و حال را با نرسیده مشو و باز اسب فرو افتاد نبت و چون عاد الی الزیت حزین
میخواست که او را بیاساید که زیاده الخا الهوی یا کرد بیت شعر یا سودا زان سر بسان • هر کو بود کوی کو
بستم • لاجرم حال خود چنین بیند • خمار دیدار طال و خاکسار و دژم • دیگر ایشان چون الخا الهوی بخت
بر سید و از سر اعتقاد از صدیر یوسف رحمه الله نادم شد و احسان المنوان یکی تعالی الله و
شمر جراحی با یاران حال بخوابی و مدار حال بخیالی مزار نیست و اعتماد نیست بلکه اشتد فرس
و معجم اسب قصد تریح شعر هر که دیر مهمان سر خود الخات • و فتر ست و دیدار نیخ الخات
چون بخا نه رفت و احوال او باز گفتند بخرج ایشان او را در دیدن پیر یوسف رحمه الله و زیارت کنان رئیس
پیر یوسف آمد و فرح میکرد پیر یوسف آب دوی بخوشوی الدین زاهد پیر مصر پرسید عزیز نخشیم
شاخت و او را دعوا ستاد و از ها نفی شیر که طلا بر عمر بن کسته است مختار بن بیاناً الیاف
بخشید پیر رحمه الله از فرط کشاده شد و کلمه شهادت بگفت و جان تسلیم کرد شعر هر که را کار دین
با این چنین مرد یکی خاک در خطه الملاد و فاخاک بر سر کند حکایت هم صنا الدین فرح الله
قبره دخان دیدم پیر یوسف رحمه الله مسعود ناجی بود پیر تکا بعضا پشه که مرد م آن نواحی از د
از دست مزبان دو قول دو مجال او سلول بودند یکدو روزی با حضار خود گفت پیر سپل نعمت که میخواهم
بروم و بینم که این پیر یوسف از برای مرد چه میکوید یکدیگر خواست و با او به پیر یوسف ابیرای
رحمه الله آمد و پیر یوسف با اصحاب خود مهم نشسته بودند اول قدم که مسعود در زاویه بنها و نشست
پیر یوسف افتاد گا تمام عزیه نهشه آی آخذه سکنا هو ز بزد و بیوش پیشد شعر هر که
بر آتش نشیند ناله انچو نی زند • و آنکه با یاسان نشیند همزبوی نی زند چون نوبت باز آمد
در قدم پیر یوسف افتاد و توبه کرد پیر یوسف با ندرون انعل شیخ فدر سر نظر ف در کار مسعود
کرد مسعود از نظر پیش نا نما نحصر الا هفت فیشت دکر پیر همه بگرد بده هم ایتد یلزند شعر
خوشتر بدل که گویند بر گو مراد • تا حکم از لصیب هر کس چه نهاد • تا قبل ستاقی کرانه بردل • یا از دا
بروی کرستا حکایت محمد ان ضیا الذین فرح الله قبره و ایت کرد که نوبتی پیر یوسف را چه ملک علیشیر
ولایت هشترود بدیه و نسا نوبید عوت بنه زد و نستا نوت مولانا اجیر نیل طالب علی بود لهذا کرد در
نسو بدیه اصل او دلاق مدتها مواطبت نموده بود و طالب علمان بسیار بشیر و ی تحصیل علم مشغول
بودند و مولانا اجیر نیل مکرا هل تصوف بسود و با ایشان طبیعه عداوت فیما الله میورزید شعر
در مقر فکاه نقش او بود دنام • دایر سیط از کشته در راهش انام • مولانا اجیر نیل با اصحاب
و طلبه خود گفت با نفاق بپیش پیر یوسف رویم و سه مسئله از وی سوال کنیم اگر جواب بصواب دهد
از من خلاص لا بد و اگر جواب نتواند داد هم در ان مجلس او را ملامت کنیم و تکذیب وی کرا هی
دهیم نا من بعد بر جنین اجتماع اقوام اقدام نماید مکر عزف با کذب لم یخ صدقه انا نفیدانست

کرنا لازمی و سایر حمله علم بدان نشنیده بودند از دخروی حاصل کتب خوان با شرکه شعر
کا لعیر فی البداء قنا لها الظلما • و ما لماء فوق ظهورها محمول • مولانا با ما دآن جمله الیه
و بر در با بیستاد و با ذن خواست خادمی رفت و پیر یوسف رحمه الله خبر داد که مولانا اجیر نیل آمد
و استاده است و استیذان دخول میکند پیر یوسف گفت در آید چون مولانا در آمد و سلام کرد پیر یوسف
بر پای خواست و با استقبال نرجیب تلقی نمود مولانا اجیر نیل فی الحال دست در دست پیر یوسف
نهاد و مصافحه کرد خال که دست پیر یوسف بگرفت دنگ مولانا اجیر نیل زد کشت و از پای
در افتاد و بهمین ترکشت شعر سر و با بد که قدم ثابت با صدق نهد • قدم ست کجا و این کجا سر کجا
زکجا • بعد از ساعت دوی با اضافت کرد • چون از مجلس بیرون رفت طالبان علمان بوی گفتند مولا
را چه حال شد که هنوز سوالی نکرد و جوابی نشنید نوبه کردی یا وجوابی آن همه لاف که میزدی
مولا آگفت چون دسته مصاحفه در دست پیر یوسف نهادم در نظر کردم بالای سر پیر یوسف بر دوی
هر سه مسئله را که مکرده بودم نوشته و جواب بر نر نوشته مبنی نوفهرکت خطط ست نیار
و غایت غفلت ناشایشم شد که حتی پس ایشان نشد معلم علم بدی عمل فاید شعر و با موفیا نا را لغیر
ضوءها • و با خاطیا نا فی غیر حیلان خاطب • و خاتمه مقام بزرگ رسید و گفت هر کس که قدم بر
صراط مستقیم نهاد با نذر در خلل است شعر صلا از آنکه فوق در دیده دیر است که راه راست آبا
خیر است حکایت پیر یوسف کوید نوبتی پیر یوسف مرا خود بر دند دالمن کوی مفاخی طلب کرد خالی
و خلوتی دیکر بکنند و صدقه دند الخا پیر پیر دا فاقا لشکری با مدد حالی دیده و آن نواحی فرو کرفت
جمعی او بدند که در ان خلوت خانه نشسته بود فصد روی کرد تا خانه بخانه کمدار دیر رفته بود
رفت چون دست بوی دا کرد تا دست آبان محمان خشک شد و حرکت شد فرو با د از پای آبا
و بعضی مرده تا مترا از الخا دار کردند و بیرفت و چون ندو بی از الخا کرد اینند فرو فتند
با زند تا نیان نجال او آمد شعر لهم فی نفاعیف الرجاء تحاوف • لو فی نفاعیف
الامانی تواعد و منهم الیاس ع الشقی الورع التقی صاحب الکرامة با ظهر العلامة
محاریب النیطان الیاس ع بن با با المراغی رحمة الله علیه شعر اذا الفضیة فی الدنیا بقی ما
تحذ الکرت تعال الکما حکایت خاجی حاد البرکفت ظالمی بود در مراغه رکل با کرفته بود پیاخو
و پیر خانه پیر با با مراغی رحمه الله بشفاعت پیر الحاکور فت و شفاعت کرد قبول نکرد و کفت تو
و شیخ تو کر پیر با با کفت خیر ز مزدم و شیخ خود کم اما او نیز ان از خود و سنی و از الخا بیرون
شد هنوز خانه نرسیده بود که الحاکر و اجمع شکم بدرد آمد و فریاد آغاز کرد و مضطرب
و قلقل افتاد جمعی پیش او آمدند و هر چند پیر با با کفت حکم هر شیخ کار دیر الخیار
اندوخته بود الحال الخا کرد شعر کرا پیر دلا زار دلیر کند • دلش آتش حسرتی نیز کند

سیر و کرد حکایت مولانا عبد الجبار و دلائی گفت در مراغه پیر یارا رحمة الله علیه بعضی قرآن
یاد میدادم و ما الیه علیه بشر و دی و در آمدند روزی پسری خراسانی چون خلیفه زیبا و خوش کرد ایستاد
دهد در جواب ایشان گفت مرا نوفق است و نه اورا ان یعنی نه من قدرت دارم نه او چون ما نظر بایه
لغوی صعودی داشتند از ما طلب علمان کی عجز ثبت و استعمار کفت ها را خلیفه دیدی و اصطلاح
شدید و قدرت دارد و فخر و اداران سکویه مخدر و مبدهان لا بدی بسفاهت بیدار از سر اصوص و ان
دیگر هم گفت پیر خواست و بر فتند چون بان لحظه بر آمد پیر یارا گفت مولانا عبد الجبار در میان
عجز ان نظر ایشان علم کرامت ظاهر فتنه است بر خیز و بیرون ما ان کنیم من از این معنی تعجب
شدم غائب بر خاستم و در عقب ایشان بعد دسته ایشان رفتیم دیدیم که آنها الی علم مسجد زوی در
و بضجره و دی مشغول شدیم و بر وی ما ذکر دیم و فکر دیم کرانشان آنها لکذبون و کر حرف زادی
الی حق شعر در سر از جیب سری یاد حاقیاد است ۰ لاجرم در دسر آن ما در سر شروفت بیاد ۰
حکایت پیر جبرئیل قبر ایادی گفت با پیر ما با مراغی بحمد الله بار دیل پیر فتیم و بسیاط مراد دیدا
خود کشیده بود و فکران نخسته گریانیده چون نزدیان او دیل رسیدیم با خود فکر کردیم که این پیر
مراغی مردی فنا است الا از فضل پدر که مزدا رهبر حضور ایزد بر زا الخیر ثبت شخص در مراغه سر بیکه
بعلم سیدالبرین یاد دیم که پیا مدی و دست انکر کرفته و او بر بنی هر چه فا سر است و شرین
آورد و کفتو هان دستان تا بزیکار یکا خوا هر پسید رزیر شعر هر لیچو سیا دست انه محراب بدانه
دهن چون طبع است از خاصیتی بند و پیر او دهد و مفهم الضاحی المحتلی الوالی المختلی
و جبرئ الترین و سفینة النکبة التی السرتی بر محال النادر و دی رحمة الله علیه شعر فتی
ملیت بردنا ه سخاءً ۰ و تیلاً و فضلاً و خبراً کبرا حکایت بن فضل الله رحمهم روایت
کرد نه که نوبتی سیلی عظیم بر و در خانه میانق بیا مد چنانکه بحدی انعیور سقط شد و هم مضطر
شد نه و آیله کار ا بعد اداء کرد بود و بول معطل یا مد چنانکه در سقف و صحن خانه بر و در و زیر پوار
تا شد و اصلا هیچ کار در و خانه کردن یا مردم را عبور بر بول یا سد پیر محمد کفت یکی از تحت شیخ قدس
سره زیبا بیرون شود و یا سکان آن یا شد چون از این موضع سفر و اجرای آن بحضور شیخ یا د کردیم
فرمود که چنین است یا د کنید و ما نیز ذکر کنیم پس یا د کردیم و بعد از ان بحضور شیخ قدس سره
آدمی را بینی که بر دنیا و ما فیها رغبت دارد و بدان بر ا ستاده کرد و بدان مشغول شود و مرد و را ما کرد
ایشان شود و احتیاج نشود که مردم را بحضور از جوی او ۰ کرد ا ده
شود الا آب دو کو له تا آن دو توتیه ریخا لیکر ۰ الان ما آیتا ند ذکری او حکایت
پیر ضیاء الدین کفت شیخ ما پیر محمد رحمه الله مدت از خیا ن ظاهری شیخ قدس سره العزیز
او ام الله برکاته آمد و مخلوق بنشست در مراعت خانه ما تمعی انظا لیان بدیه کبیر الاکرم و در سید

وسکان آن مجموع کر بیان بود نه و مجموع الخاد سید و در انظا لشر شیرین مشغول بود نه مجموع الخاصت ما
بدیدن آنها ن ایشان کرد نه و در آمدند و ما نیز بر خاستیم و بدیدن ما آمدند و ما سیب بدیدنها ایشان مجموع نه بدیدنه کرد نه
مجموع نه ساعتی بنشستند مجموع بیرون رفتند و ما ما سیب از نماز شام شد و مجموع بر کشتند و پیر محمد تنها
ما ند الا سیب فرا آمد و پیر را تنها یا ستا د چون پیر کریز بر سید و نظر شریف بر پیر محمد رحمه الله آمد بر تمنع
غلام اندوه و بایستاد و پیر محمد کفت حدیث چند آمدی و چرا ما ستا دی چرکریز کفت از بهر آنکه چیزی نما نده بود
کیم از ادعا نه تا بر کشت پیر محمد کفت یا غم مبین چون یا سد و زیارت کنند ما ایشان را ما سد نه و بدیدنها ایشان
پیر ما میرا نه آمدی و مرید کان کرد پیر محمد کفت چرا نکردی کفت غیر ملت مست است محمد الجزاء ذکر دیا زنکه
پیر محمد کفت دعوتی یا ستا کرد چون ما ایشان را توفیق اسلام دهد و توانچنین ستوده یا ید کرد و نی عاقبت آن بایر
یار بعد از ان کرد بیان کرد فت و حال از نشو کرد بعد و چرا ما فتاد و با چه حالت کرد حیا نه به کیر نمانت خلق
شاد و بیند حالا کشته ها کنون از نیان و اولاد ایشان بسیاری ذاکر و صاحب و اعتقاد از ایشان
بیکحال و محترا ند شعر اذا کان لله جذبة ۰ تا فی کفة التوفیق مذ کل جانب ۰ و من کان محکوما علیه
شقاوة ۰ فیجریه حکما انسلا نا الحاذب المنفظ الزاهد المتقن العامل بعلمه
الفقیه تقی الصحیفی و مشیخ الفرق الفقیر بن احمد الکسفیری رحمة الله علیه شعر فتی کان
فیه ما یثر مجیدة ۰ علی آن فیه ما لیس یوه الاعادیا ۰ از جمله کرمان ظاهر او در دهر از دو یا
نظیر و عفیف حکا تی مسطور ست حکایت از مشاهیر است کر پیر احمد کسفیری رحمة الله علیه نوبتی بجهت
دو دیه و زنا قبر الهی میرفت و پیر ما اکل بود سواری در میان آکل اسب میدوا ید کفت ما را بر و ما نظر ان کار ما نیامد پیر رسید و آن سوار الفنان کرد و اسب بر و ا ید فطر بجنبک کل ما را بزیر
احمد جکید بر از سوار مغیر شد بر کشت آن بانه و کا می بر فت ما الی الراسب فرو افتا د و شر بکله
فرو رفت و هلا ک شد شعر هیهات لحتوی آدمی بحزه بین ست ۰ کز باد سبر و زد با بر خاک ۰ قهر شر زه و کردن بحر ش شکست ۰ و مفهم صاحب الحال
والتمکین والمنفظ الزاهد المتقن سید الخلق الاستاذ بن یوسف بلا و نی رحمة الله علیه
بحر است حکایت مولانا الفقیه الدین عز یلی ادیبی کفت نوبتی من و بن شاجر شیر بن یوسف
میرفتیم بمعظم کر سنه بودیم کتیم کر بن یوسف قدس الله سره یا فته یا ستا د ما کشف
نا ر ک آن شیر ما نند چون شیر و بی دستیم بتنبی بکرد و فی الحال سفر بیشر آورد و چند کشف
نا ر ک مذ کور همچنا نست خواست بودیم شیر آورد و ما را چیزی فرو آمد و دست بسفر نهیم کردیم
از تعجب بر بوی سفر کرد یا ران کرد و بطرف ما افتا د کفت کر سنکا ن خیز خیز خورند شعر
هیبة در لیث مجرآن بند ۰ پیر دخت نخته آن بند حکایت هم مولانا الفقیه الدین کر کرد و
بشیر بر بوی سفر و دنا فیز او بنشا د بود چون بر بوی سفر بلام نا زا لی بکی یا بشر چرا آنرا کفت بر و
و یا یا د نا ده، مز بکو کر کله کو سفند نا ما را آن کو بدیطرف نیا یا د آیشان آن قبا کرد ند ان شب

طیب الله رمسه شکایت کرد که اطبا از کجا دریافتند حق شیخ قدس الله سره میگفتند و ما از نخست حق شیخ
دران میدانستیم و هر یکی از ما بخط خفی نقل میکرد تا پس محمود چون از بحر بازشود ناگاه اطبای بیان چرا
کرده و چند کتب در آن آورده و گفت پدر ما شیخ صفی الدین که مولانا فخر الدین صدر شیخ است در ایام او
شعر فکان عظیم لم یزل لحشاشه علی بالقه قید و فی جید کره ۰ و در روزگار ما قبیله
کرده ی سر و پا برهنه بر خیزد و بخدمت شیخ رود و جماعت چون از بحر بازشوند تاریخ آن در دو بیت
روزدهم مولانا فخر الدین رحمه الله پدر مولانا ناصر الدین فرستاد که مرا بیش از این طاقت نیست تحمل
شیخ رفع باید کرد تا شما این متاعب بیابید **شعر** ذا العکاز بن فحلی نو نظاطرا و ۰ لیس یحیر جوابه
سیدصفات ۰ که حریف در شکار آخر امکان ۰ نیاید از و در نقش و شعر میزد و راست **و منهم**
زین الاشراف بن سلیمان موقانی رحمه الله **حکایت** اخی امیر علی گفت با پدر سلیمان از سلطانیه قصد
شب دوم کرد و سلطانیه تر و لدقه بود هر دو سر و پای خام دران فتاده بخفتیم در خواب دیدم
خیاط سوار دری بر قاب بست بیاید تو پدر سلیمان را در پیش بود دری مرفع باد میکرد هر گه که پدر سلیمان را
بدر نزدیک رسیدی در بر او بستی پدر سلیمان را در خواب در آمدم پدر سلیمان گفت ترا چه رسیده است
چیست گفتم چنین چنین دیدم گفت مترس که مرا خواهند بردن و در دوزخ نخواهند شد و سر در زیر پر خود کرد
سه دوز مجموع امراء گاه بر شهر میآمدند و او هیچ سخن نمیگفت چون خالی شد گفتم پدر سلیمان
خدا را یاد دار و چیزی بگو پدر ما را ذوقی بود گفت نابینا و ردم و صد بیت خواند و گفت
نمان کرد او در پس گفتا ی نیر علی شیخ است ۰ ملست و من چشم از شیخ نمیتوانم نا کرد من **شعر** ای ساعد
ناجری علیکا ۰ حتی لکفی اذا نظرت الیکا ۰ وارا ان لحظه فی تمنایاتی ۰ فتنتی و اغار علیکا
علیکا ۰ گفتیم که مرا از خلق نمیدارند تو نیز میدار تا ما نیز بچنین میکوئی پسند داری که من نمیدانم نیز اف
کرغافل نیستم ایزگفت و ایمان آورد و تسلیم شد و بجان بجانان میرد **شعر** شاهدان بره ۰ زیبا
جوی و ما نداند شاهستان در نظر شرجان و جهان نخرنمایند ۰ و چون بخدمت شیخ میکردیم بدو میگفت
گفت غسال ما کرشانید بحاسن او بخت شدا و بخشم ۰ اگر کردضا الحق بزیبد و لعبوی خلیم بود و نشست
و بدلبری داد و او بوسه بر پای سلیمان داد پس شانه زدن شروع کرد پس عجوع کار بر ما طعا
از طعامها و ما بطعامی شوخ چم شدند و بعظمت تمام و یراکرد شد مدان الحلقا پیر بود الدین زید بر کفت
آن ناخن و آنرو زرد خوش و آفتاب بخشان بود و هیچ نجیب نبود و لیکن پیر غیار بود نظر کرده یم دیدیم کز میان
و بیرون همچو کرشیخ جان کرده بود بدان ما دانی نرم میبارید و بهیچ جای نمیگرفت و بر زمین میرسید
میدید نه پیر قوالان آغاز کرد و **لفظ** کب ذیل راه لقین کرکا میرسید و شد ۰ هیدا غا
بدا میرسد **شعر** رسید آن رمضان و از کلاله حمر ۰ هوای آب زد لطف اسلاله نمر ۰ نخاسا از کرد
برخیزد ۰ و نا نماند بغایت سر شد جام طهور **و منهم** در الحال پیر بکار جیران کرد و دنیا چرا
خلعت بی **حکایت** پیر بچی کرد و دی گفت در زمان که هنوز دست ارادت در سلسله تو پیوسته بود هم در

دیدم که شیخ قدس الله سره الرقیق بر تلقین داده و فلیه مریم بقراض برداشت بعد از انچه زلفرت
نو بدید بحضرت شیخ قدس سره رسید مدان الشاه السید مشرف الدین سراوی بنده الله مخلص دیستم
یکرفته و در حضرت شیخ برد که تو به کنم و گفت شیخ محیی الدین تو به بدو میدهد و ما نیز بدو دادیم
او را آن شب تو به داده و دوی برداشته ایم **شعر** بوده آن شب دوشنبا از دقول جانان او را کجا ل
دوست دید ۰ انا آن شیکه انخواب دیدم مجیی مجید بنا صحیح نفتم بین کجا انخا کی که مرا بدیکر نمیخوا
میدان داد کفتم چه تو به کفت انداز مسب شیخ آمد و تو انو به بداد و مرتب برداشت کفتم چون میدان کفت
او لا پیش من بود انکاه بشیخ فرستاد **شعر** هر که دادیده بدین آینه روی ۰ سر جان در نظر آیینه روی
بدین **و منهم** الخاج الخوجه پیر محمد زاهد بن رحمه الله **حکایت** نوبتی با جمعی متوجه اردبیل شدیم
سر ایا بنشاره محمود بن کرد و پیر محمد زاهد ابراهیم او لی اتفاق افتاده پیر اطفال ایشان ضعیف و کنار نماند بود و ناد
راچیز جله بیتا نخشت بود و آن طفل انرا فی قوی ضعیف و فی قوت شد نوبت ابراهیم کفت ای صوفیان
دعا کنید کز ایزد بتدا الیرای این طفل پیر بشود کر شش فرزند نماند و دیجوا آمد استدار سبب
پی بیرند همه صیم بر سنه و مرد ۰ انذیر محمد کفت اکر تو به کند شریش بدا شود آن محبوبتا ایزجین
بنشیند تو به کرد چون نیم شب شد انخواب در آمد و بشود هر کفت بیچ کرا دیدی کفت ایزا و ایا کفت دعا
ما انذیر جدا انشیر بود بستان در آمد کر کوه ان پیر چون دو دو ان لبستان روان شد است پیر در **شعر**
هر که ما نند جواری نضر عیش یافت ۰ از دم او هم کار جیا نشست و ان **و منهم** الادیب
الاجل بن احمد الادیبی رحمه الله کر عم مولف بود و ستر تد یا صنه پر نیه و شاید بود کیز
رو ذیا نظر و آب چشم نخورد و و افتاد بد و متقال الفاظ کر دفو در ریحان سنا بیجوا حمت
رحمان رسید و نضر اغر نر یا ها لا آله الا الله بر آمد **شعر** آن دلی کو نیز الکشت ظما بیجوده
امتر ایب و ان دیا و بد جوده ظام ۰ و انخه یا بد جوده و رشته قبول ۰ تا تا نخا ، رضا او د شا نیا میا
حکایت از شاهر ستم که در وقتی کر بر احمد رحمت سبیل بود و مرا بر تخت خوا بنده و ستاد
سیدی بر و بر شاید بود ذیحیان ذ نش آن دستار بر سینه انحرکت میکرد و چون و بر ا
عقا بر سید تین بر و نماز مغرب او از مطربان با آغانی نظر بب میشنید کر چون آمد هیچ کس نشنید
چون ذا بن بخش را بر ملا نا العباد پیر عز الدین رحمة الله علیه عرض کرد و نه کفت بلی رواج بود کر عقید
بر بحور طرب بنوند **شعر** چون دوست بصر عاشق بر بغر زد کشاید ۰ دفا بر بصر ید او او اح طرب ایذ
حکایت عدو له روایت کند که کر مزار پیر احمد رحمه الله رفته بود نر بعد از نعمت مال
کر او چند سید بود از مرقد او او ذکر بصریح میشنید کر بر می آمد **شعر** قد فاتنی الخی لا
بغیر بدلا ۰ کفاک بالله کفاک و الایمان مقرونا ۰ ما ضیعنک فی ذی ما جیت کان کنت
یوذن علکی فی التراب دفنا **و منهم** الذاکر المذیر طالوا حد الاتراکی و لایتی
خالکو ابراهیم رحمه الله چون نخفت بود بدل نسینه او او او انا هو بر می آمد ی **حکایت**

شعر غانيات سالبات للنهى ... ناعمات في تضاعيف الوشى ميرنات الكاس من مطلعها ... سانيات الراح من مرقاة النشر. فضوله كفضول الربيع وبيان الشبابه وابوابه كحيات عدن مفتحة لكم الابواب ملائمة لاشتداد الايمان ومعناه مغنا الذي دار الايمان كالمانه ملة لانعمل وكرامات تولد لانعطل في عقل المعقل الزاهية كجنة عالية قطوفها دانية شعر لله خلق كالزهر في حسن الربى تضوع في اكمامه انبج الزهر يزيد على مر الزمان تلاحة. كانما طول الدهر في حوائجي تحف فحاويه مفاتيح القلوب ملعان معانيه مصابيح القلوب يقتبس من ضيائهم النور ويختلس من ضيه شفاء لما في الصدور بحاسب كحدائقه مظل المعالي تحجابت لطائفه قطر الندى للاك شعر نوء الغوالي جمة وصفاتها ... فلا يدي في اعتقاها ما عقود. عيون اساليبه ماء معين. وعدوته لذة للشاب بريئة من الريب في الايقين وادبه الكاس شراب المحققين فلسفته الوانه فرسفاء للناس مختبرات شاهد بحالي انا الاكمام وغايات علمه الزهد في الغمام ومسئولات دموني حوله معقولات في الخيام شعر كان فاقوانا عيم ... يفيء عبنعه اليد الطلوعا. بستان الفاظه معرقة بالتنسيم والتسليل وانجاز موزونة عن مزاج الزنجبيل حسباء عبيق وعاء له رحيق نسبه عطر وقاريه مسك ذفر شعر وروض حسناها الوانى وتربتها تضوع مسكا والمياه سلسبيل سطوره كالكواعب في حلتها وبحاره في حليها وملاحفها نظمه كالعقود المنظمة على البرود المفتر كانه الدرر قرطها الثريا وبنظائره عقد الجوزا فرش عرائسه قاعة بحسن الجلى للناظرها وحلت بكل الحسن للخاطبها تزاد بها بزوغا وكالشاء بها يشرق وقاء للناس بالجزيل وافضاله عمر زايرها من الفاضلين قريب وكلامها حسن وطيب شعر حلى الخرد من تالف النواحي. وفي الروض مختلف الروم. فمن غائص في بيان وحاك في عواصف اسراره واقتبس من علومه واغترف من رياض منثوره ومنظومه وطاف حول قبابه والتقط لقاطة من ابوابه كم سعدان لشرح صدر وانتفع قدره وبقبل فضله من تاج وتصدر ملاذ من الفراح وميثوره بحاسن تكرار افتدر وبعطر غياض من تكاثر اديته وصبير شرفا لوهاد الاحباب وبسيح شرفا على معاهله اذناب الاذناب طوبى لهم وحسن مآب شعر كانما في القلب نور. وهادي للانام الى الرشاد. دلال العلم من غير الجهل. شفاء الخلق من سقم الفواد. نحاله بعد كل غاية سابر بروى كل صادٍ. له في كل لفظ اتى لفظ دليل مرشد سبل الرداد. سوا د سطوره فلك المعالي والانامل حرس الاعتقاد اضاءت منبر وهو الاعين بهما. فقصرت لايح منه وتحاد. وناجاه عرض البر المعاني في غاير المقاصد والمنابي لخط كشف نقابها معركة خطابها الاكارى شهم ذكي وفهم روى. وقلب نقي سليم. وليب تقي مستقيم ولا يلقاها الا ذو حظ عظيم شعر كالبي لوعاته الكرى فالت ... سرقت الحسن من لمم الكعاب. كزهر الروضة الحسناء باتت ... تمر غمامة لها در الضباب. وان امرأ ادرج في مكارم اخلاقه بمنزلة في نشره ثم اعرضنا التلقي قبوله

فخذ فلمن فاته وارقب لا تقلبا الى الاستثناء به وابرد وح لا تروح للاعتذار بر اللهم الا من في قلبه المرض ملقمات النفاق ومختلسات الظنون فانه لم يستشف بهذا الفاتور ولم يستعن هذا الفنون ولا يمنه الا المطرون شعر بنبي الغبا من نشأ نشر مسكه كما تنزه رياح الاراك جملة وجميع ما نفث طل مرمل وحزوى من كرمها المنثور وطوى وثمر من اكرامات التي كالحصى لا تعد ولا تحصى وانى ما استوعبت كما طيب الليل ما بالغرب الا ناغلين بقيسا والبا في رفعت عليه رهبا شعر حملت اليكم من كتابي حديقة. سقاها الحيا في رياض السحاب. وسقا فحل وحصل معرض الشباب والترصيف قطر من بحر عزان المعاني حملتا وكل واستهل كالسيح المثاني في الشدة الا قاصي الا لانه ما استقصينا الاستباع وما استوفينا البلاغ طلبا الى مرتضى في اجتباء الاكتاف وزوايا الاطراف من الخلفاء الاشراف بالقصر على من جرى الينا بعضه لا كله وقليله لا جله شعر فيه مرى من نكهة ان نفرط وفي قصتي طول لكم عناء فاحتر. ثم انه من شيوع نعمة الله على شروع منه لدى بالتمام واختامه على ما قضا بالي لكن حصلنا بقضاه وطالكن تكم عناه واعطركن بعناه فلي جوبوا وسروبا وبقلبي الى اهله مسرورا وقد من الله عليه بالسلامة وفضلا وتمت كلمة ربك صدقا وعدلا شعر لقد تممت حمدا الربي على ما قد اعان على الكتاب ليدعو الله لي من راه. بعفران والجزل الثواب. لقد اليقيت ان الكتب يبقى. ويبلى صوبي تحت الترب. واسأل الله الكريم الرؤوف الرحيم ان يجازيني فيها غايتي ولدي ولذي في تحبيره وتكميله توفيقي لتحمله بالحظ الاوفى والقسم المستوفى وجزاء الحسنى واقتضت عليه همتي والحضر فيه نهمتي بفضله وان يجعله لي من الباقيات الصالحات وسبيلة الى نيل الدرجات في الجنات ونيل بغيتي

١١٢٨